Larry Niven

LUMEA INELARĂ

Cartea întâi din seria Lumea Inelară

Larry Niven

Lumea Inelară

RINGWORLD

Traducere: Mihai Bădescu

Ediţia: Teora, 1997

Versiunea 3.0 standard RIF1

1.
Louis Wu

În inima zonei în care trepida viaţa de noapte a Beirutului, într-una dintre numeroasele cabine de transfer pentru uz general, dispuse în şir indian, Louis Wu păşi în realitate.

Părul strâns într-o coadă de o jumătate de metru era la fel de alb şi de strălucitor precum zăpada artificială. Pielea, atât pe corp, cât şi pe scalpul epilat era de un galben-crom; ochii aveau un iris auriu, iar roba de culoare albastru-imperial era decorată prin supraimpresiune stereoptică cu un dragon auriu. În momentul apariţiei, zâmbea larg, arătându-şi dinţii standard, perfecţi şi perlaţi. Zâmbea şi făcea cu mâna semne de adio. Dar zâmbetul îi era pe cale de a se şterge, şi chiar îi dispăru după câteva clipe, iar expresia feţei sale aducea acum mai degrabă cu o mască de cauciuc pe punctul de a se topi. În acele momente, Louis Wu îşi arăta cu adevărat vârsta.

Timp de câteva clipe, privi forfota oraşului, călătorii care se materializau în cabinele de transfer venind din locuri necunoscute, trecătorii care-l depăşeau la pas, acum când, o dată cu lăsarea nopţii, trotuarele rulante îşi încetaseră mişcarea. Deodată, ceasurile din turnuri începură să bată orele douăzeci şi trei. Louis Wu îşi îndreptă umerii şi ieşi din cabină în întâmpinarea celorlalţi.

În Resht, acolo unde petrecerea dată de el continua cu toate pânzele sus, ziua sa de naştere trecuse, întrucât se iviseră deja zorii următoarei dimineţi. Aici, în Beirut, era cu o oră mai devreme. Într-un mic restaurant în aer liber, Louis oferi, de câteva ori, de băut la toată lumea, încurajând astfel cântăreţii în arabă şi interplanetară. Părăsi oraşul cu

puţin înainte de miezul nopţii, îndreptându-se spre Budapesta.

Oare cei de acasă îşi dăduseră în sfârşit seama că fugise de la propria sa aniversare? Probabil că vor fi presupus că se afla în compania unei femei şi că se va întoarce peste câteva ore. Dar Louis Wu plecase singur, luând-o la sănătoasa înainte de miezul nopţii, urmărit de ziua următoare. Douăzeci şi patru de ore se dovedeau insuficiente pentru cea de-a două suta aniversare a cuiva.

Cei de acasă se puteau descurca şi fără el. Prietenii lui Louis erau capabili să-şi poarte singuri de grijă. În privinţa asta, standardele sale erau inflexibile.

În Budapesta fu o revărsare de vinuri şi dansuri acrobatice, localnicii tolerându-l ca pe un turist plin de bani, iar ceilalţi turişti tratându-l ca pe un localnic înstărit. Dansă dansurile localnicilor şi le gustă vinurile, apoi dispăru cu puţin înainte de miezul nopţii.

În München se plimbă.

Aerul era călduţ şi curat şi-i alungă o parte din ceaţa ce-i năclăise creierul în urma alcoolului consumat. Se plimbă pe trotuarele rulante, iluminate din belşug, adăugând viteza sa celor şaisprezece kilometri pe oră ai acestora. Îi trecu prin minte că în fiecare oraş de pe planeta aceasta existau trotuare rulante, mişcându-se cu şaisprezece kilometri pe oră.

Părea un gând intolerabil. Nu neobişnuit, doar intolerabil. Louis Wu putea vedea cât de mult semăna Münchenul cu Cairo şi Resht… şi cu San Francisco, şi cu Topeka, şi cu Londra, şi cu Amsterdam. Magazinele înşirate de-a lungul trotuarelor rulante vindeau aceleaşi produse în toată lumea. Localnicii care treceau pe lângă el arătau la fel, erau îmbrăcaţi la fel. Nu mai erau nici americani, nici germani sau egipteni, ci doar indivizi înfricoşător de asemănători.

În numai trei secole şi jumătate, cabinele de transfer reuşiseră această performanţă. Ele acopereau planeta, alcătuind o reţea de transfer instantaneu. Diferenţa între Moscova şi Sidney era doar de o clipă şi de o monedă de

zece stelari. Inevitabil, oraşele se extinseseră în decursul secolelor, ajungând să se unească unul cu celălalt, denumirile lor rămânând doar relicve ale trecutului.

San Francisco şi San Diego reprezentau acum partea nordică şi respectiv sudică ale aceluiaşi megaoraş costier. Dar câţi oameni mai ştiau care dintre extremităţi era unul şi care celălalt? Extrem de puţini, cu siguranţă.

Gânduri negre pentru a două suta aniversare a cuiva.

Totuşi, întrepătrunderea oraşelor era o realitate. Louis o văzuse înfăptuindu-se. Toate iraţionalităţile legate de timp, loc şi obiceiuri amestecându-se într-o singură raţionalitate a Oraşului Mondial, acoperind planeta ca o pastă gri insipidă. Mai vorbea cineva în zilele astea Deutsche, English, Français, Español? Cu toţii vorbeau interplanetara. Nuanţele de machiaj la modă se schimbau toate odată în întreaga lume, ca într-o singură operaţie chirurgicală monstruoasă.

Sosise vremea unui nou sabatical? Cufundat în necunoscut, singur într-o navă izolată, cu pielea, ochii şi părul în culorile lor naturale, cu barba crescându-i la întâmplare...

— Aiurea, îşi zise Louis, de-abia m-am întors dintr-unul.

Asta se întâmplase acum douăzeci de ani.

Se apropia din nou miezul nopţii. Louis găsi o cabină de transfer, îşi introduse cartea de credit în fanta corespunzătoare şi programă aparatul cu destinaţia Sevilla.

Se materializă într-o încăpere scăldată de soare.

— Ce naiba? se întrebă, clipind din cauza luminii puternice.

Cabina de transfer funcţionase aiurea. În Sevilla ar fi trebuit să fie noapte. Louis Wu apăsă iar pe taste, apoi se întoarse şi privi din nou.

Se afla într-o anonimă cameră de hotel, suficient de prozaică pentru ca unicul ei ocupant să fie de două ori mai şocant.

Din mijlocul camerei îl studia ceva sau cineva – nici om, nici umanoid. Era sprijinit pe trei picioare şi-l fixa pe Louis Wu din două direcţii, cu ochii celor două capete turtite

ridicate pe gâturi flexibile şi zvelte. Pe cea mai mare parte a corpului pielea îi era incredibil de albă şi cu aspect catifelat, având o singură coamă lată maronie ce se întindea de la confluenţa celor două gâturi, de-a lungul spatelui, până la şoldul complex al celui de-al treilea picior posterior. Cele două picioare din faţă fiind uşor depărtate, micile copite cu cleşti cu care se terminau formau cu aproximaţie, pe podea, un triunghi echilateral.

Louis presupuse că acea ciudăţenie reprezenta doar un animal extraterestru. În acele capete turtite nu avea cum să fie loc şi pentru creiere. Apoi observă cocoaşa care se ridica la baza încrengăturii gâturilor, acolo unde coama se aduna într-un smoc protector, şi în minte îi reveniră noţiuni învăţate cu optsprezece decenii în urmă. Era un Păpuşar, un Păpuşar Pierson. Craniul şi creierul său se aflau sub cocoaşă. Nu era un animal, ci o fiinţă cel puţin la fel de inteligentă ca omul. Iar ochii, câte unul pentru fiecare cap, adânc încastraţi în alveolele lor osoase, îl priveau fix pe Louis Wu din două direcţii.

Louis încercă uşa. Era încuiată.

Era încuiat pe dinafară, dar putea să acţioneze comenzile cabinei de transfer şi să dispară. Aşa ceva, însă, nu-i trecu prin cap. Nu întâlneşti în fiecare zi un Păpuşar Pierson. Specia dispăruse din spaţiul cunoscut încă înainte ca Louis Wu să fi apărut pe lume.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă Louis.

— Poţi, răspunse fiinţa…

… cu o voce desprinsă, parcă, din visurile unui adolescent. Dacă Louis şi-ar fi putut închipui o femeie căreia să i se potrivească o asemenea voce, ea ar fi trebuit să aparţină Cleopatrei, Elenei din Troia, lui Marilyn Monroe şi lui Lorelei Hunz luate la un loc.

— Tanj!

Înjurătura părea mai potrivită ca oricând. Într-o traducere aproximativă, ea însemna: „Nu-i dreptate pe lume.” O asemenea voce n-ar fi trebuit să aparţină unui monstru cu două capete şi sex nedefinit.

— Nu te teme, spuse fiinţa, ştii că poţi fugi dacă vrei.

— La şcoală aveam planşe cu fiinţe asemenea ţie. Aţi dispărut de multă vreme… sau cel puţin aşa am crezut noi.

— Când specia mea a părăsit spaţiul cunoscut, eu nu m-am numărat printre ei, explică Păpuşarul. Am rămas în spaţiul cunoscut, deoarece ai mei aveau nevoie ca eu să mă aflu aici.

— Şi unde ai stat ascuns? Unde ne aflăm acum?

— Nu-ţi face griji! Te numeşti Louis Wu MMGREWPLH?

— Ştii şi asta? Mă căutai special pe mine?

— Da. Am descoperit cum putem manipula reţeaua planetară de cabine de transfer.

Acest lucru era posibil, îşi dădu seama Louis. Ar fi fost nevoie de sume imense pentru mituirea persoanelor potrivite, însă era posibil. Dar…

— De ce? întrebă el.

— Sunt necesare, într-adevăr, câteva explicaţii…

— Dar îmi vei da voie să ies de aici?

Păpuşarul se gândi preţ de câteva clipe.

— Cred că nu am de ales. Mai întâi, însă, trebuie să ştii că sunt protejat. Arma mea te va opri dacă încerci să mă ataci.

Louis Wu replică dezgustat:

— Şi de ce aş face una ca asta?

Păpuşarul nu răspunse.

— Acum îmi amintesc, continuă pământeanul. Sunteţi laşi. Întregul vostru sistem etic se bazează pe laşitate.

— Chiar dacă este inadecvat, acest raţionament ne va ajuta.

— Se putea şi mai rău, conchise Louis.

Fiecare specie raţională îşi avea punctele ei slabe. Oricum, laşitatea Păpuşarului putea fi acceptată mai uşor decât rasismul împins până la paranoia al unui Trinoc sau instinctele ucigaşe ale unui Kzin sau ale unui Grog, cu substitutele sale… deconcertante pentru mâini.

Imaginea Păpuşarului adusese cu ea o avalanşă de amintiri de mult uitate. Informaţiile despre semenii săi şi imperiul lor comercial, legăturile cu oamenii, brusca şi şocanta lor dispariţie se amestecau cu amintirea gustului

primei ţigări fumate, senzaţia tactilă a claviaturii unei maşini de scris sub nişte degete încă neantrenate, listele de cuvinte în interplanetară ce trebuiau învăţate pe de rost, sunetul şi gustul limbii materne, incertitudinile şi neplăcerile tinereţii. Îi studiase pe Păpuşari la un curs de istorie, la colegiu, apoi uitase complet de existenţa lor timp de o sută optzeci de ani. Incredibil cum putea mintea unui om să reţină atât de multe.

— Voi rămâne aici, îi spuse el Păpuşarului, dacă asta te face să te simţi mai în siguranţă.

— Nu. Va trebui să ne întâlnim.

Sub pielea cu aspect catifelat se observa structura muşchilor săi tensionaţi. Precedată de un clinchet, uşa cabinei de transfer se deschise şi Louis Wu păşi în încăpere.

Păpuşarul se îndepărtă câţiva paşi.

Louis se lăsă să cadă într-un fotoliu, mai mult pentru liniştea celuilalt decât pentru confortul său. Cineva care stă jos arată în general mai inofensiv. Fotoliul era de tip standard, autoajustabil, cu utilizare rezervată strict oamenilor. Abia acum Louis remarcă şi un miros firav, mai degrabă plăcut, ce îi amintea de un raft plin cu mirodenii şi eprubete de laborator.

Fiinţa rămase sprijinită pe cel de-al treilea picior pliat.

— Probabil că te întrebi de ce te-am adus aici. E, într-adevăr, nevoie de câteva explicaţii. De fapt, ce ştii despre specia mea?

— E mult de când am fost în liceu. Aţi avut odată un imperiu comercial, nu-i aşa? Iar ceea ce noi numim acum „spaţiul cunoscut” era doar o parte din el. Am aflat despre Trinoci de la voi, dar nu i-am întâlnit până acum vreo douăzeci de ani.

— Aşa este, am avut legături cu Trinocii. Dacă îmi amintesc bine, în principal prin intermediul roboţilor.

— Aşadar, aţi avut timp de câteva mii de ani un imperiu comercial ce se întindea în jur pe mii de ani-lumină, dar cu toate acestea aţi plecat, lăsând totul în urmă. De ce?

— Am fugit din faţa exploziei Nucleului galactic. Cum ai putut uita aşa ceva?

— Ştim despre explozia asta… (Vag, Louis îşi amintea că reacţia în lanţ a novelor din centrul galaxiei fusese de fapt descoperită de extratereştri.) Dar de ce a trebuit să fugiţi atât de devreme? Stelele din Nucleu au început să se transforme în nove în urmă cu aproape zece mii de ani, iar unda de lumină nu va ajunge aici decât peste alţi douăzeci de mii de ani.

— Oamenii, răspunse Păpuşarul, n-ar trebui să fie atât de liniştiţi. Cu siguranţă că veţi avea de suferit. Nu vă daţi seama de pericol? Radiaţia care soseşte o dată cu frontul de lumină va face această regiune a galaxiei de nelocuit.

— Douăzeci de mii de ani înseamnă destul timp.

— Exterminarea, chiar dacă va avea loc peste douăzeci de mii de ani, rămâne totuşi exterminare. Specia mea a plecat în direcţia Norilor lui Magellan. Dar unii dintre noi au preferat să rămână, încercând să preîntâmpine situaţia în care migraţia noastră ar fi întâlnit acolo un pericol major. Asta s-a şi întâmplat.

— Serios? Ce pericol?

— Încă nu am voie să-ţi răspund la această întrebare, spuse Păpuşarul şi se întinse să ia ceva de pe masă. Dar poţi studia asta.

Louis, care se întrebase până atunci unde anume îşi ţinea Păpuşarul mâinile, remarcă faptul că acesta se servea de gurile sale ca de nişte mâini. Mâini dibace, mai observă el, în timp ce strania creatură se grăbea să-i ofere o hologramă. Buzele prelungi ale gurilor se extindeau cu câţiva centimetri dincolo de extremităţile dinţilor. Arătau la fel de uscate ca şi palmele unui om şi erau presărate cu excrescenţe asemănătoare unor mici degete. În spatele dinţilor paralelipipedici, tipici pentru un ierbivor, Louis zărise sclipirea unei limbi despicate.

Luă holograma şi se uită în interiorul ei.

La început, nu putu să-i găsească niciun sens, dar continuă s-o privească, aşteptând, căutând un indiciu. Holograma reprezenta un disc mic alb, extrem de strălucitor, aidoma unui soare de tip G0 sau K9 sau K8, tăiat de un fel de coardă cu o muchie neagră, dreaptă. Dar

obiectul strălucitor nu putea fi un soare. Parţial acoperit de acesta, profilat pe fondul întunecat al spaţiului, se observa o dungă albastră azurie, perfect dreaptă, cu muchii bine definite, solidă şi artificială, şi mai lată decât discul luminos.

— Arată ca o stea cu un laţ în jurul ei, remarcă Louis. Ce este?

— Păstreaz-o ca s-o studiezi, dacă doreşti. Acum pot să-ţi spun motivul pentru care te-am adus aici. Vreau să-ţi propun formarea unei echipe de explorare, alcătuită din patru membri, din care să facem parte şi noi doi.

— Ca să explorăm ce?

— Încă nu am voie să-ţi spun.

— Asta-i bună! Ar trebui să fiu nebun să mă bag orbeşte într-o asemenea aventură…

— Felicitări pentru cei două sute de ani împliniţi! păru să schimbe vorba Păpuşarul.

— Mulţumesc, replică Louis uluit.

— De ce ai plecat de la propria ta aniversare?

— Nu e treaba ta!

— Ba este. Răspunde-mi, Louis Wu, de ce ai plecat de la petrecerea dată în cinstea propriei tale aniversări?

— Mi-am spus că douăzeci şi patru de ore erau insuficiente pentru a serba aniversarea unei vârste de două sute de ani. Prin urmare, am vrut să-mi prelungesc ziua de naştere, deplasându-mă în altă parte înainte de miezul nopţii. Nefiind om, nu cred că poţi înţelege…

— Nu erai satisfăcut de modul în care decurgeau lucrurile?

— Nu întru totul. Nu…

Nu fusese, totuşi, prea satisfăcut, recunoscu în sinea lui Louis, deşi petrecerea mersese destul de bine.

Totul începuse foarte devreme, cu un minut după miezul nopţii. De ce nu? Prietenii săi se aflau în formaţia obişnuită şi nu aveau niciun motiv să irosească fie şi numai un minut al acelei zile. Peste tot în casă se găseau fotolii comode în care puteai uşor aţipi; pentru cei ce doreau să nu piardă nimic din serbare, existau şi droguri pentru

menţinerea stării de veghe, unele cu interesante efecte remanente, altele lipsite complet de orice efect secundar.

Pe unii dintre oaspeţi Louis nu-i mai văzuse de peste un secol, pe alţii îi întâlnea zilnic. Unii îi fuseseră în trecut duşmani de moarte. Veniseră şi unele femei care trecuseră prin viaţa sa şi de care uitase complet, astfel încât era în permanenţă uluit cât de mult i se schimbaseră gusturile.

După cum era de aşteptat, prea multe ore ale zilei fuseseră irosite făcând prezentări. Liste întregi de nume ce trebuiau învăţate pe de rost! Prea mulţi prieteni care se transformaseră în străini!

Şi, cu puţine momente înainte de miezul nopţii, Louis Wu intrase într-o cabină de transfer, acţionase comenzile şi dispăruse.

— Mă plictiseam copios, recunoscu el. „Povesteşte-ne despre ultimul tău sabatical, Louis”… „Dar, Louis, cum ai putut trăi atâta timp singur?”… „Drăguţ din partea ta că l-ai putut aduce şi pe ambasadorul Trinoc!”… „Louis, nu ne-am mai văzut de un car de vreme!”… „Hei, Louis, ştii de ce e nevoie de trei Jixieni pentru a zugrăvi un zgârie-nori?”

— Nu ştiu. De ce fac asta?

— Cine?

— Jixienii.

— Ah, da! Unul ţine pulverizatorul şi ceilalţi doi mişcă clădirea în sus şi în jos! Chestia asta am auzit-o când eram la grădiniţă. Atâtea relicve din viaţa mea, atâtea glume răsuflate, adunate toate într-o singură casă… n-am mai putut suporta.

— Eşti un om fără astâmpăr, Louis Wu! Tu şi sabaticalele tale… Tu ai inventat moda asta, nu?

— Nu-mi amintesc când a început, dar a avut succes. Cei mai mulţi dintre prietenii mei procedează acum la fel.

— Dar nu atât de des ca tine. Cam la fiecare patruzeci de ani, te plictiseşti de compania celorlalţi oameni şi te îndrepţi spre limitele spaţiului cunoscut. Rămâi în afara acestuia, singur, într-o navă izolată, până când nevoia de ceilalţi reapare. Te-ai reîntors din ultimul sabatical, cel de-al patrulea, acum douăzeci de ani… Eşti fără astâmpăr, Louis

Wu! Pe fiecare dintre lumile locuite de oameni ai trăit destui ani pentru a putea fi socotit un băştinaş. Astăzi ai plecat de la propria ta aniversare. Te-ai plictisit iar?

— Asta e problema mea, nu?

— Desigur. Iar pe mine mă preocupă recrutarea cuiva. De exemplu, tu ai fi potrivit ca membru al echipei mele. Îţi asumi riscuri, dar mai întâi le calculezi. Nu ţi-e teamă să fii singur. Eşti îndeajuns de precaut şi de inteligent pentru a mai fi în viaţă după două sute de ani. Deoarece nu ţi-ai neglijat nevoile fizice, sănătatea ta este cea a unui om de douăzeci de ani. În sfârşit, poate cel mai important lucru este că apreciezi compania extratereştrilor.

— Asta da!

Louis cunoştea câţiva xenofobi şi-i considera nişte proşti. Viaţa ar fi devenit extraordinar de plictisitoare dacă ar fi trebuit să se învârtă numai printre oameni.

— Dar nu vrei să te arunci cu capul înainte, nu-i aşa Louis Wu? Nu-i de ajuns că eu sunt un Păpuşar? Ce te-ar putea înspăimânta pe tine fără să mă înspăimânte mai întâi pe mine? Prudenţa inteligentă a rasei mele este proverbială.

— Aşa e, recunoscu Louis.

De fapt, n-ar mai fi fost nevoie de prea multă insistenţă. Xenofilia, neastâmpărul şi curiozitatea ce-l caracterizau se combinaseră: oriunde mergea Păpuşarul, putea merge şi el. Dar, mai întâi, voia să afle mai multe.

La urma urmei, avea o poziţie excelentă pentru tocmeală. Un extraterestru nu s-ar fi aflat într-o asemenea încăpere dacă n-ar fi fost absolut obligatoriu. Această cameră de hotel, banală din punctul de vedere al unui pământean, trebuia să fi fost mobilată special pentru recrutare.

— Nu vrei să-mi spui ce intenţionezi să explorezi, atacă Louis, şi mai ales unde se află?

— La o distanţă de două sute de ani-lumină de aici, în direcţia lobului mic al Norilor lui Magellan.

— Dar ne va lua aproape doi ani să ajungem acolo, folosind viteza maximă a hiperpropulsiei!

— Nicidecum. Dispunem de o navă care zboară cu o viteză considerabil superioară unei nave convenţionale echipate cu hiperpropulsie. Ea poate străbate o distanţă de un an-lumină în cinci sferturi de minut.

Louis deschise gura, fără să poată scoate un cuvânt. Un minut şi un sfert?

— Asta n-ar trebui să te surprindă, Louis Wu. Cum altfel am fi putut trimite un agent până în nucleul galaxiei, pentru a studia reacţia în lanţ a novelor? Ar fi trebuit să deduci existenţa unei asemenea nave. Dacă misiunea mea este încununată de succes, intenţionez să donez nava echipajului meu, inclusiv planurile cu care să se poată construi altele. Această navă este deci… salariul tău, recompensa ta. Îi vei putea studia caracteristicile de zbor până în momentul în care vom face joncţiunea cu navele Migraţiei. Acolo vei afla ce anume intenţionăm să explorăm.

— Vom face joncţiunea cu navele Migraţiei…? Atunci socoteşte-mă înrolat! îi răspunse Louis.

I se oferea deci şansa să observe o întreagă specie raţională în mişcare! Nave imense, transportând mii de milioane de Păpuşari, întregi sisteme ecologice în funcţiune…

— Bine! zise interlocutorul său, ridicându-se. Echipajul nostru va număra patru membri. Acum mergem să-l alegem pe cel de-al treilea, continuă el, tropăind spre cabina de transfer. Louis strecură în buzunar holograma indescifrabilă şi încercă să citească codul format pe monitor, pentru a-şi putea face o idee asupra locului în care se aflau, dar Păpuşarul apăsa pe taste mult prea repede. Într-o clipă dispărură.

* * *

Louis Wu îl urmă pe Păpuşar ieşind din cabină, apoi pătrunzând în interiorul restaurantului mic şi luxos. Recunoscu locul după decoraţiunile negru-aurii şi după risipa de spaţiu a încăperii în formă de potcoavă. Se aflau în New York, în localul lui Kruşenko.

Şoapte neîncrezătoare izbucniră la trecerea extraterestrului. Un chelner-şef uman, imperturbabil ca un robot, îi conduse la o masă. Unul dintre scaune fusese înlocuit cu un fel de saltea pătrată pe care, după ce se aşeză, ciudata fiinţă şi-o plasă între şold şi copita piciorului din spate.

— Erai aşteptat?

— Desigur, am făcut rezervările dinainte. Kruşenko este obişnuit cu tot soiul de clienţi.

Abia acum Louis remarcă şi alţi clienţi neumani: patru Kzini la masa vecină şi un Kdaltyno în cealaltă jumătate a încăperii. Acest lucru se datora, probabil, faptului că localul era plasat în vecinătatea Sediului Naţiunilor Unite, raţionă el. Apoi Louis comandă o tequila pe care o dădu peste cap dintr-o sorbitură.

— Ai avut o idee bună, remarcă el. Sunt deja pe jumătate mort de foame.

— N-am venit aici pentru mâncare, ci ca să-l recrutăm pe cel de-al treilea membru al echipajului.

— Serios? Într-un restaurant?

Păpuşarul ridică glasul pentru a-i răspunde, dar ceea ce se auzi fu cu totul altceva:

— N-a văzut cineva Kzinul meu, pe Kchula-Rrit? De obicei îl ţin în lesă…

Louis aproape că se înecă. La masa din spatele Păpuşarului, cele patru namile cu blană portocalie erau Kzini; ca atare, imediat ce răsunară vorbele Păpuşarului, se întoarseră toţi cu colţii dezgoliţi. Păreau că zâmbesc – numai că rictusul unui Kzin nu reprezintă niciodată un zâmbet.

Numele -Rrit aparţinea familiei Patriarhului Kzin. După ce goli ce-i mai rămăsese în pahar, Louis ajunse la concluzia că, oricum, nu mai conta. Insulta era mortală şi puteai fi sfâşiat numai o dată în viaţă.

Cel mai apropiat Kzin se ridică în picioare.

Avea o blană bogată, portocalie, cu pete negre în zona ochilor. La prima vedere, ai fi putut spune că semăna cu o pisică foarte corpolentă, înaltă de cel puţin doi metri şi

jumătate. Grăsimea era, de fapt, un strat de muşchi supli şi puternici, dispuşi neregulat pe un schelet la fel de neregulat. Din mâinile ce aduceau cu nişte mănuşi negre de blană ţâşniră afară gheare lucioase şi ascuţite.

Un sfert de tonă de carnivor raţional se postă lângă Păpuşar şi i se adresă:

— Ia spune-mi, chiar crezi că poţi insulta numele Patriarhului şi apoi să rămâi în viaţă?

Păpuşarul îi răspunse fără niciun tremur în voce:

— Eu sunt cel care, pe o planetă ce orbitează în jurul stelei Beta din Constelaţia Lirei, am tras o lovitură cu copita din spate în burta unui Kzin căruia i se spunea Căpitanul Chuft, rupându-i trei elemente ale structurii sale endoscheletice. Am nevoie de un Kzin curajos.

— Continuă! spuse arătarea cu ochii negri.

În ciuda limitărilor impuse de conformaţia gurii sale, cuvintele sunau extraordinar de corect în interplanetară. Totuşi, vocea nu-i trăda furia pe care trebuia s-o fi simţit. Judecând după lipsa de emotivitate arătată de Kzin sau de Păpuşar, Louis ar fi putut crede că urmăreşte un străvechi ritual. Numai că hrana de pe masa Kzinilor avea aspect de carne crudă, însângerată şi aburindă pentru că fusese adusă la temperatura corpului cu puţin timp înainte de a fi servită. Şi toţi Kzinii rânjeau.

— Acest om şi cu mine, continuă tovarăşul lui Louis, vom explora un loc la care n-a visat niciodată vreun Kzin. Avem nevoie de un Kzin în echipajul nostru. Îndrăzneşte un Kzin să meargă acolo unde merge un Păpuşar?

— Se spune că Păpuşarii, ca nişte mâncători de plante ce sunt, fug de luptă, nu o caută!

— Veţi vedea şi veţi judeca. Recompensa, dacă cel ales va supravieţui, va consta în planurile unei nave de un tip cu totul nou, plus un model al navei înseşi. Modelul poate fi considerat ca o plată suplimentară pentru condiţii de risc deosebit.

Păpuşarul nu făcuse deloc economie de insulte la adresa Kzinilor, gândi Louis. Niciodată nu plăteşti un Kzin pentru riscul pe care şi-l asumă. Se presupune că un Kzin

nici nu sesizează pericolul. Cu toate acestea, singura remarcă a Kzinului fu: „Accept.”

Ceilalţi trei Kzini începură să mârâie la el.

Primul le răspunse în acelaşi mod.

Un singur Kzin mârâie la fel de urât ca o pisică ce se bate. Să asculţi patru Kzini aflaţi într-o discuţie animată e ca şi cum te-ai afla în mijlocul unui război de feline. Atenuatoarele sonice ale restaurantului intrară automat în funcţiune şi mârâiturile deveniră îndepărtate, dar tot continuară să se audă.

Louis îşi comandă încă o băutură. Luând în considerare ceea ce cunoştea el despre Kzini, aceştia patru dădeau dovadă de o reţinere cu totul remarcabilă. Păpuşarul se afla încă în viaţă.

Cearta se sfârşi şi cei patru se reîntoarseră spre ei. Cel cu petele negre în dreptul ochilor îl întrebă pe Păpuşar:

— Cum te numeşti?

— Am luat numele uman de Nessus. Numele meu adevărat este…

Pentru o clipă, din remarcabilele coarde vocale ale Păpuşarului se revărsă un fluviu de muzică orchestrală.

— În ordine, Nessus! Cred că înţelegi că noi constituim o ambasadă Kzinti pentru Pământ. El este Harch, el Ftanss, cel cu dungile galbene este Hroth, iar eu, fiind doar ucenic şi descendent al unei familii din casta inferioară, nu port niciun nume. Sunt strigat după profesia mea: Interlocutorul Animalelor.

Louis se forţă să rămână calm.

— … Problema este că noi suntem necesari aici. Au loc negocieri delicate… dar asta nu e treaba voastră. S-a decis că eu sunt singurul care pot fi înlocuit. Dacă noul vostru tip de navă se dovedeşte valoros, voi veni cu voi. În caz contrar, va trebui să caut alte ocazii pentru a-mi demonstra curajul.

— Satisfăcător, conchise Păpuşarul, ridicându-se.

Louis rămase aşezat.

— Cum sună în Kzinti rangul tău?

— În dialectul Hero sună cam aşa…

Răsună un mieunat pe o notă înaltă.

— Atunci, de ce nu ne-ai informat de la bun început? A fost o insultă deliberată?

— Da, răspunse Interlocutorul Animalelor. Am fost furios.

Obişnuit cu standardele sale în privinţa tactului, Louis s-ar fi aşteptat ca Kzinul să mintă. Atunci ar fi putut pretinde că-l crede, iar Kzinul s-ar fi dovedit mai politicos pe viitor... Acum, însă, era prea târziu să mai dea înapoi. Mai ezită o secundă, înainte de a-i replica:

— Şi care e obiceiul?

— Trebuie să ne luptăm fără arme, imediat ce rosteşti provocarea. Sau unul dintre noi trebuie să-şi ceară scuze.

Louis se ridică. Ştia că era sinucidere curată, dar n-avea ce face: ar fi trebuit să-şi aducă aminte care erau obiceiurile.

— Dinte contra dinte, gheară contra unghie, te provoc la luptă, deoarece nu putem împărţi Universul în pace!

Fără să-şi ridice capul, Kzinul căruia i se spunea Hroth vorbi:

— Trebuie să-ţi cer scuze în numele tovarăşului meu, Interlocutorul.

— Poftim? exclamă Louis.

— Aceasta este funcţia mea, explică Kzinul cu dungi galbene. A te afla mereu în situaţii în care trebuie să lupţi sau să-ţi ceri scuze este o constantă a firii Kzinti. Ştii ce se întâmplă când luptăm. Astăzi, numărul nostru este a opta parte din câţi eram odată, înainte ca Kzinii să-i fi întâlnit pe oameni. Coloniile noastre sunt acum coloniile voastre, speciile care au fost în sclavia noastră sunt acum libere, deţin tehnologii umane şi au adoptat etica umană. Atunci când trebuie să ne cerem scuze sau să luptăm, funcţia mea este de a cere scuze.

Louis se aşeză la loc. Se părea că avea să scape cu viaţă.

— N-aş vrea slujba ta pentru nimic în lume! spuse el.

— Fireşte că nu, dacă ar fi trebuit să lupţi cu un Kzin cu mâinile goale. Dar Patriarhul crede că sunt inutil în alte

treburi. Inteligenţa mea este scăzută, sănătatea proastă, coordonarea mişcărilor îngrozitoare. Cum altfel mi-aş putea păstra numele?

Louis îşi sorbi încet băutura, rugându-se ca altcineva să schimbe subiectul. Kzinul umil îl făcea să se simtă stânjenit.

— Acum să mâncăm! spuse cel numit Interlocutorul. Doar dacă misiunea noastră nu este urgentă…

— Nicidecum! răspunse Păpuşarul. Echipajul nu este complet încă. Colegii mei mă vor anunţa când îl vor localiza pe cel de-al patrulea membru, suficient de calificat. Până atunci, să mâncăm!

Interlocutorul dori să mai adauge ceva, înainte de a se întoarce la masa sa:

— Louis, provocarea ta mi s-a părut excesiv de prolixă. Atunci când provoci un Kzin, ajunge un singur urlet de furie. Urli şi loveşti!

— Urli şi loveşti, încuviinţă Louis. Grozav!

2.
Un echipaj pestriţ

Louis Wu cunoştea persoane care închideau ochii atunci când foloseau o cabină de transfer. Schimbarea bruscă de peisaj le provoca ameţeală. În concepţia lui, asta era o prostie, dar unii dintre prietenii săi erau chiar şi mai tâmpiţi decât atât.

Ţinu ochii deschişi în timp ce programă cabina. Ceilalţi dispărură. Cineva strigă:

— Hei, s-a întors!

În dreptul uşii se formă o grămadă. Louis se văzu nevoit să depună eforturi pentru a o putea deschide.

— Sunteţi cu toţii mai tâmpiţi decât Finagle. N-a plecat acasă nimeni dintre voi?

Îşi desfăcu braţele, ca şi cum ar fi vrut să-i cuprindă pe toţi, apoi se aruncă înainte, precum un plug de zăpadă, încercând să-i urnească din loc.

— Faceţi loc, ţopârlanilor! Mai aştept pe cineva.

— Grozav! răcni o voce în urechea sa.

O mână anonimă îi desfăcu degetele şi i le îndoi în jurul unui bol cu băutură. Louis îi îmbrăţişă pe cei şapte-opt oaspeţi din raza sa de acţiune şi zâmbi mulţumit.

Louis Wu. De la distanţă părea un oriental, cu pielea galben-pal şi părul alb, lins. Luxoasa sa robă albastră era drapată cu grijă, astfel încât să nu-i stânjenească mişcările, deşi acest lucru părea imposibil.

De aproape, însă, totul se dovedea a fi fals. Pielea lui nu avea culoarea galben-maronie, ci uşor galben-crom, specifică personajelor din cărţile cu benzi desenate dedicate lui Fu-Machu. Coada îi era prea groasă; nu albise din cauza vârstei, ci fusese vopsită, având o uşoară tentă

de albastru, culoarea luminii unui soare pitic. La fel ca ceilalţi locuitori insipizi ai şesurilor, şi Louis Wu purta culorile la modă.

Un simplu locuitor insipid al şesurilor. Puteai să-l ghiceşti dintr-o privire. Trăsăturile nu-i erau nici caucaziene, nici mongoloide, nici negroide, deşi aveau caracteristici din toate aceste rase; o uniformitate care trebuie să fi durat secole pentru a se instala. La o gravitaţie de 9,98 m/s, alura îi era naturală. Louis apucă încă un bol cu băutură şi le zâmbi oaspeţilor săi.

Şi, ca într-o vrajă, se pomeni că se reflectă zâmbind într-o pereche de ochi argintii, aflaţi la câţiva centimetri de ai săi.

O anume Teela Brown se nimerise ochi în ochi şi piept în piept cu el. Femeia avea pielea vopsită în albastru, pudrată cu un nor de particule argintii; coafura ei era sub forma unei flăcări învolburate, iar ochii îi păreau două oglinzi convexe. Avea douăzeci de ani. Louis vorbise cu ea mai devreme. Conversaţia ei era ştearsă, plină de clişee şi de entuziasme ieftine, dar individa arăta bine.

— Trebuie neapărat să te întreb ceva, îi spuse ea cu sufletul la gură. Cum ai reuşit să aduci şi un Trinoc?

— Să nu-mi spui că mai este încă aici.

— O, nu, aerul lui era pe terminate şi a trebuit să plece acasă.

— O mică minciună diplomatică, o informă Louis. Generatorul de aer al unei asemenea făpturi poate funcţiona săptămâni în şir, fără vreo intervenţie. Dacă vrei să ştii, acest Trinoc a fost pe vremuri oaspetele şi prizonierul meu timp de câteva săptămâni. Nava şi echipajul său au fost spulberaţi undeva, pe la marginea spaţiului cunoscut, şi a trebuit să-l duc la Margrane, unde i s-a construit un fel de cutie în care să poată trăi.

Ochii fetei se rotunjiră uimiţi. Louis observă cu plăcere că se aflau la acelaşi nivel cu ai săi; fragila siluetă a Teelei Brown o făcea să pară mai scundă decât era. Apoi ea privi peste umărul lui Louis şi ochii i se rotunjiră şi mai mult. Louis se încruntă şi se întoarse.

Nessus, Păpuşarul, ieşea tropăind din cabină.

* * *

Louis se gândise la treaba asta pe când plecau din localul lui Kruşenko. Încercase să-l convingă pe Nessus să le divulge ceva mai mult în legătură cu destinaţia lor. Dar Păpuşarului îi era teamă de undele-spion.

— Atunci, haideţi la mine acasă, sugerase Louis.

— Dar oaspeţii tăi?

— N-or să umble şi prin biroul meu. Iar acesta este ecranat şi verificat împotriva ascultărilor. La urma urmei, gândeşte-te ce senzaţie veţi face la petrecere! Presupunând că a mai rămas cineva pe acolo.

Impactul fu pe măsura aşteptărilor. Tropăitul copitelor Păpuşarului deveni brusc singurul zgomot din încăpere. În spatele său se materializă Interlocutorul Animalelor. Kzinul studie marea de feţe umane care-i înconjura. Apoi, încet, îşi dezgoli colţii.

Cineva îşi deşertă pe jumătate paharul în palma făcută căuş. Marele gest de întâmpinare. Din zona unui copac-orhidee se auziră murmure nervoase. Oamenii se îndepărtară de cabina de transfer. Se auzeau comentarii: „Eşti treaz, îi văd şi eu. Pilule contra mahmurelii? Să mă uit în buzunare. A dat o petrecere a dracului de reuşită, nu? Cum îi zice lucrului ăluia?”

Nu ştiau cum să-l catalogheze pe Nessus. Cei mai mulţi îl ignorau pe Păpuşar, de teamă ca prin comentariile lor să nu dea dovadă de ignoranţă. Reacţionau şi mai ciudat în privinţa Interlocutorului. Odinioară cel mai temut adversar al omului, Kzinul era acum tratat cu deferenţă, ca un fel de erou.

— Vino după mine, i se adresă Louis Păpuşarului. – Cu puţin noroc, Kzinul avea să-i urmeze şi el. – Scuzaţi, şuiera acesta, croindu-şi drum prin mulţime şi mulţumindu-se să răspundă diverselor întrebări excitate şi/sau deconcertante doar cu o încruntare misterioasă.

* * *

Ajunşi în biroul său, Louis încuie uşa şi puse în funcţiune sistemul antiascultare.

— În ordine. Cine vrea să bea ceva?

— Dacă poţi încălzi nişte coniac, cred că aş putea să-l beau, răspunse Kzinul. Ba cred că aş putea să-l beau şi dacă nu l-ai încălzi.

— Nessus?

— Orice fel de suc de fructe ar fi bun. Ai suc fierbinte de morcovi?

Louis se strâmbă dezgustat, dar programă barul automat care livră imediat bolul cu lichidul cerut de Păpuşar. În timp ce Nessus se aşeza pe piciorul său posterior pliat, Kzinul se aruncă pe o pernă gonflabilă care ar fi trebuit să explodeze sub greutatea sa. Unul dintre cei mai mari duşmani ai omului arăta acum caraghios, încercând să-şi ţină echilibrul pe o pernă pneumatică mult prea mică pentru gabaritul său.

Războaiele între oameni şi Kzini fuseseră numeroase şi teribile. Dacă ferocele făpturi ar fi câştigat primul război, oamenii ar fi ajuns în postura de sclavi şi animale de carne pentru eternitate. Dar Kzinii avuseseră mult de suferit în aceste războaie. De fiecare dată încercaseră să atace înainte de a fi pregătiţi. Cunoşteau prea puţin noţiunea de răbdare şi aproape deloc pe cele de milă sau de război limitat. Fiecare confruntare îi costase un procent important din populaţie, la care se adăugase şi pedeapsa confiscării câtorva dintre lumile locuite de ei.

De două sute cincizeci de ani, Kzinii nu mai atacaseră spaţiul controlat de oameni. Nu mai aveau cu ce să atace. De două sute cincizeci de ani, oamenii nu mai luaseră cu asalt lumile locuite de Kzini, şi niciun Kzin nu putea înţelege de ce nu o făcuseră. Aveau impresia că oamenii acţionau teribil de ilogic.

Kzinii erau duri şi iuţi la mânie, iar Nessus, un laş declarat, insultase într-un restaurant patru asemenea fiinţe.

— Mai povesteşte-mi, i se adresă Louis Păpuşarului, despre proverbiala voastră prudenţă. Am cam uitat amănuntele.

— Poate că n-am fost chiar cinstit cu tine, Louis. Specia mea mă socoteşte nebun.

— Serios? Minunat!

Louis sorbi din bolul pe care i-l înmânase un necunoscut. Era un amestec de vodcă, suc de căpşuni şi gheaţă pisată.

Coada Kzinului se mişca fără încetare.

— Pentru ce am porni la drum cu un maniac declarat? Tu, Louis, trebuie să fii cel mai nebun dintre toţi, dacă eşti de acord să călătoreşti împreună cu un Kzin.

— Vă alarmaţi prea uşor, interveni Nessus cu vocea sa duioasă, persuasivă, insuportabil de senzuală. Oamenii n-au întâlnit niciodată vreun Păpuşar care să nu fi fost considerat nebun de către restul speciei mele. Niciun străin n-a văzut vreodată lumea noastră şi niciun Păpuşar în toate minţile nu-şi va încredinţa viaţa unor fragile sisteme de siguranţă cum sunt cele ale unor nave sau nu va înfrunta necunoscutele şi posibil mortalele pericole ale unei lumi străine.

— Un Păpuşar nebun, un Kzin în plină formare şi cu mine. Cel de-al patrulea membru al echipajului nostru ar trebui să fie un psihiatru.

— Nu, Louis, niciunul dintre candidaţi nu este psihiatru.

— Da? Şi de ce nu?

— Pentru că alegerile n-au fost făcute la întâmplare.

Păpuşarul sorbea din băutură cu o gură şi vorbea cu cealaltă.

— ... În primul rând, e vorba de mine. Călătoria propusă va fi benefică speciei mele, deci în echipă trebuia inclus şi un Păpuşar. Acesta trebuia să fie suficient de nebun pentru a înfrunta pericolele unei lumi străine, şi totuşi suficient de sănătos mental pentru a-şi folosi intelectul în scopul supravieţuirii. Se pare că eu sunt tocmai pe muchie. Am avut motive să includem şi un Kzin. Interlocutorule, ceea ce îţi spun acum este un secret. V-am studiat de multă vreme specia. Auzisem de voi încă înainte de a-i ataca pe oameni.

— Tot e bine că nu v-aţi amestecat şi voi, tună Kzinul.

— N-aş fi aşa de sigur. La început, am ajuns la concluzia că specia voastră era tot atât de nefolositoare pe cât era de periculoasă. Au fost iniţiate studii care aveau menirea de a stabili dacă exista posibilitatea de a fi exterminaţi în siguranţă.

— Am să-ţi înnod gâturile strâns de tot.

— Nu vei recurge la violenţă!

Kzinul sări în picioare.

— Are dreptate, îl calmă Louis. Stai jos, Interlocutorule! N-o să obţii nimic omorând un Păpuşar.

Kzinul se aşeză la loc, şi încă o dată perna fu pe punctul de a exploda.

— Proiectul a fost abandonat, continuă Nessus. Am descoperit că războaiele Om-Kzin au limitat suficient de mult dezvoltarea ultimei rase, făcând-o aproape inofensivă. Dar am continuat să vă ţinem sub observaţie. În ultimele secole, aţi atacat lumile oamenilor de şase ori. De şase ori aţi fost învinşi, pierzând aproape două treimi din populaţia masculină în fiecare război. Oare mai e nevoie să subliniez nivelul de inteligenţă dovedit? Nu? În orice caz, niciodată n-aţi fost într-un pericol real de exterminare. Femelele voastre neraţionale au scăpat în cea mai mare parte neatinse, aşa încât, de fiecare dată, generaţia următoare i-a înlocuit pe cei pierduţi. Cu toate acestea, aţi pierdut un imperiu construit timp de mii de ani. În fine, din studiile noastre a reieşit clar că specia Kzinti evolua cu o viteză nebună.

— Evolua?

Nessus mârâi un răspuns în Graiul Hero. Louis tresări. Nu bănuise că asemenea sunete puteau fi emise de coardele vocale ale Păpuşarului.

— Da, îi răspunse Interlocutorul. Am bănuit că asta ai vrut să spui, dar tot nu înţeleg la ce se referă.

— Evoluţia depinde de supravieţuirea celor mai dotaţi. Timp de mai multe sute de ani, cei mai dotaţi indivizi ai speciei voastre au fost cei care au avut înţelepciunea sau stăpânirea de sine să evite lupta cu oamenii. Rezultatele se

văd. De aproape două sute de ani-Kzinti, între voi şi oameni a fost pace.

— Dar un război n-ar fi avut niciun rost. Oricum nu l-am fi putut câştiga.

— Asta nu i-a oprit pe strămoşii voştri.

Interlocutorul îşi dădu pe gât porţia de coniac fierbinte. Coada sa roz, neacoperită de blană, asemănătoare cu cea a unui şobolan, şfichiuia aerul în toate părţile.

— Specia voastră a fost decimată, continuă Păpuşarul. Toţi Kzinii de azi sunt descendenţii celor care au evitat moartea în războaiele cu oamenii. Unii dintre ai noştri fac speculaţii asupra faptului că acum ei posedă inteligenţa, empatia sau autocontrolul necesare pentru a suporta rasele străine lor.

— Şi, ca atare, ai decis să-ţi rişti viaţa călătorind împreună cu un Kzin…

— Exact, răspunse Păpuşarul fără a-şi putea stăpâni un tremur violent. Motivele mele sunt puternice. Am primit asigurarea că dacă pot să demonstrez utilitatea curajului meu prin aducerea unor servicii întregii specii, mi se va permite să mă reproduc.

— Cu greu se poate imagina un motiv mai puternic, remarcă Louis.

— Mai există un motiv pentru includerea unui Kzin în echipaj. Vom da piept cu nişte medii străine, ascunzând pericole neştiute. Cine mă va proteja? Cine ar fi mai calificat decât un Kzin?

— Să protejez un Păpuşar?

— Ţi se pare că sună iraţional?

— Cam aşa ceva, răspunse Interlocutorul. Mai mult, ţine chiar de simţul umorului. Atunci de ce ar mai fi nevoie de Louis Wu?

— Pentru că noi am colaborat foarte bine cu oamenii. În mod natural, ne-am gândit să alegem cel puţin un om. Louis Gridley Wu s-a dovedit a fi tipul supravieţuitorului, cu toată neglijenţa şi nechibzuinţa de care dă dovadă.

— Într-adevăr, neglijent şi nechibzuit. M-a provocat la luptă corp la corp.

— Ai fi acceptat provocarea dacă Hroth n-ar fi fost de faţă? L-ai fi rănit?

— Ca să fiu apoi trimis acasă, dezonorat pentru provocarea unui incident major în relaţiile dintre specii? Nu despre asta este vorba, sau mi se pare mie?

— Poate că da. Louis este în viaţă. Acum eşti conştient că nu-l poţi domina prin teamă. Crezi în rezultate?

Louis păstră o tăcere discretă. Dacă Păpuşarul dorea să-i acorde creditul unei fiinţe cu o inteligenţă rece, cu atât mai bine pentru el.

— Până acum ai vorbit de motivele tale, reluă Interlocutorul. Prezintă-mi-le şi pe ale mele. Ce am eu de câştigat din participarea la această călătorie?

Reveniseră astfel la problemele importante.

* * *

Pentru Păpuşari, hiperpropulsorul de transfer de tip II era covorul fermecat. El putea transporta o navă la o distanţă de un an-lumină într-un minut şi un sfert, în timp ce navele convenţionale ar fi acoperit aceeaşi distanţă în trei zile. Numai că navele convenţionale aveau şi spaţiu pentru încărcătură.

— Am montat propulsia într-o carcasă Produs General Patru, cea mai mare construită de compania noastră. În momentul în care tehnicienii şi inginerii şi-au terminat treaba, aproape întregul volum interior era umplut cu echipamentele necesare propulsiei. În timpul călătoriei vom sta cam înghesuiţi.

— Un vehicul experimental, remarcă Kzinul. Cât de serios a fost testat?

— A făcut o călătorie spre nucleul galaxiei şi înapoi.

Numai că acesta fusese singurul său zbor. Păpuşarii nu puteau să testeze nava singuri şi nici nu avuseseră posibilitatea de a găsi alte rase care să facă acest lucru pentru ei, de vreme ce se aflau în mijlocul unei migraţii. Nava nu urma să transporte aproape deloc încărcătură, deşi măsura aproape un kilometru şi jumătate în diametru.

Mai mult, nu putea reduce viteza fără a reintra în spaţiul normal.

— Noi nu avem nevoie de o asemenea navă, le spuse Nessus. În schimb, voi aveţi. Intenţionăm s-o oferim echipajului, împreună cu copiile planurilor necesare duplicării ei, şi nu mă îndoiesc că veţi putea îmbunătăţi singuri proiectul.

— Asta îmi va aduce un nume, remarcă Kzinul. Un nume! Trebuie să văd nava în acţiune.

— Fireşte, pe durata călătoriei noastre.

— Patriarhul îmi va oferi un nume pentru o asemenea navă. Sunt sigur că o va face. Oare ce nume ar trebui să aleg? Poate că…

Kzinul sfârşi mârâind pe o notă înaltă.

Păpuşarul îi replică în aceeaşi limbă.

Louis simţea că îl cuprinde iritarea. Nu cunoştea dialectul Hero. Se gândi să-i lase singuri, apoi avu o idee mai bună. Scoase din buzunar holograma Păpuşarului şi-i făcu vânt de-a latul încăperii, trimiţând-o în poala păroasă a Kzinului.

Acesta o ridică delicat cu degetele sale negre.

— Pare a fi o stea cu un inel în jurul ei, observă el. Ce reprezintă?

— Are legătură cu destinaţia noastră, îi răspunse Păpuşarul. În momentul de faţă nu vă pot spune mai mult.

— Ce criptic! Oricum, când este plecarea?

— După estimările noastre, în câteva zile. Agenţii mei caută un individ apt de a deveni al patrulea membru.

— Aşadar, depindem de bunul lor plac. Louis, mergem înapoi la oaspeţii tăi?

Louis se ridică întinzându-se.

— Sigur, hai să le oferim nişte senzaţii tari. Interlocutorule, înainte de a ne întoarce, am o mică sugestie. Nu o privi ca pe o ofensă adusă demnităţii tale. Este doar o idee…

* * *

După un timp, petrecăreţii formaseră mai multe bisericuţe: cei din faţa holoecranelor, cei de la mesele de bridge şi poker, amanţii în perechi sau în grupuri mai mari, povestitorii, plictisiţii. Afară, pe gazon, sub un înceţoşat soare de dimineaţă, se afla un grup mixt format din plictisiţi şi xenofili, grup care-i includea şi pe Nessus şi pe Interlocutor. Se mai aflau acolo Louis Wu, Teela Brown şi un barman automat epuizat.

Gazonul era îngrijit conform unei străvechi reţete britanice: semănat şi tuns vreme de cinci sute de ani. Aceşti cinci sute de ani se sfârşiseră cu un crah bursier, în urma căruia Louis Wu rămăsese cu ceva bani, iar o anumită familie venerabilă, nu. Iarba era verde şi strălucitoare, evident naturală – nimeni nu-i modificase ADN-ul în căutarea unor îmbunătăţiri îndoielnice. La poalele unei pante line se afla un teren de tenis unde siluete minuscule alergau, săreau şi-şi roteau cu multă energie rachetele supradimensionate.

— Exerciţiul fizic este minunat! remarcă Louis. L-aş putea admira o zi întreagă.

Râsul Teelei îl surprinse. Se gândi indispus la milioanele de anecdote pe care le auzise, la cele vechi, foarte vechi, pe care nu le mai spunea nimeni. Din milioanele de anecdote pe care Louis le ştia pe dinafară, 99% puteau fi socotite depăşite. Trecutul şi prezentul nu se armonizau niciodată.

Barmanul plutea lângă Teela într-o poziţie înclinată. Capul lui Louis se odihnea în poala fetei; nevoia sa de a ajunge la tastatura maşinii fără a se ridica era răspunzătoare pentru poziţia automatului. Introduse o comandă pentru două cafele, primi bolurile cu lichid de îndată ce acestea coborâră din fantele lor şi-i întinse unul Teelei.

— Arăţi ca o fată pe care am cunoscut-o odată, îi zise el. Ai auzit de Paula Cerenkov?

— Caricaturista? Cea născută la Boston?

— Îhî. Acum trăieşte pe „Am Făcut-O”.

— Este străbunica mea. Am vizitat-o odată.

— Cândva am avut parte de serioase zvâcnituri de inimă din cauza ei. Iar tu îi semeni mult.

Vibraţiile provocate de râsul Teelei se transformară în senzaţii plăcute în vertebrele lui Louis.

— Promit să nu-ţi provoc zvâcnituri de inimă, dacă-mi explici ce-s alea.

Louis reflectă la cele auzite. Expresia folosită îi aparţinea – fusese creată pentru a exprima ceea ce se petrecuse cu el în acea perioadă. N-o folosise prea des, dar niciodată nu fusese nevoit s-o explice. Ceilalţi pricepeau de fiecare dată ce dorea să spună.

O dimineaţă calmă. Dacă s-ar fi dus acum la culcare, ar fi dormit cel puţin douăsprezece ore. Efectele reziduale ale drogurilor împotriva oboselii îl extenuaseră. Poala Teelei era un loc minunat de odihnă pentru capul său. Jumătate din oaspeţi erau femei; în decursul anilor multe dintre ele îi fuseseră soţii sau amante. La începutul petrecerii, îşi sărbătorise aniversarea în particular împreună cu trei femei care, odinioară, fuseseră foarte importante pentru el, şi viceversa.

Trei sau patru? Nu, trei. Acum i se părea că devenise imun la zvâcniturile de inimă. Două sute de ani lăsaseră multe cicatrici în sufletul său. Şi iată că îşi odihnea capul în poala unei străine care arăta exact ca Paula Cerenkov.

— M-am îndrăgostit de ea, începu el să povestească. Ne cunoşteam de mulţi ani, ne dăduserăm chiar întâlniri şi într-o noapte am început să vorbim şi bamm… M-am îndrăgostit. Am crezut că şi ea mă iubeşte. În noaptea aceea nu ne-am culcat, vreau să spun nu împreună. Am cerut-o în căsătorie. Ea m-a făcut praf. Spunea că n-are timp pentru aşa ceva. Dar apoi am pus la cale o excursie în Parcul Naţional al Amazonului, un soi de surogat de lună de miere. Săptămâna următoare a fost plină de suişuri şi coborâşuri. Întâi suişurile. Am făcut rost de bilete şi rezervări la hotel. Ai iubit vreodată atât de mult pe cineva, încât să ajungi la concluzia că nu-l meriţi?

— Nu.

— Eram tânăr. Am pierdut câteva zile încercând să mă conving că sunt demn de Paula Cerenkov. Am şi reuşit, până la urmă. După aceea, ea m-a sunat şi a anulat excursia. Nu-mi amintesc motivul, dar trebuie să fi avut unul întemeiat. În săptămâna aceea am luat masa împreună de mai multe ori. Nu s-a schimbat nimic. M-am străduit să nu o influenţez. Probabil că Paula nici nu a observat tentativele mele. Eram terminat. Când sus, când jos, ca un Hopa-Mitică. Mai târziu, ea a coborât securea. Mă plăcea. Ne-am simţit bine împreună, aşa că trebuia să rămânem prieteni. Oricum, însă, nu eram genul ei. Crezusem că mă iubeşte, şi poate că şi ea crezuse la fel, o săptămână întreagă. Nu era crudă – pur şi simplu nu putea înţelege ce se petrece.

— Şi când apar zvâcniturile de inimă?

Louis o privi de jos în sus pe Teela Brown. Ochii ei argintii păreau goi şi el îşi dădu seama că fata nu înţelesese nici un singur cuvânt.

În viaţa lui, avusese de-a face cu mulţi extratereştri. Din instinct sau graţie experienţei, ajunsese să-şi dea seama când un concept era prea străin pentru a fi absorbit sau comunicat. Aici era ceva similar, o incompatibilitate fundamentală de translaţie.

Ce falie monstruoasă îl separa pe Louis Wu de o fată de douăzeci de ani? Să fi îmbătrânit oare atât de mult? Şi dacă aşa era, se mai putea considera un individ uman normal?

Teela, cu privirea goală, aştepta iluminarea.

— Nu există dreptate pe lumea asta! blestemă Louis şi se ridică în picioare.

Fărâme de noroi uscat alunecară încet de pe roba sa, adunându-se în manşetă.

Nessus perora de zor pe teme de etică. Se întrerupse singur (la modul propriu, de vreme ce-şi folosea ambele guri, spre deliciul celor prezenţi), pentru a răspunde întrebării lui Louis. Nu, nu erau noutăţi de la agenţii săi.

Interlocutorul, şi el înconjurat de admiratori, era tolănit pe gazon, semănând cu o movilă portocalie. Două femei îl scărpinau între urechi. Neaspectuoasele urechi de Kzin,

care se puteau extinde ca nişte parasolare chinezeşti portocalii sau puteau fi pliate pe lângă cap, erau acum larg desfăcute şi Louis putea observa desenul tatuat pe fiecare suprafaţă.

— Ei, i se adresă el, am avut dreptate?

— Ai avut, mormăi Kzinul, fără să se întoarcă.

Louis se amuză în sinea sa. Un Kzin este o fiară fioroasă, nu-i aşa? Dar cine se mai teme de un Kzin pe care-l scarpini între urechi? Asta îi liniştise pe oaspeţii săi şi-l calmase şi pe Kzin. Orice animal mai evoluat decât un şoarece de câmp adoră să fie scărpinat între urechi.

— S-au apucat s-o facă cu schimbul, mormăi Kzinul somnoros. Un mascul s-a apropiat de femela care mă scărpina şi a făcut o observaţie în genul că şi el ar vrea să fie supus unui asemenea tratament. Cei doi au plecat împreună. O altă femelă a înlocuit-o pe cea plecată. Ce interesant trebuie să fie să aparţii unei rase cu două sexe raţionale!

— Uneori, asta complică extrem de mult lucrurile.

— Serios?

Una dintre fetele situate pe partea stângă a Kzinului, cu pielea fardată în negru şi presărată cu stele şi galaxii, cu părul vopsit în nuanţa de alb rece a cozii unei comete, se întrerupse din activitate:

— Teela, ţine-mi locul! ciripi ea veselă. Mi-e foame.

Teela îngenunche amabilă în spatele imensului cap portocaliu. Louis făcu prezentările:

— Teela Brown, Interlocutorul Animalelor. Fie ca voi să fiţi…

Din apropiere izbucni o secvenţă muzicală dezacordată.

— … fericiţi împreună. Ce-a fost asta? Nessus, ce…?

Notele izbucniseră din remarcabilele gâturi, în timp ce Păpuşarul se interpunea brutal între fată şi Louis.

— Te numeşti Teela Brown, indicativ IKLUGGTYN?

Fata părea uimită, dar nu speriată.

— Într-adevăr, acesta este numele meu, dar indicativul nu mi-l amintesc. Care e problema?

— Scotocim planeta în căutarea ta de aproape o săptămână. Acum te întâlnesc la o petrecere la care particip numai din întâmplare. Voi avea ceva de discutat cu agenţii mei.

— O, nu! suspină încet Louis.

Teela dădu să se ridice, cu o oarecare stângăcie.

— Nu m-am ascuns nici de tine, nici de vreun alt... extraterestru. Încă o dată, care este problema?

— Staţi aşa! se interpuse Louis între Păpuşar şi fată. Nessus, nu există nicio îndoială că Teela Brown nu este un explorator. Alege pe altcineva!

— Dar, Louis...

— Un moment, se ridică în picioare şi Kzinul. Louis, lasă-l pe ierbivor să-şi aleagă singur echipa!

— Dar uită-te la ea!

— Uită-te la tine, Louis! Ai cel mult doi metri înălţime, eşti destul de subţirel, chiar şi pentru standardele umane. Tu eşti un explorator? Sau Nessus?

— Ce se întâmplă aici? întrebă Teela.

— Louis, propun să ne retragem în biroul tău, interveni Păpuşarul nerăbdător. Teela Brown, vreau să-ţi fac o propunere. Nu eşti obligată s-o accepţi, nici măcar s-o asculţi, dar s-ar putea s-o găseşti interesantă.

* * *

Discuţia continuă în biroul lui Louis.

— Ea se încadrează în condiţiile mele, insista Nessus. Trebuie s-o luăm în discuţie.

— Nu poate fi singura de pe Pământ!

— Nu, Louis, nici vorbă! Dar n-am fost în stare să-i contactăm pe ceilalţi.

— Şi pentru ce sunt luată în consideraţie?

Păpuşarul începu să-i explice. Din spusele sale, reieşea că fata nu călătorise niciodată mai departe de Lună şi n-avea nicio intenţie de a merge dincolo de limitele spaţiului cunoscut. Hiperpropulsorul cuantic de ordinul II nu-i stârnea interesul, şi cu atât mai puţin lăcomia. În momentul în care

ea începu să caşte plictisită şi să dea semne de nervozitate, Louis interveni din nou.

— Nessus, care sunt aptitudinile pe care Teela le are atât de bine dezvoltate?

— Agenţii mei au căutat descendenţi ai Loteriilor Drepturilor de Naştere.

— Eu renunţ, cu siguranţă că eşti nebun!

— Nu, Louis, ordinele mele vin de la însuşi Cel-Din-Urmă, cel care ne conduce pe toţi. Starea sa mintală nu poate fi pusă în discuţie. Pot să mă explic?

* * *

Pentru oameni, controlul populaţiei devenise de multă vreme un lucru uşor de stăpânit. În prezent, sub pielea antebraţului pacientului se introducea un cristal minuscul care avea nevoie de un an pentru a se dizolva şi în această perioadă de timp concepţia unui copil era imposibilă. În secolele precedente, fuseseră folosite metode mai greoaie.

Populaţia Pământului fusese stabilizată, pe la mijlocul secolului douăzeci şi unu, la optsprezece miliarde. Consiliul Fertilităţii, un departament al Naţiunilor Unite, stabilea şi aplica legile de control al natalităţii. Timp de mai mult de cinci sute de ani, acestea rămăseseră neschimbate: doi copii pentru fiecare familie, în funcţie de aprecierea Consiliului. Acesta decidea cine anume putea deveni părinte şi de câte ori. Consiliul putea acorda ca recompensă un număr suplimentar de copii unui cuplu şi tot el putea să interzică complet altuia procrearea, pe baza zestrei genetice a părinţilor potenţiali.

— Incredibil! se minună Kzinul.

— De ce? Pentru că lucrurile începuseră să meargă aiurea, din cauza celor optsprezece miliarde de oameni prinşi în capcana unei tehnologii primitive.

— Dacă Patriarhia ar fi încercat să aplice o asemenea lege Kzinilor, am fi exterminat-o cu siguranţă pentru insolenţa sa.

Dar oamenii nu erau Kzini. Timp de cinci sute de ani legile fuseseră respectate. Apoi, în urmă cu două sute de

ani, apăruseră unele zvonuri în legătură cu anumite manevre oculte în sânul Consiliului Fertilităţii. Scandalul se încheiase cu operarea unor modificări esenţiale în legile de control al natalităţii.

Orice individ avea acum dreptul să devină părinte o singură dată, indiferent de starea genelor sale. În plus, Drepturile de Naştere de ordinul doi şi trei puteau fi acordate în mod automat pentru un coeficient de inteligenţă foarte ridicat sau pentru posesia anumitor aptitudini psihice foarte utile, precum ochi Plateau sau capacitate de orientare absolută, sau pentru însuşiri atavice, cum ar fi telepatia, longevitatea naturală sau dantura perfectă.

Drepturile de Naştere puteau fi acum cumpărate la un curs de aproape un milion de stelari. De ce nu? Îndemânarea în a face bani era şi ea un atribut al supravieţuirii, testat în decursul timpului. În plus, astfel se reduceau tentativele de mituire.

Tot pentru Drepturi de Naştere se putea lupta şi în arenă, cu singura condiţie ca participanţii să nu-şi fi folosit încă Drepturile de ordinul întâi. Câştigătorul primea Drepturile de ordinul doi şi trei, în vreme ce învinsul îşi pierdea Drepturile de ordinul întâi şi propria viaţă. În final, totul se compensa.

— Am urmărit asemenea lupte în emisiunile voastre distractive, interveni Interlocutorul. Credeam că luptă doar pentru amuzament.

— Nu, era de-adevăratelea, îi răspunse Louis.

Teela chicoti:

— Şi Loteriile?

— Au apărut la scurt timp, continuă Nessus. Chiar şi cu acceleratoarele metabolice, pe Pământ erau mai multe decese decât naşteri. În consecinţă, în fiecare an, Consiliul Fertilităţii totaliza numărul de decese şi emigrări, scădea numărul anual de naşteri şi imigrări şi depunea numărul rezultat ca Drepturi de Naştere acordate la Loteria Anului Nou. Putea participa oricine. Cu ceva noroc, puteai avea zece sau douăzeci de copii, dacă ăsta se mai putea numi

noroc. Nici măcar criminalilor condamnaţi nu li se putea lua dreptul de a participa la Loterii.

— Eu însumi am avut patru copii, interveni Louis Wu. Ultimul a fost câştigat la Loterie. Îi puteaţi întâlni pe trei dintre ei dacă veneaţi cu douăsprezece ore mai devreme.

— Pare foarte ciudat şi foarte complex. Atunci când populaţia Kzinilor devine prea numeroasă, noi…

— Atacaţi cea mai apropiată colonie umană.

— Nicidecum, Louis. Ne luptăm între noi. Cu cât înghesuiala este mai mare, cu atât există mai multe şanse ca un Kzin să-l ofenseze pe altul. Problema populaţiei se reglează de la sine. Niciodată n-am ajuns la un ordin de magnitudine similar vouă pe nicio planetă.

— Cred că încep să înţeleg, reflectă Teela Brown. Părinţii mei au fost amândoi câştigători ai Loteriilor…

Râse oarecum nervos.

— … Altfel nu m-aş mai fi născut. Gândiţi-vă că bunicul meu…

— Toţi strămoşii tăi, pe o perioadă de cinci generaţii, s-au născut ca rezultat al câştigării la Loterii.

— Nu mai spune! N-am ştiut asta.

— Datele noastre sunt clare în această privinţă, o asigură Nessus.

— Întrebarea nu dispare, interveni Louis Wu. Ce importanţă are?

— Cei-ce-conduc flota noastră au emis speculaţia că locuitorii Pământului se înmulţesc pentru şansă.

— Aiurea!

Teela Brown se aplecă înainte, vizibil interesată. Fără îndoială că nu mai văzuse până atunci un Păpuşar nebun.

— Gândeşte-te la Loterii, Louis! Gândeşte-te la evoluţie! Timp de şapte sute de ani, înmulţirea voastră a fost guvernată de număr: două naşteri de persoană, doi copii pentru un cuplu. Ici şi colo, se putea acorda un al treilea drept sau se refuza chiar şi primul, din motive întemeiate – gene ale diabetului sau ceva asemănător – dar marea majoritate a oamenilor avea câte doi copii. Apoi legea a fost schimbată. În ultimele două secole, între zece şi

treisprezece la sută din nou născuţii fiecărei generaţii s-au născut prin câştigarea dreptului respectiv la o Loterie. Cine îi alege pe cei care vor supravieţui şi se vor înmulţi? Pe Pământ, doar şansa. Iar Teela Brown este descendenta a şase generaţii de jucători norocoşi…

3.
Teela Brown

Teela chicoti neştiutoare.

— Fii serios! interveni Louis Wu. Nu te poţi înmulţi pentru şansă, aşa cum nu te poţi înmulţi pentru obţinerea unor ochi frumoşi.

— Şi cu toate acestea, voi vă înmulţiţi şi pentru obţinerea unor indivizi telepaţi.

— Nu-i acelaşi lucru. Telepatia nu-i o forţă paranormală. Mecanismele implicate în lobul parietal drept au fost bine cartografiate. Pur şi simplu, ele nu funcţionează pentru cei mai mulţi.

— Odinioară, telepatia era considerată ca fiind unul dintre fenomenele paranormale. Acum, voi pretindeţi că şansa nu este aşa ceva.

— Norocul e noroc.

În alte condiţii, situaţia ar fi putut părea amuzantă – şi probabil că Teela aşa o şi percepea – dar Louis îşi dădea seama că Păpuşarul vorbea serios.

— Legea mediilor variază în plus sau în minus. E de ajuns ca sorţii să cadă prost şi ai ieşit din joc, precum dinozaurii. Zarurile cad şi…

— Se pare că anumiţi oameni pot aranja modul în care să cadă zarurile.

— Am ales o metaforă proastă. Adevărul este că…

— Da, mârâi Kzinul, apoi continuă cu o voce care cutremura pereţii: Adevărul este că vom accepta pe oricine alege Nessus. Ţie îţi aparţine nava, Nessus. Unde este, deci, al patrulea membru al echipajului?

— Aici, în această încăpere.

— Ia staţi un minut! se ridică Teela, în vreme ce părul argintiu îi flutura în aerul condiţionat ca o reţea metalică, contrastând cu pielea ei albastră. Toată discuţia asta e ridicolă. Nu plec nicăieri! De ce m-aş înhăma la aşa ceva?

— Alege pe altcineva, Nessus. Trebuie să existe milioane de candidaţi mult mai capabili decât ea. Care-i problema?

— Nu sunt milioane, Louis. Avem câteva mii de nume, precum şi numerele private de telefon sau numerele cabinelor de transfer ale celor mai mulţi dintre ei. Fiecare dintre aceştia se poate mândri cu cele cinci generaţii de strămoşi născuţi prin câştigarea Loteriilor.

— Şi?

Nessus începu să măsoare încăperea cu pasul.

— Mulţi se descalifică singuri, prin ghinion evident, iar dintre cei rămaşi, se pare că nimeni nu-i disponibil. Atunci când îi sunăm, nu sunt acasă. Când revenim, computerul de reţea ne dă o legătură greşită. Când încercăm să sunăm un membru al familiei Brandt, începe să sune fiecare telefon din America de Sud. Apoi apar reclamaţiile. Este foarte frustrant.

Teela interveni:

— Nici nu mi-ai spus unde vrei să mergem.

— Nu pot divulga destinaţia noastră, Teela. Totuşi…

— Pe cleştii cei roşii ai lui Finagle! N-o să ne spui nici măcar atâta lucru?

— Poţi studia holograma pe care o are Louis Wu. Este toată informaţia pe care mi se permite să v-o ofer în această fază.

Louis îi întinse holograma care înfăţişa o dungă subţire, albastră, pe fondul negru al spaţiului, în spatele unui disc alb strălucitor. Teela o luă, dornică să vadă despre ce era vorba, şi abia atunci Louis îşi dădu seama cât era de mânioasă. Când reîncepu să vorbească, o făcu scuipând cuvintele unul câte unul, precum sâmburii de mandarină.

— Este cel mai ridicol lucru de care am auzit vreodată. Vrei ca Louis şi cu mine să călătorim dincolo de limitele spaţiului cunoscut împreună cu un Kzin şi cu un Păpuşar,

fără să cunoaştem despre destinaţia noastră decât amănuntul că acolo există un inel de panglică albastră şi un punct luminos? Este… ridicol!

— Să înţeleg, deci, că refuzi să ni te alături?

Sprâncenele fetei se arcuiră.

— Am nevoie de un răspuns clar. În curând, agenţii mei vor localiza un alt candidat.

— Da, răspunse Teela. Refuz.

— Atunci te rog să nu uiţi că, în conformitate cu legile în vigoare pe Pământ, trebuie să păstrezi secretul asupra celor discutate aici. Ţi s-a plătit un onorariu de consultanţă.

— Şi cui aş putea să-i spun? râse teatral Teela. Cine m-ar crede? Louis, tu chiar pleci în această ridicolă…

— Da, răspunse Louis, care se gândea deja la alte lucruri, de pildă la găsirea unui mod plin de tact de a o scoate din încăpere. Dar nu chiar în minutul ăsta. Afară, petrecerea este încă în toi. Dacă vrei să faci ceva pentru mine, continuă el, schimbă, te rog, combina muzicală de pe banda patru pe cinci. Apoi anunţă-i pe toţi cei interesaţi că apar într-un minut.

Când uşa se închise în urma ei, Louis i se adresă Păpuşarului:

— Te rog să-mi faci un serviciu. Ba chiar să-ţi faci şi ţie unul. Lasă-mă pe mine să judec dacă un om este apt pentru un salt în necunoscut.

— Nu ştii care aptitudini au importanţă maximă, îi răspunse Nessus. Încă n-avem doi candidaţi din care să alegem.

— Trebuie să fie zeci de mii.

— Nu-i chiar aşa! Unii se descalifică singuri, alţii nu pot fi găsiţi, după cum ţi-am spus. Oricum, poţi să-mi precizezi căror criterii nu le corespunde fata?

— E prea tânără.

— Niciun candidat n-ar putea fi apt dacă n-ar face parte din generaţia Teelei Brown.

— Înmulţire pentru şansă! Nu, n-am să mă cert cu tine pe subiectul ăsta. Cunosc oameni mult mai nebuni. Câţiva

dintre ei sunt încă prezenţi la petrecere… În plus, ai văzut că nu este xenofilă.

— Dar nici xenofobă. Nu se teme de niciunul dintre noi.

— N-are scânteie. Nu este… nu este…

— Nu are neastâmpăr, îl ajută Nessus. Este fericită acolo unde se află. Aceasta este într-adevăr o deficienţă. Nu doreşte nimic. Şi totuşi, cum putem fi convinşi de acest lucru fără s-o punem la încercare?

— În ordine, n-ai decât să-ţi alegi singur candidaţii! spuse supărat Louis, ieşind din birou.

Din spatele său, Păpuşarul şuieră:

— Louis! Interlocutorule! Semnalul! Unul dintre agenţii mei a găsit un alt candidat!

— Eram sigur, îi răspunse Louis dezgustat.

În celălalt capăt al salonului, Teela Brown căsca ochii la un alt Păpuşar Pierson.

* * *

Louis se trezi cu greutate. Îşi amintea că făcuse rost de o cască de dormit şi o programase pentru un somn de o oră. Probabil că asta se întâmplase în urmă cu o oră. După deconectarea echipamentului, senzaţia dezagreabilă a greutăţii de pe cap fusese cea care-l trezise…

Pe cap nu avea nimic. Se ridică brusc în capul oaselor.

— Ţi-am scos-o eu, îi spuse Teela Brown. Aveai nevoie de somn.

— Cât este ceasul?

— Şapte şi ceva.

— M-am purtat ca o gazdă execrabilă! S-a spart petrecerea?

— Au mai rămas numai vreo douăzeci de inşi. Nu-ţi face însă probleme, le-am spus tuturor ce ţi-am făcut. Toţi au căzut de acord că a fost o idee foarte bună.

— În ordine! zise Louis rostogolindu-se dintre discurile de somn. Mulţumesc! Acum, însă, e cazul să ne întoarcem la ce-a mai rămas din petrecere.

— Vreau mai întâi să vorbesc ceva cu tine.

Louis se aşeză la loc. Buimăceala somnului îl părăsea încetul cu încetul.

— Care e problema?

— Chiar vrei să pleci în călătoria asta trăsnită?

— Exact.

— Nu văd motivele.

— Am de zece ori vârsta ta, îi răspunse Louis. Nu trebuie să muncesc pentru a avea din ce trăi. N-am răbdarea necesară să devin om de ştiinţă. Pe vremuri am încercat să scriu, dar s-a dovedit a fi o treabă prea grea – ca atare, ăsta ar fi ultimul lucru la care m-aş înhăma. Ce mi-a mai rămas? Fac destul sport.

Ea clătină din cap şi pe pereţi alergară umbre aprinse.

— Asta nu-mi pare o joacă.

Louis ridică din umeri.

— Plictiseala este inamicul meu numărul unu. Mi-a ucis mulţi prieteni, dar nu va pune laba şi pe mine. Când mă plictisesc, plec aiurea şi-mi risc viaţa.

— N-ar trebui cel puţin să cunoşti care sunt riscurile?

— Sunt bine plătit.

— N-ai nevoie de bani.

— Rasa umană are nevoie de ceea ce au Păpuşarii. Ascultă, Teela, ţi s-a vorbit de nava cu hiperpropulsie cuantică de gradul doi. Este singura navă din spaţiul cunoscut care acoperă în mai puţin de trei zile un an-lumină. De fapt, depăşeşte de aproape patru sute de ori viteza standard!

— Cine are nevoie să zboare atât de repede?

Louis n-avea chef acum să-i facă un expozeu asupra exploziei nucleului galaxiei.

— Hai să ne întoarcem la petrecere!

— Nu, aşteaptă!

— În ordine.

Fata avea palme mari, cu degete lungi. Unghiile îi scânteiau în lumină în timp ce şi le trecea nervoasă prin părul aprins.

— Nu-i dreptate pe lumea asta! Louis, în momentul ăsta ai vreo legătură?

Întrebarea îl surprinse.

— Nu cred.

— Chiar arăt ca Paula Cerenkov?

În semiîntunericul ce domnea în dormitor, arăta precum girafa în flăcări a lui Dali. Părul îi scânteia cu o luminiscenţă proprie – un fluid de flăcări portocalii şi galbene. În această lumină, restul corpului Teelei era doar o umbră. Dar memoria lui Louis completa detaliile: picioarele lungi, sânii conici, frumuseţea delicată a trăsăturilor. O văzuse pentru prima dată în urmă cu patru zile la braţul lui Tedron Doheny, un filfizon care venise pe Pământ special pentru petrecerea dată de el.

— Am crezut că eşti chiar Paula, recunoscu el. Ea trăieşte acum pe Am Făcut-O, unde l-am cunoscut pe Ted Doheny. Când v-am văzut împreună, am crezut că Ted şi Paula au sosit cu aceeaşi navă. La o privire mai atentă, mi-am dat seama că există unele diferenţe. Ai picioare mai frumoase, dar mersul Paulei era mai graţios. Faţa ei era mai rece, cel puţin aşa ţin minte. S-ar putea ca amintirile să-mi joace feste.

De dincolo de uşă izbucniră efluvii de muzică electronică, sălbatică şi pură, straniu de incompletă, fără vreo idee directoare care s-o transforme într-un întreg. Teela se mişca, agitând umbrele de foc de pe pereţi.

— Ce-ţi trece prin cap? îi zise Louis. Aminteşte-ţi că Păpuşarii au mii de candidaţi dintre care să aleagă. Îl pot găsi pe cel de-al patrulea membru în fiecare zi, în fiecare minut. Imediat după aceea ne vom lua zborul.

— E în ordine! îl linişti Teela.

— Rămâi cu mine până atunci?

Fata dădu aprobator din capul ei mândru.

* * *

Păpuşarul îşi făcu apariţia două zile mai târziu.

Louis şi Teela se aflau pe peluză, scăldaţi de razele soarelui şi adânciţi într-o partidă de şah pe viaţă şi pe moarte. Louis îi capturase un cal. Acum regreta acest lucru.

În jocul Teelei alternau gândirea şi intuiţia. Louis nu-i putea ghici niciodată următoarea mutare. Şi ea juca la sânge.

Fata tocmai gândea următoarea mutare, muşcându-şi buza de jos, când un servo veni alunecând lângă ei. Louis privi în ecranul monitorului şi observă doi pitoni cu câte un singur ochi privindu-l la rândul lor din pieptul robotului.

— Condu-l încoace! ordonă el bine dispus.

Teela se ridică cu o mişcare bruscă, lipsită de graţie.

— Voi doi s-ar putea să aveţi de discutat chestiuni confidenţiale.

— S-ar putea. Ce ai de gând?

— Mai am ceva de citit. Să nu atingi tabla! încheie ea ameninţându-l cu degetul.

Lângă uşă, se întâlni cu Păpuşarul, care tocmai ieşea din casă. Ea îi făcu un semn amical cu mâna atunci când drumurile lor se încrucişară, dar extraterestrul sări în lateral, speriat.

— Te rog să mă ierţi, fluieră el, m-ai luat prin surprindere!

Teela ridică din sprâncene şi intră în casă. Păpuşarul se opri lângă Louis şi-şi plie picioarele sub el. Unul dintre capete începu să-l fixeze pe Louis, în vreme ce celălalt prinse să se rotească nervos, acoperind toate unghiurile de vizibilitate.

— Femeia aia ne poate spiona?

Louis se arătă surprins:

— Bineînţeles. Ştii doar că nu există nicio protecţie împotriva unei unde spion, cel puţin nu în aer liber. Şi?

— Oricine sau orice ne-ar putea observa. Hai să mergem în biroul tău!

— Nu-i dreptate pe lumea asta! izbucni Louis, care se simţea destul de confortabil acolo unde se afla. Vrei să încetezi cu învârtitul capului, te rog? Pari speriat de moarte.

— Sunt îngrozit, deşi ştiu că moartea mea n-ar avea prea mare importanţă. Câţi meteoriţi cad anual pe Pământ?

— N-aş putea preciza.

— În această regiune suntem plasaţi periculos de aproape de centura de asteroizi. Oricum, asta nu mai

contează, câtă vreme n-am fost în stare să contactăm un al patrulea membru al echipei.

— Ghinion! replică Louis. – Comportarea Păpuşarului îl deconcerta. Dacă Nessus ar fi fost om… Dar nu era. – Sper că n-ai renunţat, totuşi…

— Nu, dar eşecurile noastre mă macină. În ultimele patru zile, am căutat pe un oarecare Norman Haywood KJMMCWTAD, un candidat perfect pentru echipajul nostru.

— Şi?

— Este perfect sănătos şi viguros. Vârsta: douăzeci şi patru şi o treime de ani tereştri. Şase generaţii ale strămoşilor săi s-au născut exclusiv prin câştigarea Loteriilor. Cel mai favorabil aspect dintre toate: îi place să călătorească, manifestă neastâmpărul de care avem nevoie. Evident, am încercat să-l contactăm personal. De trei zile, agenţii mei îl vânează printr-un lanţ de cabine de transfer, de fiecare dată cu un salt în urma sa, indiferent dacă Norman Haywood a plecat să schieze în Elveţia, să facă surfing în Ceylon, să-şi facă cumpărăturile în New York sau să meargă la petreceri în Himalaya ori Munţii Stâncoşi. Noaptea trecută, un agent de-al meu l-a detectat tocmai când se îmbarca pe o navă de pasageri spre Jinx. Nava a plecat înainte ca agentul meu să-şi poată învinge frica naturală faţă de navele voastre depăşite.

— Am avut şi eu zile asemănătoare. N-aţi putut să-i transmiteţi un mesaj prin hiperunde?

— Louis, această călătorie se presupune a fi secretă!

— Mda, încuviinţă gazda, observând cum un cap de piton se rotea întruna, în căutarea inamicilor nevăzuţi.

— Până la urmă, vom reuşi, continuă Nessus. Miile de candidaţi potenţiali nu se pot ascunde la nesfârşit, nu-i aşa, Louis? Ei nici măcar nu ştiu că-i căutăm!

— O să găsiţi voi pe cineva.

— Mă rog să nu se întâmple una ca asta! Louis, cum pot face eu aşa ceva? Cum pot să plec împreună cu trei străini, pe o navă experimentală, proiectată pentru un singur pasager? Trebuie să fiu nebun!

— Nessus, de fapt ce te frământă? Toată povestea asta a fost ideea ta!

— Nu chiar. Ordinele mele provin de la Cei-Care-Conduc, ce se află la o distanţă de două sute de ani-lumină.

— Ceva te îngrozeşte. Vreau să ştiu despre ce este vorba. Ai descoperit ceva necurat? Ştii cumva ce reprezintă în realitate călătoria asta? Ce s-a schimbat din momentul în care erai gata să insulţi patru Kzini, într-un restaurant public? Hei, încetişor, încetişor!

Păpuşarul îşi vârâse capetele şi gâturile între picioarele din faţă şi se arcuise ca o minge.

— Hai, linişteşte-te! încercă Louis să-l calmeze. Ieşi de acolo!

Începu să-şi plimbe degetele pe spatele gâturilor Păpuşarului, singurele porţiuni rămase la exterior. Celălalt tremura. Pielea îi era moale, aidoma celei de antilopă, şi aproape plăcută la atingere.

— Hai, ieşi de acolo, Nessus! Nimeni şi nimic n-o să se atingă de tine aici. Eu îmi protejez oaspeţii.

Păpuşarul răspunse cu un vaiet care răsună în surdină.

— Am fost nebun. Nebun! Chiar am insultat patru Kzini?

— Hai, ieşi de acolo! Aici eşti în siguranţă. Aşa e mai bine…

Un cap turtit apăru de sub ascunzişul călduţ.

— … Vezi? Nu-i nimic de care să-ţi fie frică.

— Patru Kzini? Nu trei?

— Am greşit eu. Am numărat greşit. Erau trei.

— Iartă-mă, Louis, zise Păpuşarul ridicându-şi capul până la nivelul ochiului, faza mea maniacă s-a sfârşit! Mă aflu în faza depresivă a ciclului meu biologic.

— Şi nu poţi face nimic împotriva acestei stări? întrebă celălalt, neliniştit de perspectiva ca o asemenea situaţie să se repete tocmai într-un moment crucial.

— Pot să aştept să se termine. Pot să mă protejez până la limita maximă posibilă. Pot să încerc să mă controlez, astfel încât să nu-mi fie afectată judecata.

— Sărmane Nessus! Eşti sigur că n-ai aflat nimic nou?

— Nu este suficient ceea ce ştii pentru ca orice minte sănătoasă să se îngrozească? Păpuşarul se ridică, oarecum şovăitor, şi continuă: De ce am întâlnit-o pe Teela Brown? Am crezut că a plecat.

— Am rugat-o să rămână cu mine până-l vom găsi pe cel de-al patrulea coechipier.

— De ce?

Louis se întrebase şi el care-i fuseseră motivele.

Avea prea puţină legătură cu Paula Cerenkov. Louis se schimbase mult prea mult faţă de acea perioadă a vieţii sale; în plus, nu era genul de bărbat care să transpună o femeie în tiparul alteia.

Dormitoarele fuseseră proiectate pentru două persoane, nu pentru una singură. Dar mai fuseseră şi alte fete la petrecere… fireşte, nu chiar atât de drăguţe precum Teela. Oare mai era posibil ca bătrânul şi înţeleptul Louis Wu să fie îmbrobodit doar de un chip frumos? Dar în acei ochi placizi şi argintii se mai afla şi altceva în afară de frumuseţe. Ceva mult mai complex.

— Din motive de empatie, îi răspunse Louis Păpuşarului.

Îşi dădu seama că se adresa unui extraterestru, care n-avea cum să înţeleagă asemenea subtilităţi. Observă, de asemenea, că celălalt tremura şi adăugă:

— Hai să mergem în biroul meu! Se află sub dealul ăla. Nu trebuie să te temi de meteoriţi.

* * *

După plecarea lui Nessus, Louis porni în căutarea Teelei. O găsi în bibliotecă, în faţa unui terminal, defilând paginile afişate cu o viteză mult prea mare chiar şi pentru un maestru al citirii rapide.

— Salut, îl întâmpină ea întorcând capul. Ce mai face prietenul nostru bicefal?

— E mort de frică. Iar eu sunt terminat. Am făcut pe psihiatrul pentru un Păpuşar Pierson.

Teela zâmbi.

— Vorbeşte-mi despre viaţa lui sexuală!

— Tot ce ştiu este că nu i se permite să se înmulţească. A dezvoltat o obsesie din cauza asta. Se poate presupune că există o lege care-i interzice acest lucru. În afară de amănuntele astea, a evitat complet subiectul. Îmi pare rău că n-am posibilitatea de a-ţi oferi mai multe date…

— Şi atunci, despre ce aţi vorbit atâta?

Louis dădu evaziv din mână.

— Despre trei sute de ani de traume… Atât a trăit Nessus în spaţiul locuit de oameni. Cu greu îşi mai aduce aminte de planeta natală. Am impresia că este îngrozit din cauza celor trei sute de ani.

Louis se trânti într-un fotoliu-masor. Tensiunea la care-l supusese procesul de empatie cu un extraterestru îi sleise mintea şi-i epuizase imaginaţia.

— Şi tu? Ce citeşti?

— Despre explozia Nucleului, arătă Teela spre ecran.

Pe acesta se puteau observa grupuri aglomerate de stele. Din cauza lor, nu se mai putea distinge întunericul spaţiului. La prima vedere, ai fi putut crede că aveai de-a face cu o aglomerare normală de stele, dar nu putea fi aşa ceva. Era imaginea unei zone ce n-ar fi putut fi explorată nici cu telescoapele, nici cu vreo navă obişnuită.

Era nucleul galaxiei, o sferă compactă de stele cu o rază de cinci mii de ani-lumină, aflată în axa de rotaţie a acesteia. Cu două sute de ani în urmă, un om ajunsese totuşi până acolo, la bordul unei nave experimentale puse la dispoziţie de Păpuşari. Pe ecran se îmbulzeau stele roşii, albastre şi verzi suprapuse, cele roşii fiind cele mai mari şi mai strălucitoare. În centrul imaginii se afla o zonă de un alb orbitor în forma unei virgule aplatizate. În interiorul regiunii se puteau observa dungi şi zone de umbră, dar oricare dintre acestea din urmă era mai strălucitoare decât orice altă stea din exterior.

— De asta aveţi nevoie de nava Păpuşarilor, remarcă Teela. Corect?

— Corect.

— Cum s-a întâmplat?

— Stelele sunt prea apropiate, îi explică Louis. În interiorul Nucleului, distanţa medie între două stele este de jumătate de an-lumină, iar în apropierea centrului ele sunt şi mai îngrămădite. În nucleul unei galaxii stelele sunt atât de apropiate, încât se pot încălzi una pe cealaltă. Fiind mai fierbinţi, ard mai repede. Îmbătrânesc mai repede. Astfel, cu vreo zece mii de ani în urmă, toate stelele din interiorul Nucleului trebuie să fi fost pe punctul de a se transforma în nove. Apoi una dintre ele a devenit cu adevărat novă, eliberând o mare cantitate de căldură concomitent cu o emisiune puternică de raze gama. Cele câteva stele din apropierea ei au primit şi mai multă căldură. Presupun că şi emisiunea de raze gama a condus la creşterea activităţii stelare. Prin urmare, o pereche de stele învecinate a explodat. Şi totul a mers mai departe, pe principiul bulgărelui de zăpadă. Căldura degajată de toate trei a amorsat alte câteva stele. A urmat o reacţie în lanţ, care foarte curând n-a mai putut fi oprită. Pata albă este alcătuită numai din supernove. Dacă ai chef, puţin mai încolo o să vezi pe bandă descrierea matematică a procesului.

— Nu, mulţumesc! se apără ea. Louis se aşteptase la asta. Înţeleg că până acum totul s-a terminat.

— Mda. Pata aia la care te uiţi este veche şi dispărută, deşi lumina ce provine de la ea n-a ajuns încă prin părţile noastre de galaxie. Reacţia în lanţ trebuie să se fi terminat acum vreo zece mii de ani.

— Şi atunci ce rost are atâta agitaţie?

— Radiaţiile. Particule ultrarapide şi alte chestii din astea. Fotoliul-masor începea să-i inducă o stare de relaxare; Louis se afundă şi mai adânc în alveola informă şi lăsă undele staţionare ale acesteia să-şi facă treaba.

— Încearcă să priveşti lucrurile şi din alt punct de vedere, continuă el. Spaţiul cunoscut este o mică aglomerare de stele aflată la o distanţă de treizeci de mii de ani-lumină de axa de rotaţie a galaxiei. Novele au început să explodeze în urmă cu mai bine de zece mii de ani. Asta înseamnă că frontul de undă al exploziilor

combinate va sosi aici peste vreo douăzeci de mii de ani. E corect?

— Este.

— Şi radiaţiile subnucleare provenind de la un milion de nove sosesc imediat în spatele frontului de undă.

— … Oh!

— În douăzeci de mii de ani, va trebui să evacuăm fiecare planetă colonizată, şi probabil chiar mai multe…

— E destul timp! Dacă am începe de pe acum, am putea-o face cu navele pe care le avem. Simplu!

— Mai gândeşte-te! Parcurgând un an-lumină în trei zile, navele noastre ar avea nevoie de aproximativ şase sute de ani pentru a atinge Norii lui Magellan.

— Nu s-ar putea opri în fiecare an să se aprovizioneze…?

Louis izbucni în râs.

— Încearcă să atragi pe careva într-o acţiune de felul ăsta. Ştii ce cred eu? Când lumina provenită de la explozia Nucleului va începe să licărească printre norii de praf ce se întind între noi şi axa galaxiei, abia atunci fiecare om din spaţiul cunoscut va fi îngrozit. Din acel moment vom avea la dispoziţie maxim un secol pentru a o întinde de aici. Păpuşarii au avut o idee strălucită. Au trimis un om spre centrul galaxiei, prezentând toată afacerea ca pe o năzbâtie publicitară, deoarece aveau nevoie de finanţarea cercetărilor. Tipul respectiv a trimis înapoi imagini de felul celei de pe ecran. Înainte ca el să se întoarcă, Păpuşarii s-au volatilizat – n-a mai rămas nici măcar unul, de sământă, pe vreo planetă locuită de oameni. Noi n-o să procedăm în felul ăsta. O să stăm cu braţele încrucişate, aşteptând ca proştii, şi când, în fine, ne vom decide s-o luăm din loc, va trebui să golim complet galaxia de mii de miliarde de fiinţe inteligente într-un timp extraordinar de scurt. Vom avea nevoie de navele cele mai mari şi mai rapide pe care le vom putea construi. Avem nevoie de propulsorul Păpuşarilor pentru a începe să-l îmbunătăţim de pe acum. În rest…

— Am înţeles. Vin cu voi!

Louis, întrerupt în mijlocul frazei, nu reuşi să emită decât un sunet gâlgâit.

— Vin cu voi! repetă Teela Brown.

— Ţi-ai ieşit din minţi!

— Dar *tu* mergi, nu-i aşa?

Louis strânse din dinţi pentru a-şi înăbuşi furia. Când reîncepu să vorbească, dădu dovadă de mai mult calm decât ar fi meritat situaţia în care se afla.

— Da, merg. Numai că eu am motivele mele întemeiate. În plus, sunt expert în a rămâne în viaţă în condiţii vitrege, pentru că fac treaba asta mai de multişor.

— Dar eu sunt mult mai norocoasă!

Louis fornăi dispreţuitor.

— ... Iar motivele mele, chiar dacă n-or fi tot atât de bune ca ale tale, sunt la fel de întemeiate! încheie ea pe un ton arţăgos.

— Nu mai spune!

Teela ciocăni în sticla ecranului. Virgula de lumină provenită de la miile de nove scânteie sub degetul ei.

— Ăsta nu-i un motiv suficient?

— O să facem rost de propulsorul Păpuşarilor fie că vii cu noi, fie că nu. L-ai auzit pe Nessus. Există mii de persoane ca tine!

— Şi eu sunt una dintre ele.

— În ordine, tu eşti una dintre ele, izbucni Louis.

— Dar nu înţeleg de ce îţi faci atâtea probleme? Ţi-am cerut eu să ai grijă de mine?

— Îmi cer scuze! Nu-mi dau seama de ce am încercat să te influenţez. Eşti un adult în deplinătatea facultăţilor.

— Mulţumesc! În consecinţă, intenţionez să mă alătur echipajului, concluzionă Teela pe un ton îngheţat.

La naiba cu toate astea! În fond, ea era o fiinţă matură, liberă să facă tot ce dorea! Nu numai că nu putea fi constrânsă, dar încercarea de a-i impune un mod de comportament ar fi constituit o dovadă de proaste maniere şi, mai ales, n-ar fi avut niciun rezultat.

Dar putea fi convinsă...

— Atunci gândeşte-te şi la asta, reveni Louis. Nessus a depus mari eforturi pentru a menţine secretul acestui proiect. De ce? Ce vrea să ascundă?

— Asta-l priveşte pe el, nu? Poate că e vorba de ceva suficient de valoros pentru a fi furat, indiferent cât de departe se află.

— Ei, şi? Nu-ţi dai seama că zona în care ne vom deplasa este situată la o distanţă de două sute de ani-lumină de aici? Suntem singurii care putem ajunge acolo.

— Atunci poate că este vorba chiar de navă.

Oricât ar fi fost de ciudat, Teela nu era deloc proastă. Louis nu întrevăzuse o asemenea posibilitate.

— Atunci gândeşte-te la echipajul nostru, continuă el. Doi oameni, un Păpuşar şi un Kzin. Niciunul dintre noi nu este explorator profesionist.

— Înţeleg ce vrei să spui, Louis, dar să ştii că sunt decisă să merg. Nu cred că mă poţi opri.

— Atunci încearcă cel puţin să înţelegi în ce te bagi. De ce este nevoie de un echipaj atât de pestriţ?

— Asta este problema lui Nessus.

— Eu zic că este a noastră. Nessus primeşte ordinele direct de la Cei-Care-Conduc, de la cartierul general al Păpuşarilor. Cred că şi-a dat seama de semnificaţia acestor ordine abia în urmă cu câteva ore. Acum e îngrozit. Aceşti… sacerdoţi ai supravieţuirii au iniţiat simultan patru experimente, fără a mai lua în considerare obiectul însuşi al expediţiei.

Observă că Teela părea interesată de subiect şi continuă:

— Mai întâi, este Nessus. Chiar dacă ar fi destul de nebun ca să debarce pe o planetă necunoscută, mă îndoiesc că ar reuşi să treacă de această experienţă întreg la minte. Cei-Care-Conduc ştiu în mod sigur asta. După ce vor atinge Norii lui Magellan, vor trebui să pună pe picioare un alt imperiu comercial. Coloana vertebrală a acestui imperiu va fi reprezentată de Păpuşarii nebuni. În al doilea rând, este vorba de prietenul nostru cu blană. Ca ambasador al unei rase străine, el trebuie să fie unul dintre

cei mai sofisticaţi Kzini. Dar oare este suficient de sofisticat pentru a rezista în compania noastră? Sau ne va ucide pentru extra-spaţiu vital şi carne proaspătă? În al treilea rând, tu şi presupusul tău noroc formaţi cel mai trăsnit subiect de experiment de care am auzit vreodată. În al patrulea rând, sunt eu, un posibil arhetip de explorator. Cine ştie, poate că tocmai eu sunt factorul de echilibru…

Louis se afla acum în faţa fetei, punctându-şi cuvintele cu gesturi oratorice deprinse de pe vremea când participase la nişte alegeri pentru Naţiunile Unite, pe care le pierduse, de altfel. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi negat cu sinceritate că încerca s-o sperie pe Teela Brown; dorea cu disperare doar s-o convingă.

— … La urma urmelor, Păpuşarii n-ar trebui să se sinchisească de planeta ce constituie ţelul călătoriei noastre, oricare ar fi aceea. De ce ar mai face-o, când sunt pe punctul de a părăsi galaxia? Ei testează mica noastră echipă până la distrugere. Înainte de a ne omorî unii pe alţii, vor afla destule despre modul în care interacţionăm.

— Nu cred că este vorba despre o planetă, remarcă Teela.

Louis explodă:

— La naiba! Ce legătură are asta cu ceea ce am spus eu până acum?

— În fond, Louis, dacă tot trebuie să ne lăsăm omorâţi, măcar să ştim pentru ce. Cred că este vorba de o navă.

— Nu zău!

— Una imensă, în formă de inel, cu un câmp colector pentru hidrogenul interstelar. Cred că a fost construită în vederea captării hidrogenului în axa inelului, acesta fiind folosit ulterior drept combustibil al unei reacţii de fisiune. În felul acesta, se poate obţine forţa motrice şi totodată un mic soare. Inelul se roteşte pentru a se crea forţa centrifugă, iar partea sa interioară ar putea fi acoperită cu sticlă.

— Mda, murmură Louis, gândindu-se la holograma neclară primită de la Păpuşar.

Reflectase prea puţin la destinaţia lor.

— … Ar fi posibil…, continuă el. O navă imensă, primitivă şi nu prea uşor de pilotat… Dar de ce i-ar interesa pe Cei-Care-Conduc?

— Ar putea fi o navă cu refugiaţi. Unele specii din preajma Nucleului vor fi fost în stare să înţeleagă procesele stelare mai devreme. Pesemne că au prognozat explozia cu mii de ani mai înainte… pe când existau doar vreo două, trei supernove.

— N-ar fi exclus… dar m-ai abătut de la subiect. Tocmai îţi explicam ce fel de experienţe cred că efectuează Păpuşarii. Eu merg de dragul distracţiei. Ce te face pe tine să crezi că vrei să mergi?

— Explozia nucleului galactic.

— Altruismul e măreţ, dar n-ar trebui să te preocupe prea mult ceva care se va întâmpla peste douăzeci de mii de ani. Mai încearcă.

— Fir-ar să fie, dacă tu poţi fi erou, eu de ce să nu fiu? Te înşeli, însă, în privinţa lui Nessus. Nu s-ar implica el într-o misiune de sacrificiu. Şi de ce ar dori Păpuşarii să ne studieze pe noi sau pe Kzini? În ce scop? Ei părăsesc deja galaxia. Oricum nu vor mai avea ocazia de a ne întâlni din nou…

Hotărât lucru, Teela nu era proastă. Doar că…

— Te înşeli. Păpuşarii au motive extraordinar de întemeiate să afle cât mai multe despre noi.

Privirea interesată a Teelei îl făcu să continue.

— Nu cunoaştem prea multe lucruri despre migraţia lor. Ştim doar că orice Păpuşar normal din punct de vedere mental şi fizic se află în mişcare. Şi mai ştim că deplasarea se face cu viteze inferioare celei a luminii. Păpuşarii se tem de hiperspaţiu. Călătorind cu viteze sub-luminice, flota lor va atinge lobul inferior al Norilor lui Magellan peste aproape optzeci şi cinci de mii de ani. Ştii pe cine se aşteaptă să găsească acolo? peroră el încruntându-se şi întinzând degetul spre ea… Pe noi, desigur. Cel puţin oameni şi Kzini. Probabil şi Pierini, Kdaltyno şi Delfini. Ei sunt conştienţi de faptul că vom aştepta până în ultimul minut şi apoi ne vom năpusti într-o goană nebună, la fel cum sunt siguri că vom

folosi propulsii hiperluminice. Atunci când vor atinge Norii lui Magellan, vor fi nevoiţi să aibă de-a face cu noi… sau cu cei care ne vor fi omorât. Cunoscându-ne, ei ar putea prognoza natura celor care ne-ar putea distruge. Da, da… au suficiente motive ca să ne studieze.

— Este în ordine!

— Tot mai vrei să mergi?

Teela dădu afirmativ din cap.

— De ce?

— Îmi păstrez motivele pentru mine.

Fata era complet calmă. Ce ar mai fi putut face? Dacă ar fi avut mai puţin de nouăsprezece ani, i-ar fi chemat pe părinţii ei. Dar, la douăzeci de ani, Teela era aproape un adult. Undeva trebuia trasă o linie de demarcaţie.

Ca adult, avea libertatea de a alege şi, totodată, era îndreptăţită să se aştepte la maniere civilizate din partea lui Louis, anumite părţi ale intimităţii sale fiind sacrosancte. Louis putea încerca cel mult s-o convingă, dar în această tentativă tocmai eşuase.

În mod normal, Teela n-ar mai fi fost obligată să facă următorul gest. Pe neaşteptate, ea îi apucă mâinile şi, surâzând, îl imploră:

— Ia-mă cu tine, Louis! Să ştii că am cu adevărat noroc. Dacă Nessus nu alege cum trebuie, s-ar putea să ajungi să dormi singur. Sunt sigură că n-ai agrea aşa ceva.

Îl prinsese. Nu putea s-o ţină departe de nava lui Nessus, mai ales că ea era hotărâtă să ia direct legătura cu acesta.

— Bine, răspunse el. Să-l contactăm pe Nessus.

Într-adevăr, nu i-ar fi plăcut să doarmă singur.

4.
Interlocutorul Animalelor

— Doresc să mă alătur expediţiei, vorbi Teela în ecranul videofonului.

Drept răspuns, Păpuşarul scoase un urlet prelung în mi bemol.

— Pardon?

— Te rog să mă scuzi, răspunse Nessus. Ne întâlnim mâine în Outback Fields, Australia, la ora opt fix. Ia cu tine obiecte personale în greutate maximă de douăzeci de kilograme, măsurate în gravitaţia Pământului. Louis să procedeze la fel. Aaah…!

Păpuşarul îşi înălţă capetele şi urlă din nou. Alarmat, Louis interveni:

— Te simţi rău?

— Nu, pur şi simplu îmi prevăd moartea. Louis, aş fi dorit să depui mai puţin zel în munca de convingere. La revedere. Ne vedem la Outback Fields.

Ecranul se stinse.

— Vezi, gânguri Teela, vezi ce se întâmplă când eşti atât de convingător?

— Eu şi gura mea mare! Oricum, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Să nu dai vina pe mine dacă o să mori în chinuri.

În aceeaşi noapte, pe când erau cufundaţi în întuneric, Louis o auzi spunând:

— Te iubesc! Vin cu tine doar pentru că te iubesc.

— Şi eu te iubesc, răspunse el moale, după care continuă: Ăsta era secretul?

— Îhâm.

— Vii după mine la o depărtare de două sute de ani-lumină numai pentru că nu vrei să mă laşi singur?

— Da.

— Cameră de culcare, lumina la jumătate din intensitate, comandă el.

O lumină slabă, albastră, inundă încăperea.

Amândoi pluteau la o distanţă de câţiva centimetri unul de altul, între două panouri pentru dormit. Ca pregătire pentru ieşirea în spaţiu, amândoi îşi curăţaseră tenul şi părul de fardurile şi vopselele impuse de ultima modă. Părul din coada lui Louis era acum drept şi negru, pielea capului îi arăta ca o mirişte ţepoasă şi gri. Tenul cu nuanţe galben-maronii, ochii, şi ei maronii, fără vreo urmă de oblicitate asiatică, îi schimbaseră considerabil înfăţişarea.

Schimbările suferite de Teela erau la fel de drastice. Acum părul ei era negru şi ondulat, legat la spate. Tenul avea o nuanţă alb-nordică. Ovalul feţei îi era dominat de o pereche de ochi căprui, mari, şi de o gură mică şi serioasă; nasul îi era aproape neglijabil. Fata plutea în câmpul dintre plăcile de dormit precum uleiul pe apă, total relaxată.

— Tu n-ai mai fost niciodată mai departe de Lună! o mustră Louis.

Ea răspunse cu un gest aprobator din cap.

— ... Şi nici eu nu sunt cel mai bun amant din lume, continuă el. Asta mi-ai spus-o chiar tu.

Ea aprobă din nou. Teela Brown nu avea niciun fel de reţineri. În două zile şi două nopţi nici nu minţise, nici nu-şi nuanţase adevărurile spuse, nici măcar nu se eschivase în faţa întrebărilor. Louis şi-ar fi dat seama. Îi povestise despre cei doi amanţi precedenţi: primul, care-şi pierduse interesul faţă de ea după o jumătate de an, celălalt, un văr, care-i oferise şansa de a emigra pe Muntele Lookitthat. Louis îi povestise puţin din experienţele sale şi ea păruse că-i acceptă reticenţele. Ea nu avea aşa ceva. Şi-i punea cele mai cretine întrebări.

— Atunci de ce eu? se arătă el nedumerit.

— Nu ştiu, îi mărturisi ea. Poate că e vorba de charismă?... Ştii, eşti un fel de erou.

La urma urmei, Louis rămăsese ultimul om în viaţă care reuşise să stabilească primul contact cu o specie extraterestră. Va putea uita vreodată cineva episodul cu Trinocii?

Mai făcu o încercare:

— Ascultă, îl cunosc pe cel mai teribil amant din lume. E un prieten de-al meu. Asta e pasiunea lui. A scris cărţi despre asta. Are doctorate în psihologie şi fiziologie. În ultimii o sută treizeci de ani, a fost…

Teela îşi duse mâinile la urechi.

— Nu mai continua, te rog!

— Pur şi simplu, nu vreau să-ţi laşi oasele pe undeva. Eşti prea tânără.

Ea îi aruncă o privire uimită, aceeaşi privire care însemna că el iarăşi nu folosise cele mai potrivite cuvinte din interplanetară. Zvâcnituri ale inimii? Să-ţi laşi oasele pe undeva? Louis oftă în sinea sa şi comandă:

— Puncte de echilibru ale câmpurilor, uniţi-vă!

Ceva începu să se schimbe în câmpurile de forţă. Cele două regiuni de echilibru stabil, anomaliile care-i împiedicau pe Teela şi pe Louis să iasă de sub influenţa plăcilor, se contopiră. Bărbatul şi femeia alunecară în josul „pantei”, până când se ciocniră şi se agăţară unul de celălalt.

— Mi-era somn, Louis! Dar nu e nicio supărare…

— Gândeşte-te la intimitatea ta, înainte de a te abandona viselor. În general, pe navele spaţiale e mare înghesuială.

— Vrei să spui că n-o să putem face dragoste? La naiba, Louis, nu-mi pasă dacă se vor uita. Ei nu sunt ca noi.

— Mie îmi pasă.

Ea îi aruncă din nou acea privire uimită.

— Să presupunem că ar fi oameni. În cazul ăsta, ai avea obiecţii?

— Cred că da, cu excepţia situaţiei în care i-am cunoaşte foarte bine. Asta mă face cam demodat, nu?

— Puţin.

— Îţi aminteşti de prietenul de care ţi-am povestit? Cel mai mare amant din lume? Ei bine, individul are o colaboratoare şi ea m-a învăţat câteva dintre trucurile lui. Pentru aşa ceva ai nevoie de gravitaţie. Câmpurile de forţă, la zero! adăugă el.

Senzaţia de greutate reveni.

— Încerci să schimbi subiectul, remarcă Teela.

— Aşa e. Mă predau!

— În ordine, dar ţine minte un lucru: ar fi fost posibil ca prietenul tău, Păpuşarul, să fi dorit patru specii, în loc de trei. Ai fi putut la fel de bine sfârşi lângă un Trinoc…

— O situaţie îngrozitoare! Acum o s-o facem în trei etape, începând cu poziţia călare.

— Cum e poziţia călare?

— Am să-ţi arăt…

În preajma dimineţii, Louis se simţea suficient de fericit la gândul că vor călători împreună, dar când îndoielile i se reîntoarseră, era deja prea târziu. Oricum, fusese prea târziu de multă vreme.

* * *

Outsiderii erau negustori de informaţie. Cumpărau scump şi vindeau scump, dar ceea ce cumpărau o dată vindeau iar şi iar, pentru că piaţa lor de desfacere era întreaga galaxie. În spaţiul locuit de oameni, creditul lor era practic nelimitat.

Probabil că evoluţia lor se petrecuse pe vreun satelit rece al unui gigant gazos întrucâtva asemănător Nereidei, cel mai mare satelit al lui Neptun. Acum trăiau în hăurile dintre stele, în nave gigant de mărimea unor oraşe, al căror rafinament varia enorm, de la pânze fotonice până la propulsoare inaccesibile încă pentru ştiinţa omenească. Acolo unde un sistem planetar deţinea clienţi potenţiali şi unde exista şi o zonă adecvată, Outsiderii închiriau spaţiul necesar pentru centre comerciale, zone de odihnă şi recreere, magazii de aprovizionare. În urmă cu o jumătate de mileniu, închiriaseră Nereida.

— Asta trebuie să fie principala lor piaţă, remarcă Louis Wu. Acolo, jos!

Le arătă cu o mână, păstrând-o pe cealaltă încleştată pe comenzile navei de transport.

Nereida era o câmpie îngheţată, stâncoasă, sclipind sub lumina stelelor. Soarele nu era decât un punct alb ceva mai mare, emanând la fel de multă lumină ca şi o Lună plină, iar în această lumină putea fi observat un labirint de Ziduri. Se zăreau şi clădiri emisferice, precum şi o grămadă de nave mici cu propulsie reactiv-chimică, ce făceau oficiul de navete sol-orbită, având secţiunile pentru pasageri deschise către spaţiu. Mai mult de jumătate din câmpie era acoperită însă de aceste Ziduri joase.

Din spatele lui Louis se auzi vocea agitată a Interlocutorului:

— Aş vrea să ştiu rolul acestui labirint. E pentru apărare?

— Sunt zone de înmagazinare a căldurii. Metabolismul Outsiderilor se bazează pe termoelectricitate. De obicei, ei zac cu capetele în lumina soarelui şi cu cozile în umbră, iar diferenţa de temperatură dintre cele două extremităţi dă naştere unui curent electric. Scopul Zidurilor este de a genera cât mai multe zone de umbră.

Nessus reuşise să se calmeze în timpul zborului de zece ore. Tropăise îndelung inspectând sistemele de asigurare a condiţiilor de viaţă ale navei de transport, vârându-şi capetele ici şi colo prin colţuri, aruncând peste umăr comentarii şi scurte răspunsuri la întrebări. Costumul său etanş, de forma unui balon larg, întărit în dreptul cocoaşei care-i adăpostea creierul, părea uşor şi confortabil. Regeneratoarele de aer şi hrană erau incredibil de mici.

Păpuşarul avusese o comportare stranie cu puţin timp înainte de decolare. Începuse deodată să umple cabina cu o melodie complexă, agreabilă, plină de tonuri înalte, asemănătoare cântecului de jale al unui computer obsedat sexual. Cu cele două guri, înzestrate din belşug cu muşchi complecşi şi terminaţii nervoase, Păpuşarul era o orchestră ambulantă.

Nessus insistase ca Louis să piloteze nava. Încrederea sa în priceperea acestuia era atât de mare, încât nici măcar nu-şi legase centurile de siguranţă. Louis presupunea că nava dispunea şi de alte dispozitive secrete de protecţie a pasagerilor.

Interlocutorul Animalelor urcase la bord încărcat cu un geamantan de vreo opt kilograme care, odată deschis, se dovedise a fi umplut cu un fel de cuptor cu microunde şi o halcă de carne crudă, de origine mai mult Kzinti decât terestră. Din diverse motive, Louis se aşteptase să vadă costumul etanş al Kzinului semănând cu o armură medievală. Nu era aşa. Avea forma unui balon multiplu, transparent, cu un fel de rucsac monstruos de greu în spate şi o cască de forma unui bol de sticlă, prevăzută cu comenzi ciudate ce puteau fi acţionate cu limba. Deşi nu puteau fi observate arme identificabile, rucsacul avea o alură de echipament militar, şi Nessus insistase ca Interlocutorul să-l pună deoparte.

Kzinul îşi petrecuse cea mai mare parte a călătoriei dormitând. Acum erau adunaţi cu toţii în cabina de comandă şi priveau peste capul lui Louis.

— O să dochez nava în apropierea acelei nave Outsidere, îi anunţă el.

— Nu! Du-ne spre est. Am parcat *Marele Şlem* într-un loc izolat.

— De ce? Ţi-a fost teamă să nu te spioneze Outsiderii?

— Nu. *Marele Şlem* foloseşte propulsoare cu fuziune în loc de propulsoare reactive-chimice. Căldura degajată la decolări şi aterizări i-ar putea deranja.

— De ce *Marele Şlem*?

— Aşa a fost numită de Beowulf Shaeffer, singura fiinţă raţională care a zburat vreodată cu ea. El a obţinut singura hologramă extinsă a exploziei Nucleului. Marele Şlem nu este un termen folosit la jocul de cărţi?

— Poate că tipul se aştepta să nu se mai întoarcă. Mai bine să vă informez de pe acum: eu n-am zburat niciodată pe o navă cu propulsoare de fuziune. Nava mea foloseşte propulsoare reactive, ca şi aceasta.

— E timpul să înveţi, îi răspunse Nessus.

— Aşteaptă! interveni Interlocutorul. Eu am experienţă cu navele cu propulsie de fuziune. Prin urmare, eu voi pilota *Marele Şlem*.

— Imposibil. Postul de pilotaj este special proiectat pentru corpul unui om. Pupitrul de comandă este asemănător cu cel de pe navele oamenilor.

Kzinul scoase nişte mârâituri din fundul gâtului.

— Acolo, Louis! În faţa noastră!

Marele Şlem semăna cu o sferă transparentă, având diametrul de peste trei sute de metri. În timp ce Louis pilota nava în jurul ei, nu remarcă niciun spaţiu, oricât de mic, care să nu fi fost umplut cu echipamentul verde-bronz al hiperpropulsoarelor. Carcasa era de tip Produs General Patru, uşor de recunoscut de cineva familiarizat cu navele spaţiale, suficient de încăpătoare pentru a fi utilizată pentru transportul unor întregi colonii prefabricate. Dar nu arăta deloc ca o navă. Era corespondentul enorm al unui satelit orbital primitiv, construit de o rasă ale cărei resurse şi cunoştinţe tehnologice limitate ar fi impus utilizarea fiecărei fracţiuni din capacitatea volumică interioară.

— Şi unde vom locui noi? se interesă Louis. Deasupra?

— Cabina este dedesubt. Coboară sub curbura carcasei.

Louis îşi coborî nava pe gheaţa întunecată, apoi îi ghidă cu grijă alunecarea până sub pântecele *Marelui Şlem*.

Prin carcasa transparentă se vedeau sclipind luminiţe, semn că sistemele de asigurare a condiţiilor de viaţă erau în funcţiune. Se mai distingeau două mici încăperi, cea de jos conţinând doar o cuşetă de salvare, un indicator de masă şi un pupitru în formă de potcoavă, iar cea de deasupra ei fiind puţin mai mare. Louis îl simţi pe Kzin mişcându-se în spatele său.

— Interesant, remarcă Interlocutorul, presupun că amicul nostru va călători în compartimentul de jos, iar noi trei în cel de sus.

— Exact. Ne-a fost foarte greu să înghesuim trei cuşete de salvare într-un spaţiu atât de îngust. Fiecare dintre ele este echipată cu un câmp de stază, în scopul asigurării

siguranţei maxime. Deoarece vom călători în stază, contează prea puţin că nu vom avea spaţiu de mişcare.

Kzinul mârâi şi Louis simţi că strania făptură nu se mai sprijinea pe umărul său. Aşteptă ca nava să-şi încheie ultimii centimetri ai cursei de alunecare, apoi apăsă o succesiune de butoane.

— Vreau să stabilim un lucru, zise el. Teela şi cu mine vom primi împreună o plată unică, în vreme ce Interlocutorul o va încasa singur.

— Vrei un supliment? se holbă Nessus. Aştept sugestiile tale.

— Vreau ceva de care voi nu mai aveţi nevoie. Ceva lăsat în urmă de rasa ta…

Aşteptase un moment optim pentru târguială. Nu era sigur că va reuşi, dar merita să încerce.

— … Vreau coordonatele planetei tale natale.

Capetele Păpuşarului aproape că-i săriră de pe umeri, apoi se întoarseră unul către altul. Răspunsul veni cu o întârziere de câteva minute:

— De ce?

— Cândva, poziţia respectivei planete era cel mai valoros secret din spaţiul cunoscut şi ai tăi ar fi plătit o avere ca să-l păstreze intact. Asta-l făcea de nepreţuit. Vânătorii de recompense au scotocit fiecare stea de categoria G şi K în căutarea ei. Chiar şi acum, Teela şi cu mine am putea vinde informaţia unei reţele pentru o grămadă de bani.

— Dar dacă s-ar găsi în afara spaţiului cunoscut?

— Aaah! reflectă Louis. Profesorul meu de istorie se gândise şi la posibilitatea asta. Oricum, chiar şi aşa, informaţia va valora destul.

— Înainte de a pleca spre ultima noastră destinaţie, spuse cu grijă Păpuşarul, vei afla coordonatele planetei noastre natale. Cred că informaţia ţi se va părea mai mult surprinzătoare decât folositoare.

Din nou, Nessus se privi pentru o clipă ochi în ochi. După aceea, schimbă subiectul:

— Vreau să-ţi atrag atenţia asupra acelor patru proiecţii conice…

— Le văd. – Într-adevăr, sesizase cele patru conuri deschise aşezate în jurul cabinei. – … Sunt cumva motoarele de fuziune?

— Da. Vei vedea că nava se comportă la fel ca una dotată cu propulsoare reactiv-chimice, cu excepţia faptului că nu există gravitaţie internă. Proiectanţii noştri n-au avut spaţiu de irosit. În legătură cu funcţionarea hiperpropulsorului cuantic de ordinul II, vreau să-ţi atrag atenţia asupra unui punct…

— Am asupra mea o sabie-variabilă! se auzi vocea Interlocutorului. Vă sfătuiesc să vă păstraţi calmul.

Fu nevoie să treacă un moment pentru ca semnificaţia acelor cuvinte să poată fi percepută. Apoi Louis se întoarse uşor, fără gesturi bruşte.

Kzinul stătea în dreptul unui perete curb. Într-un pumn, având ghearele scoase în afară, ţinea ceva aducând cu un mâner de la o prăjină de sărit. La o distanţă de aproape trei metri de acesta, menţinută cu îndemânare la nivelul ochilor felinei, se afla o mică bilă roşie luminoasă. Firul care lega bila de mâner era prea subţire pentru a fi distins cu ochiul liber, dar Louis nu se îndoia că era acolo. Protejat şi rigidizat de un câmp Slaver de stază indus, firul putea despica aproape orice metal, inclusiv o cuşetă de salvare, în cazul în care Louis ar fi încercat să se ascundă în spatele acesteia. Iar Interlocutorul îşi alesese o poziţie din care putea lovi oriunde în interiorul cabinei.

La picioarele Kzinului, Louis observă halca de carne de origine incertă. Fusese sfâşiată cu dinţii şi, bineînţeles, era goală pe dinăuntru.

— Aş fi preferat o armă mai puţin barbară, zise Interlocutorul. Un paralizator ar fi fost ideal. N-am putut face rost de unul în timp util. Louis, ia-ţi mâinile de pe comenzi şi pune-le pe cuşeta de salvare!

Louis se conformă. Se gândise să se joace cu gravitaţia cabinei, dar Kzinul l-ar fi tăiat în două, înainte de a-şi duce gestul până la capăt.

— ... Acum, dacă veţi rămâne cu toţii liniştiţi, am să vă spun cum vom proceda mai departe.

— Dacă eşti amabil... îl invită Louis.

În acest timp, îşi estima şansele. Bila roşie era un indicator care-i arăta Interlocutorului unde anume se termina lama invizibilă a armei sale. Dar dacă Louis ar fi putut apuca bila fără să-şi piardă degetele... Nu. Era mult prea mică.

— Presupun că motivele mele vă sunt clare, începu Kzinul să le explice. – Petele negre din zona ochilor săi păreau acum asemănătoare măştii unui bandit dintr-un desen animat. Kzinul nu era nici încordat, nici relaxat şi se afla în singurul loc în care era imposibil să fie atacat. – ... Intenţionez să ofer rasei mele controlul *Marelui Şlem*. Pe baza unui astfel de model, vom construi alte nave asemănătoare. Ele ne vor oferi superioritatea necesară în viitorul război cu oamenii, bineînţeles dacă oamenii nu vor avea şi ei planurile *Marelui Şlem*. Sunteţi lămuriţi?

Louis îşi căută un ton sarcastic:

— Fireşte că nu faci asta din cauză că te-ar înspăimânta destinaţia noastră!

— Nu.

Insulta alunecă pe lângă el. Oare un Kzin era în stare să recunoască sarcasmul?

— Acum vă veţi scoate cu toţii hainele, astfel încât să mă pot asigura că n-aveţi asupra voastră vreo armă. După aceea, îi voi cere Păpuşarului să-şi îmbrace costumul etanş. Amândoi ne vom urca la bordul *Marelui Şlem*. Louis şi Teela vor rămâne pe loc, iar eu am să vă iau hainele, bagajele şi costumele etanşe. Voi sabota această navă. Fără îndoială, Outsiderii, curioşi să afle de ce nu v-aţi întors pe Pământ, vor veni în ajutorul vostru înainte ca sistemele de asigurare a condiţiilor de viaţă să iasă din funcţiune. E clar?

Louis se relaxă, pregătindu-se să fructifice în avantajul său orice scăpare a Kzinului... Privi spre Teela Brown cu colţul ochiului şi văzu ceva teribil. Fata se pregătea să sară asupra Kzinului.

Interlocutorul avea s-o taie în două.

Trebuia să acţioneze înainte…

— Fără prostii, Louis! Ridică-te încet şi treci la perete! Vei fi primul caaaarrreeeee…

Vorbele felinei se stinseră într-un fel de gângurit.

Louis îşi opri mişcarea, fiind întrerupt de o scenă pe care n-o înţelegea.

Interlocutorul îşi trăsese înapoi capul imens şi mieuna; un scâncet aproape dincolo de spectrul audio. Îşi întinse în lături braţele, de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze întreg Universul. În mişcare, lama armei sale tăie transversal un rezervor de apă, fără a întâmpina vreo rezistenţă serioasă. Apa începu să se scurgă pe toate cele patru laturi ale rezervorului. Kzinul nu sesiză acest lucru. Ochii săi nu vedeau, urechile nu auzeau.

— Ia-i arma! se auzi glasul lui Nessus.

Louis se mişcă. Se apropie prudent, gata să se adăpostească dacă sabia-variabilă s-ar fi mişcat în direcţia sa. Kzinul o rotea cu gingăşie, ca pe o baghetă. Louis îi extrase mânerul armei dintre degete, iar fiara nu opuse nicio rezistenţă; apoi atinse butonul de control şi bila roşie se retrase.

— Păstreaz-o! îi zise Nessus.

Păpuşarul îşi încleştă maxilarele în jurul unuia dintre braţele Interlocutorului şi-l conduse pe rebel spre o cuşetă de salvare. Acesta nu opuse nicio rezistenţă. Nu mai scotea niciun sunet – privea în gol, iar figura sa, de obicei furioasă, era acum de un calm desăvârşit.

— Ce s-a întâmplat? Ce i-ai făcut?

Interlocutorul, complet relaxat, continua să privească în gol şi să toarcă.

— Fii atent! îl preveni Nessus.

Se îndepărtă cu grijă de lângă cuşeta Kzinului, menţinându-şi ambele capete ridicate, uşor aţintite către acesta. Apoi, brusc, îşi mută ochii de pe felină.

Ochii Kzinului se focalizară instantaneu, alergând grăbiţi de la Louis la Teela, apoi la Nessus. Interlocutorul scoase câteva mârâituri imploratoare, după care se ridică în picioare şi continuă să vorbească în interplanetară:

— A fost foarte, foarte plăcut. Aş vrea…

Se opri, apoi reluă:

— Orice mi-ai făcut, se adresă el Păpuşarului, să nu mai încerci altă dată!

— Te-am clasificat ca pe o fiinţă sofisticată, îi răspunse acesta. Raţionamentul meu a fost corect. Doar o fiinţă sofisticată s-ar teme de tasp.

— Ah! făcu Teela.

— Tasp? întrebă Louis.

Păpuşarul continuă să se adreseze Kzinului:

— Să-ţi fie clar că voi folosi taspul de fiecare dată când mă vei obliga s-o fac. Îl voi folosi dacă vei încerca să mă pui în dificultate. Dacă vei deveni violent prea des sau dacă mă vei privi ţintă prea mult, vei ajunge foarte curând dependent de tasp. Deoarece el mi-a fost implantat chirurgical, va trebui să mă ucizi dacă vei vrea să intri în posesia sa. Dar chiar şi atunci vei rămâne dependent de tasp pentru tot restul vieţii tale.

— Foarte isteţ! remarcă Interlocutorul. O tactică neortodoxă şi desăvârşită. N-am să-ţi mai creez necazuri.

— La naiba! izbucni Louis. Îmi spune şi mie cineva ce e cu taspul ăsta?

Ignoranţa sa păru să-i surprindă pe toţi. Teela fu cea care-i răspunse:

— Acţionează asupra centrilor plăcerii din creier.

— De la distanţă?

Louis nu-şi imaginase că aşa ceva ar fi fost posibil, nici măcar în plan teoretic.

— Desigur. Are acelaşi efect ca şi atingerea curentului electric într-o cască de implant, fără să mai fie nevoie să-ţi implantezi în craniu o sârmă. De obicei, un tasp este suficient de minuscul pentru a ţinti cu o singură mână.

— Ai fost vreodată lovită de tasp? Bineînţeles că asta nu-i treaba mea…

Teela se strâmbă, ca răspuns la delicateţea lui.

— Da, ştiu ce senzaţie îţi provoacă. Un moment de… nu se poate descrie. Dar nu-l poţi folosi asupra ta însăţi. Îl îndrepţi către cineva care nu se aşteaptă la aşa ceva. Asta-i

toată distracţia. Poliţia îi ridică întotdeauna de prin parcuri pe mânuitorii de tasp.

— Taspurile voastre, interveni Nessus, induc curent pe o durată mai mică de o secundă. Al meu funcţionează aproximativ zece secunde.

Efectul produs asupra Interlocutorului trebuie să fi fost extraordinar. Dar Louis remarcă şi alte implicaţii.

— Eh… Hum… e minunat! Superb! Cine altul decât un Păpuşar s-ar dota cu o armă care provoacă plăcere inamicului?

— Cine altcineva decât o fiinţă mândră şi sofisticată s-ar teme de prea multă plăcere? îi răspunse Kzinul. N-am să risc să „gust” a doua oară taspul. Prea multe şocuri ale acestuia m-ar transforma în sclavul său de bunăvoie. Eu, un Kzin, sclavul unui ierbivor!

— Hai să trecem la bordul *Marelui Şlem*, concluzionă Nessus. Am pierdut destul timp cu fleacurile.

* * *

Louis urcă primul la bordul celeilalte nave.

Nu fusese deloc surprins să-şi simtă picioarele încercând să danseze pe suprafaţa alunecoasă a Nereidei. În general, ştia cum să se mişte în câmp de gravitaţie redusă, dar subconştientul său se aşteptase în mod stupid să se confrunte cu o schimbare de gravitaţie în momentul intrării în sasul *Marelui Şlem*. Deşi pregătit pentru schimbare, se împletici şi aproape căzu atunci când aceasta se produse.

— Şi totuşi, pe vremea aia cunoşteau inducerea gravitaţiei, murmură el intrând în cabină… Oh!

Cabina era primitivă. Unghiuri drepte peste tot, numai bune pentru a izbi coatele sau genunchii. Totul subdimensionat. Butoane prost plasate…

Dar mai mult decât primitivă, cabina era *mică*. Pe vremea construirii *Marelui Şlem* se cunoştea gravitaţia indusă, dar chiar şi într-o navă cu diametrul de un kilometru şi jumătate abia ar fi fost loc pentru echipamentele necesare acesteia. Cu greu se găsea loc şi pentru pilot.

Cabina conţinea doar pupitrul cu instrumente, un indicator de masă, o chicinetă, o cuşetă de salvare şi spaţiul minim necesar din jurul acesteia, în care un om să se poată strecura îndoit din mijloc.

Louis se fixă în acel spaţiu şi desfăcu arma Kzinului la o lungime de aproape doi metri.

Interlocutorul urcă la bord cu mişcări lente, doar pe jumătate conştiente. Trecu de Louis fără a-i arunca vreo privire şi urcă în compartimentul de sus.

Acesta fusese iniţial o cameră de recreere pentru unicul pilot al navei. Aparatura pentru exerciţii fizice şi biblioecranele fuseseră înlăturate şi în locul lor fuseseră montate alte trei cuşete de salvare. Kzinul urcă într-una dintre acestea.

Abia apoi urcă şi Louis care, ţinând ostentativ sabia-variabilă, închise capacul cuşetei Kzinului şi-i acţionă clapeta de înzăvorâre. Imediat, cuşeta de salvare deveni un ovoid cu suprafaţa netedă ca oglinda. Înăuntru n-avea să fie percepută niciun fel de scurgere a timpului până în momentul în care Louis urma să deconecteze câmpul de stază. Dacă nava ar fi intrat într-un asteroid format din antimaterie, până şi faimoasa carcasă s-ar fi transformat într-un nor de vapori ionizaţi, dar cuşeta Kzinului nu şi-ar fi pierdut aspectul lucitor.

Louis se relaxă. Fusese un fel de dans ritual, deşi avusese un scop suficient de real. Kzinul avea destule motive să fure nava. Taspul nu-i alterase aceste motive şi nu trebuia să i se dea ocazia de a recidiva.

După ce se reîntoarse în cabina de pilotaj, deschise sistemul de intercomunicaţii:

— Veniţi şi voi la bord!

O sută de ore mai târziu, Louis Wu ieşea din sistemul solar.

5.
Rozeta

Matematica hiperspaţiului conţine singularităţi. O asemenea singularitate înconjoară orice masă suficient de mare din universul einsteinian. În afara respectivelor singularităţi, navele pot călători cu viteze superioare celei a luminii. În interiorul lor, dacă încearcă aşa ceva, pur şi simplu dispar.

Acum, *Marele Şlem*, aflat la o distanţă de aproape opt ore-lumină de Soare, depăşise singularitatea locală a stelei.

Iar Louis Wu se găsea în cădere liberă.

Îşi simţea gonadele într-o stare de tensiune, simţea dureri în diafragmă, iar stomacul i se comporta de parcă ar fi urmat să verse. Ştia că senzaţiile vor trece. Încerca un impuls paradoxal de a zbura...

Mai zburase de câteva ori în imponderabilitate, în imensa sferă transparentă a Hotelului de Dincolo de Frontieră, care orbita în jurul Lunii. Spre deosebire de acele ocazii, aici, fără îndoială, ar fi distrus ceva de importanţă vitală dacă ar fi încercat să-şi rotească măcar braţele.

Alesese o acceleraţie apropiată de 2 g. Timp de aproximativ cinci zile, lucrase, mâncase şi dormise în cuşeta de salvare a pilotului. În ciuda dotărilor excelente ale acesteia, se simţea murdar şi neîngrijit, iar în ciuda celor cincizeci de ore de somn era istovit.

Louis vedea viitorul în culori sumbre. Pentru el, nota dominantă a acestei călătorii avea să fie disconfortul.

Spaţiul îndepărtat nu era prea diferit de cel care se putea observa de pe Lună. În sistemul solar, planetele nu îmbogăţeau prea mult tabloul cerului observat cu ochiul

liber. O stea remarcabil de strălucitoare putea fi observată spre polul sud galactic – această stea era Soarele.

Louis acţionă comenzile de rotaţie şi Marele Şlem pivotă până când stelele ajunseră sub picioarele sale. *Douăzeci şi şapte, trei sute doisprezece, o mie şapte* – acestea fuseseră coordonatele pe care Nessus i le comunicase chiar înainte ca el să închidă trapa cuşetei sale de salvare. Respectivele coordonate reprezentau localizarea navelor Migraţiei. Şi abia acum îşi dădu seama că acel punct nu era în direcţia Norilor lui Magellan. Păpuşarul îl minţise.

Totuşi, gândi el, destinaţia era la o depărtare de aproape două sute de ani-lumină, iar direcţia era paralelă cu axa de rotaţie a galaxiei. Poate că Păpuşarii găsiseră de cuviinţă să părăsească galaxia pe drumul cel mai scurt, după care îşi continuaseră drumul într-un plan paralel celui de rotaţie al acesteia, în direcţia Lobului Mic. În felul ăsta, ar fi evitat materia interstelară: sori, nori de praf, concentraţii de hidrogen…

Mâinile lui Louis, precum cele ale unui pianist înaintea începerii unui concert, şovăiră puţin deasupra pupitrului de comandă. Apoi coborâră.

Marele Şlem deveni invizibil.

Louis se forţă să-şi ţină ochii departe de podeaua transparentă. Încetase deja să se mai întrebe asupra motivului pentru care nu existau pereţi opaci. Priveliştea Hăului Orb îi făcuse pe destui să-şi piardă minţile, dar existau şi unii care puteau s-o suporte. Pesemne că pilotul *Marelui Şlem* fusese unul dintre aceştia.

Privi în schimb către indicatorul de masă, o sferă transparentă aflată deasupra pupitrului, prevăzută cu un număr oarecare de linii albastre radiale. Aceasta era supradimensionată, în ciuda limitării draconice a spaţiului. Louis se lăsă pe spate în fotoliu şi începu să urmărească liniile.

Acestea se modificau în mod vizibil. Pământeanul avea posibilitatea să-şi fixeze ochii pe o linie şi să observe cum se curbează uşor, urmând suprafaţa sferei. Era neobişnuit

şi deconcertant. La vitezele normale de hiperpropulsie, liniile ar fi rămas nemodificate ore în şir.

Louis atinse cu mâna stângă butonul de urgenţă.

Terminalul chicinetei din dreapta sa îi oferi un pahar de cafea cu gust oribil şi, ceva mai târziu, un sandwich care i se desfăcea în mâini, în straturi separate de carne, pâine şi un fel de salată. Bucătăria ar fi trebuit reprogramată de sute de ani. Liniile radiale ale indicatorului de masă deveneau din ce în ce mai lungi, încolăcindu-se în sus, aidoma minutarelor unui ceas şi subţiindu-se până ce aproape nu mai puteau fi distinse. O linie nedefinită, situată la baza sferei, deveni din ce în ce mai lungă…

Louis apăsă butonul de urgenţă.

Un gigant roşu, nefamiliar, îi strălucea la picioare.

— Prea repede, mârâi Louis. Prea nedrept de repede!

Pe orice navă normală, n-ar fi fost necesar să se verifice indicatorul de masă decât o dată la aproximativ şase ore. Aici, însă, aproape că-ţi era teamă să clipeşti.

Louis îşi plimbă ochii tacticos de la discul roşu strălucitor şi fără contururi precise la fundalul incredibil al spaţiului.

— Sunt deja în afara spaţiului cunoscut!

Roti nava, pentru a observa constelaţiile. Un cer străin sclipea la picioarele sale.

— Sunt ale mele, numai ale mele!

Începu să chiuie, bătând din palme. În sabaticale, Louis Wu se pricepea de minune să se distreze singur.

Steaua roşie reveni în câmpul său vizual şi el o lăsă să se mai rotească cu încă nouăzeci de grade. Lăsase nava să se apropie prea mult de ea şi acum trebuia s-o ocolească.

După o oră şi jumătate, îşi reluă călătoria cu viteză hiperluminică.

După încă trei ore, micşoră din nou viteza.

Stelele străine nu-l interesau. Pe cea mai mare parte din suprafaţa Pământului luminile oraşelor ascundeau stelele, iar el crescuse ca un locuitor al şesurilor. Nu zărise vreo stea până la vârsta de douăzeci şi şase de ani.

Verifică dacă se afla într-o zonă liberă de spaţiu, asigură comenzile şi, în sfârşit, se întinse, dezmorţindu-şi membrele.

— Îmi simt ochii ieşiţi din orbite ca la broaşte!

Îndepărtându-se de cuşeta de salvare, pluti prin cabină, flexându-şi mâna stângă. Ultimele trei ore zburase cu ea încleştată pe comanda hiperpropulsiei. De la umăr şi până în vârful degetelor simţea numai crampe.

Sub tavan, erau montate câteva aparate pentru exerciţii izometrice. Louis începu să le folosească. Crampele încetară, dar continua să se simtă istovit.

S-o trezească pe Teela? Ar fi fost frumos să aibă cu cine vorbi acum. Iată o idee interesantă. Data viitoare când va pleca într-un sabatical va lua cu sine şi o femeie în stază. Va avea ce-i mai bun din ambele lumi. Acum, însă, se simţea la fel de golaş ca şi un schelet proaspăt dezgropat din cimitir. Nu era apt pentru o companie galantă. Oh, iarăşi…

N-ar fi trebuit s-o lase să urce la bordul *Marelui Şlem*!

Nu că i-ar fi displăcut ideea. Fusese mai mult decât încântat s-o aibă în preajmă în aceste două zile; avea senzaţia că se rescrisese povestea lui Louis Wu şi a Paulei Cerenkov, de data asta însă cu un sfârşit fericit. Poate chiar mai mult decât atât.

Şi totuşi, exista ceva superficial în Teela. Nu era vorba numai de vârsta ei. Louis avusese prietene de toate vârstele, iar câteva dintre cele mai tinere fuseseră extrem de implicate. Şi, cu siguranţă, suferiseră cel mai mult. Ca şi cum suferinţa ar fi făcut parte dintr-un program de autoinstruire. Aşa cum şi era, de fapt.

În schimb, Teela dădea dovadă de lipsă de empatie, de lipsa unei capacităţi de a simţi durerea altuia…

Şi totuşi, era în stare să simtă plăcerea celuilalt, să răspundă la plăcere şi să creeze plăcere. Era o amantă minunată, dureros de frumoasă, aproape naivă, senzuală ca o pisică şi uimitor de neinhibată…

Nu avea niciuna dintre calităţile care ar fi putut-o recomanda pentru meseria de explorator.

Viaţa Teelei fusese fericită şi anostă. De două ori se îndrăgostise şi de fiecare dată ea fusese cea care rupsese prima legătura. Niciodată nu se găsise într-o situaţie de stres negativ, niciodată nu fusese rănită cu adevărat. Când avea să sosească timpul cuvenit, când Teela avea să întâlnească prima ei situaţie neplăcută, probabil că urma să se lase cuprinsă de panică.

„Dar eu mi-am ales-o ca iubită!” îşi zise Louis în sinea lui. „Să-l ia naiba pe Nessus!” Dacă Teela s-ar afla cândva într-o situaţie de stres negativ, Păpuşarul ar interpreta acest lucru ca o lipsă de şansă!

Fusese o greşeală s-o ia cu el. Fata avea să constituie punctul lor slab. Va pierde prea mult timp protejând-o, în loc să se protejeze pe el însuşi.

Dar ce situaţii de stres negativ ar fi putut întâlni? Păpuşarii erau negustori pricepuţi. Niciodată nu plăteau un lucru mai mult decât făcea. *Marele Şlem* era o recompensă nepreţuită. Louis avea senzaţia neplăcută că-şi vor merita plata.

— Suficient pentru o zi, îşi zise în sinea lui.

Se întoarse în cuşeta sa şi petrecu o oră sub casca specială ce inducea starea de somn. După ce se trezi, trecu din nou nava pe comandă manuală şi sări din nou în Hăul Orb.

După alte cinci ore şi jumătate, reduse din nou viteza.

Cifrele date de Păpuşar defineau o mică secţiune pătrată în cer, văzută dinspre Soare, la care se adăuga o distanţă esenţială în acea direcţie. La acea distanţă, coordonatele defineau un cub cu latura de o jumătate de an-lumină. Undeva în acest cub se afla flota Păpuşarilor. Tot în acest cub, în afara cazului în care instrumentele funcţionaseră aiurea, se găseau acum Louis Wu şi *Marele Şlem*.

Undeva în spate exista o mică aglomerare de stele, având un diametru de vreo şaptezeci de ani-lumină. Spaţiul cunoscut era foarte mic şi foarte departe.

N-avea niciun rost să caute singur flota. Nici n-ar fi ştiut după ce anume trebuia să se uite. În consecinţă, se duse să-l trezească pe Nessus.

* * *

Agăţat cu dinţii de aparatele pentru exerciţii, Nessus privea peste umărul lui Louis.

— Am nevoie de câteva stele pentru orientare. Centrează-te pe gigantul acela alb-verzui şi activează analizoarele…

Cabina de pilotaj era supraaglomerată. Louis era arcuit peste pupitru, protejându-l cu corpul său împotriva loviturilor neglijente ale copitelor Păpuşarului.

— Analiza spectrală… da. Acum steaua dublă, galben-albastră, în direcţia orei două… Gata, m-am orientat. Schimbă direcţia spre 348 cu 72.

— De fapt, ce anume trebuie să caut, Nessus? Un roi de flăcări de fuziune? Voi utilizaţi, însă, propulsoare reactiv-chimice.

— Foloseşte analizorul. Când o să vezi, o să-ţi dai seama.

Pe ecranul aparatului sclipeau stele anonime. Louis mări grosismetrul până când…

— Cinci puncte dispuse într-un pentagon regulat. Corect?

— Aceasta este destinaţia noastră.

— Bun. Lasă-mă să verific distanţa… La naiba! Ceva nu e în regulă, Nessus. Sunt prea departe.

Păpuşarul nu răspunse.

— Vreau să spun că nu pot fi nave, chiar dacă indicatorul de distanţă nu funcţionează corect, continuă Louis. Flota voastră ar trebui să se deplaseze imediat sub limita vitezei luminii. Am putea observa mişcarea…

Cinci stele anonime ocupând colţurile unui pentagon regulat. Se aflau la o cincime de an-lumină distanţă şi totuşi erau vizibile cu ochiul liber. La scala curentă a aparatului, ar fi trebuit să aibă dimensiunile unor planete. Pe ecran una

singură avea o nuanţă albastră mai palidă, semn că era puţin mai mică decât celelalte.

O rozetă Kemplerer. Ce neobişnuit!

Se iau trei sau mai multe mase. Se dispun aceste mase în vârfurile unui poligon regulat şi li se imprimă viteze unghiulare egale faţă de centrul de masă al sistemului. Figura atinge un echilibru stabil. Orbitele maselor pot fi circulare sau eliptice. O altă masă poate ocupa centrul poligonului sau acesta poate fi lăsat liber. Nu contează. Figura este la fel de stabilă ca şi o pereche de puncte troiene.

Problema constă în faptul că există nenumărate posibilităţi în care o masă poate fi captată de un punct troian (dacă te gândeşti numai la asteroizii din orbita lui Jupiter), dar nu există nicio metodă simplă prin care cinci mase să se dispună accidental într-o rozetă Kemplerer.

— Este extraordinar! murmură Louis. Unic! Nimeni n-a mai întâlnit până acum o rozetă Kemplerer…

Lăsă vorbele să i se stingă pe buze.

Acolo, departe de stele, ce anume putea ilumina acele obiecte?

— Oh, nu, să nu-mi spui că nu-i opera voastră! izbucni el în cele din urmă. Niciodată n-o să mă faci să cred aşa ceva! Cât de idiot crezi că sunt?

— Ce n-ai putea să crezi?

— Ştii foarte bine la ce mă refer!

— Cum doreşti. Aceasta este destinaţia noastră. Dacă ne aduci în apropierea lor, va fi trimisă o navetă care să facă joncţiunea cu noi.

Nava de întâlnire avea o carcasă tip trei, un cilindru cu capetele rotunjite şi mijloc aplatizat, vopsit şocant în roz şi lipsit de hublouri. Nu existau orificii de evacuare a jeturilor de propulsie. Avea probabil propulsie nucleară, asemănătoare tehnologiei folosite de oameni, sau utiliza altceva, mult mai sofisticat.

Conformându-se ordinelor lui Nessus, Louis permise navei să facă manevrele de apropiere. Bazându-se doar pe propulsoarele sale de fuziune, *Marelui Şlem* i-ar fi fost

necesare luni întregi pentru a-şi sincroniza viteza cu flota Păpuşarilor. Cealaltă navă făcu lucrul acesta în mai puţin de o oră, apărând literalmente dintr-o dată în paralel cu *Marele Şlem*, cu tubul de acces deja întinzându-se precum un şarpe de sticlă către sasul acestuia.

Debarcarea avea să constituie o problemă. Nu exista spaţiu suficient pentru a scoate din stază în acelaşi timp întregul echipaj. Mai mult, aceasta ar fi fost ultima şansă a Kzinului de a prelua controlul navei.

— Louis, crezi că se va supune taspului meu?

— Nu. Mai degrabă cred că va încerca încă o dată să fure nava. Am să-ţi spun eu ce-ar fi mai bine să facem…

Izolară pupitrul de comandă de propulsoarele de fuziune ale navei. Nu exista vreo defecţiune posibilă pe navă pe care Kzinul să n-o poată remedia dispunând de dramul de intuiţie al oricărui meşteşugar şi de timpul necesar. Dar dacă n-ar fi avut la dispoziţie acest timp…

Louis îl urmări pe Păpuşar cum se deplasează prin tubul de legătură dintre nave. Nessus căra cu el şi costumul etanş al Interlocutorului. Ţinea ochii abia mijiţi – era mare păcat, deoarece aveau ocazia să admire o perspectivă grandioasă.

— Suntem în imponderabilitate, spuse Teela când fu scoasă din cuşetă. Nu mă simt prea bine. Mai bine m-ai ghida, Louis. Ce se întâmplă? Am ajuns?

Louis îi dădu câteva explicaţii în timp ce o îndruma prin sas. Ea părea că-l ascultă, dar bărbatul presupuse că se concentra mai mult asupra golului din stomac. Lăsa impresia că se află într-o stare evidentă de disconfort.

— Va exista gravitaţie indusă pe cealaltă navă, o linişti el.

Ghidaţi de Louis, ochii ei remarcară mica rozetă. Aceasta se putea distinge acum cu ochiul liber – un pentagon format din cinci stele albe. Fata se întoarse spre el, aruncându-i o privire întrebătoare. Mişcarea făcu să i se schimbe presiunea sângelui în canalele periferice şi bărbatul o observă cum îşi pierde echilibrul şi devine palidă.

Rozeta lui Kemplerer era ceva; răul provocat de imponderabilitate, altceva. Louis o văzu cum dă înapoi în faţa stelelor necunoscute.

În momentul în care deschise cea de-a doua cuşetă, Pământeanul îl preveni pe Kzin:

— Să nu încerci nimic! Sunt înarmat.

Faţa portocalie a felinei nu-şi schimbă expresia.

— Am ajuns?

— Da. Am deconectat propulsoarele. N-ai reuşi să le reconectezi în timp util. Ne aflăm în raza de acţiune a unei perechi puternice de lasere cu rubin.

— Crezi că aş încerca să scap folosindu-mă de hiperpropulsor? Nu fac asemenea greşeli! Ar trebui să ne aflăm într-o singularitate.

— Vei avea un şoc. Ne aflăm în interiorul a cinci singularităţi.

— Cinci? Serios? Sunt sigur însă că ai minţit în legătură cu laserele, Louis. Să-ţi fie ruşine!

Încet, Kzinul îşi părăsi cuşeta, arătând suficient de inofensiv. Louis îl urmă, având pregătită sabia-variabilă. În sas, Kzinul se opri, şocat la vederea pentagonului de stele în expansiune.

Nu putea exista o privelişte mai grozavă.

Ieşind din hiperpropulsie, *Marele Şlem* se oprise la o distanţă de o jumătate de oră-lumină de „flota” Păpuşarilor – ceva mai puţin decât distanţa medie dintre Pământ şi Jupiter. Dar „flota” se mişca cu o viteză incredibilă, venind imediat în urma luminii radiate de ea însăşi, astfel încât lumina care ajungea la bordul navei sosea de mult mai departe. Atunci când *Marele Şlem* se oprise, rozeta era prea mică pentru a fi observată cu ochiul liber. Devenise aproape vizibilă în momentul în care Teela părăsise sasul. Acum era incredibil de mare şi creştea în continuare cu o viteză enormă.

Cinci puncte de un albastru pal dispuse într-un pentagon, împrăştiate pe tot cerul, crescând, crescând... Pentru o clipă, în jurul *Marelui Şlem* se găsiră cinci planete. Apoi ele dispărură – nu se micşorară, ci dispărură pur şi

simplu, viteza lor de deplasare reducându-le practic la invizibilitate.

Iar Interlocutorul se afla în posesia armei.

— Pe ochii lui Finagle, explodă Louis, chiar n-ai niciun pic de curiozitate în tine?

— Am în mine destulă curiozitate, dar mândria este mult mai mare, îi replică Kzinul.

Retractă lama armei şi i-o înmână lui Louis:

— ... O ameninţare este întotdeauna o provocare. Mergem?

* * *

Naveta Păpuşarilor nu avea pilot. Dincolo de sas exista o singură cabină. Patru cuşete, dotate în funcţie de natura presupuşilor lor ocupanţi, erau dispuse una în faţa celeilalte şi în jurul unui distribuitor de alimente.

Nu existau hublouri.

Spre uşurarea lui Louis, exista gravitaţie indusă. Nu chiar identică celei de pe Pământ, la fel cum nici atmosfera nu era cea terestră. Presiunea era un pic prea ridicată. Se simţeau mirosuri – nu neplăcute, dar ciudate. Mirosea a ozon, a hidrocarburi, a Păpuşar... a zeci de Păpuşari..., peste acestea suprapunându-se alte miresme pe care Louis nici nu se aştepta să le identifice vreodată. Nu existau muchii sau colţuri. Zidurile se uneau cu tavanul sau cu podeaua prin curburi. În lumea Păpuşarilor, probabil că nu exista nimic dur sau ascuţit, nimic care să poată zgâria sau tăia.

Nessus se tolăni neglijent în cuşeta sa. Arăta ridicol şi indecent de comod.

— N-a vrut să ne spună nimic, râse Teela.

— Bineînţeles că nu, răspunse Păpuşarul. Ar fi trebuit s-o iau de la capăt, special pentru voi doi. Fără îndoială că v-aţi întrebat...

— Lumi zburătoare! îl întrerupse Kzinul.

— Şi rozete Kemplerer, îl completă Louis.

Un zumzet abia perceptibil îi informă că nava se pusese în mişcare. Louis şi Kzinul îşi stivuiră bagajele şi se trântiră

şi ei în cuşetele lor. Teela îi întinse bărbatului un bol conţinând o băutură roşie din sucuri de fructe.

— Cât timp mai avem la dispoziţie? îl întrebă el pe Păpuşar.

— O oră până la aterizare. Acolo veţi primi ultimele informaţii în legătură cu destinaţia noastră.

— Ar trebui să ne ajungă. Acum explică-ne. De ce lumi zburătoare? Nu pare prea sigur să arunci în spaţiu, cu o asemenea detaşare, lumi locuite.

— Dar te înşeli, Louis, răspunse Păpuşarul, cât se poate de serios. Sunt mult mai sigure decât nava în care ne aflăm, de exemplu, iar această navă, la rândul ei, este mult mai sigură decât oricare alta construită de oameni. Avem experienţă în mutarea planetelor.

— Experienţă? Cum aşa?

— Ca să vă explic asta, ar trebui să vă vorbesc despre căldura reziduală… şi despre controlul populaţiei. Sper că nu veţi fi stânjeniţi sau ofensaţi.

Toţi făcură gesturi de negare. Louis avu bunul simţ să nu zâmbească; Teela, în schimb, izbucni în hohote de râs.

— Se cuvine să ştiţi că problema controlului populaţiei este foarte greu de rezolvat la noi, începu Nessus să-i lămurească. Există doar două metode prin care un membru al speciei mele poate fi împiedicat să devină părinte. Una constă într-o operaţie chirurgicală majoră. Cealaltă implică abstinenţa totală, refuzul de a participa la întrunirile sexuale.

Teela fu şocată:

— Dar aşa ceva e groaznic!

— Este un handicap. Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit. Operaţia chirurgicală nu este un substitut pentru abstinenţă, ea întăreşte abstinenţa. În ziua de azi, o asemenea operaţie este reversibilă, spre deosebire de trecut. Puţini reprezentanţi ai speciei mele s-ar supune de bunăvoie unei asemenea intervenţii.

Louis şuieră încet:

— Aşa cred şi eu. Prin urmare, la voi controlul creşterii populaţiei depinde de puterea voinţei?

— Da. Abstinenţa are efecte secundare neplăcute, la fel ca la majoritatea celorlalte specii. În urmă cu o jumătate de milion de ani, eram în număr de cinci sute de miliarde, în sistem de numeraţie uman. În sistem Kzinti…

— Sunt suficient de bun la matematică, i-o reteză Kzinul. Nu văd însă ce legătură au aceste probleme cu natura neobişnuită a flotei voastre.

— Există o legătură, Interlocutorule! Cinci sute de miliarde de fiinţe civilizate produc o mare cantitate de căldură prin bioprodusele civilizaţiei lor.

— Aveţi o civilizaţie chiar atât de veche?

— Bineînţeles. Ce cultură barbară ar fi putut suporta un asemenea număr de indivizi? Eram de multă vreme în criză de terenuri agricole şi fuseserăm nevoiţi să terraformăm în acest scop două planete ale sistemului nostru solar. Pentru asta a fost nevoie să le mutăm mai aproape de soare. Înţelegi?

— Prima voastră experienţă în mutarea planetelor. Aţi folosit, fără îndoială, nave automate.

— Evident… După acest episod, hrana n-a mai reprezentat o problemă. Iar spaţiul de locuit nu constituise niciodată o problemă. Chiar în acea perioadă construiam pe verticală şi agream compania celorlalţi.

— Instinct de turmă, pot să pariez. De asta miroase nava asta ca o turmă de Păpuşari?

— Da, Louis. Este liniştitor pentru noi să mirosim prezenţa altor fiinţe asemănătoare nouă. Singura noastră problemă, în epoca de care vă vorbesc, rămăsese căldura.

— Căldura?

— Căldura este un produs rezidual al civilizaţiei.

— Nu înţeleg, se plânse Kzinul.

Cum la origine fusese locuitor al şesurilor, Louis înţelesese perfect; ca atare, nu mai comentă. Pământul era mult mai aglomerat decât planeta Kzinilor.

— Un exemplu. Vrei să aprinzi o lumină noaptea, nu-i aşa, Interlocutorule? Fără o sursă de lumină, eşti nevoit să dormi, fie că ai, fie că nu ai alte lucruri de făcut.

— Elementar.

— Să presupunem că sursa ta de lumină este perfectă, adică emite radiaţii exclusiv în spectrul vizibil Kzinilor. Chiar şi aşa, lumina care nu scapă pe fereastră va fi absorbită de ziduri şi mobilă. Se va transforma în căldură. Iată un alt exemplu: Pământul produce în mod natural prea puţină apă potabilă pentru populaţia sa de optsprezece miliarde. Apa sărată trebuie desalinizată. Acest lucru produce căldură. Dar lumea noastră, fiind atât de aglomerată, ar muri într-o singură zi fără uzinele de distilare a apei. Un al treilea exemplu: Transportul implică modificări de viteză şi produce întotdeauna căldură. Navele spaţiale încărcate cu hrană de pe planetele agricole degajă căldură la reintrarea în atmosferă, iar căldura emisă la decolare este şi mai mare.

— Dar sistemele de răcire…

— Cele mai multe dintre ele nu fac decât s-o transfere dintr-un loc în altul, producând şi mai multă căldură prin lucru mecanic.

— Mda… încep să înţeleg, mârâi felina. Cu cât sunt mai mulţi Păpuşari, cu atât produc mai multă căldură.

— Pricepi atunci de ce căldura degajată de civilizaţia noastră era pe punctul de a ne face lumea nelocuibilă?

„Smog”, îşi zise Louis în sinea lui. „Motoare cu ardere internă. Bombe cu fisiune şi rachete cu fisiune detonate în atmosferă. Deşeuri industriale în lacuri şi oceane. Uneori ajungem să ne înecăm în deşeurile noastre. Fără Consiliul de Administrare a Natalităţii, ar fi ajuns oare Pământul să fie înecat în propria sa căldură?”

— Incredibil! clămpăni Kzinul. De ce n-aţi plecat?

— Cine ar fi riscat să pornească în spaţiul necunoscut, înfruntând nenumărate pericole? Doar unii ca mine. Să fi încredinţat unor nebuni sarcina fondării unor lumi noi?

— Să fi trimis nave cu embrioni congelaţi, iar navele să fi fost deservite de echipaje de nebuni.

— Discuţiile despre sex mă deranjează. Deşi biologia noastră nu este adaptată unor asemenea metode, fără îndoială că am fi putut pune la punct ceva asemănător… dar la ce bun? Populaţia noastră ar fi rămas aceeaşi, iar

planeta ar fi continuat să-şi dea duhul în propria căldură reziduală.

Fără vreo legătură aparentă, Teela interveni:

— Aş fi vrut să pot privi afară.

Păpuşarul fu uimit:

— Eşti sigură? Nu ţi-e teamă de vid?

— La bordul unei nave făcute de voi?

— Chiar şi aşa… Oricum, privitul afară nu poate mări pericolul. În regulă!

Nessus rosti câteva cuvinte muzicale în propria limbă şi pereţii navei dispărură.

Puteau să se vadă unii pe alţii, puteau vedea cele patru cuşete sprijinindu-se pe nimic, precum şi distribuitorul de alimente din mijlocul lor. În rest, exista doar spaţiu negru. Numai părul negru al Teelei se profila pe fundalul alcătuit din cele cinci planete, ce se vedeau acum în toată splendoarea lor.

Toate aveau aceeaşi mărime, poate de două ori diametrul unghiular al Lunii pline văzute de pe Pământ. Împreună formau o pentagramă. Patru dintre planete erau înconjurate de şiruri de mici lumini sclipitoare, sori artificiali care le ofereau lumina lor alb-gălbuie. Acestea erau identice ca luminozitate şi formă: sfere albastre înceţoşate, cu contururile continentelor invizibile de la acea distanţă. Dar a cincea…

A cincea planetă nu avea lumini orbitale. Strălucea prin propria sa lumină, în pete ce reprezentau continente. Între pete existau zone întunecate, la fel de negre ca şi spaţiul înconjurător şi la fel de pline de stele, părând a înconjura continentele de lumină.

— N-am văzut niciodată ceva atât de frumos! zise Teela cu un tremur în voce, iar Louis, deşi întâlnise multe minunăţii în călătoriile sale, fu înclinat să-i dea dreptate.

— Incredibil! repetă Interlocutorul. Aproape că nu îndrăznesc să-mi cred ochilor. V-aţi luat planetele cu voi.

— Păpuşarii nu au încredere în navele spaţiale, remarcă absent Louis.

Gândul că ar fi putut rata un asemenea eveniment îi dădea fiori; presupunerea că Păpuşarii ar fi putut alege pe altcineva în locul său îl îngrozea. Ar fi putut muri fără să vadă acea rozetă…

— Dar cum?

— Am mai explicat, răspunse Nessus, că civilizaţia noastră murea înecată în propria sa căldură. Conversia totală a energiei ne scăpase de restul celorlalte deşeuri ale civilizaţiei. N-am avut altă soluţie decât să ne mutăm planeta departe de poziţia sa iniţială.

— N-a fost periculos?

— Foarte! În acel an ne-am confruntat cu multă nebunie, de aceea el este renumit în cărţile noastre de istorie. Dar cumpăraserăm un propulsor neinerţial de la Outsideri, pentru care mai plătim rate şi azi. Am mutat două planete agricole, am mai exersat şi cu alte lumi inutilizabile din sistemul nostru. În final, am reuşit. Ne-am mutat planeta. În mileniul următor, populaţia a atins cifra de o mie de miliarde. Lipsa luminii solare naturale ne-a obligat să ne iluminăm străzile oraşelor şi pe timpul zilei, producând astfel şi mai multă căldură. Soarele nostru a început apoi să se comporte ciudat. În final, am ajuns la concluzia că un soare reprezenta mai degrabă o belea decât un avantaj. Ne-am mutat planetele la o zecime de an-lumină, menţinând steaua centrală mai mult pe post de ancoră. Aveam însă nevoie de planetele agricole şi ar fi fost periculos să le lăsăm să hoinărească libere prin spaţiu. Altminteri, am fi putut renunţa complet la soare.

— Va să zică aşa stau lucrurile, remarcă Louis Wu. Din cauza asta nimeni n-a găsit vreodată planeta Păpuşarilor…

— Este o parte a răspunsului.

— Noi am cercetat fiecare soare galben pitic din Universul cunoscut şi un mare număr de alte stele din afara sa… Stai puţin, Nessus! Cineva ar fi putut găsi planetele-ferme. Într-o configuraţie de rozetă Kemplerer…

— Louis, voi aţi cercetat stelele nepotrivite.

— Ce vrei să spui? Doar proveniţi dintr-un sistem cu soare galben!

— Am evoluat sub un soare galben asemănător lui Procyon. Poate că ştii că peste vreo jumătate de milion de ani Procyon se va transforma într-un gigant roşu.

— Pe mâna grea a lui Finagle! Adică soarele vostru s-a transformat într-un gigant roşu?

— Exact. La scurt timp după ce am terminat mutarea planetelor, soarele nostru şi-a început procesul de expansiune. Pe vremea aceea, strămoşii voştri încă mai foloseau un femur de antilopă că să spargă ţeasta cuiva. Atunci când aţi început să vă întrebaţi unde anume se află lumea noastră, aţi început să cercetaţi orbitele nepotrivite din jurul unor stele nepotrivite… Apoi, noi am mai adus şi alte planete convenabile din sistemele solare învecinate, mărind astfel numărul planetelor agricole la patru şi poziţionându-le într-o rozetă Kemplerer. A fost necesar să le mutăm din nou pe toate atunci când soarele a început să se extindă, şi să le dotăm cu surse de ultraviolete, pentru a compensa radiaţiile naturale reduse. După cum vedeţi, am exersat îndelung deplasatul planetelor!

În tot acest timp, în spatele Teelei, rozeta formată din cele cinci planete se mărise considerabil. Acum, lumea Păpuşarilor strălucea sub picioarele lor, urcând, continuând să se înalţe, tinzând să-i înghită. Stelele împrăştiate în mările negre se măriră şi ele până ce deveniră mici insule. Continentele ardeau ca nişte sori.

Cu multă vreme în urmă, Louis se oprise pe marginea falezei Muntelui Lookitthat. Cel mai mare fluviu din Univers se sfârşeşte acolo prin cea mai înaltă cascadă din spaţiul cunoscut. Ochii lui Louis urmăriseră căderea apei în jos, până acolo unde privirile întâlneau praful ridicat în nesfârşit. Albul lipsit de formă al vidului pusese stăpânire pe raţiunea sa şi Louis Wu, hipnotizat, jurase să trăiască veşnic. Cum altfel ar fi putut cineva să vadă tot ce era de văzut pe lumea asta?

Acum îşi reafirma această decizie. Iar lumea Păpuşarilor creştea spre el…

— Să fiu blestemat! se auzi vocea Interlocutorului.

Coada sa roz, lipsită de blană, biciuia agitată în toate părţile, deşi pe faţa sa păroasă şi în voce nu se putea ghici nicio urmă de emoţie.

— Lipsa voastră de curaj, Nessus, a meritat dispreţul nostru, dar această atitudine, perpetuată, ne-a orbit. Sunteţi cu adevărat periculoşi! Dacă v-aţi fi temut îndeajuns de noi, ne-aţi fi exterminat. Puterea voastră este teribilă. N-am fi putut să vă oprim!

— Cu siguranţă că un Kzin nu s-ar teme de un ierbivor!

Nessus nu vorbise în batjocură, dar Interlocutorul reacţionă cu furie:

— Care fiinţă raţională nu s-ar teme de o astfel de forţă?

— Mă faci să sufăr. Frica este soră cu ura. Te-ai aştepta ca un Kzin să atace ceva de care se teme?

Conversaţia devenea periculoasă. Aflându-se la sute de ani-lumină depărtare de casă, în puterea Păpuşarilor, erau cu toţii mai mult sau mai puţin la cheremul acestora. Dacă straniile făpturi ar fi ajuns la concluzia că aveau un motiv să se teamă de ei…

Subiectul trebuia schimbat imediat! Louis tocmai deschisese gura, când se auzi vocea fetei:

— Hei, vă tot aud pomenind de rozeta Kemplerer. Ce-i asta?

Şi în timp ce ceilalţi doi se grăbeau să-i răspundă, bărbatul se pomeni întrebându-se de ce o considerase până acum pe Teela lipsită de ascuţimea minţii.

6
Panglica din pomul de Crăciun

— Am fost un caraghios! zise Louis Wu. Ştiu acum unde se află planeta Păpuşarilor. Superb, Nessus, ţi-ai ţinut promisiunea!

— Te-am prevenit că informaţia ţi se va părea mai degrabă surprinzătoare decât utilă.

— O glumă bună! remarcă şi Kzinul. Aveţi un simţ al umorului care mă surprinde, Nessus.

— Noi nu glumim, răspunse Păpuşarul. Specia mea n-are simţul umorului.

— Ciudat! Aş fi zis că umorul este un atribut al inteligenţei.

— Nu. Umorul este asociat întotdeauna unui blocaj al mecanismelor de apărare.

— Şi totuşi…

— Interlocutorule, nicio fiinţă raţională nu-şi blochează vreodată mecanismele de apărare!

Pe măsură ce nava cobora tot mai mult, sursele de lumină deveneau tot mai precise: panouri luminoase de-a lungul străzilor, ferestre ale clădirilor, surse de lumină în parcuri. La o ultimă privire, Louis avu impresia că distinge clădiri zvelte precum lamele unor pumnale, înalte de mii de metri. Apoi oraşul îi înghiţi şi se treziră la sol.

Aterizaseră într-un parc plin de plante ciudate, bogat colorate.

Nimeni nu se mişcă.

Păpuşarii ocupau locul al doilea în topul celor mai inofensive fiinţe. Nu erau periculoşi; erau chiar caraghioşi. Dar, dintr-o dată, Nessus devenise un membru al speciei sale, o specie mai avansată decât ar fi îndrăznit vreodată

să viseze omul. Păpuşarul nebun stătea calm şi demn, cu gâturile arcuite, pentru a observa împrejurimile. Nu mai era nimic caraghios la Nessus. Rasa lui putea muta planetele din loc, câte cinci odată. În consecinţă, chicotitul Teelei sună indecent.

— Tocmai mi-a trecut prin cap, explică ea, că singurul mijloc prin care se poate împiedica apariţia unui număr prea mare de micuţi Păpuşari este să le interzici cu desăvârşire celor maturi orice activitate sexuală. Corect, Nessus?

— Corect.

Ea chicoti din nou:

— Nu-i de mirare că n-aveţi niciun pic de simţ al umorului!

Prinseră să străbată un parc care arăta prea regulat, prea simetric, prea bine îngrijit, urmând o sursă de lumină albastră care plutea în fata lor.

Aerul era saturat de izul specific de Păpuşar, amestec de mirodenii şi chimicale. Mirosul era pretutindeni. Fusese puternic şi artificial în cabina navetei şi nu se diminuase deloc în momentul deschiderii sasului. O mie de miliarde de Păpuşari îşi puseseră amprenta pentru eternitate pe aerul acestei lumi.

Nessus dansa – micile sale copite păreau că abia ating suprafaţa dură a aleii. Kzinul aluneca în stilul său felin propriu, cu coada portocalie legănându-se ritmic înainte şi înapoi. Zgomotul produs de înaintarea Păpuşarului era un step în ritm de trei pătrimi. Din direcţia Kzinului nu se auzea niciun sunet.

Mersul Teelei era la fel de liniştit. Întotdeauna, fata părea împiedicată, dar era o impresie falsă. Niciodată nu se împiedica, niciodată nu lovea nimic. Louis era cel mai puţin graţios dintre toţi.

Şi de ce ar fi fost altfel? Nu era decât o maimuţă mutantă pe care evoluţia n-o adaptase niciodată în totalitate la mersul pe o suprafaţă plană. Timp de milioane de ani, strămoşii săi îşi folosiseră pentru deplasare toate

cele patru membre şi se căţăraseră în copaci, acolo unde putuseră face acest lucru.

Pleistocenul pusese capăt acestei situaţii, prin milioanele sale de ani de secetă. Dispărând pădurile, strămoşii lui Louis Wu rămăseseră fără adăpost, însetaţi şi înfometaţi. Neavând încotro, se apucaseră să mănânce carne. Respectivele fiinţe începuseră să se descurce ceva mai bine abia după ce învăţaseră să folosească tibia unei antilope, a cărei articulaţie îşi lăsase apoi amprenta pe multe cranii fosile.

Acum, urcaţi pe nişte picioare ce mai păstrau vestigiile degetelor, Louis Wu şi Teela Brown mergeau alături de cei doi străini. Străini? Toţi erau străini pe această lume, chiar şi Nessus cel nebun şi exilat, Păpuşarul cu coama maronie şi neîngrijită şi cu capetele în veşnică agitaţie. Nici Kzinul nu se simţea în largul său. Ochii săi, înconjuraţi de marcaje întunecate, scormoneau vegetaţia necunoscută, în căutare de ţepi veninoşi sau colţi ascuţiţi. Probabil proceda astfel din instinct. Păpuşarii n-ar fi permis existenţa unor vieţuitoare periculoase în parcurile lor.

În cele din urmă ajunseră în faţa unui dom care sclipea ca o perlă uriaşă, semiîngropată. Lumina albastră se rupse în două.

— Aici vă părăsesc, gemu Nessus, şi Louis observă cât de îngrozit era acesta. Trebuie să discut cu Cei-Care-Conduc. Continuă să vorbească pe un ton grăbit şi conspirativ: Interlocutorule, spune-mi repede: în cazul în care nu m-aş întoarce, m-ai căuta ca să mă ucizi din cauza insultei pe care ţi-am azvârlit-o în restaurantul lui Kruşenko?

— Există vreun risc să nu te mai întorci?

— Într-o oarecare măsură, da. Cei-Care-Conduc s-ar putea să nu fie încântaţi de ceea ce vor auzi. Te mai întreb o dată, ai veni după mine?

— Aici, pe o planetă străină, printre fiinţe cu o asemenea neînchipuită putere şi care manifestă atât de puţină încredere în intenţiile paşnice ale unui Kzin? Îşi

balansă o dată coada cu emfază şi încheie: ... Nu. Dar nici n-aş mai continua expediţia.

— Asta îmi este suficient, spuse Nessus şi se îndepărtă tremurând vizibil, precedat de ghidul de lumină.

— De ce o fi speriat? întrebă Teela. A făcut doar tot ce i-au cerut. De ce s-ar supăra pe el?

— Cred că pune ceva la cale, îi răspunse Louis. Ceva diabolic. Nu ştiu însă ce anume…

Lumina albastră se mişcă mai departe. Ceilalţi o urmară pătrunzând în emisfera luminoasă…

* * *

Domul devenise acum invizibil. Aşezaţi în nişte cuşete dispuse în triunghi, cei doi oameni şi Kzinul studiau vegetaţia de afară cu aspect de junglă, observând apropierea unui Păpuşar deosebit. Ori domul însuşi era transparent din interior, ori parcul era o proiecţie.

Aerul mirosea a zeci de Păpuşari.

Cel de afară îşi croi drum printr-o ultimă perdea de plante agăţătoare purpurii. (Louis încercă să-şi amintească în care moment anume începuse să se gândească la Nessus ca la un „el”, şi nu ca la un animal ciudat. Kzinul, un extraterestru familiar, fusese un „el” de la început.) Păpuşarul se opri aproape de limita presupusului dom. Coama sa era argintie şi nu maronie, ca a lui Nessus, fiind coafată cu grijă în inele complicate. Totuşi, vocea sa avea acelaşi ton de contralto ca al lui Nessus.

— Vreau să-mi cer scuze pentru că nu am putut să vă întâmpin. Îmi puteţi spune Chiron.

Însemna că şi el era o proiecţie. Louis şi Teela murmurară formulele uzuale de politeţe. Interlocutorul îşi dezgoli dinţii.

— Cel căruia îi spuneţi Nessus ştie deja tot ce veţi afla voi acum. Prezenţa sa a fost reclamată în altă parte. Oricum, ne-a comunicat reacţiile voastre la aflarea capacităţilor noastre tehnice.

Louis aprobă din cap. Păpuşarul continuă:

— Acest lucru ne-ar putea fi de folos. Veţi înţelege mai bine când veţi afla reacţiile noastre în faţa unei realizări tehnice şi mai ambiţioase.

Jumătate din dom deveni întunecată. Din păcate, era jumătatea opusă imaginii Păpuşarului. Louis dibui o comandă pentru rotirea cuşetei, dar îi trecu prin minte că ar fi fost mai potrivit să dispună de două capete cu mare grad de libertate în mişcare şi ochi comandabili independent, pentru a putea urmări simultan ambele jumătăţi ale domului. Partea întunecată reprezenta spaţiul înstelat, jucând rol de fundal pentru un mic disc strălucitor.

Un disc compus din inele. Era o mărire a hologramei din buzunarul lui.

Sursa de lumină era minusculă şi orbitor de albă, foarte asemănătoare Soarelui văzut din apropierea lui Jupiter. Inelul avea un diametru uriaş, întinzându-se pe jumătate din partea întunecată a domului, dar îngust, nu cu mult mai lat decât grosimea axei de lumină din centrul său. Partea din faţă era neagră şi delimitată de muchii nete, aşa cum se putea observa acolo unde se suprapunea peste sursa de lumină. Partea îndepărtată arăta ca o bucată de panglică vopsită în albastru deschis, profilată pe fundalul negru al spaţiului.

Deşi Louis se obişnuise cu miracolele, nu se blazase într-atât încât să nu se apuce de presupuneri idioate. Remarcă:

— Arată ca o stea cu un inel în jurul ei. Ce este, de fapt?

Răspunsul lui Chiron fu cel previzibil:

— Este o stea cu un inel în jurul ei. Un inel din materie solidă. Un obiect de origine artificială.

Teela Brown îşi izbi palmele una de alta şi începu să chicotească. Abia după câteva momente izbuti să-şi compună o atitudine foarte solemnă, dar ochii continuau să-i strălucească. Louis o înţelegea perfect. Se simţea atins şi el de aceeaşi senzaţie de fericire. Soarele cu inel era noua lor jucărie, un lucru nou într-un univers imprevizibil.

(Se caută o panglică, din cele cu care se leagă pachetele de Crăciun. Se pune o lumânare aprinsă pe

podea. E nevoie de cincisprezece metri de panglică; se formează un cerc, cu lumânarea în mijloc, aşezându-se panglica pe muchie, în echilibru, astfel încât partea interioară să fie luminată.)

Coada Kzinului se balansa continuu, înainte şi înapoi.

La urma urmei, în centru se afla nu o lumânare, ci un adevărat soare!

— Probabil că până acum aţi aflat că noi ne deplasăm spre nord, paralel cu axa de rotaţie a galaxiei, de aproape două sute patru ani pământeni. În ani Kzinti…

— Două şute şaptesprezece.

— Exact. În tot acest timp, este firesc să fi cercetat spaţiul din faţa noastră, pentru a detecta eventualele pericole. Ştiam că steaua EC-1752 avea un inel format dintr-o bandă neobişnuit de îngustă de materie densă. Am presupus că materia în cauză este formată din praf interstelar sau asteroizi. Cu toate acestea, aspectul său era neobişnuit de regulat. În urmă cu aproximativ nouăzeci de ani, flota noastră de planete a ajuns într-o poziţie din care aveam o perspectivă neobişnuită: inelul reuşea să acopere întreaga planetă. Astfel, am descoperit că inelul avea muchii extrem de drepte. Investigaţiile ulterioare au relevat faptul că acesta nu era constituit nici din gaze, nici din praf, nici chiar din asteroizi, ci dintr-o bandă solidă de material extrem de rezistent la întindere. Evident că am fost îngroziţi.

— Cum i-aţi dedus rezistenţa la întindere? întrebă Kzinul.

— Analizele spectrale şi deviaţiile de frecvenţă ne-au dat o imagine a vitezelor relative de rotaţie. În mod cert, el se roteşte în jurul stelei cu aproape o mie două sute patruzeci de kilometri pe secundă. Gândiţi-vă la rezistenţa la întindere necesară pentru a împiedica dezagregarea structurii la asemenea solicitări!

— Gravitaţie, remarcă Louis.

— Aparent, da.

— Simulare de gravitaţie. Puţin mai mică decât pe Pământ. Pesemne că locuieşte cineva acolo, pe suprafaţa interioară...

Louis nu-şi termină fraza, izbit abia acum de semnificaţia acelor cuvinte, şi începu să simtă fiori reci pe şira spinării. Lângă el, auzea cum coada Kzinului taie aerul cu un şuier nervos.

Nu era prima dată când omul îşi întâlnea superiorii. Până acum avusese noroc... Bărbatul se ridică brusc şi se apropie de peretele domului. Efectul nu fu cel scontat, inelul şi steaua îndepărtându-se în aceeaşi măsură de el; în cele din urmă, el fu oprit de o suprafaţă moale. Dar observase ceva nou.

Inelul era sectorizat. Existau zone rectangulare de umbră care alternau cu zonele de albastru.

— Nu-i posibil să avem o imagine mai bună?

— Putem s-o mărim, replică vocea de contralto.

Steaua de tip G2 săltă înainte şi spre dreapta, aşa încât Louis ajunse acum să privească suprafaţa interioară a inelului. Deoarece imaginea era înceţoşată, putea doar presupune că zonele strălucitoare şi mai albe puteau fi nori, că regiunile cu o nuanţă mai închisă de albastru reprezentau mările, iar celelalte – continentele.

Zonele umbrite erau perfect vizibile. Inelul părea împărţit în dreptunghiuri: o zonă lungă, colorată în albastru deschis strălucitor, urmată de o dungă mică de albastru închis, urmată de altă dungă de albastru deschis... Puncte şi linii.

— Există ceva care provoacă punctele astea, comentă el. Ceva de pe orbită?

— Exact. Douăzeci de corpuri rectangulare orbitează într-o rozetă Kemplerer, mult mai aproape de stea. Nu înţelegem rolul lor.

— Nici n-aţi putea. E prea multă vreme de când n-aţi mai avut un soare. Acele corpuri au probabil menirea de a separa ziua de noapte. Altfel, pe Inel ar fi în permanenţă zi.

— Înţelegeţi acum de ce am avut nevoie de ajutorul vostru? Graţie psihologiei voastre ciudate s-ar putea să sesizaţi amănunte care nouă ne-au scăpat.

— Cât de mare e Inelul? Cât timp l-aţi studiat? Aţi trimis spre el sonde automate?

— L-am studiat atât cât a fost posibil, fără a ne încetini viteza şi fără a atrage atenţia asupra noastră. N-am trimis sonde, evident, deoarece acestea ar fi trebuit telecomandate prin hiperunde, şi astfel ne-am fi putut deconspira poziţia.

— Nimeni nu poate urmări propagarea unui fascicul de hiperunde. Teoretic este imposibil.

— Poate că fiinţele care au construit Inelul au dezvoltat alte teorii.

— Şi asta e posibil.

— Dar am studiat Inelul cu alte instrumente…

În timp ce Chiron vorbea, imaginea de pe dom fu înlocuită de o serie de diagrame.

— … Am făcut fotografii şi holograme în toate frecvenţele spectrului electromagnetic. Dacă vă interesează…

— Nu cred să arate detalii în plus.

— Într-adevăr. Lumina este prea mult perturbată de câmpurile gravitaţionale, de vântul solar şi de norii interpuşi din praf stelar şi gaze. Telescoapele noastre nu au putut obţine detalii mai fine.

— Deci n-aţi aflat prea mult.

— Aş zice că am aflat totuşi un amănunt esenţial. Ceva deconcertant. Se pare că Inelul opreşte patruzeci la sută din neutrini.

Teela păru să nu priceapă semnificaţia celor auzite, dar Kzinul scoase un mârâit surprins, iar Louis îşi înăbuşi un fluierat.

Asta elimina orice îndoială.

Materia normală, chiar şi cea extrem de comprimată din nucleul unei stele, aproape că nu poate opri vreun neutrino. Orice neutrino are cincizeci la sută şanse să străbată un strat de plumb gros de mai mulţi ani-lumină. Un obiect în

stare de stază Slaver reflectă toţi neutrinii. La fel se întâmplă şi cu o carcasă tip Produs General, şi nimic cunoscut nu opreşte patruzeci la sută din neutrini, lăsând restul să treacă.

— Înseamnă că e ceva cu totul nou, concluzionă Louis. Chiron, cât de mare e chestia asta? Cât de masivă?

— Masa Inelului este de 2 x 10^{30} grame, raza este $1{,}5245^{8}$ km, iar lăţimea ceva mai mică decât 1,605 x 10^{6} km.

Louis nu era obişnuit să gândească în puteri abstracte ale lui zece. Încercă să transpună cifrele în imagini. Avusese dreptate când se gândise la modelul unei panglici legate în buclă şi aşezate pe muchie. Inelul avea o rază de peste 144 milioane de km, o lungime de aproape un miliard, dar o lăţime mai mică de 1,6 milioane km. Cântărea ceva mai puţin decât Jupiter…

— Lasă impresia că nu este suficient de masiv, remarcă el. Un corp de dimensiunile astea ar trebui să aibă o masă comparabilă cu a unui soare de mărime medie.

Kzinul îl aprobă:

— Am putea avea imaginea hilară a miliarde de fiinţe încercând să trăiască pe o construcţie nu mai groasă de câţiva centimetri.

— Intuiţia vă joacă feste, le răspunse Păpuşarul cu cârlionţi argintii. Reflectaţi un pic asupra dimensiunilor. Dacă Inelul ar fi fost construit din acelaşi material ca şi o carcasă Produs General, de exemplu, ar fi avut o grosime de cincisprezece metri.

— Doar atât? Greu de crezut.

Teela îşi ridică ochii în tavan şi mişcă rapid din buze în tăcere.

— Are dreptate, zise ea, imediat după aceea. Calculele se potrivesc. Dar la ce foloseşte? De ce ar construi cineva aşa ceva?

— Pentru spaţiu.

— Spaţiu?

— Spaţiu vital, confirmă Louis. Despre asta este vorba. O suprafaţă de 963 de mii de miliarde de km^2 reprezintă de

peste 3 milioane de ori suprafaţa Pământului. E ca şi cum ai avea 3 milioane de lumi aplatizate şi puse cap la cap. 3 milioane de lumi aflate la distanţe ce pot fi acoperite de aeronave de mică viteză. Aşa ceva ar rezolva orice problemă de suprapopulaţie. Gândeşte-te ce probleme trebuie să fi avut ei! Nu te înhami uşor la un astfel de proiect.

— Apropo, interveni Kzinul, aţi investigat stelele vecine în căutarea unor inele similare?

— Da, dar…

— N-aţi găsit nimic, după cum am presupus. Dacă rasa care l-a construit ar fi cunoscut zborul cu viteze superluminice, ar fi colonizat alte stele. N-ar mai fi avut nevoie de Inel. Deci acesta trebuie să fie unic.

— Corect.

— Mă simt mai liniştit. Le suntem superiori cel puţin într-un domeniu. – Kzinul se ridică brusc în picioare. – Urmează să explorăm suprafaţa locuită?

— O aterizare propriu-zisă s-ar putea dovedi mult prea ambiţioasă.

— Prostii! Trebuie să testăm vehiculul pe care ni l-aţi pregătit. Echipamentele sale de aterizare sunt suficient de versatile? Când putem pleca?

Chiron fluieră, vădit supărat:

— Trebuie să fiţi nebuni! Gândiţi-vă la puterea celor care au construit Inelul! În raport cu ei, până şi noi suntem nişte sălbatici.

— Sau laşi…

— Foarte bine. Puteţi merge să vă inspectaţi nava imediat ce se întoarce cel căruia îi spuneţi Nessus. Până atunci, însă, mai avem pentru voi multe informaţii referitoare la Inel…

— Îmi puneţi răbdarea la încercare! tună Interlocutorul, dar se aşeză din nou la locul său.

„Mincinosule, i se adresă Louis în gând, joci bine teatru şi sunt mândru de tine pentru asta.” El însuşi simţise un uşor gol în stomac atunci când se întorsese la cuşeta sa. O

panglică subţire întinsă între stele – omul întâlnise, din nou, fiinţe superioare lui.

* * *

Kzinii fuseseră primii.

Pe vremea când oamenii abia începuseră să folosească propulsoarele cu fuziune ca să străbată golurile dintre stele, Kzinii utilizau deja polarizoare gravitaţionale pentru a-şi pune în mişcare navele interstelare de luptă. În acest fel, ele deveneau mai rapide şi mai uşor manevrabile decât cele ale oamenilor. Rezistenţa umană în faţa flotelor Kzinti ar fi fost simbolică dacă aceştia din urmă n-ar fi cunoscut o lege dedusă din experienţă: un propulsor reactiv este o armă al cărei efect devastator este direct proporţional cu eficienţa sa ca motor.

Prima incursiune în spaţiul uman fusese un şoc pentru Kzini. Societatea umană trăia în pace de secole întregi, astfel încât, de fapt, uitase de mult ce însemna noţiunea de „război”. Dar navele interstelare ale oamenilor foloseau propulsoare cu fuziune fotonică şi erau puse în mişcare de o combinaţie de plase capcană pentru fotoni şi tunuri laser care acţionau asupra asteroizilor.

Ca atare, telepaţii Kzini încă mai continuau să raporteze că, pur şi simplu, lumile populate de oameni nu dispuneau de arme… în timp ce tunuri gigantice laser muşcau din navele lor, iar tunuri mai mici se avântau încolo şi-ncoace, purtate doar de forţa propriilor fascicule…

Datorită rezistenţei neaşteptate a oamenilor şi barierei vitezei luminii, războiul durase zeci de ani în loc de câţiva ani. Totuşi, în cele din urmă, Kzinii ar fi ieşit învingători.

Din întâmplare, însă, o navă a Outsiderilor descoperise colonia umană de pe Am Făcut-O. Cu această ocazie, extratereştrii vânduseră pe credit tehnologia hiperpropulsorului. Cei de pe Am Făcut-O nu simţiseră încă pe pielea lor efectele războiului cu Kzinii, dar urmau să le încerce imediat după construirea primei nave cu viteză supraluminică.

În faţa hiperpropulsorului, Kzinii nu mai aveau nicio şansă.

Mai târziu, apăruseră şi Păpuşarii, care îşi instalaseră terminale comerciale în spaţiul controlat de oameni...

Seminţia omenească avusese foarte mult noroc. De trei ori întâlnise rase cu o tehnologie superioară celei pe care o deţinea. Fără hiperpropulsorul luat de la Outsideri, Kzinii ar fi zdrobit-o. Outsiderii, la rândul lor, îi erau superiori, dar nu doreau nimic din ceea ce le-ar fi putut oferi omul, cu excepţia unor baze de aprovizionare şi a informaţiilor, iar pe acestea erau în stare să le cumpere. În orice caz, Outsiderii, făpturi fragile cu metabolismul bazat pe heliu, erau prea sensibili la căldură sau la gravitaţie pentru a fi buni războinici. Iar Păpuşarii, deşi aveau o putere mai presus de vise, erau prea laşi.

Cine construise, aşadar, Lumea Inelară? Şi, mai ales... acele fiinţe erau oare o rasă agresivă?

Multe luni mai târziu, Louis avea să-şi amintească de minciuna Kzinului ca de momentul în care se decisese existenţa sa ulterioară. Ar fi abandonat atunci... din cauza Teelei, desigur. Inelul era suficient de înspăimântător fie şi numai ca o abstracţie, ca un conglomerat de cifre. Gândul de a te apropia de el într-o navă, de a ateriza pe el...

Dar Louis observase că fiorosul Kzin era înspăimântat de lumile zburătoare ale Păpuşarilor. Minciuna sa fusese un magnific act de curaj. Putea oare un om, în aceste condiţii, să se arate laş?

Bărbatul se aşeză la locul său şi-şi întoarse faţa spre imaginea strălucitoare; dar, în momentul în care dădu cu ochii de Teela o blestemă ca pe o proastă ce era. Figura fetei radia numai bucurie şi încântare. Era tot atât de nerăbdătoare pe cât pretindea Kzinul că este. Era prea proastă ca să-i fie frică?

Pe partea interioară a Inelului exista atmosferă. Analizele spectrale indicaseră o presiune similară celei de pe Pământ şi o compoziţie gazoasă aproape identică, în mod cert respirabilă pentru om, Kzin şi Păpuşar. Se putea

doar ghici ce anume o împiedica să se disperseze. Trebuiau să se ducă şi să cerceteze despre ce era vorba.

În sistemul stelei G2 nu se mai afla nimic altceva în afara Inelului. Nici planete, nici asteroizi, nici comete.

— Au făcut curăţenie, remarcă Louis. N-au vrut să lase nimic care le-ar putea lovi construcţia.

— Evident, răspunse Păpuşarul cu bucle argintii. Dacă ceva ar lovi Inelul, acest lucru s-ar întâmpla la o viteză de aproape 1240 km/secundă, viteza de rotaţie a acestuia. Indiferent de duritatea materialului din care este făcut, ar exista întotdeauna riscul impactului cu un obiect care ar evita suprafaţa exterioară şi care, ocolind soarele, ar lovi suprafaţa interioară, neprotejată.

Soarele propriu-zis era un pitic galben, puţin mai rece decât cel al Pământului şi o idee mai mic.

— S-ar putea să avem nevoie de costume de protecţie termică pe Inel, remarcă Kzinul.

— Nu, îi replică Chiron. Pe suprafaţa interioară a Inelului temperatura este cât se poate de tolerabilă pentru fiecare dintre voi.

— De unde ştii?

— Din frecvenţele radiaţiilor infraroşii emise de suprafaţa exterioară.

— Mă crezi prost?

— Deloc. Noi am studiat Inelul încă de când l-am descoperit, în timp ce voi faceţi lucrul ăsta doar de câteva minute. Banda infraroşie din spectrul de frecvenţe indică o temperatură medie de 290 grade absolute, evident atât pentru interiorul, cât şi pentru exteriorul Inelului. În cazul tău, Interlocutorule, asta ar însemna vreo zece grade peste optim. Pentru Louis şi Teela ar fi, aproximativ, temperatura optimă. Nu vreau ca atenţia pe care o acordăm detaliilor să vă inducă în eroare sau să vă înspăimânte. Nu vom permite o aterizare, cu excepţia cazului în care vor insista chiar constructorii Inelului. Am dori, totuşi, să fiţi pregătiţi pentru orice eventualitate.

— N-aveţi informaţii despre relieful suprafeţei interioare?

— Din păcate, nu. Puterea de rezoluţie a instrumentelor noastre este insuficientă.

— Putem încerca să facem nişte presupuneri, zise Teela. De exemplu, ciclul zi-noapte este de treizeci de ore. Planeta lor de origine trebuie să se fi rotit cu aceeaşi viteză. Credeţi că ăsta este sistemul lor stelar originar?

— Credem că da, deoarece, aparent, ei nu dispun de hiperpropulsie, îi răspunse Chiron. Dar probabil că ar fi putut să-şi mute lumea în alt sistem folosind aceleaşi tehnici ca şi noi.

— Mai mult ca sigur că au şi făcut-o, mormăi Kzinul. Cred că le vom găsi sistemul de origine pe undeva prin apropiere, la fel de lipsit de planete ca şi ăsta de aici. Şi mai cred că au folosit toate tehnicile posibile de terraformare, înainte de a recurge la asemenea măsuri disperate.

— Disperate? se miră Teela.

— După ce au terminat de construit Inelul în jurul acestui soare au fost forţaţi să-şi mute aici toate planetele locuite şi să transfere populaţia pe el.

— Poate că n-a fost aşa, interveni Louis. Poate că au folosit nave imense cu viteză subluminică, în cazul în care sistemul lor de origine era relativ apropiat de acesta.

— De ce disperate?

Cu toţii priviră stupefiaţi spre fată.

— Credeam că au construit Inelul pentru că... pentru... pentru că aşa au vrut!

— De amorul artei? rânji Louis. Pentru o schimbare de peisaj? Pe pumnul cel tare al lui Finagle, Teela, gândeşte-te la resursele pe care au trebuit să le deturneze de la alte scopuri! Aminteşte-ţi că trebuie să fi avut probleme cumplite, provocate de suprapopulaţie. În momentul în care au avut nevoie de Inel, pentru spaţiu vital, probabil că nu-şi puteau permite să-l construiască. Până la urmă, însă, l-au construit, deoarece le era absolut necesar.

Teela părea uluită.

— Nessus revine, anunţă Chiron.

Fără să mai adauge nimic, Păpuşarul se întoarse şi dispăru în interiorul parcului.

7.
Discurile de păşit

— A fost un gest nepoliticos, zise Teela.

— Chiron nu doreşte să-l întâlnească pe Nessus. Nu v-am spus? Ei îl cred nebun.

— Cu toţii sunt nebuni.

— Ei nu se consideră chiar aşa, dar asta nu înseamnă că eşti prea departe de adevăr. Tot mai vrei să mergi acolo?

Drept răspuns, Teela îi aruncă aceeaşi privire nedumerită cu care îl învrednicise atunci când încercase să-i explice ce erau zvâcniturile de inimă.

— Tot mai vrei să mergi! confirmă resemnat Louis.

— Bineînţeles! Cine n-ar vrea? Oare de ce se tem Păpuşarii?

— Asta e de la sine înţeles, interveni Interlocutorul. Păpuşarii sunt laşi prin definiţie. Dar nu pot pricepe de ce ţin morţiş să afle mai mult decât ştiu. Au depăşit deja soarele inelat şi călătoresc aproape cu viteza luminii. În felul ăsta, Inelul nu mai poate reprezenta niciun fel de pericol pentru ei, niciodată. Nu pot pricepe care e rostul nostru în afacerea asta, Louis.

— Dar este evident!

— Să iau asta ca pe o insultă?

— Bineînţeles că nu. Este pur şi simplu aceeaşi problemă a suprapopulaţiei. Un Kzin n-ar putea înţelege asta.

— Lămureşte-mă, te rog!

Louis scrută fugitiv jungla de afară, încercând să vadă dacă Nessus era prin apropiere.

— Poate că Nessus ne-ar explica mai bine. În fine, nu contează! Imaginează-ţi o mie de miliarde de Păpuşari pe această planetă. Poţi concepe aşa ceva?

— Pot să simt şi mirosul fiecăruia în parte. Numai când mă gândesc şi-mi vine să sfâşii pe cineva.

— Acum imaginează-ţi-i pe toţi trăind pe Lumea Inelară. Arată mai bine, nu?

— Mda… Cu un spaţiu disponibil mai mare de 8^7 ori… Dar tot nu înţeleg. Crezi că Păpuşarii se gândesc la o anexare? Şi chiar de-ar fi aşa, cum ar efectua transferul la bordul Inelului? N-au încredere în navele spaţiale.

— Nu ştiu. Şi nici nu au caracter de luptători. Nu asta e important. Pentru ei are importanţă cât de sigur este Inelul.

— S-ar putea…

— Vezi? N-ar fi exclus să se gândească deja să-şi construiască propriile lor Inele. Poate că se aşteaptă să găsească unul gol acolo, printre Norii lui Magellan. Că tot veni vorba, nu mi se pare o speranţă nerealizabilă. Dar nu asta e important. Înainte de a întreprinde orice acţiune, ei trebuie să ştie daca Inelul e sigur.

— Se întoarce Nessus, îi întrerupse Teela, ridicându-se şi îndreptându-se spre Zidul invizibil. Pare beat. Păpuşarii obişnuiesc să se îmbete?

Nessus nu se deplasa în trap. Venea tiptil, înconjurând o pată galben-crom lungă de peste un metru cu o prudenţă exagerată, mutându-şi numai câte un picior, rotindu-şi capetele în toate direcţiile şi observând totul. Ajunsese aproape lângă domul de conferinţe, când ceva ca un fluture mare şi negru i se aşeză pe spate. Nessus urlă şi făcu un salt, de parcă ar fi avut de depăşit un obstacol înalt. Ateriză încovoiat ca o bilă şi începu să se rostogolească. Când se opri, rămase în aceeaşi poziţie, cu picioarele strânse şi capetele vârâte între genunchi.

Louis pornise deja în întâmpinarea lui.

— E în faza depresivă! le aruncă celorlalţi peste umăr.

Cu ajutorul memoriei şi al norocului, găsi ieşirea invizibilă a domului, apoi se avântă în întunericul parcului.

Toate florile miroseau a Păpuşar. (Dacă metabolismul tuturor vieţuitoarelor de pe această planetă se desfăşura pe aceleaşi baze chimice, cum putea Nessus să-şi extragă substanţele nutritive din suc încălzit, de morcovi?) Louis urmă un zigzag în unghiuri drepte de alei şi garduri vii portocalii, îngrijit tunse, şi, în cele din urmă, ajunse lângă Păpuşar.

— Sunt eu, Louis, îi zise, îngenunchind lângă el. Acum eşti în siguranţă!

Începu să mângâie cu duioşie coama Păpuşarului. Acesta se smuci la prima atingere, apoi se linişti. Era o criză serioasă. Nu era încă timpul să-l obligi să înfrunte din nou lumea. Louis îl întrebă:

— Era periculos lucrul ăla? Cel care a aterizat pe tine?

— Acela? Nu, răspunse înăbuşit vocea de contralto cu tonuri la fel de pure şi lipsite de tremolo. Nu era decât un… un mirositor de flori.

— Cum a mers discuţia cu Cei-Care-Conduc?

Nessus se cutremură:

— Am câştigat.

— Grozav! Ce anume?

— Dreptul de a mă reproduce şi un grup de parteneri.

— Şi de asta erai îngrozit?

Nu era totuşi de neconceput, gândi Louis. Nessus ar fi putut fi hărăzit unei partenere orbite de pasiune sau, la fel de bine, unei virgine nervoase… indiferent de sex.

— Aş fi putut eşua, Louis, îngăimă Păpuşarul printre suspine. I-am înfruntat. Am blufat în faţa lor.

— Continuă!

Louis era conştient de faptul că Interlocutorul şi Teela li se alăturaseră. Continua să scarpine coama lui Nessus. Acesta rămase nemişcat câteva clipe. Apoi, vocea înăbuşită de contralto povesti mai departe:

— Cei-Care-Conduc mi-au oferit dreptul legal de a mă reproduce dacă voi supravieţui călătoriei pe care o vom întreprinde. Dar asta nu era suficient. Pentru a deveni părinte am nevoie de parteneri. Cine ar vrea să se împerecheze cu un nebun? A fost nevoie să blufez. „Găsiţi-

mi un partener, le-am spus, sau mă retrag din expediţie. Dacă eu mă retrag, se va retrage şi Kzinul.” Au fost furioşi.

— Cred şi eu.

— Mi-am autoimpus starea asta. I-am ameninţat că le voi distruge planurile şi ei au capitulat. Le-am spus că nişte voluntari trebuie să fie de acord să se împerecheze cu mine, dacă mă voi întoarce de pe Inel.

— Grozav! Bine lucrat! Au fost voluntari?

— Unul dintre sexele speciei mele este… proprietate, un animal domestic. Inconştient, prost. Aveam nevoie doar de un singur voluntar. Cei-Care-Conduc…

— De ce nu le spui pur şi simplu conducători? îl întrerupse Teela.

— Am încercat să traduc noţiunea în termenii voştri, îi răspunse Păpuşarul. O traducere mai corectă ar fi Cei-Care-Conduc-Din-Spate. Există un preşedinte desemnat, sau un Purtător-De-Cuvânt, sau… traducerea cea mai corectă ar fi Cel-Mai-Din-Urmă, Ultimul, Cel-Prea-Ascuns. Cel-Prea-Ascuns a fost cel care m-a acceptat ca partener. A zis că nu poate cere altcuiva să-şi sacrifice demnitatea.

Louis fluieră:

— Asta e ceva. Continuă să tremuri, meriţi asta! Mai bine să-ţi fie teamă acum, când s-a terminat totul.

Nessus se cutremură din nou, oarecum mai relaxat.

— Pronumele astea, continuă Louis, mă încurcă întotdeauna. Va trebui să mă refer fie la tine ca la o „ea”, fie la Cel-Prea-Ascuns…

— Asta nu-i delicat din partea ta, Louis. Nu se fac discuţii despre sex cu reprezentantul unei rase străine…

Dintre genunchii Păpuşarului se ridică un cap care-l privi dezaprobator.

— … Tu şi cu Teela n-aţi întreţine relaţii sexuale în prezenţa mea, nu?

— Oricât ar părea de neobişnuit, subiectul a fost abordat într-o discuţie şi Teela a spus că…

— Mă simt ofensat! declară Păpuşarul.

— De ce? se arătă nedumerită Teela.

Capul Păpuşarului coborî din nou la adăpost.

— Hai, ieşi de acolo! N-am să-ţi fac niciun rău!

— Promiţi?

— Promit! Pe cuvânt de onoare! Te consider un drăguţ.

Păpuşarul se destinse complet:

— Am auzit bine, chiar ai zis că sunt drăguţ?

— Da.

Teela privi către matahala portocalie care era Interlocutorul şi adăugă:

— Şi tu eşti drăguţ!

— Nu vreau să te jignesc, răspunse Kzinul, dar să nu mai spui niciodată asta. Niciodată!

Teela îl privi stupefiată.

* * *

În faţă se afla un fel de gard viu de culoare portocaliu-murdar, înalt de aproape trei metri şi perfect drept, prevăzut cu un fel de tentacule de culoarea cobaltului ce spânzurau nemişcate. După modul în care atârnau se putea trage concluzia că la origine fusese o plantă carnivoră. Respectivul gard reprezenta frontiera parcului şi Nessus îşi conduse mica trupă direct spre el.

Louis se aştepta să găsească acolo o gaură. Ca atare, fu luat pe nepregătite când Nessus intră drept în el. Gardul se desfăcu pentru a-i permite trecerea şi se închise la loc.

Ceilalţi îl urmară.

Plecaseră de sub un cer albastru-deschis, dar, în momentul în care gardul viu se închise în spatele lor, se regăsiră sub o boltă neagră presărată cu puncte albe. Pe fundalul de păcură al nopţii eterne, norii albi străluceau, reflectând lumina kilometrilor de oraşe strălucitoare de dedesubt. Fiindcă oraşul se afla aici, ameninţător, în faţa lor.

La prima vedere, se deosebea de oraşele de pe Pământ doar prin mărime. Clădirile erau mai masive, mai regulate, mai uniforme şi mai înalte, teribil de înalte, astfel încât cerul părea format numai din ferestre şi balcoane luminate, cu dungi întunecate subţiri cât un fir de păr formând zenitul. Aici se aflau unghiurile şi muchiile drepte înlăturate

din mobilierul Păpuşarilor – aici, în construcţia blocurilor, unde un unghi drept era oricum prea departe pentru a pune în pericol un genunchi.

Dar de ce nu se văzuse oraşul şi din parc? Pe Pământ erau puţine clădiri mai înalte de un kilometru şi jumătate. Aici, niciuna nu măsura mai puţin. Louis presupuse că existau câmpuri de arcuire a razelor de lumină peste frontierele parcului, numai că n-avea pe cine întreba. Lucrul ăsta constituia probabil cea mai mică minune din lumea Păpuşarilor.

— Nava noastră se află în celălalt capăt al insulei, îi anunţă Nessus. Putem ajunge acolo în cel mult un minut folosind discurile de păşit. O să vă arăt cum funcţionează.

— Acum te simţi mai bine?

— Da, Teela. Cum spunea şi Louis, ce-a fost mai rău a trecut.

Păpuşarul făcu un pic pe grozavul în faţa lor:

— Cel-Prea-Ascuns este partenerul meu. Trebuie doar să mă întorc de pe Lumea Inelară…

Aleea era relativ moale. La o primă privire se părea că este făcută dintr-un fel de beton cu particule iridiscente, dar piciorul simţea un sol moale, spongios. După ce parcurseră o distanţă lungă de un cvartal, se opriră la o intersecţie.

— Trebuie s-o luăm pe acest drum, le explică Nessus. Nu păşiţi pe primul disc. Urmaţi-mă.

În centrul intersecţiei se afla un mare pătrat albastru. Acesta era înconjurat de patru discuri albastre, câte unul în dreptul fiecărei alei.

— Puteţi păşi pe pătrat, dacă doriţi, le atrase el atenţia, dar nu pe discurile nepotrivite. Urmaţi-mă!

Păpuşarul ocoli discul cel mai apropiat, traversă intersecţia, tropăi pe discul opus şi dispăru.

Pentru o clipă, nimeni nu se mişcă. Apoi Teela scoase un chiot, alergă la disc şi dispăru, la rândul ei.

Interlocutorul mârâi şi sări. Nici un tigru nu şi-ar fi putut calcula mai precis aterizarea. Şi cu asta, Louis rămase singur.

— Pe toţi demonii, au cabine de transfer deschise! zise el neîncrezător şi, neavând încotro, se aşeză pe discul respectiv.

Se regăsi pe pătratul din centrul următoarei intersecţii, între Nessus şi Kzin.

— Perechea ta a luat-o înainte, îl anunţă Păpuşarul. Sper că ne va aştepta.

Apoi Nessus porni în direcţia spre care era întors cu faţa. Din trei paşi, ajunse la următorul disc şi iarăşi dispăru.

— Ce realizare! se entuziasmă Louis.

Era din nou singur, pentru că Interlocutorul se grăbise să-l urmeze pe Nessus.

— Doar păşeşti. Atâta tot. Din trei paşi, parcurgi un cvartal. Este ca o vrajă. Şi poţi să-ţi construieşti cvartalele oricât de lungi ţi-ar plăcea.

Se avântă înainte.

Parcă ar fi fost încălţat cu ciubotele de şapte poşte. Alerga uşor pe vârfuri şi scena se schimba la fiecare trei paşi. Semnele circulare de la colţurile clădirilor erau pesemne coduri de adrese, astfel încât un trecător să ştie când a ajuns la destinaţie. Într-o asemenea situaţie, n-avea decât să înconjoare discurile pentru a ajunge în mijlocul cvartalului căutat.

De-a lungul străzii se aflau vitrinele unor magazine pe care Louis ar fi vrut să le exploreze. Sau erau altceva, cu totul şi cu totul diferit? Dar ceilalţi se găseau deja cu multe cvartale înaintea sa. Louis îi putea zări sclipind la capătul canionului de clădiri. Îşi mări viteza.

La un moment dat, dădu peste ceilalţi blocându-i drumul.

— Mi-era teamă că vei rata virajul, îi spuse Nessus şi deschise drumul luând-o spre stânga.

— Aşteaptă…

Dar Kzinul dispăruse şi el. Unde naiba era Teela? Trebuia să fi fost în faţă. Louis se întoarse şi el către stânga şi păşi.

Ciubotele de şapte poşte. Oraşul zbura pe lângă el ca în vis. Louis alerga, simţindu-şi capul plin de viziuni. Reţele

pentru deplasare pe distanţe medii prin oraşe, cu discurile marcate cu o culoare diferită la fiecare zece cvartale. Discuri de lung parcurs, pentru distanţe de peste o mie de kilometri, fiecare marcând centrul unui alt oraş, cu pătratele de recepţie de dimensiunile unui întreg cvartal. Trasee pentru traversarea oceanelor, fiecare pas fiind făcut pe o insulă. Insule special create pentru amplasarea discurilor de păşit.

Cabine de transfer deschise. Păpuşarii erau înfricoşător de avansaţi. Discul avea un diametru de maximum un metru, şi nici măcar nu trebuia să fii complet deasupra lui pentru a intra în acţiune. Un pas, şi te găseai pe următorul pătrat de recepţie. Sistemul depăşea cu mult trotuarele rulante.

În timp ce alerga, mintea lui Louis imagină un Păpuşar fantomă, înalt de sute de kilometri, alegându-şi delicat drumul printr-un lanţ de insule, păşind cu grijă pentru a nu rata vreuna şi a se uda la glezne. Apoi, Păpuşarul fantomă crescu în dimensiuni, iar discurile se transformară în lumi... Păpuşarii erau înspăimântător de avansaţi...

Se pomeni într-o zonă fără discuri de păşit, la malul unei mări calme şi întunecate. Dincolo de linia orizontului, patru luni imense se ridicau, formând o linie verticală, profilându-se pe fundalul stelelor. La jumătatea drumului către linia orizontului, se afla o insulă mai mică, luminată strălucitor. Păpuşarul şi Kzinul îl aşteptau.

— Unde e Teela?

— Nu ştiu, îi răspunse cel dintâi.

— Pe toţi demonii! Nessus, cum putem da de ea?

— Ea e cea care trebuie să ne găsească. N-ai niciun motiv de îngrijorare, Louis. Când...

— S-a rătăcit pe o lume străină! I se poate întâmpla orice!

— Nu pe această planetă, Louis! Nu există lume mai sigură decât a noastră. Când Teela va atinge ţărmul, va descoperi că discurile pentru următoarea insulă nu funcţionează pentru ea. Ca atare, le va urma pe cele din

preajma ţărmului, până când va găsi unul care funcţionează.

— Ai impresia că discutăm despre un computer rătăcit? Este vorba doar de o fată de douăzeci de ani!

Teela se materializă în spatele său.

— Salut! M-am rătăcit un pic. Care-i problema?

Kzinul rânji spre Louis cu colţii săi ascuţiţi ca nişte pumnale. Evitând privirea uimită a fetei, bărbatul simţi cum obrajii începeau să-i ardă. Dar Nessus le ceru scurt să se ţină după el:

— Urmaţi-mă!

Îl urmară pe Păpuşar până în locul unde discurile formau o linie de-a lungul ţărmului. La un moment dat, apăru un fel de pentagramă. Păşiră pe ea…

Se regăsiră pe o stâncă dezgolită, iluminată din belşug. O insulă de mărimea unui astroport particular. În centru, se ridica o singură clădire înaltă şi o singură navă spaţială.

— Acela este vehiculul nostru, îi atenţionă Nessus.

Teela şi Interlocutorul îşi arătară dezamăgirea. Kzinul îşi ascunse urechile în pliurile lor, în vreme ce fata privi cu jind spre insula pe care tocmai o părăsiseră, către Zidul de lumină alcătuit de clădirile înalte de kilometri, stând umăr lângă umăr în faţa nopţii interstelare. Dar, privind nava, Louis simţi o uşurare care îi detensionă muşchii. El personal se săturase de atâtea miracole. Discurile pentru păşit, oraşul mamut, cele patru luni atârnate în imensitatea cerului, colorate precum pomii de Crăciun… toate erau înfricoşătoare. În schimb, acest vehicul nu-l înfricoşa. Era o carcasă tip Produs General Doi, aplicată unei aripi delta, pe aceasta mai fiind montate şi unităţile de propulsie şi motoarele cu fuziune. Toate echipamente păreau familiare şi, în mod sigur, nu ridicau niciun semn de întrebare.

Kzinul îi dovedi că se înşelase.

— Pare un proiect nereuşit din punctul vostru de vedere, Nessus. Nu te-ai simţi mai în siguranţă dacă întreaga nava s-ar afla în interiorul carcasei?

— Nu cred. Această navă reprezintă o schimbare fundamentală în concepţia noastră de proiectare. Veniţi să vă arăt!

Păpuşarul ridicase o problemă importantă.

Produs General, companie aparţinând Păpuşarilor, vânduse tot felul de mărfuri în spaţiul cunoscut, dar faima şi grosul veniturilor le obţinuse din comercializarea carcaselor ce-i purtau numele. Existaseră patru tipuri, plecând de la cele de mărimea unor mingi de baschet şi până la cele cu diametrul de sute de metri, cum era carcasa de tip patru a *Marelui Şlem*. Carcasa de tip trei, un cilindru cu capetele rotunjite, era foarte utilizată la navele mari de pasageri. O asemenea navă îi adusese pe planeta Păpuşarilor, cu câteva ore în urmă. Carcasa de tip doi era un cilindru îngust şi subţiat la ambele capete. De regulă, în interior abia dacă exista spaţiu pentru un pilot.

O carcasă Produs General era permeabilă pentru radiaţiile din spectrul vizibil şi impenetrabilă pentru celelalte forme de energie electromagnetică sau materie de orice fel. Reputaţia companiei întărea această garanţie, confirmată de sute de ani de exploatare şi de milioane de nave. O carcasă Produs General reprezenta etalonul în materie de securitate.

Vehiculul din faţa lor avea o carcasă Produs General de tip doi. Dar… cel puţin din câte putea vedea Louis, doar sistemul de asigurare a condiţiilor de viaţă şi hiperpropulsorul se aflau în interiorul carcasei. Restul fusese dispus pe aripă: o pereche de unităţi de propulsie reactivă, îndreptate spre spate, două mici motoare cu fuziune, îndreptate înainte, alte două motoare cu fuziune pe faţa posterioară a aripii şi o pereche de containere supradimensionate, atârnate sub aceasta. Ele conţineau probabil echipamentele de comunicaţii şi detecţie, pe care Louis nu le observase în altă parte.

Jumătate din navă se afla pe sau atârnată de aripă, fiind expusă oricărui pericol ce l-ar fi putut îngrozi pe un Păpuşar. De ce nu folosiseră o carcasă de tip trei, pentru a băga totul înăuntru?

Păpuşarul îi conduse sub ea.

— Scopul nostru a fost să facem cât mai puţine perforaţii în carcasă, le explică el. Vedeţi?

Prin peretele ca de sticlă, Louis observă o conductă subţire cât braţul său făcând legătura între carcasă şi aripă. Iniţial, lucrurile îi părură complicate, dar, curând, îşi dădu seama că aceasta fusese proiectată să alunece înapoi în carcasă printr-o singură deschidere. Observă apoi motorul care o alimenta şi uşa metalică care ar fi blocat deschiderea.

— O navă de serie, continuă să explice Păpuşarul, necesită multe perforaţii în carcasă: pentru senzorii care nu folosesc spectrul vizibil, pentru motoarele cu reacţie, dacă sunt folosite, pentru conductele de alimentare de la rezervoarele de carburant. Aici avem doar două deschideri: conducta şi trapa de acces. Ambele pot fi etanşeizate la nevoie. Inginerii noştri au îmbrăcat suprafaţa interioară a carcasei cu un material conductor transparent. Când sasul de acces este închis şi deschiderea conductei zăvorâtă, interiorul devine o suprafaţă conductivă neîntreruptă.

— Un câmp de stază! ghici Louis.

— Exact. La apariţia unui pericol, întregul sistem de asigurare a condiţiilor de viaţă intră într-o stare de stază de tip Slaver pentru o perioadă de câteva secunde. Sub stază, nu se percepe trecerea timpului, deci nimic nu-i poate afecta pe pasageri. N-am fost atât de naivi încât să ne bazăm doar pe carcasă. Laserele care folosesc spectrul vizibil ar putea-o penetra, omorându-i pe pasageri şi lăsând nava neatinsă. La fel, antimateria poate dezintegra în întregime o carcasă Produs General.

— N-am ştiut asta.

— Nu s-a făcut prea mare publicitate în acest sens.

Louis se întoarse sub aripa delta, acolo unde Kzinul inspecta motoarele.

— Ce rost au atâtea motoare?

— Cu siguranţă, un om nu poate să fi uitat lecţia Kzinti! mârâi felina.

— Oh!

În mod normal, orice Păpuşar care ar fi studiat istoria umană sau Kzinti ar fi aflat lecţia Kzinti. Un propulsor reactiv reprezenta o armă a cărei putere era direct proporţională cu eficienţa ei ca propulsor. Cei de aici se foloseau de propulsoare pentru scopuri paşnice şi de motoare cu fuziune care puteau fi folosite şi ca arme.

— Acum ştiu cum şi de ce ai învăţat să pilotezi nave dotate cu motoare cu fuziune!

— Am învăţat meserie în timpul războiului, cum e şi normal…

— Fireşte, pentru a fi pregătit în cazul izbucnirii unui nou război Om-Kzin…

— E necesar să-ţi demonstrez aptitudinile de militar, Louis?

— Va fi necesar, interveni Nessus. Inginerii noştri au proiectat nava pentru a putea fi pilotată de un Kzin. Vrei să vezi cabina de comandă, Interlocutorule?

— Imediat. Am nevoie şi de datele tehnice ale navei, de înregistrările testelor de zbor, şi aşa mai departe. Hiperpropulsorul este de tip obişnuit?

— Întocmai. Şi n-au existat teste de zbor.

Tipic, gândi Louis, în timp ce se îndrepta spre trapa de acces în navă. Au construit o navă şi au lăsat-o pur şi simplu aici, în aşteptare. N-au avut încotro. Niciun Păpuşar nu şi-ar fi asumat riscul de a o încerca.

Unde dispăruse Teela?

Era gata să dea alarma când ea se ivi din nou pe placa în formă de pentagramă. Se jucase iarăşi cu discurile de păşit, ignorând cu desăvârşire nava. Urcă la bord uitându-se în continuare cu jind spre oraşul Păpuşarilor care se vedea peste pânza de apă neagră.

Louis o aşteptă în dreptul uşii interioare a sasului. Avea chef s-o plesnească pentru nechibzuinţa arătată. S-ar fi aşteptat ca, după ce se rătăcise o dată, să dovedească un dram de precauţie!

* * *

O carcasă tip Produs General Doi are o lăţime de 6 m şi o lungime de 90, subţiindu-se spre capete.

Cea mai mare parte a navei se afla în afară, pe aripa subţire, supradimensionată. Sistemul de asigurare a condiţiilor de viaţă era destul de spaţios pentru a conţine trei dormitoare-camere de lucru, un hol îngust, o cabină de comandă, o serie de debarale-depozit, o bucătărie, docurile pentru vehicule, o cameră a bateriilor şi aşa mai departe. Pupitrul de comandă fusese conceput în tradiţia Kzinti, fiind inscripţionat în aceeaşi limbă. Louis îşi zise în sinea lui că, la nevoie, ar fi putut conduce nava, dar pentru aşa ceva ar fi trebuit să se confrunte cu un pericol foarte serios.

Depozitele conţineau o gamă completă de echipamente de explorare. Nu exista niciun lucru despre care Louis să fi putut spune: „Aceasta este o armă”; totuşi, la nevoie, era posibil ca unele dintre ele să fie folosite pe post de arme. Tot acolo se mai aflau patru aeroscutere, patru echipamente de zbor individuale (centură de sustentaţie plus generator de jet de propulsie), testere de hrană, fiole cu aditivi dietetici, truse medicale, senzori de aer şi filtre. Cineva fusese al naibii de convins că această navă avea să aterizeze undeva.

Şi, la urma urmei, de ce nu? N-ar fi fost exclus ca o specie atât de puternică precum făuritorii Inelului şi atât de legată de lumea pe care o popula din cauza presupusei lipse de nave cu hiperpropulsie să-i invite să aterizeze. Poate chiar asta aşteptau Păpuşarii.

La bord nu exista nimic despre care Nessus să poată zice: „Aceasta nu este o armă. Ea a fost luată la bord doar în cutare scop.”

În navă se îmbarcaseră reprezentanţii a trei specii – patru, dacă cineva i-ar fi considerat pe bărbat şi pe femeie ca aparţinând unor specii diferite, ceea ce un Kzin sau Păpuşar ar fi putut gândi foarte uşor. (Dar dacă Nessus şi Cel-Prea-Ascuns aparţineau aceluiaşi sex? De ce n-ar fi fost posibil ca pentru a da naştere unui Păpuşar să fie nevoie de doi masculi şi o femelă inconştientă?) În acest caz, locuitorii

Lumii Inelare şi-ar putea da seama dintr-o privire că mai multe specii raţionale se pot înţelege amical între ele.

Şi totuşi, mult prea multe lucruri – laserele pentru iluminat, paralizatoarele pentru duel – puteau fi folosite ca arme.

Decolară folosind propulsoarele fără reacţie, pentru a nu produce daune insulei. O jumătate de oră mai târziu, părăseau slabele chingi gravitaţionale ale rozetei. Lui Louis îi trecu atunci prin minte că, în afară de Nessus, pe care-l aduseseră cu ei, şi de proiecţia imaginii lui Chiron, nu întâlniseră niciun alt Păpuşar pe planeta lor natală.

* * *

După ce trecură pe hiperpropulsie, Louis îşi petrecu următoarea oră şi jumătate inspectând fiecare articol din depozite. Îşi spusese în sinea lui că era mai bine să se simtă în siguranţă decât să fie luat prin surprindere. Dar armamentul şi restul echipamentului îi lăsară un gust amar, ca o premoniţie.

Prea multe arme, şi nici măcar una singură care să nu poată fi folosită şi în alte scopuri. Laserele pentru iluminat. Motoarele reactive cu fuziune... Când se ţinu o scurtă ceremonie de botezare a navei, în prima zi petrecută în hiperpropulsie, bărbatul propuse ca numele să fie *Ticălosul Mincinos*. Din motive personale, Teela şi Kzinul se declarară de acord. Şi tot din motive personale, Nessus nu ridică nicio obiecţie.

După o săptămână petrecută în hiperpropulsie, străbătuseră ceva mai mult de doi ani-lumină. Când reveniră în spaţiul euclidian, se aflau deja în sistemul stelei inelate G2, iar premoniţia încă îl mai chinuia pe Louis Wu.

Cineva fusese al naibii de convins că aveau să aterizeze pe Lumea Inelară.

8.
Lumea Inelară

Planeta Păpuşarilor se deplasase aproape cu viteza luminii de-a lungul axei nordice a galaxiei. În hiperpropulsie, Interlocutorul accelerase spre sudul galactic al stelei G2 şi, ca rezultat, la ieşirea din Hăul Orb, *Mincinosul* se afla deja aţintit spre sistemul Lumii Inelare, apropiindu-se de acesta cu mare viteză.

Steaua G2 era un punct alb orbitor. La întoarcerea din călătoriile sale stelare, Louis văzuse Soarele arătând aproape la fel de la limitele sistemului. Dar steaua aceasta prezenta un halou aproape vizibil. Louis avea să-şi amintească de acest efect – în fapt, prima imagine directă a Lumii Inelare. Încă de la limitele sistemului, părea un obiect artificial ce putea fi observat aproape cu ochiul liber.

Kzinul ambalase marile motoare cu fuziune aproape până la puterea lor maximă. Răsturnase discurile plate ale propulsoarelor reactive din planul aripii, aliniindu-le axele la pupa navei, pentru a adăuga impulsul lor la acceleraţia acesteia. *Mincinosul* intrase în sistemul stelar strălucind ca o pereche de stele duble şi decelerând cu aproape 200 g.

Teela nu bănuia nimic pentru că Louis nu-i spusese nimic. Nu dorea s-o alarmeze. Dacă sistemul de asigurare a gravitaţiei artificiale a cabinei s-ar fi întrerupt fie şi pentru o singură clipă, ar fi fost aplatizaţi cu toţii ca nişte gândaci sub talpa unui pantof.

Dar sistemul de gravitaţie funcţiona perfect. În interiorul incintelor se putea simţi doar uşor mai slaba acceleraţie gravitaţională proprie planetei Păpuşarilor şi freamătul continuu şi înfundat al motoarelor cu fuziune. Urletul motoarelor îşi croia drum înăuntru prin singura deschidere

existentă, prin conducta de alimentare, nu mai groasă decât braţul unui om; însă, odată ajuns înăuntru, era pretutindeni.

Chiar şi în hiperpropulsie, Kzinul prefera să zboare într-o navă transparentă. Îi plăcea să aibă un câmp cât mai mare de observaţie, iar Hăul Orb părea să nu-i afecteze mintea. Întreaga navă era transparentă, cu excepţia cabinelor personale, şi, treptat, ajunseseră să se obişnuiască şi ceilalţi cu priveliştea.

Încăperea centrală şi cabina de comandă, pereţii, podeaua şi tavanul care se curbau unul spre altul nu erau atât absenţi, cât invizibili. În vidul aparent, existau blocuri de soliditate: Kzinul în cabina de comandă, pupitrul indicator în formă de potcoavă, care-l înconjura plin de indicatoare verzi şi portocalii, marginile luminoase ale trapelor de acces, cuşetele plasate în jurul mesei din încăperea centrală, cabinele opace de la pupa şi, desigur, triunghiul plat al aripii. Dincolo de acestea şi de jur împrejur erau stelele. Universul părea foarte aproape… şi întrucâtva static, deoarece steaua inelată se afla la pupa, ascunsă în spatele cabinelor, şi, ca atare, nu puteau s-o vadă crescând în dimensiuni.

Aerul mirosea a ozon şi a Păpuşari.

Nessus, care ar fi trebuit să-şi consume groaza provocată de apăsarea a 200 g, părea să se simtă în largul său, stând împreună cu ceilalţi în jurul mesei.

— Mai mult ca sigur că indivizii de acolo nu cunosc hiperundele, perora el. Matematica sistemului ne-o garantează. Hiperundele reprezintă o generalizare a matematicilor hiperpropulsiei, şi ei nu pot avea hiperpropulsia.

— Dar le-ar fi putut descoperi accidental, îl întrerupse fata.

— Nu, Teela. Putem încerca şi în benzile corespunzătoare lor, că tot n-avem altceva mai bun de făcut cât timp decelerăm, dar…

— Altă aşteptare blestemată! izbucni ea, ridicându-se şi începând să se plimbe nervoasă prin încăpere.

Louis răspunse privirii întrebătoare a Păpuşarului cu o grimasă reflectând furia.

Starea de spirit a Teelei era îngrozitoare. O săptămână petrecută în hiperpropulsie o plictisise de moarte pe tânără, iar perspectiva a încă o zi şi jumătate de inactivitate, datorită decelerării, o făceau să se urce pe pereţi. Dar ce aştepta de la Louis? Să schimbe legile fizicii?

— Trebuie să aşteptăm, zise şi Kzinul din cabina de comandă, căruia trebuie să-i fi scăpat încărcătura emoţională a ultimelor cuvinte rostite de Teela. Benzile hiperspectrului sunt goale, lipsite de orice fel de semnal. Vă pot garanta că Inginerii Lumii Inelare nu încearcă să ne contacteze prin nicio formă cunoscută de hiperunde.

În ultima vreme, comunicaţiile reprezentau unicul subiect luat în discuţie. Până când nu aveau să ia contact cu Inginerii Lumii Inelare, prezenţa lor în acest sistem avea un uşor aer banditesc. Până acum, însă, nu apăruse niciun indiciu că ar fi fost detectaţi.

— Receptoarele mele sunt în funcţiune, continuă Kzinul. Dacă vor încerca să ne contacteze în spectrul electromagnetic, vom fi pregătiţi.

— Nu şi dacă încearcă ceva mult prea simplu, replică Louis.

— Adevărat. Ai dreptate. Multe specii au încercat banda de frecvenţă a hidrogenului pentru a căuta alte civilizaţii printre stele.

— Precum Kdaltyno. V-au găsit cu destulă iscusinţă…

— Şi noi i-am înrobit cu la fel de multă iscusinţă…

Universul este plin de zgomotul produs de emisiile radio al stelelor. Dar banda de douăzeci şi unu de centimetri este satisfăcător de tăcută, curăţată de nesfârşiţii ani-lumină cubi de hidrogen interstelar. Este banda pe care şi-ar fi ales-o orice specie inteligentă pentru a comunica cu altă specie. Din păcate, hidrogenul încălzit până la temperatura unei nove, care ieşea din *Mincinos*, o făcea de nefolosit.

— Reamintiţi-vă, le atrase atenţia Nessus, că orbita de cădere liberă pe care am conceput-o nu trebuie să intersecteze Inelul.

— Mi-ai spus-o de prea multe ori, Nessus! mârâi felina. Am o memorie excelentă.

— Nu trebuie să apărem în faţa băştinaşilor ca reprezentând un pericol. Sunt sigur că nu vei uita asta!

— Eşti un Păpuşar şi, în consecinţă, n-ai încredere în nimic, îi răspunse Kzinul.

— Haide, potoliţi-vă! interveni Louis.

Înţepăturile dintre cei doi îi provocau o bătaie de cap în plus. Se ridică şi se îndreptă spre cabina sa, pentru a încerca să doarmă puţin.

Trecură alte ore. *Mincinosul* cădea spre steaua inelată, încetinindu-şi mişcarea, precedat de suliţele gemene de lumină ale propulsoarelor, asemănătoare unor nove.

Interlocutorul nu reuşise să detecteze niciun fel de raze laser îndreptate spre navă. Fie că locuitorii Lumii Inelare nu remarcaseră prezenţa lor până în acel moment, fie că nu dispuneau de comunicaţii prin laser.

Pe parcursul săptămânii de zbor în hiperspaţiu, Interlocutorul îşi petrecuse orele de relaxare împreună cu cei doi oameni. Louis şi Teela începuseră să agreeze cabina Kzinului datorită gravitaţiei puţin mai mari decât cea terestră şi holodecoraţiunilor reprezentând jungle galben-portocalii şi vechi fortăreţe, dar şi din cauza mirosurilor puternice şi rapid schimbătoare ale unei lumi străine. Propria lor cabină fusese decorată cu lipsă de imaginaţie, cu vederi de oraşe şi ferme maritime pe jumătate acoperite de culturi de alge. Kzinul le aprecia cabina mai mult decât o făceau ei înşişi.

Încercaseră chiar să ia masa împreună cu Interlocutorul. Dar acesta mânca precum un lup înfometat şi pe deasupra se mai şi plângea că hrana oamenilor are miros de gunoi carbonizat, aşa că renunţaseră la această… plăcere.

Acum, Teela şi Kzinul discutau cu voce joasă, la un capăt al mesei. Louis asculta liniştea înconjurătoare şi vuietul îndepărtat al motoarelor cu fuziune.

Era obişnuit ca viaţa lui să depindă de funcţionarea ireproşabilă a unui sistem de asigurare. Nava sa personală

putea dezvolta acceleraţii de 30 g, numai că ea folosea propulsoare reactive şi acestea erau mult mai silenţioase.

— Nessus? ridică el vocea, pentru a acoperi zgomotul monoton.

— Da, Louis?

— Ce ştiţi voi în plus despre Hăul Orb?

— Nu înţeleg întrebarea.

— Hiperspaţiul vă îngrozeşte. În schimb, această… această călătorie în vârful unui stâlp de foc, nu. Specia ta a construit *Marele Şlem*. Cu siguranţă că voi ştiţi ceva în plus faţă de noi despre hiperspaţiu.

— Poate că ştim într-adevăr…

— Ce anume? Exceptând, fireşte, cazul în care e vorba de alt preţios secret al vostru.

Acum deveniseră atenţi şi Interlocutorul şi Teela. Urechile Kzinului, care odată pliate puteau dispărea complet sub blană, erau acum extinse ca nişte parasolare roz translucide.

— Ştim că nu avem în noi nimic nemuritor, începu Nessus. Nu vorbesc şi în numele rasei voastre, n-am acest drept. Specia mea nu este nemuritoare. Ne e teamă de moarte pentru că ştim că ea e permanentă…

— Şi?

— Unele nave dispar în Hăul Orb. Niciun Păpuşar n-ar fi făcut vreodată imprudenţa de a se apropia, în hiperpropulsie, de o singularitate şi, cu toate acestea, în vremurile în care navele noastre aveau la bord piloţi, unele dintre ele dispăreau. Am încredere în cei care au construit *Mincinosul*, deci am încredere şi în sistemul de asigurare a condiţiilor de viaţă de la bordul lui. El nu ne va trăda. Dar chiar şi Inginerii noştri se tem de Hăul Orb.

Mai trecu o noapte, în care Louis dormi prost şi avu nişte vise spectaculoase şi apoi încă o zi, în care el şi cu Teela ajunseră să nu se mai suporte unul pe celălalt. Fata nu era speriată. Louis bănuia că n-avea s-o vadă niciodată speriată.

În acea seară, într-un interval de o jumătate de oră, steaua inelată ieşi din spatele cabinelor. Era mică şi albă,

puţin mai strălucitoare decât Soarele şi înconjurată de o vagă dungă albastră de grosimea unui creion.

* * *

Urmăreau cu toţii, din spatele Kzinului, manevrarea ecranelor detectoare. Acesta găsi curba albastră a suprafeţei interioare a Lumii inelare şi acţionă butonul de mărire…

O întrebare îşi găsi răspunsul pe loc.

— Are ceva pe margine, remarcă Louis.

— Ţine detectorul centrat pe muchie! ordonă Nessus.

Marginea Inelului explodă în dimensiune. Un Zid se înălţa spre interior, spre stea. Îi puteau observa umbra opacă profilându-se peste peisajul albastru, însorit. Dimensiunile sale erau mici doar în comparaţie cu cele ale Inelului.

— Dacă Inelul are o lăţime de un milion şi jumătate de kilometri, opină Louis, Zidurile ce pornesc din muchie trebuie să aibă cel puţin o mie şase sute de kilometri înălţime. Acum ştim. Astea menţin aerul înăuntru.

— Dar oare chestia funcţionează?

— Aşa ar fi normal. Inelul se roteşte de asemenea manieră, încât pe suprafaţa sa interioară să se obţină un efect inerţial de 1 g. O mică cantitate de aer ar putea trece peste Ziduri, într-o perioadă de mii de ani, dar presupun că băştinaşii sunt în stare s-o înlocuiască. Pentru construirea Inelului propriu-zis, trebuie să fi dispus de tehnologii simple şi ieftine de transmutaţie, la un preţ de câteva zecimi de stelari pe kilotonă, ca să nu mai menţionăm alte zeci de adevărate imposibilităţi.

— Mă întreb cum se vede din interior.

Kzinul recepţionă comanda, manevră un comutator şi întreaga imagine alunecă. Grosismentul nu era încă suficient pentru a putea distinge detaliile. Pete de albastru strălucitor, de alb şi mai strălucitor alternau pe ecranul aparatului cu alte pete de albastru închis… Zidul dispărea încet spre dreapta – acum părea uşor curbat spre exterior.

Din uşa cabinei, cu capetele ridicate deasupra umerilor Interlocutorului, Nessus ordonă:

— Încearcă să măreşti imaginea la maximum!

Acum reuşeau să distingă şi alte detalii.

— Munţi! exclamă Teela. Ce frumos! – Profilul era neregulat, dantelat, ca şi cum piatra ar fi fost supusă eroziunii. – Munţi înalţi de peste 1500 km.

— Nu pot mări mai mult. Pentru detalii suplimentare, va trebui să ne apropiem.

— Să încercăm mai întâi să intrăm în legătură cu ei, propuse Păpuşarul. Am încetinit suficient de mult?

Kzinul consultă pupitrul navei.

— Ne apropiem cu aproximativ 50 km/secundă. E suficient de încet?

— Da. Începe transmisia!

Nicio rază laser nu interceptase încă *Mincinosul*.

Testarea spectrului electromagnetic era mai dificilă. Unde radio, infraroşii, ultraviolete, radiaţii X – trebuia investigat întregul spectru, de la radiaţia termică emanată de partea întunecată a Inelului şi până la cuantele luminoase, cu energie suficientă pentru a separa materia de antimaterie. Banda de 21 cm era goală, la fel şi armonicele acesteia, care ar fi putut fi utilizate tocmai pentru că banda de absorbţie a hidrogenului era atât de evidentă. Odată depăşit şi acest punct, Interlocutorului nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să încerce la întâmplare.

Trapele marilor containere încărcate cu echipament de comunicaţii de pe aripa *Mincinosului* se deschiseră. Nava începu să emită mesaje în banda de absorbţie a hidrogenului şi în celelalte frecvenţe, baleind porţiuni succesive ale suprafeţei interne a Inelului cu raze laser de 10 lungimi de undă diferite şi emiţând semnale în Morse-interplanetar prin acţionări alternative ale jeturilor motoarelor cu fuziune.

— La nevoie, pilotul automat ne-ar putea traduce orice posibil mesaj, îi asigură Nessus. Trebuie să presupunem că şi computerele lor sunt în stare măcar de tot atâta lucru.

— Poate pilotul tău să traducă şi liniştea deplină? rânji Kzinul.

— Concentrează-ţi transmisiunile asupra Zidurilor. Dacă au spaţioporturi, acestea trebuie să fie situate acolo. Aterizarea în altă parte ar fi extrem de periculoasă.

Interlocutorul îi urlă ceva teribil de insultător în Graiul Hero. Cu asta se puse capăt discuţiei, dar Nessus continuă să rămână în acelaşi loc pe care-l ocupase ore în şir, ţinându-şi capetele ridicate peste umerii Kzinului.

Lumea Inelară îi aştepta de cealaltă parte a carcasei transparente, o panglică atârnând de-a curmezişul cerului.

— Ai vrut să-mi povesteşti ceva despre sferele lui Dyson, îi aminti Teela lui Louis.

— Şi tu m-ai trimis la dracu'!

Louis găsise o descriere a sferelor lui Dyson în biblioteca navei. Încântat de idee, făcuse greşeala să întrerupă pasienţa Teelei pentru a-i împărtăşi cele aflate.

— Spune-mi acum! se sclifosi ea.

— N-ai decât să te duci la dracu'!

Teela aştepta.

— În ordine, ai câştigat! se dădu bătut bărbatul.

În ultimul ceas, singura lui preocupare fusese să fixeze Inelul. Era tot atât de plictisit ca şi ea.

— Încercam să-ţi spun că Lumea Inelară este un fel de compromis Inginieresc între o sferă a lui Dyson şi o planetă normală, începu el. Dyson e unul dintre vechii filozofi naturalişti ce a trăit în perioada de dinainte de Centură, ba chiar în cea preatomică. El a arătat că o civilizaţie e limitată de cantitatea de energie pe care o are la dispoziţie. Singura cale pentru rasa umană de a folosi toată energia accesibilă, spunea savantul, este să construiască un fel de cochilie sferică în jurul Soarelui şi să se capteze fiecare rază a acestuia. Acum, dacă te vei opri un minut din chicotit, vei pricepe raţionamentul. Pământul captează doar a cinci sute milioana parte din radiaţia solară. Dacă am putea folosi întreaga energie… Prin urmare, Dyson nu era chiar nebun. Pe vremea aceea nu exista nici măcar o bază teoretică pentru călătoriile cu viteze superluminice. Noi n-am

inventat hiperpropulsia, dacă-ţi aminteşti. Nici măcar n-am descoperit-o întâmplător, pentru că niciodată nu ne-a trecut prin minte să ne efectuăm experimentele dincolo de limitele de influenţă ale singularităţii Soarelui. Să ne gândim ce s-ar fi întâmplat dacă o anumită navă a Outsiderilor n-ar fi dat peste o sondă a Naţiunilor Unite… Dacă Legile Fertilităţii n-ar fi funcţionat… Cu o mie de miliarde de oameni aşezaţi claie peste grămadă şi dispunând doar de nave fotonice, cât timp crezi că ne-am fi descurcat numai cu fuziunea nucleară? Am fi epuizat tot hidrogenul oceanelor în cel mult o sută de ani. Dar o sferă a lui Dyson poate face mult mai mult decât să capteze energia solară. Să zicem că am putea construi o sferă cu raza de o unitate astronomică. Oricum, va trebui să „facem curăţenie” în sistemul solar, aşa încât vom folosi toate planetele ca material de construcţie. Asta ne-ar permite să obţinem o cochilie sferică de… să zicem… oţel cromat, groasă de câţiva metri. După aceea, s-ar monta pe ea generatoare de gravitaţie. Am obţine astfel o suprafaţă de un miliard de ori mai mare decât cea a Pământului, o suprafaţă pe care o mie de miliarde de oameni ar putea hoinări o viaţă întreagă, fără a se întâlni vreodată unul cu altul…

În cele din urmă, Teela pricepuse toate implicaţiile.

— Foloseşti generatoare de gravitaţie pentru a-i ţine pe toţi fixaţi pe cochilia sferică?

— Pe interiorul ei. Acoperi interiorul cu sol…

— Şi dacă unul dintre generatoare s-ar defecta?

— Într-adevăr, situaţia ar deveni neplăcută. Un miliard de oameni ar începe să plutească spre soare, iar tot aerul ar lua-o pe urmele lor, într-o tornadă suficient de puternică pentru a înghiţi întregul Pământ. Nici nu s-ar pune problema trimiterii unei echipe de intervenţie, nu într-o asemenea furtună…

— Nu-mi place ideea.

— Hai să nu ne grăbim cu concluziile! Poate că există metode de a proteja un generator de gravitaţie împotriva defectării…

— Nu-i vorba numai de asta. N-ai mai putea vedea stelele!

Louis nu luase în considerare acest aspect.

— Nu contează! zise el. Important este faptul că, în final, orice rasă raţională, industrială, va avea nevoie de o asemenea sferă. Pe măsură ce trece timpul, o civilizaţie tehnologică tinde să folosească din ce în ce mai multă energie. Inelul reprezintă un compromis între o planetă normală şi o sferă a lui Dyson. Graţie unei asemenea construcţii, obţii doar o fracţiune din spaţiul disponibil şi din energia radiată de soare, dar încă mai poţi vedea stelele şi nu trebuie să-ţi mai faci probleme în legătură cu generatoarele de gravitaţie.

Din cabina de comandă, Interlocutorul mârâi ceva nedefinit, dar suficient de puternic pentru a face să vibreze aerul. Teela chicoti.

— Dacă Păpuşarii s-au gândit în acelaşi fel ca şi Dyson, continuă Louis, ar fi posibil să se aştepte să găsească Norii lui Magellan plini de inele asemănătoare, de la un capăt la altul.

— Şi din cauza asta ne-au adus pe noi?

— Mi-e greu să desluşesc motivaţiile unui Păpuşar, dar dacă aş fi forţat, aş paria pe acest motiv.

— Nu-i de mirare că ţi-ai petrecut tot timpul în bibliotecă!

— Enervant! urlă Kzinul. Insultător! Ne ignoră în mod deliberat! Ne întorc spatele intenţionat, pentru a ne invita să-i atacăm!

— Imposibil! replică Nessus. Dacă nu putem detecta transmisiuni radio, înseamnă că ei nu folosesc aşa ceva. Chiar dacă în mod curent ar folosi radiolaseri, tot am detecta unele scurgeri…

— Nu folosesc laseri, nu folosesc unde radio, nu folosesc hiperunde. Atunci ce utilizează pentru comunicaţii? Telepatia? Mesaje scrise? Oglinzi?

— Papagali, sugeră Louis, venind alături de ei. Papagali uriaşi, crescuţi special pentru plămânii lor supradezvoltaţi.

Sunt prea mari pentru a zbura. Doar stau pe vârful dealurilor şi ţipă unul la altul.

Kzinul se întoarse să-l privească drept în ochi:

— Timp de patru ore, am încercat să iau contact cu Lumea Inelară. Timp de patru ore, ticăloşii ăia de băştinaşi m-au ignorat. Nu mi-au adresat niciun cuvânt. Muşchii îmi tremură din cauza lipsei de mişcare, blana îmi este neţesălată, ochii refuză să mi se focalizeze, nenorocita asta de cabină este prea îngustă, cuptorul meu cu microunde încălzeşte toate mesele la aceeaşi temperatură, dar nu cea potrivită, şi nu-l pot repara… Fără ajutorul şi sfaturile tale, Louis, aş fi disperat.

— Oare să-şi fi pierdut gradul de civilizaţie? murmură Nessus. Ar fi o tâmpenie din partea lor, ţinând seama de ceea ce au realizat.

— Poate că au murit cu toţii, sugeră Interlocutorul într-o doară. Şi asta ar fi o tâmpenie. Dar şi faptul că nu ne contactează reprezintă o tâmpenie. Hai să aterizăm şi să vedem ce se petrece!

Nessus şuieră speriat:

— Să aterizăm pe o lume care s-ar putea să-şi fi ucis speciile inteligente? Eşti nebun?

— Cunoşti altă metodă de a afla adevărul?

— Bineînţeles, interveni şi Teela. N-am bătut atâta drum doar ca să ne învârtim în jurul ei.

— Vă interzic cu desăvârşire să faceţi una ca asta! Interlocutorule, continuă-ţi tentativele de a lua legătura cu Lumea Inelară!

— Am epuizat toate căile posibile.

— Repetă-le!

— Nu vreau!

Louis Wu încercă să fie diplomat:

— Calmează-te, părosule! Nessus, să ştii că Interlocutorul are dreptate. Locuitorii Lumii Inelare n-au ce sau cu ce să ne transmită, altfel ar fi făcut-o până acum.

— Există şi altă soluţie, în afară de a încerca în continuare?

— Să ne vedem de treburile noastre şi să le dăm celor de jos timpul necesar pentru a hotărî ce atitudine să adopte faţă de noi.

Fără a fi convins, Păpuşarul îşi dădu acordul.

* * *

Coborau spre Lumea Inelară.

Interlocutorul imprimase *Mincinosului* o traiectorie care să-i permită acestuia să depăşească marginea Lumii Inelare, făcându-i astfel o concesie lui Nessus. Păpuşarul se temea că ipoteticii locuitori ar putea considera o ameninţare pentru ei posibilitatea ca traiectoria navei să intersecteze Inelul. Tot el apreciase că propulsoarele cu fuziune ale navei aveau aspect de arme, aşa că *Mincinosul* funcţiona acum doar cu cele reactive.

Cu ochiul liber, nu se putea percepe nicio modificare de scală. De-a lungul orelor, Inelul îşi schimbase poziţia. Mult prea încet, însă. Cu intensitatea gravitaţiei cabinei reglată astfel încât să compenseze o acceleraţie de 30 g, urechea internă nu putea sesiza mişcarea. Timpul se scurgea în gol şi Louis, pentru prima dată de la plecarea de pe Pământ, era pe punctul de a-şi roade unghiile.

În cele din urmă, Inelul ajunse într-o poziţie pe muchie în raport cu *Mincinosul*. Kzinul folosi motoarele pentru a frâna nava şi a o înscrie pe o orbită circulară în jurul soarelui, apoi îi imprimă o mişcare de apropiere de marginea Inelului. Acum se putea detecta o schimbare.

Construcţia de la marginea inelului crescuse de la o linie subţire, care acoperea câteva stele, până la dimensiuni uriaşe. Un Zid negru, măsurând peste 1000 km înălţime, lipsit de forme precise – deoarece, de la acea distanţă şi la viteza cu care zburau, detaliile ar fi fost imposibil de observat. La aproape 1000 km distanţă, acoperind 90 de grade din câmpul vizual, Zidul se rotea cu infernala viteză de 1200 km/secundă. Marginile sale convergeau către două puncte de fugă, la infinit, spre capătul opus al Universului, şi dinspre fiecare punct de fugă se ridica drept în sus o uşoară dungă colorată în albastru deschis.

A privi către unul din acele puncte de fugă era ca şi cum te-ai fi uitat într-un alt univers, un univers cu linii drepte reale, unghiuri drepte şi alte abstracţii geometrice euclidiene. Louis privea hipnotizat către unul dintre ele. Oare ce reprezenta? Începutul sau sfârşitul? Oare Zidul se ridica din sau se afunda în acel punct de topire?

… Şi din acel punct de la infinit, ceva se apropia de ei. Era ca o rampă, crescând ca o altă abstracţie de-a lungul bazei muchiei. Mai întâi apăru rampa propriu-zisă, apoi, montate pe aceasta, un şir de inele verticale. Veneau drept către *Mincinos*, drept către Louis. Acesta închise ochii şi-şi protejă capul cu braţele. De alături, auzi un scheunat de groază.

Moartea ar fi trebuit să sosească în acea clipă. Dar cum aşa ceva nu se întâmplă, bărbatul deschise ochii. Inelele trecuseră pe lângă ei, într-o mişcare continuă şi în acel moment el îşi dădu seama că se aflau la o distanţă mai mică de 100 km.

Nessus era încovoiat precum o bilă. Teela, ţinându-şi palmele apăsate de carcasa transparentă, privea cu aviditate. Kzinul părea insensibil la teamă, fiind atent numai la indicaţiile pupitrului de comandă. Probabil că se pricepea mai bine decât Louis să aprecieze distanţele.

Sau poate doar îşi masca frica. Scheunatul pe care îl auzise se putea să fi fost al lui…

Nessus reveni la poziţia normală, privi către inele, care între timp deveniseră puţin mai mici, apoi ordonă:

— Interlocutorule, reglează viteza după cea a Lumii Inelare. Menţine-ne pe poziţie folosind o acceleraţie de 1 g. Trebuie să inspectăm lucrul ăsta.

Forţa centrifugă este o iluzie, o manifestare a inerţiei. Reală este doar forţa centripetă, aplicată perpendicular pe vectorul viteză al unei mase. Masa rezistă, tinde să se mişte după vechea traiectorie dreaptă.

Din cauza vitezei şi a legilor inerţiei, Lumea Inelară avea tendinţa de a se dezagrega. Structura sa rigidă nu permitea însă aşa ceva. În consecinţă, Inelul îşi aplica sieşi propria

forţă centrifugă. *Mincinosul*, zburând cu 1200 km/secundă, trebuia să fie supus aceleiaşi forţe centripete.

Kzinul reuşi sincronizarea. Nava se îndreptă spre Zidul de margine, supusă unei acceleraţii de 0,992 g, dând echipajului posibilitatea de a inspecta astroportul.

Acesta era constituit dintr-o rampă extrem de îngustă, părând aproape unidimensională până în momentul în care Interlocutorul schimbă planul de observaţie. Atunci i se dezvălui lăţimea – una destul de generoasă pentru a adăposti o pereche de nave colosale. Amândouă aveau o formă cilindrică, turtită la extremităţi; erau de un tip neobişnuit şi totuşi aduceau cu navele colectoare de hidrogen interstelar, funcţionând pe bază de fuziune. Asemenea nave se aprovizionau singure în timpul călătoriei, colectând hidrogenul în uriaşe pâlnii electromagnetice. Una dintre ele fusese demontată pentru recuperarea pieselor de schimb, şi acum zăcea cu măruntaiele deschise.

La marginea superioară a navei intacte se puteau observa şiruri de hublouri. În lumina difuză a stelelor, sclipirea lor era aidoma scânteierilor unor lumânări de tort. Puteau fi numărate mii de hublouri, iar nava era într-adevăr uriaşă.

Şi întunecată. Întregul astroport era cufundat în beznă. Poate că fiinţele care-l foloseau n-aveau nevoie de lumină în spectrul „vizibil”. Dar Louis avea senzaţia că locul acela fusese abandonat.

— Nu înţeleg rostul inelelor, se auzi vocea Teelei.

— Tunuri electromagnetice, îi răspunse absent bărbatul. Pentru decolări.

— Nu, îl corectă Nessus.

— Nu?

— Tunul trebuie să fi fost folosit la acostarea navelor. Putem chiar să ne imaginăm metoda folosită. Nava trebuia să intre pe orbită, paralel cu peretele Inelului. Probabil că nu încerca să atingă viteza tangenţială a acestuia, dar se posta la aproape 40 km de baza Zidului. În urma rotaţiei Inelului, spirele tunului electromagnetic prindeau nava şi o

ajutau să accelereze până ajungea la viteza respectivă. Inginerii care l-au construit merită toate laudele. Niciodată o navă nu trebuia să se apropie periculos de mult de Inel.

— Ar fi putut folosi aceeaşi metodă şi pentru decolări.

— Nu. Observă dispozitivul din stânga...

— Aşa e, fir-aş al naibii! murmură Louis.

Dispozitivul era puţin mai mare decât o trapă, putând permite trecerea unei nave. Şi calculele se potriveau. 1232 km/secundă era viteza de croazieră a unei nave colectoare de hidrogen. Rampa de lansare a Inelului era mai degrabă o construcţie ce permitea navei să cadă liber în vidul din exterior. După aceea, pilotului i-ar fi revenit doar sarcina de a porni imediat propulsoarele cu fuziune.

— Astroportul pare abandonat, remarcă şi Kzinul.

— Există vreun consum de energie?

— Instrumentele mele nu detectează nimic. Nu există zone anormal de calde, şi nici cu activitate electromagnetică semnificativă. Cât despre senzorii care fac să funcţioneze acceleratorul liniar, ei pot consuma o cantitate insesizabilă de energie.

— Şi ce propui?

— Echipamentele ar putea fi încă în stare de funcţionare. Putem verifica asta dacă ne plasăm la intrarea acceleratorului liniar şi încercăm să acostăm.

Nessus se ghemui din nou cu capetele între picioare.

— N-o să meargă, îl contrazise Louis. Ar fi posibil să existe un semnal-cheie pentru a-l activa, iar noi n-avem de unde să-l cunoaştem. Ar reacţiona doar la o navă cu carcasă metalică, iar dacă am încerca să intrăm printre spirele tunului, la viteza de rotaţie a Lumii inelare am putea lovi una dintre ele şi ne-am face praf.

— Am mai pilotat nave în condiţii similare în timpul instrucţiei militare.

— Cu cât timp în urmă?

— Poate cu prea mult timp. S-o lăsăm baltă. Ce propui?

— Să explorăm partea de dedesubt.

Imediat, Nessus reveni în poziţie normală.

* * *

Pluteau sub pardoseala Lumii Inelare, încercând să-şi potrivească viteza după a ei, accelerând până la 9,94 m/secundă.

— Proiectoarele! comandă Nessus.

Fasciculele aveau o bătaie de până la opt sute de kilometri, dar dacă lumina atingea Inelul, înapoi nu se întorcea niciun fel de rază reflectată. Oricum, menirea lor principală era de a fi folosite doar la aterizări.

— Tot mai ai o încredere oarbă în Inginerii tăi, Nessus?

— Ar fi trebuit să prevadă şi această situaţie.

— Dar eu am prevăzut-o. Şi aş putea ilumina Lumea Inelară doar dacă aş avea voie să folosesc propulsoarele cu fuziune.

— Fă-o!

Interlocutorul le porni pe toate patru – pe cele două din faţă şi pe celelalte două, mai mari, din spate. Pe cele din faţă, concepute pentru frânare şi, eventual, pentru atac, le reglase la maximă dispersie. Hidrogenul trecea prin motoare mult prea repede, ieşind ars doar pe jumătate. Temperatura tuburilor de fuziune scăzu până când fluidul de ieşire, de regulă mai fierbinte decât nucleul unei nove, deveni la fel de rece ca suprafaţa unui soare galben pitic. Lumina propulsoarelor zvâcni înainte, ca o pereche de săgeţi, şi lovi suprafaţa neagră a scoarţei exterioare a Lumii Inelare.

Prima surpriză: suprafaţa nu era netedă. Existau adâncituri şi ieşituri, umflături şi crestături.

— Credeam că va fi neted, zise Teela.

— Stil basorelief, îi răspunse Louis. Hai să facem un pariu: oriunde vezi o umflătură, pe partea interioară există o mare. Unde vezi o alveolă, dincolo este un munte. Ce părere ai?

Dar formaţiunile rămaseră mici şi indistincte, până în momentul în care Kzinul aduse nava mai aproape. *Mincinosul* plutea la marginea Lumii Inelare, la aproximativ 800 km sub planşeul său. Umflături şi crestături

sculpturale, uneori cu un oarecare caracter estetic… se perindau pe sub el.

De multe secole, navele turistice pluteau la fel peste suprafaţa Lunii. Aici, aspectul era aproape asemănător: canioane şi munţi într-un mediu lipsit complet de atmosferă, pete albe şi negre aduse în câmpul vizual de lumina puternicelor surse de lumină. Şi totuşi, exista o diferenţă. La orice altitudine deasupra Lunii te-ai fi aflat, ai fi putut observa oricând orizontul uşor curbat, crestat şi net profilat pe întunecimea spaţiului.

Orizontul Lumii Inelare era lipsit de crestături şi nu exista nici senzaţia de curbură. Era o linie dreaptă, pur geometrică, inimaginabil de îndepărtată şi greu vizibilă, fiindcă se profila pe un fond negru. Louis se întreba cum de mai rezista Kzinul după atâtea ore de pilotare neîntreruptă în jurul acestui… artefact.

Îl străbătu un frison. Încetul cu încetul, se obişnuia cu mărimea, cu scala Lumii Inelare, deşi acest lucru era neplăcut ca orice proces de învăţare. Îşi smulse ochii de la obsedantul orizont, îndreptându-i către zona luminată de dedesubtul lor.

Nessus sparse tăcerea:

— Toate mările par a avea dimensiuni de acelaşi ordin.

— Am văzut şi câteva lagune, îl contrazise Teela. Şi uite, acolo e un fluviu. Trebuie să fie un fluviu. Dar încă n-am văzut nişte oceane cu adevărat mari.

Louis remarcase că mări existau din belşug, asta dacă presupunerile erau corecte şi dacă acele movile aplatizate erau într-adevăr mări. Deşi n-aveau toate aceeaşi mărime, păreau egal distribuite, astfel încât nicio regiune nu era lipsită de apă. Şi mai ales…

— Sunt plate! Toate mările au fundul plat.

— Aşa este, confirmă Nessus.

— Prin urmare, toate mările au adâncime mică. Locuitorii Lumii Inelare nu sunt fiinţe acvatice. Folosesc doar suprafaţa oceanelor. Ca şi noi.

— Dar malurile au forme dantelate, interveni Teela. Ce înseamnă asta?

— Golfuri. Golfuri pe care le poate folosi oricine.

— Deci, deşi locuitorii Inelului sunt fiinţe de uscat, nu se tem să călătorească pe apă, concluzionă Nessus. Altfel, n-ar fi avut nevoie de golfuri… Louis, fiinţele astea par asemănătoare oamenilor. Kzinii detestă apa, iar specia mea se teme de înec.

„Poţi afla destule despre o lume cercetându-i dedesubturile”, gândi Louis. Într-o bună zi, avea de gând să scrie o carte despre asta…

— Ar fi drăguţ să-ţi poţi construi propria lume aşa cum vrei tu, remarcă tânăra.

— Nu-ţi place planeta pe care trăieşti, colega?

— Ştii la ce mă refer.

— La putere?

Louis era surprins – acest subiect îl lăsa indiferent. Nu era o fire creatoare, nu concepea lucrurile, prefera să le găsească.

Observă ceva în faţa lor. O umflătură înaltă… cu o nervură imensă, neagră, având o suprafaţă de sute de mii de kilometri pătraţi…

Dacă celelalte moviliţe erau mări, aceasta reprezenta, desigur, un ocean, un rege al oceanelor. Defila sub ei la infinit şi nu era deloc aplatizat. Arăta ca o hartă topografică a Oceanului Pacific, cu văi şi vârfuri, platouri şi ravene, dar având şi culmi suficient de înalte pentru a forma insule.

— Au vrut să-şi păstreze formele de viaţă marină, presupuse Teela. De aceea, au avut nevoie de un ocean adânc. Nervura are, probabil, rolul de a păstra reci zonele de adâncime. Un fel de radiator.

Un ocean nu suficient de adânc, dar suficient de lat pentru a înghiţi întreg Pământul.

— Destul cu chestiile astea! interveni brusc Kzinul. Acum trebuie să cercetăm suprafaţa interioară.

— Mai întâi, trebuie efectuate nişte măsurători. Inelul este perfect circular? O deviaţie minoră ar împrăştia aerul în spaţiu.

— Ştim că există aer, Nessus. Iar distribuţia apei pe suprafaţa internă ne va spune cât ii lipseşte Inelului pentru a fi un cerc perfect.

— De acord, capitulă Păpuşarul. De îndată ce ajungem la marginea cealaltă.

Existau şi cratere produse de meteoriţi. Nu multe, dar erau. Pentru o clipă, Louis se gândi amuzat la neglijenţa de care dăduseră dovadă cei ce construiseră Inelul, curăţând insuficient sistemul. Poate că veniseră din exterior, din spaţiul interstelar. Un crater conic intră în lumina propulsoarelor şi bărbatul percepu o sclipire pe fundul acestuia. Probabil era ceva reflectorizant.

Trebuia să fie o reflecţie a carcasei Inelului, un material suficient de dens pentru a opri 40% din neutrini şi totodată suficient de rigid. Deasupra/spre interior se găseau, pesemne, stratul de sol, apă, oraşele şi apoi atmosfera. Dedesubt/spre exterior exista un material spongios, probabil asemănător spumei plastice, pentru a prelua şocurile de impact. Probabil că majoritatea meteoriţilor se vaporizau, prin frecare cu acest material spongios, dens, dar unii putuseră pătrunde până la carcasă, lăsând în urma lor găuri conice cu vârfuri strălucitoare.

Mai departe, de-a lungul Lumii Inelare, dincolo de curbura aproape imperceptibilă, ochii lui Louis descoperiră încă o groapă de meteorit. După toate aparenţele, trebuia să fie destul de mare, gândi el. Destul de mare pentru a putea fi observată în lumina slabă a stelelor.

Nu-i acordă atenţie. Ochii şi mintea încă nu i se obişnuiseră cu proporţiile gigantice ale Lumii Inelare.

9.
Pătratele de umbră

Soarele de tip G2 răsări de după Zidul drept şi întunecat al Inelului, strălucind orbitor. Kzinul activă un polarizator şi abia atunci Louis fu în stare să-l privească şi să descopere o zonă de umbră profilându-se pe discul său. O umbră pătrată.

— Trebuie să fim prudenţi, îi avertiză Nessus. Dacă vom fi nevoiţi să ne sincronizăm viteza cu cea a Inelului, vom fi atacaţi cu siguranţă.

Răspunsul Kzinului nu fu decât un mârâit reprobator:

— Cu ce fel de arme? Doar am văzut că Inginerii Lumii Inelare n-au nici măcar o staţie radio în funcţiune.

— Nu putem ghici natura echipamentelor lor de comunicaţii. Poate că folosesc telepatia sau vibraţiile ce rezonează în pardoseala Inelului sau impulsurile electrice transmise prin cabluri metalice. De asemenea, nu cunoaştem nimic despre armamentul lor. Dacă vom hoinări deasupra suprafeţei interioare, vom reprezenta o ameninţare serioasă şi vor folosi împotriva noastră orice armă disponibilă.

Louis îl aprobă. De obicei nu era atât de precaut – mai ales că Lumea Inelară îi aţâţase curiozitatea – dar Păpuşarul avea dreptate.

Hoinărind deasupra suprafeţei interioare, *Mincinosul* ar fi putut deveni un potenţial meteorit. Unul mare. Deplasându-se cu o viteză apropiată de cea orbitală, o asemenea masă ar fi constituit un pericol major, căci o singură atingere cu straturile superioare ale atmosferei i-ar fi imprimat o traiectorie descendentă, la o viteză de mai multe sute de km/secundă. Deplasându-se cu o viteză mai

mare decât cea orbitală, păstrând o traiectorie curbă cu ajutorul propulsoarelor, nava ar fi devenit o ameninţare mai puţin evidentă dar mai implacabilă, căci, în cazul unei defecţiuni a motoarelor, forţa centrifugă ar fi împins-o în jos/spre exterior, spre zonele populate. Locuitorii Inelului probabil că nu glumeau în privinţa meteoriţilor, câtă vreme o singură perforaţie a carcasei ar fi permis întregii atmosfere să se scurgă în spaţiu.

Kzinul se răsuci de la pupitrul de comandă şi îl privi pe Păpuşar în ochi.

— Atunci care sunt ordinele tale?

— Mai întâi, trebuie să frânezi până aproape de viteza orbitală.

— Apoi?

— Să accelerezi spre soare. Putem inspecta într-o oarecare măsură suprafaţa locuită a Inelului dacă aceasta se va restrânge sub noi. Obiectivul nostru principal îl vor constitui pătratele de umbră.

La naiba! gândi Louis. Obosit şi flămând cum era acum, avea oare să fie pus în situaţia de a face pace între doi extratereştri? Trecuse prea mult timp de când mâncaseră sau dormiseră ultima oară. Dacă Louis era obosit, Kzinul trebuia să fie extenuat, la capătul nervilor, gata pentru o dispută.

Nessus tocmai începuse să explice:

— Avem un interes special în legătură cu pătratele de umbră. Suprafaţa lor primeşte mai multă radiaţie solară decât întreg Inelul. Asta le transformă în nişte generatoare termoelectrice ideale pentru sistemul energetic al acestei lumi.

Kzinul murmură ceva veninos în Graiul Hero. Replica următoare, în interplanetară, fu mai temperată:

— Nu eşti deloc rezonabil. Evident că nu ne interesează sursa energetică a Inelului. Hai să aterizăm, să găsim un băştinaş şi să-l întrebăm pe el care sunt sursele energetice.

— Refuz să iau în considerare aterizarea.

— Îmi pui la îndoială îndemânarea de pilot?

— Îmi pui la îndoială capacitatea de a conduce?

— Dacă tot ai atins subiectul…

— Încă mai am asupra mea taspul, Kzinule. În funcţie de cuvântul meu, se va decide cui anume vom da *Marele Şlem* şi hiperpropulsorul cuantic de ordinul doi, iar eu sunt Cel-Prea-Ascuns la bordul acestei nave. Să-ţi fie clar că…

— Opriţi-vă! strigă Louis.

Amândoi îl priviră.

— Disputa voastră este prematură. De ce să nu investigăm pătratele de umbră cu telescoapele? În felul ăsta, amândoi veţi avea la dispoziţie mai multe argumente pe care să vi le aruncaţi unul altuia în faţă. O să fie mai amuzant aşa!

Nessus se privi ochi în ochi. Kzinul îşi ascunse ghearele.

— Acum, vă propun un punct de vedere mai pragmatic, continuă Louis. Cu toţii ne aflăm la capătul puterilor. Obosiţi. Înfometaţi. Cine are chef să se certe cu burta goală? Eu mă duc să dorm o oră. Vă sugerez să faceţi la fel.

Teela se arătă şocată:

— Nu vrei să priveşti? Doar vom vedea partea interioară!

— Priveşte tu. Îmi povesteşti după aia, îi aruncă el peste umăr, în timp ce ieşea din cabina de comandă.

* * *

Se trezi buimac şi flămând ca un lup. Foamea îl scoase dintre discurile pentru dormit şi-l menţinu apoi în cabină suficient de mult timp pentru a comanda un sandwich bucătăriei automate. Înfulecând, se năpusti în spaţiul de recreere al navei.

— Ce se întâmplă?

Teela îi răspunse cu o voce uşor glacială din spatele unui ecran de citit:

— Ai pierdut totul. Nave în stază Slaver. Ai pierdut demonii, dragonii spaţiali, vietăţile stelare canibale, toate atacând simultan. Interlocutorul a trebuit să se bată cu ei cu mâinile goale. Ţi-ar fi plăcut să le vezi.

— Nessus?

Păpuşarul îi răspunse din cabina de comandă:

— Kzinul şi cu mine am căzut de acord să ne îndreptăm spre pătratele de umbră. Acum el doarme. În curând, vom ajunge într-o zonă cu spaţiu liber.

— Ceva nou?

— Destule… Lasă-mă să-ţi arăt…

Păpuşarul manevră comenzile ecranelor analizoarelor. Probabil că studiase undeva simbolistica Kzinti.

Imaginea ce apăru acum pe ecrane semăna foarte mult cu cea a Pământului văzut de la mare înălţime. Munţi, lacuri, văi, râuri, mari pete dezgolite care trebuiau să fie deşerturi.

— Deşerturi? întrebă el nedumerit.

— Aşa se pare, dădu din cap Păpuşarul. Interlocutorul a studiat spectrele de temperatură şi umiditate. Datele acumulate indică faptul că Lumea Inelară s-a reîntors la starea de sălbăticie, cel puţin în parte. Dă-mi alt motiv pentru care ar exista deşerturile… Am mai găsit un ocean adânc, cu apă sărată, de cealaltă parte a Inelului, la fel de mare ca şi primul. Analizele spectrale au confirmat salinitatea. În mod evident, constructorii au găsit necesar să contrabalanseze greutatea unei asemenea mase enorme de apă.

Louis mai înghiţi o îmbucătură.

— Sugestiile tale au fost bune, continuă Nessus. S-ar putea să fii cel mai bun diplomat dintre noi, în ciuda pregătirii mele sau a Kzinului. Abia după ce ne-am îndreptat telescoapele către pătratele de umbră a fost şi el de acord să mergem să aruncăm o privire la faţa locului.

— Serios? De ce?

— Am descoperit o neconcordanţă. Pătratele de umbră se mişcă cu o viteză sensibil mai mare decât viteza orbitală.

Louis se opri din mestecat.

— … Fireşte că aşa ceva nu-i imposibil, continuă Păpuşarul. Pătratele pot avea orbite eliptice stabile. Nu este necesar să-şi menţină o distanţă constantă faţă de soare.

Louis înghiţi dumicatul cu efort, pentru a putea vorbi:

— Este o nebunie. În cazul ăsta, ar varia lungimea zilelor.

Teela interveni şi ea:

— Ne-am gândit că ar putea diferenţia vara de iarnă, făcând nopţile mai scurte şi apoi mai lungi. Dar nici aşa n-are sens.

— Nu are. Pătratele de umbră încheie o rotaţie completă în mai puţin de o lună. Cine are nevoie de un an de trei săptămâni?

— Observi, deci, care este problema, concluzionă Nessus. Anormalitatea era prea mică pentru a fi detectată din propriul nostru sistem. Ce anume o provoacă? Oare gravitaţia creşte anormal de mult în apropierea stelei, solicitând o viteză orbitală mai mare? Oricum, merită să studiem chestiunile mai de aproape.

* * *

Scurgerea timpului era marcată de trecerea muchiei întunecate a unui pătrat de umbră prin dreptul soarelui.

La un moment dat, Kzinul îşi părăsi cabina, schimbă câteva politeţuri cu cei doi pământeni şi-l înlocui pe Nessus la pupitrul de comandă. La scurt timp după aceea, însă, părăsi în fugă cabina. Niciun zgomot nu indica existenţa vreunei probleme, dar Louis remarcă faptul că Păpuşarul dădea înapoi în faţa privirii ucigaşe a Kzinului. Interlocutorul era gata să lovească.

— Ei bine, zise Louis resemnat, acum care-i problema?

— Acest mâncător-de-frunze…, începu Kzinul dar, din cauza furiei, vocea refuza să-l asculte.

După câteva clipe, se văzu nevoit s-o ia de la capăt:

— … Schizofrenicul nostru conducător-din-spate ne-a plasat, în timp ce dormeam, pe o orbită de consum minim de carburant. La o asemenea viteză ne vor trebui luni întregi până să atingem centura de pătrate de umbră.

Şi Kzinul începu să blesteme în Graiul Hero.

— Chiar tu ne-ai instalat pe o asemenea orbită, rosti Păpuşarul cu blândeţe.

Vocea Kzinului crescu în intensitate:

— Intenţia mea a fost să părăsim încet Lumea Inelară, astfel încât să avem posibilitatea de a-i observa mai mult timp suprafaţa interioară. Apoi am fi putut accelera direct spre pătratele de umbră, atingându-le în câteva ore, în loc de câteva luni!

— Nu-i nevoie să urli, Kzinule! Dacă accelerăm spre pătratele de umbră, prelungirea traiectoriei noastre va intersecta Inelul. Asta am vrut să evit.

— Putem accelera spre soare, interveni Teela.

Se întoarseră cu toţii spre ea.

— Dacă locuitorii Lumii Inelare se tem că-i vom lovi, explică ea răbdătoare, atunci probabil că ne monitorizează traiectoria. Dacă prelungirea traiectoriei noastre va intersecta soarele, atunci vor pricepe că nu suntem periculoşi. Vedeţi ce simplu e?

— S-ar putea să meargă, conveni Kzinul.

Păpuşarul ridică din umeri:

— Tu eşti pilotul. Fă cum crezi, dar nu uita…

— N-am de gând să ajung până la soare. La momentul potrivit, voi modifica traiectoria spre pătratele de umbră.

Şi cu aceste vorbe, Kzinul intră din nou în cabina de comandă.

În acel moment, nava era paralelă cu Inelul. Dincolo nu se sesiza nicio activitate. Urmând întocmai ordinele primite, Kzinul folosea doar propulsoarele reactive. Redusese viteza navei sub cea orbitală, astfel încât aceasta începuse să coboare spre soare, apoi îi întorsese vârful spre interior şi mărise viteza.

Lumea Inelară semăna cu o dungă lată, albastră, presărată cu puncte şi dâre de nori albi. Toate acestea se micşorau acum vizibil. Interlocutorul se grăbea.

Louis comandă distribuitorului două boluri cu cafea şi-i întinse unul Teelei. Putea înţelege furia Kzinului. Inelul îl îngrozea. Era convins că va trebui să aterizeze… şi dorea cu disperare ca acest lucru să se întâmple înainte să-l lase nervii.

Interlocutorul îşi făcu din nou apariţia în spaţiul de recreere.

— Vom atinge orbita pătratelor de umbră în paisprezece ore, spuse el. Apoi, întorcându-se spre Nessus, adăugă: Noi, războinicii Patriarhului, suntem instruiţi să fim răbdători încă din copilărie, dar voi, mâncătorii-de-frunze, aveţi răbdarea unui mort.

— Deviem, remarcă Louis şi se ridică pe jumătate.

Prova navei se îndepărta de soare.

Nessus ţipă şi parcurse dintr-un salt distanţa până la cabina de comandă. Era încă în aer, când *Mincinosul* fu scăldat în lumină, ca şi cum s-ar fi aflat în interiorul unui flash. Nava se clătină…

Discontinuitate

În ciuda gravitaţiei din cabină, nava se clătină. Louis se apucă strâns de spătarul unui fotoliu; Teela căzu cu o precizie remarcabilă în propria cuşetă de salvare; Păpuşarul deja se strânsese în poziţia lui favorită, izbindu-se de un perete. Tot interiorul era scăldat într-o lumină violetă. Întunericul care urmă dură doar o clipă, pentru a fi înlocuit de aceeaşi strălucire violetă orbitoare.

Lumina venea din exteriorul navei înconjurând carcasa.

Pesemne că Interlocutorul terminase poziţionarea navei pe traiectorie şi o trecuse pe pilot automat. Apoi, gândi în continuare Louis, pilotul trebuie să fi revăzut traiectoria stabilită de Kzin şi să fi decis că Soarele era un meteorit suficient de mare pentru a fi periculos, efectuând manevrele necesare pentru evitarea acestuia.

Gravitaţia cabinei revenise la normal. Louis se adună de pe podea. Era nevătămat. Nici Teela nu părea să fi păţit ceva. Ea se afla în dreptul unui perete şi încerca să privească afară prin lumina violetă.

— Jumătate din instrumentele mele sunt moarte, anunţă sec Interlocutorul.

— La fel şi jumătate din aparatura exterioară, îl anunţă fata. Aripa s-a dus.

— Poftim?

— Am pierdut aripa.

Aşa era. Dispăruseră şi celelalte echipamente ataşate de aceasta: propulsoare, motoare cu fuziune, echipament de comunicaţii, echipamente de aterizare. Carcasa fusese practic polizată. Nimic din ceea ce nu fusese protejat de carcasa Produs General nu mai rămăsese pe *Mincinos*.

— S-a tras asupra noastră, zise Interlocutorul. Încă se mai trage, probabil cu lasere cu raze X. Această navă se află acum în stare de război. În consecinţă, preiau comanda.

Nessus nu protestă. Continua să stea ghemuit ca o minge. Louis îngenunche lângă el şi-l pipăi:

— Pe barba lui Finagle, nu sunt doctor de extratereştri! Nu-mi dau seama dacă e rănit.

— Cred că e numai speriat. Încearcă să se ascundă în propria sa carapace. Tu şi cu Teela fixaţi-l în centurile de siguranţă şi lăsaţi-l în pace.

Louis nu fu surprins să constate că se supunea ordinelor felinei. Era profund şocat. Cu o clipă înainte, asta fusese o astronavă. Acum era doar puţin mai mult decât un ac de sticlă ce cădea spre soare.

Îl instalară pe Păpuşar în cuşeta sa şi-l fixară cu nădejde.

— Nu avem în faţă o civilizaţie paşnică, zise Kzinul. Un laser cu raze X este în mod evident o armă. Dacă n-ar fi fost carcasa noastră invulnerabilă, acum am fi fost cu toţii morţi.

— Câmpul de stază Slaver trebuie să fi intrat şi el în funcţiune, îşi dădu Louis cu părerea. Cine ştie cât am stat în stază…

— Câteva secunde doar, îl corectă Teela. Lumina aia violetă trebuie să fi provenit de la vaporizarea metalului din care era construită aripa noastră.

— Ca urmare a loviturii laserului… Tot ce se poate. Am impresia că se disipează.

Într-adevăr, strălucirea era acum mai puţin intensă.

— Ce păcat că aparatele noastre sunt blestemat de defensive! Un Păpuşar n-are de unde să ştie ce sunt alea arme de atac, răbufni Kzinul. Chiar şi motoarele noastre cu

fuziune se aflau pe aripă. Şi inamicul încă mai trage asupra noastră! Dar va afla curând ce înseamnă să ataci un Kzin!

— Ai de gând să te duci după ei şi să-i vânezi?

Interlocutorul nu sesiză sarcasmul.

— Desigur! mârâi el.

— Cu ce? explodă Louis. Ştii ce ne-au lăsat? Un hiperpropulsor şi un sistem de asigurare a condiţiilor de viaţă, atâta tot! N-avem nici măcar o pereche de propulsoare corectoare de altitudine. Trebuie să fii nebun să-ţi imaginezi că putem pleca aşa la război!

— Aşa crede şi inamicul! El nu ştie…

— Care inamic?

— … că provocând un Kzin…

— Au fost nişte automate, cretinule! Un inamic adevărat ar fi început să tragă din momentul în care am fi intrat în raza lui de acţiune.

— Şi eu m-am întrebat de ce au folosit strategia asta ciudată.

— Automate! Lasere cu raze X pentru distrugerea meteoriţilor. Programate să distrugă orice obiect ar putea lovi Inelul. În momentul în care prelungirea traiectoriei noastre a intersectat Inelul… pac! Lasere!

— Este… posibil, răspunse Kzinul deconectând aparatele indicatoare de pe porţiunile defecte ale pupitrului de comandă. Dar sper să te înşeli.

— Bineînţeles. Ar fi mult mai bine să ai pe cine arunca vina, nu-i aşa?

— Ar fi fost cu mult mai bine ca traiectoria noastră să nu fi intersectat Inelul.

Kzinul deconectase deja mai mult de jumătate din pupitrul de comandă şi îşi continua operaţiile.

— … Viteza noastră e destul de mare. Ne va scoate din sistem, dincolo de singularitatea acestei stele, ducându-ne într-o zonă din care să putem folosi hiperpropulsorul pentru a ne întoarce la flota Păpuşarilor. Dar, mai înainte, trebuie să evităm Inelul.

Louis nu se gândise chiar atât de departe.

— Trebuie să fii grozav de grăbit, nu-i aşa? spuse el cu amărăciune în glas.

— ... Cel puţin, vom evita soarele. Automatele n-ar fi tras asupra noastră dacă prelungirea traiectoriei n-ar fi înconjurat soarele. Asta înseamnă că încă mai putem ţinti suprafaţa Inelului, nu-i aşa?

— Aşa este, dacă laserele sunt comandate automat.

— Dacă lovim Inelul, vom fi ucişi?

— Întreabă-l pe Nessus. Rasa lui a construit această navă. Vezi dacă poţi să-l dezdoi.

Kzinul strănută dezgustat. Deconectase deja cea mai mare parte a pupitrului de comandă. Doar câteva luminiţe izolate mai arătau că *Mincinosul* continua să fie în funcţiune.

Teela Brown se aplecă asupra Păpuşarului care încă mai zăcea ghemuit în cuşeta sa de salvare. Contrazicând previziunile bărbatului, fata nu arătase nici cel mai mic semn de panică de la începutul atacului cu lasere. Acum mângâia baza gâturilor extraterestrului, aşa cum îl văzuse odată făcând pe Louis.

— Eşti un fricos! îi reproşa ea fiinţei îngrozite. Hai, arată-te! Priveşte-mă! Ai să pierzi toată distracţia!

* * *

Douăsprezece ore mai târziu, Nessus se afla încă în comă catatonică.

— Când încerc să-l întind, nu reuşesc decât să-l fac să se strângă şi mai tare, izbucni Teela, aproape în pragul lacrimilor.

Se retrăseseră în cabina lor pentru a lua masa, dar fata nu putea înghiţi nimic.

— Greşesc undeva, Louis. Simt asta!

— Continui să-l stresezi pomenind tot timpul de distracţie. Nessus nu este în căutarea distracţiei. Lasă-l în plata domnului! Treaba asta nu reprezintă o nenorocire nici pentru el, nici pentru noi! Când va simţi nevoia, se va dezdoi, fie şi numai pentru a se putea apăra. Între timp, lasă-l în marsupiul propriu.

Teela se îndepărtă gânditoare, aproape împleticindu-se; încă nu se adaptase micii diferenţe dintre gravitaţia Pământului şi cea a navei. Începu să vorbească, se răzgândi, se mai răzgândi o dată, apoi întrebă, întunecându-se:

— Ţi-e teamă?

— Destul.

— Asta şi credeam, aprobă ea din cap şi-şi reluă plimbarea. De ce Kzinului nu-i este teamă?

Interlocutorul fusese într-o agitaţie continuă din momentul atacului. Cataloga armamentul disponibil, efectua simple calcule trigonometrice pentru a trasa cursul navei, uneori dădea ordine concise şi hotărâte, de o asemenea manieră încât cereau execuţia imediată.

— Cred că pur şi simplu e îngrozit. Îţi aminteşti cum a reacţionat când a văzut lumea Păpuşarilor? Este îngrozit, dar nu-l va lăsa pe Nessus să bănuiască una ca asta.

Ea clătină din cap:

— Nu înţeleg. De ce sunteţi cu toţii îngroziţi, în afară de mine?

Dragostea şi părerea de rău răsuciră în pieptul lui Louis o durere atât de veche, atât de uitată încât părea aproape nouă. *Sunt nouă aici, toată lumea ştie în afară de mine!*

— Nessus a avut pe jumătate dreptate, încercă el să-i explice. N-ai fost niciodată lovită în viaţă, nu-i aşa? Eşti prea norocoasă pentru asta. Ţi-e teamă să nu fii lovită, dar nu înţelegi durerea, pentru că n-ai simţit-o niciodată.

— Asta e o nebunie. E adevărat că niciodată nu mi-am rupt nimic, dar asta nu reprezintă o forţă paranormală.

— Fireşte că nu. Nu asta înseamnă şansă. Norocul înseamnă statistică şi tu eşti o aberaţie matematică. Din cele 43 de miliarde de fiinţe umane din spaţiul cunoscut, ar fi fost o adevărată surpriză ca Nessus să nu poată găsi pe cineva ca tine. Nu observi ce a făcut? A luat un eşantion de oameni, descendenţi ai câştigătorilor Loteriilor Drepturilor de Naştere. El zice că erau mii, dar pariez că dacă n-ar fi găsit ce căuta printre aceste mii, ar fi mărit eşantionul, cuprinzând doar unul sau doi strămoşi născuţi prin

câştigarea Loteriilor. Asta i-ar fi oferit zeci de milioane de posibilităţi de alegere…

— Dar ce anume căuta?

— Pe cineva ca tine. A luat mai multe mii de oameni şi a început prin a-i elimina pe cei fără şansă. Aici cineva şi-a zdrobit un deget când avea treisprezece ani. Fata aia avea probleme de personalitate. Alta avea acnee. Bărbatul ăsta când pierdea, când câştiga. Celălalt a câştigat o înfruntare, dar şi-a pierdut renumele. Tipul ăsta obişnuia să lanseze rachetomodele, până când şi-a pierdut un deget într-o explozie. Fata asta pierdea constant la ruletă… Vezi? Tu eşti fata care câştigă de fiecare dată. Pâinea cu unt nu-ţi cade niciodată din mână pe partea unsă.

Teela medită preţ de câteva clipe…

— Asta înseamnă că aici funcţionează o lege a probabilităţilor, spuse ea în cele din urmă. Dar, Louis, eu nu câştig de fiecare dată la ruletă!

— Dar nici nu pierzi atât de mult încât s-o simţi!

— N… nu.

— Aşa ceva căuta Nessus.

— Vrei să spui că sunt un fel de monstru?

— Nu, pentru nimic în lume! Nici vorbă de aşa ceva! Nessus a tot eliminat candidaţii lipsiţi de şansă până a rămas cu tine. Crede că a descoperit o lege de bază, dar, de fapt, nu a găsit decât capătul îndepărtat al unei curbe Gauss. Teoria probabilităţilor confirmă existenţa ta. Dar tot ea mai spune că de fiecare dată când dai cu banul, şansele tale de a pierde sunt egale cu ale mele, jumătate-jumătate, asta pentru că Doamna Şansă e lipsită de memorie.

Teela se prăbuşi într-un fotoliu.

— Grozav noroc am mai avut! Sărmanul Nessus, l-am dezamăgit!

— Să-i fie învăţătură de minte!

Colţurile gurii ei schiţară o umbră de zâmbet.

— Asta am putea-o verifica.

— Cum adică?

— Comandă o felie de pâine cu unt. Hai să începem s-o aruncăm în sus…

* * *

Pătratul de umbră era mai negru decât un corp negru, aşa cum este el definit în manualele de şcoală. Un colţ al său făcea o tăietură ascuţită în banda albastră a Lumii Inelare. Cu această crestătură drept martor, ochiul şi mintea putea să-i completeze imaginea, un dreptunghi îngust de negru-al-spaţiului, alarmant de lipsit de stele. Deja decupase o felie importantă a cerului, şi această felie se mărea continuu.

Louis purta o pereche de ochelari cu lentile bombate fabricate dintr-un material care-şi modifica transparenţa sub impactul unei radiaţii luminoase prea puternice ce ar fi căzut normal pe lentilă. Polarizarea carcasei nu era suficientă. Kzinul, care se afla în cabina de comandă şi pilota ce mai rămăsese din navă, purta şi el o pereche. Găsiseră, de asemenea, două lentile separate, fiecare prevăzută cu o mică bandă de fixare, şi le îndesaseră pe capetele lui Nessus.

Pentru ochii umflaţi ai lui Louis, soarele aflat la o distanţă de numai 19 milioane de km era un inel înceţoşat de flăcări înconjurând un mare disc întunecat. Totul frigea în cabină. Instalaţia de răcire urla ca un uragan.

Teela deschise uşa cabinei ei şi o trânti imediat la loc. Apăru un moment mai târziu, purtând şi ea ochelari. Apoi se aşeză alături de Louis, la masa din spaţiul de recreere.

Pătratul de umbră era o absenţă ameninţătoare. Era ca şi cum cineva ar fi şters cu o cârpă udă o zonă de pe o tablă plină cu calcule matematice.

Urletul instalaţiei de aer făcea imposibilă orice comunicare.

Oare cum reuşeau aparatele să disipeze căldura, când afară soarele mult prea apropiat transformase totul într-un furnal încins? Era imposibil, decise Louis. Probabil că o înmagazinau undeva. Undeva, pe circuitul de reciclare a aerului exista o zonă la fel de fierbinte ca o stea, ce devenea mai fierbinte odată cu trecerea fiecărei clipe.

Încă un lucru care să-l îngrijoreze.

Dreptunghiul negru continua să crească.

Din cauza mărimii, lăsa impresia că se mişcă foarte încet. Era la fel de întins ca şi imaginea soarelui, măsurând aproape 1 milion şi jumătate km în lăţime şi mult mai mult în lungime, aproape 4 milioane de km. Aproape instantaneu deveni uriaş. Marginea sa alunecă complet peste soare şi întunericul se instală...

Pătratul de umbră acoperea acum jumătate din Univers. Marginile sale erau nedefinite, negre pe fond negru, imposibil de observat.

Partea din spate a navei, dincolo de zona cabinelor, deveni de un alb strălucitor. Instalaţia de reciclare a aerului radia căldura acumulată, cât timp avea posibilitatea s-o facă. Louis ridică din umeri şi se întoarse să privească pătratul de umbră.

Urletul instalaţiei de reciclat aerul se stinse, tăcerea bruscă lăsându-le un ţiuit în urechi.

— Ei bine? întrebă Teela prudentă.

Kzinul ieşi din cabina de comandă:

— Păcat că ecranele nu mai sunt conectate la nimic! Atâtea întrebări şi-ar fi găsit răspunsul...

— Ca de exemplu? întrebă Louis, pe jumătate asurzit.

— De ce pătratele se mişcă cu o viteză mai mare decât cea orbitală? Oare chiar sunt folosite ca generatoare de electricitate? Ce le face să stea numai cu o anumită faţă întoarsă spre soare? S-ar fi putut răspunde la toate întrebările puse de mâncătorul-de-frunze dacă ne-ar fi rămas măcar un echipament în funcţiune.

— O să ne lovim de soare?

— Bineînţeles că nu. Ţi-am mai explicat asta, Louis. Ne vom afla în spatele pătratului de umbră timp de o oră şi jumătate. O oră mai târziu, vom trece printre pătratul următor şi soare. Dacă în cabină se va face prea cald, vom putea activa şi câmpul de stază.

Ţiuitul din urechi dispăru. Pătratul de umbră era un inform câmp negru, fără margini. Un ochi omenesc nu-şi poate extrage informaţii din negrul pur.

Apoi soarele reapăru. Din nou, cabina fu inundată de urletul instalaţiei de aer.

Louis cercetă cerul, în căutarea următorului pătrat de umbră. Tocmai îl observase, când fulgerul lovi din nou.

Arăta ca un fulger şi sosise precum un fulger, pe nepregătite. Preţ de o fracţiune de secundă, nu fu decât o strălucire îngrozitoare, cu o tentă violetă. Nava se clătină…

Discontinuitate

… se clătină şi fulgerul dispăru. Louis îşi vârî două degete pe sub lentile, pentru a-şi freca ochii năuciţi.

— Ce-a fost asta? exclamă Teela.

Mintea lui Louis se limpezi încet. Observă cum Nessus îşi ridicase un cap prevăzut cu o lentilă de protecţie, cum Kzinul meşterea ceva la un panou, cum Teela se uita la el. Se întoarse.

Soarele era din nou un disc întunecat, dar ceva mai mic decât înainte, înconjurat cu o aură violetă. Se micşorase vizibil în timpul stazei. Momentul trebuie să fi durat câteva ore. Urletul instalaţiei de aer se diminuase şi el, ajungând până în stadiul de şuierat enervant.

Altceva ardea afară.

Ceva ca o buclă de aţă neagră, foarte subţire, înconjurată de o aură alb-violetă. Părea să n-aibă capete. Una dintre extremităţi se pierdea în pata neagră care ascundea soarele. Cealaltă se întindea la nesfârşit în faţa *Mincinosului*.

Aţa se răsucea încet, ca un vierme rănit.

— Se pare că ne-am lovit de ceva, spuse calm Nessus, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic până atunci. Interlocutorule, trebuie să ieşi afară şi să vezi ce s-a întâmplat. Te rog să-ţi pui costumul!

— Ne aflăm în stare de război, răspunse Kzinul. Aici comand eu.

— Excelent. Şi cum ai de gând să procedezi?

Kzinul avu bunul simţ să nu răspundă. Aproape că-şi terminase de montat costumul etanş cu aspect de balon, prevăzut pe spate cu un sac militar. Evident că intenţiona să dea o raită pe afară.

* * *

Kzinul părăsi nava cu unul dintre aeroscutere, un vehicul în formă de clopot, dotat cu propulsoare reactive şi prevăzut cu un post de pilotaj.

Ceilalţi rămaseră să-l privească din interior cum îşi manevrează naveta de-a lungul firului negru. Acesta se răcise considerabil, căci aura din jurul său devenise din alb-violet, alb, apoi alb-portocaliu. Îl urmăriră pe Kzin cum îşi părăseşte vehiculul şi se apropie de fir.

Îl puteau auzi respirând. La un moment dat, percepură chiar şi un mârâit uimit. Dar nu rostise nicio vorbă în microfonul costumului. Trecuse mai bine de o jumătate de oră de când era afară, şi firul se răcise treptat devenind aproape invizibil.

Apoi Interlocutorul se întoarse la bordul *Mincinosului*. Atunci când intră în spaţiul de recreere, îşi câştigase dreptul la atenţia deplină şi respectuoasă a tovarăşilor săi.

— Nu este mai groasă decât aţa obişnuită, spuse Kzinul. Aţi remarcat însă că am rămas cu jumătate de cleşte.

Le arătă resturile uneltei. Aceasta fusese tăiată curat după o suprafaţă plană, şi secţiunea era polizată oglindă.

— Când m-am apropiat suficient ca să văd cât de subţire este, am încercat să-l apuc cu cleştele. Firul a trecut pur şi simplu prin oţel. N-am simţit decât o uşoară rezistenţă.

— O sabie-variabilă s-ar fi comportat exact la fel, murmură Louis.

— Dar o sabie-variabilă are lama formată dintr-un fir metalic aflat în stază Slaver. Ea nu se poate îndoi. Acest... fir se află într-o mişcare continuă, după cum ai văzut.

— Aşadar, e ceva nou. – Ceva care putea tăia ca o sabie-variabilă. Uşor, subţire, rezistent, depăşind posibilităţile tehnologice umane. Ceva care rămânea în stare solidă la o temperatură la care orice substanţă naturală devenea plasmă. – Ceva cu adevărat nou. Dar ce căuta în drumul nostru?

— Gândeşte-te puţin! Tocmai treceam printre pătratele de umbră, când am lovit ceva neidentificat. După aceea,

am descoperit un fir aparent infinit, aflat la o temperatură comparabilă cu cea a interiorului unei stele fierbinţi. Evident că l-am lovit. El a reţinut căldura impactului. Presupun că era întins între pătratele de umbră.

— Probabil că ai dreptate. Însă de ce se afla acolo?

— Putem doar să emitem speculaţii, răspunse Interlocutorul. Inginerii Lumii Inelare folosesc pătrate de umbră spre a asigura intervale de noapte. Pentru a-şi îndeplini misiunea, acestea trebuie să acopere soarele, iar nu să se întoarcă cu o muchie spre el. Constructorii inelului au folosit mai multe fire ciudate pentru a lega toate pătratele într-un lanţ, imprimându-i apoi o viteză mai mare decât cea orbitală, pentru a-l pune sub tensiune. Firele sunt întinse, iar pătratele sunt ţinute în poziţie normală faţă de soare.

Era o imagine extrem de ciudată. Douăzeci de pătrate de umbră prinse într-un dans misterios, având laturile legate prin fire lungi de 8 milioane de km…

— Am avea nevoie de un asemenea fir, spuse Louis. Aplicaţiile sale ar fi nelimitate…

— N-am avut cum să-l aduc la bord sau să tai o bucată din el.

— Este posibil ca traiectoria noastră să fi fost modificată de coliziune, interveni Păpuşarul. Putem calcula dacă vom mai ajunge pe Lumea Inelară.

Nimeni nu era capabil să se gândească la vreo soluţie.

— N-ar fi exclus să pierdem întâlnirea cu Inelul, deşi coliziunea s-ar putea să nu ne fi luat prea mult din momentul de rotaţie. Există riscul de a ne înscrie pentru totdeauna pe o orbită eliptică, se lamentă Nessus. Teela, norocul tău s-a dovedit a fi mincinos!

Fata ridică din umeri.

— Niciodată n-am afirmat că aş putea juca rolul unui talisman norocos.

— Cel-Din-Urmă m-a dezinformat. Să fie aici, aş avea câteva cuvinte grele să-i spun arogantului meu logodnic.

* * *

În noaptea aceea, masa se preschimbă într-un ritual. Echipajul *Mincinosului* îşi luă ultima cină în spaţiul de recreere. În capătul mai îndepărtat, se afla Teela Brown, îmbrăcată într-o cămaşă unduitoare, vaporoasă, de un negru-portocaliu, care părea că nu cântăreşte nici măcar câteva zeci de grame. În spatele ei, Lumea Inelară se rotea încetişor. Din când în când, tânăra se întorcea să o privească. Cu toţii făceau acelaşi lucru. Dar dacă Louis trebuia să ghicească sentimentele celorlalţi extratereştri, în privinţa Teelei totul era simplu – nu vedea în ea decât nerăbdare. Şi că simţeau la fel: nu aveau să rateze Lumea Inelară.

În acea noapte, Louis făcu dragoste cu o ferocitate care mai întâi o uimi pe fată, apoi o încântă.

— Deci asta se întâmplă cu tine când ţi-e teamă! Va trebui să ţin minte.

Nu avea chef să-i răspundă la fel de spiritual.

— Mă tot gândesc că asta ar putea fi ultima dată. „Oricine mi-ar fi parteneră”, adăugă în sinea lui.

— Oh, Louis, doar ne aflăm într-o carcasă Produs General!

— Şi dacă nu funcţionează câmpul de stază? Carcasa poate că va supravieţui impactului, dar noi ne-am transforma într-o pastă…

— Pe sufletul lui Finagle, încetează să-ţi mai faci griji!

Şi tânăra îşi plimbă degetele pe spatele lui, pornind din ambele părţi. El o strânse cât mai aproape, astfel încât să nu-i poată vedea faţa…

Când, în cele din urmă, Teela adormi adânc, plutind ca un vis frumos între cele două discuri pentru dormit, Louis o părăsi. Extenuat, satisfăcut, adastă îndelung sub un duş fierbinte, alături de un recipient cu coniac rece, pus în echilibru pe marginea băii.

Avusese încă o dată ocazia să guste din plăcerile vieţii.

* * *

Albastru deschis cu dungi albe, albastru închis fără niciun fel de detalii. Lumea Inelară umplea cerul. La

început, se putuseră distinge doar detaliile norilor: furtuni, curenţi paraleli, calm deplin, toate în miniatură. Apoi imaginea se mărise. Apăruseră contururile mărilor… Lumea Inelară era acoperită aproape pe jumătate de apă.

Nessus se afla în siguranţă în cuşeta sa, legat solid, curbat protector asupra sa însuşi. Kzinul, Louis şi Teela îşi puseseră şi ei centurile şi priveau.

— Mai bine ai deschide ochii, îl sfătui Louis pe Păpuşar. Topografia s-ar putea să ne fie folositoare mai târziu.

Nessus se conformă. Un cap turtit de piton se ridică să observe peisajul impunător.

Oceane, fulgerul culcat al unui râu, un lanţ muntos…

Niciun semn de viaţă. Ar fi trebuit să se afle la mai puţin de o mie cinci sute de kilometri, pentru a detecta urme de civilizaţie. Lumea Inelară alerga sub ei, ştergând detaliile înainte de a putea fi observate. De fapt, detaliile n-aveau să conteze prea mult. Oricum, urmau să se prăbuşească într-un teritoriu necunoscut.

Viteza estimată a navei: 320 km/secundă. Suficientă pentru a-i scoate confortabil din sistemul stelar, dacă n-ar fi intervenit Lumea Inelară.

Peisajul se ridica în faţă şi în părţi cu 1200 km/secundă. Pieziş, o mare cu aspect de salamandră veni către ei, crescu, ajunse dedesubtul lor, dispăru. Brusc, peisajul străluci violet.

Discontinuitate

10.
Pardoseala Inelului

O clipă de lumină alb-violetă, strălucitoare ca un flash. O sută şaizeci de kilometri de atmosferă, comprimată într-o clipă la dimensiunile unui con de plasmă fierbinte ca o stea, lovi puternic prova *Mincinosului*.

Louis clipi şi imediat se treziră pe sol.

Auzi plângerea disperată a Teelei:

— Nu-i drept, am pierdut totul!

Şi răspunsul Păpuşarului:

— Să fii martorul unor evenimente titanice este întotdeauna periculos, de multe ori dureros şi uneori fatal. Trebuie să mulţumeşti câmpului de stază Slaver, dacă nu şi norocului tău.

Louis percepu toate acestea, dar nu le luă în seamă. Se simţea îngrozitor de năuc. Ochii săi încercau să găsească un orizont…

Tranziţia bruscă de la cădere la senzaţia de sol stabil l-ar fi bulversat destul şi fără poziţia ciudată în care se găsea *Mincinosul*. Navei îi mai lipseau treizeci şi cinci de grade pentru a sta în cap. Cu gravitaţia cabinei încă funcţionând perfect, ea se potrivea cu restul peisajului ca o pălărie întoarsă pe dos.

Cerul semăna întru totul cu cel de amiază dintr-o zonă temperată a Pământului. Peisajul era însă deconcertant: podiş uşor vălurit şi translucid, iar în depărtare nişte piscuri colorate în roşu-maroniu. Dar ca să-ţi faci o impresie ca lumea, trebuia să ieşi afară.

Louis îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică.

Echilibrul său era precar, deoarece ochii şi urechea internă nu cădeau de acord în privinţa noţiunii de „jos”.

Bărbatul se mişcă încet. Uşurel. Fără grabă. Pericolul imediat trecuse.

Se întoarse pentru a o vedea pe Teela în sas. Fata nu purta costumul presurizat. Uşa interioară tocmai se închidea. Urlă:

— Teela, eşti nebună? Vino aici imediat!

Prea târziu. Ea nu mai avea cum să-l audă prin blindajul închis ermetic. Louis alergă la dulapuri.

Analizoarele de aer ale navei se vaporizaseră odată cu restul senzorilor externi. Trebuia să-şi pună un costum presurizat şi să-şi folosească analizoarele portabile pentru a afla dacă aerul Inelului putea fi respirat în siguranţă.

Doar dacă Teela nu s-ar fi prăbuşit şi ar fi murit înainte de a ieşi el… Şi în acest fel s-ar fi putut informa.

Uşa exterioară se deschise.

În mod automat, gravitaţia artificială se întrerupea în sas. Teela Brown căzu cu capul înainte prin uşa deschisă, dar se agăţă cu mâna de o bară, doar atât cât să-şi schimbe unghiul de cădere. Ateriză pe fund, în loc să cadă în cap.

Louis îşi puse costumul său presurizat, îi închise fermoarele, îşi îndesă casca pe cap şi-i închise clapetele. Afară, deasupra sa, Teela era în picioare frecându-şi locul cu care amortizase căzătura. Nu părea să respire cu greutate.

Louis intră în sas. N-avea rost să-şi verifice rezerva de aer a costumului, intenţiona să stea afară doar atâta timp cât le era necesar instrumentelor să-i spună dacă aerul din exterior era respirabil.

În ultima clipă îşi aminti de înclinarea navei, se apucă de bara uşii. Atunci când gravitaţia redusă a cabinei dispăru, Louis se roti, rămase o clipă agăţat în mâini şi-şi dădu drumul.

Picioarele-i fugiră de sub el în momentul în care atinse solul. Ateriză cu greutate pe gluteus maximus.

Materialul cenuşiu, neted, translucid de sub navă era teribil de alunecos. Bărbatul încercă să se ridice în picioare,

apoi se dădu bătut. Stând în fund, îşi examină indicatoarele de pe piept.

În cască îi răsună vocea înfundată a Kzinului.

— Louis?

— Da.

— Aerul e respirabil?

— Aproximativ. Totuşi, pare destul de rarefiat. Cum ar fi, să zicem, la 1500 metri peste nivelul mării, în standard pământean.

— Să ieşim şi noi?

— Desigur, dar luaţi cu voi o frânghie şi legaţi-o de vreo bară din sas. Altfel, n-o să ne mai putem urca niciodată înapoi. Aveţi grijă când coborâţi. Suprafaţa este aproape ca oglinda.

Teela părea că n-are nicio problemă cu suprafaţa lunecoasă. Stătea în picioare, cu braţele încrucişate, având o mină bosumflată, aşteptând ca Louis să termine cu prostiile şi să-şi scoată casca. El se conformă.

— Am ceva personal să-ţi spun, i se adresă el.

Apoi, continuă să-i vorbească pe un ton destul de dur. Îi aminti de datele nesigure revelate de analiza spectrală a unei atmosfere, efectuată de la o distanţă de doi ani-lumină. De otrăvurile subtile, de componentele metalice şi de ciudatele prafuri, reziduuri organice şi catalizatoare care pot otrăvi o atmosferă altfel foarte respirabilă şi care pot fi detectate printr-o analiză chimică a unui eşantion din respectivul aer. Îi vorbi despre neglijenţă criminală şi nechibzuinţă, despre prostia de a se oferi în mod inconştient drept cobai. Îşi vărsă întregul năduf înainte ca restul echipajului să fi apucat să părăsească sasul.

Kzinul coborî pe sfoară, ateriză în picioare şi se îndepărtă câţiva paşi, atent ca o felină ce era, dând dovadă de un echilibru de dansator. Nessus apăru şi el, ţinându-se strâns de frânghie, alternativ, cu dinţii celor două guri şi ateriză în poziţie de trepied.

Niciunul dintre ei nu lăsă să se vadă că remarcase supărarea Teelei. Stăteau sub carcasa deformată a *Mincinosului* şi priveau în jurul lor.

* * *

Se aflau într-un defileu enorm de adânc. Solul acestuia era de un cenuşiu translucid şi perfect plan, aidoma unei imense oglinzi de telescop. Marginile sale, situate la o distanţă de aproape 100 m în ambele laturi ale navei, formau pante uşoare de lavă neagră. Louis avea senzaţia că lava încă mai unduia şi curgea în faţa ochilor săi. Este încă fierbinte, gândi el, în urma impactului provocat de aterizarea *Mincinosului*.

Zidurile înalte de lavă se întindeau în spatele navei, perfect drepte, până când se micşorau, atingând dimensiunile unui punct abia vizibil.

Louis încercă să se scoale. Din toţi patru, era singurul care avea probleme cu echilibrul. Îşi strânse picioarele sub el, apoi se ridică, într-un echilibru instabil, fiind incapabil să se mişte.

Interlocutorul înhăţă laserul de analizare şi ţinti zona din faţa lui. Cu toţii observară punctul de lumină verde concentrată… evoluând în tăcere. Niciun trosnet al materiei solide explodând în vapori. Niciun fel de aburi sau fum formându-se acolo unde lovise fasciculul. Când îşi ridică degetul de pe trăgaci, lumina dispăru instantaneu – locul nu strălucea şi nici nu prezenta vreo altă urmă.

— Ne aflăm într-un şanţ săpat de propria noastră aterizare, dădu Kzinul verdictul. Materialul de fundaţie al Inelului a fost cel care ne-a oprit în cele din urmă. Nessus, ce poţi să ne spui despre el?

— E ceva nou, răspunse Păpuşarul. Se pare că nu reţine căldura. Şi totuşi, nu este o varietate a materialului din care este construită o carcasă Produs General, şi nici nu se bazează pe un câmp de stază Slaver.

— Vom avea nevoie de echipament de protecţie pentru a urca pereţii aceştia, spuse Louis.

Nu era prea interesat de natura materialului de fundaţie al Inelului. Cel puţin nu în acest moment.

— … Mai bine rămâneţi aici, cât timp voi încerca eu să urc.

La urma urmei, era singurul care purta un costum de protecţie presurizat.

— Vin şi eu! zise Teela.

Deplasându-se aproape fără efort, fata se strecură sub braţul său. El se sprijini cu greutate de ea, şi amândoi începură să urce panta de lavă, clătinându-se.

Deşi foarte abruptă, panta se putea urca.

— Mulţumesc, îi zisese Louis Teelei, în momentul în care-şi începuse ascensiunea.

O clipă mai târziu, bărbatul îşi dăduse seama că Teela îl urma. Nu protestase. Cu cât fata învăţa mai repede să se uite pe unde calcă, cu atât creşteau şansele ca ea să trăiască.

Parcurseseră deja câţiva metri ai pantei, când tânăra urlă şi începu să danseze. Sărind foarte sus, se întoarse şi se lăsă să alunece în josul pantei. Când atinse pardoseala Inelului, alunecă precum o sanie pe un strat… de zăpadă. Rostogolindu-se, reuşi să se întoarcă, ţinându-se cu mâinile de şale şi privind în sus, umilită, rănită şi furioasă.

Ar fi putut fi şi mai rău, îşi zise Louis în sinea lui. Ar fi putut să alunece, să cadă şi să-şi ardă mâinile neprotejate, şi n-ar fi fost vina lui. Bărbatul continuă să urce, reprimându-şi sentimentele de vinovăţie.

Valul de lavă avea o înălţime de aproape 12 metri. La partea sa superioară făcea loc unui strat curat de nisip alb.

Aterizaseră într-un deşert. Inspectând împrejurimile cu ochiul liber, Louis nu reuşi să observe nicio nuanţă de verde, specifică vegetaţiei, sau de albastru-al-apei. La urma urmei, avuseseră noroc – *Mincinosul* s-ar fi putut prăbuşi peste un oraş.

Sau peste mai multe oraşe. La aterizare, se formase o brazdă ce se întindea pe kilometri întregi prin nisipul alb. În depărtare, dincolo de locul în care şanţul se închidea, începea altul. Nava săltase de mai multe ori. Şanţurile produse de *Mincinos* veneau în continuare, unul după altul, îngustându-se, devenind în cele din urmă o linie punctată, o dâră… Louis îşi lăsă ochii să urmărească această dâră şi se pomeni privind în infinit.

Lumea Inelară n-avea orizont – nu exista o linie unde pământul se contopea cu cerul. În schimb, bolta şi solul păreau că se unesc într-o regiune în care detaliile de mărimea unor continente aveau dimensiunea unor puncte, unde toate culorile se amestecau în albastrul cerului. Punctul de fugă îi reţinea privirea. Când, în cele din urmă clipi, o făcu depunând un efort deliberat.

Aidoma prafului neantului de pe Muntele Lookitthat, văzut cu decenii în urmă, la secole-lumină distanţă… aidoma nedeformatelor adâncuri ale spaţiului văzute de un miner de pe Centură în nava sa solitară… orizontul Lumii Inelare putea pune stăpânire pe ochii şi mintea unui om, înainte ca acesta să-şi dea seama de pericol.

Louis se întoarse cu faţa spre ravenă şi strigă:

— Lumea este plată!

Ceilalţi se priviră miraţi.

— Am trasat o linie măricică în vreme ce coboram. Nu văd nimic care să fie viu primprejur, aşa încât putem zice c-am fost norocoşi. Acolo unde ne-am lovit, solul s-a despicat, lăsând să se vadă dâra de cratere mici, provocate de meteoriţii secundari, susţinând tot traseul nostru.

Se întoarse cu 180 de grade şi continuă:

— În direcţia opusă…

Imediat, însă, îşi înghiţi cuvintele.

— Ce s-a întâmplat, Louis?

— E cel mai înalt munte pe care l-am văzut în viaţa mea…

— Ce s-a întâmplat, Louis?

Vorbise prea încet.

— E un munte! urlă el. Aşteptaţi să daţi ochii cu el! Constructorii Lumii Inelare au vrut ca în lumea asta să existe un munte pe măsură. Totuşi, este inutil de înalt, după părerea mea. Prea înalt ca să se cultive ceva pe el, prea înalt chiar şi pentru schiat…

Era magnific. Un munte aproape conic, izolat, fără să aparţină vreunui lanţ. Avea aspectul unui vulcan, al unui simulacru de vulcan, de fapt, deoarece sub Inel nu exista magma necesară formării vulcanilor. Baza sa se pierdea în

ceaţă. Pantele înalte se vedeau prin ceea ce trebuiau să fie straturile rarefiate de aer, iar vârful prezenta ceva aparte, ceva ce aducea cu zăpada, zăpadă murdară, desigur, de vreme ce nu era suficient de strălucitoare. Poate că era un strat de permafrost.

Muchiile piscului se vedeau cu o claritate de cristal. Oare depăşea limita superioară a atmosferei? Un munte adevărat de asemenea dimensiuni s-ar fi prăbuşit sub propria greutate, dar acesta era probabil gol pe dinăuntru.

„Cred că am să încep să-i respect pe Inginerii Lumii Inelare”, îşi zise Louis Wu în sinea lui. Într-o lume construită pe baza unor prescripţii tehnice stricte, existenţa unui asemenea munte n-ar fi avut niciun sens. Şi totuşi, era recomandabil ca fiecare lume să aibă cel puţin un munte care să nu poată fi urcat până în vârf.

* * *

Ceilalţi îl aşteptau sub curbura carcasei *Mincinosului*. Toate întrebările puteau fi comprimate într-una singură:

— Ai văzut vreo urmă de civilizaţie?

— Nu.

Îl puseră să le descrie tot ce văzuse. Stabiliră direcţiile. Sensul de rotaţie era de-a lungul şanţului săpat de *Mincinos* la aterizare. Sensul invers era înspre munte. Babord şi tribord erau direcţiile stânga, respectiv dreapta, privind spre sensul de rotaţie.

— Ai zărit zidurile de la babord sau tribord?

— Nu, şi nu înţeleg de ce. Ar fi trebuit să fie acolo.

— N-ai avut noroc, zise Nessus.

— Imposibil, poţi să vezi până la distanţe de mii de kilometri.

— N-am spus că aşa ceva nu este posibil, ci doar că n-ai avut noroc. Apoi, o luă de la capăt cu întrebările: N-ai văzut nimic, în afară de deşert?

— Nu chiar. La babord am observat o urmă de albastru. S-ar putea să fie un ocean. În egală măsură, însă, ar fi posibil ca distanţa să-mi fi jucat feste…

— N-ai zărit niciun fel de clădiri?

— Nimic.

— Dâre de condens pe cer? Linii drepte care ar putea fi autostrăzi?

— Nimic.

— Ai remarcat vreun indiciu specific civilizaţiei?

— Dacă aş fi văzut, v-aş fi spus. Din câte ştiu, toţi locuitorii Inelului, în număr de miliarde, s-au mutat pe o sferă Dyson luna trecută.

— Louis, trebuie să găsim regiunile civilizate!

— Ştiu asta.

Era mult prea evident. Trebuiau să scape de pe Lumea Inelară – şi, ceea ce era mai grav, nu erau în stare să-l mute singuri pe *Mincinos*. Nişte barbari nu i-ar fi putut ajuta, indiferent cât de mulţi sau de prietenoşi ar fi fost.

— Toată situaţia asta include şi un aspect fericit, punctă Louis Wu. Nu trebuie să reparăm nava. Dacă am transporta *Mincinosul* la marginea Inelului şi l-am îmbrânci peste Zid, rotaţia lui i-ar imprima viteza necesară ieşirii din raza de acţiune a gravitaţiei stelei. Odată ajunşi acolo, am putea folosi hiperpropulsorul.

— Dar mai întâi trebuie să găsim ajutoare.

— Sau să-i obligăm să ne ajute, interveni Kzinul.

— Şi atunci, de ce nu faceţi ceva, în loc să staţi aici şi să trăncăniţi? izbucni Teela.

Tânăra tăcuse până în acel moment, lăsându-i pe ceilalţi să-şi epuizeze sacul de întrebări.

— Trebuie să scăpăm de aici, nu-i aşa? De ce nu scoatem aeroscuterele din navă? Hai să ne mişcăm! Abia după aceea mai putem vorbi!

— N-am niciun chef să părăsesc nava, zise Păpuşarul.

— N-ai chef?! Aşteptaţi ajutor de undeva? Există vreo fiinţă căreia i-am stârnit interesul? A răspuns cineva apelurilor noastre radio? Louis spune că ne aflăm în mijlocul unui deşert. Cât vrei să mai aşteptăm aici?

Fata nu-şi dăduse seama că Nessus avea nevoie de timp pentru a-şi aduna curajul. Şi mai ales, gândi Louis, ea n-avea niciun pic de răbdare.

— Fireşte că vom pleca, explică Păpuşarul. Mi-am exprimat prost şovăiala. Dar, mai întâi, trebuie să decidem încotro s-o luăm. În caz contrar, nu vom şti ce să luăm cu noi şi ce să lăsăm în urmă.

— Către cel mai apropiat zid.

— Are dreptate, interveni Louis. Dacă a mai rămas pe undeva un dram de civilizaţie, ar trebui să se afle, fără îndoială, în apropierea zidurilor. Numai că nu ştim cât de departe sunt ele. Ar fi trebuit să le văd de sus.

— Nu cred, zise Păpuşarul.

— La naiba, tu n-ai fost acolo! Perspectiva e nesfârşită! Mii de kilometri fără niciun fel de obstacol. Ia stai o clipă…

— Inelul are o lăţime de aproape 1.600.000 km.

— Tocmai mi-am dat seama de proporţii, răspunse Louis Wu. Scala. Încă mă înşală. Încă nu pot să vizualizez ceva atât de gigantic.

— O să te obişnuieşti, îl asigură Păpuşarul.

— Mă îndoiesc. Cine ştie, poate creierul meu nu-i suficient de mare pentru a concepe aşa ceva… Tot timpul, îmi amintesc cât de îngust era Inelul văzut din spaţiul îndepărtat. Ca o bucăţică de panglică albastră. Panglică albastră! repetă Louis, cutremurându-se.

Dacă Zidul măsura 1500 km înălţime, atunci la ce distanţă trebuia să se afle pentru ca Louis Wu să nu-l poată distinge?

Să presupunem că putea să vadă până la o distanţă de 1500 km, într-o atmosferă plină de praf şi de vapori de apă, întrucâtva neclară, asemănătoare celei terestre. Dacă un asemenea aer făcea loc vidului efectiv după 65 km…

Atunci, cel mai apropiat zid trebuia să se afle la cel puţin 40 de mii de km.

Pe Pământ, dacă te-ai fi apucat să parcurgi în zbor o asemenea distanţă, te-ai fi reîntors în punctul de plecare. Dar aici era posibil ca zidul să se afle chiar şi mai departe.

— Nu putem să remorcăm *Mincinosul* cu aeroscuterele noastre, zise Kzinul. Dacă vom fi atacaţi, va trebui să abandonăm nava. Mai bine s-o lăsăm aici, lângă un reper proeminent.

— A zis cineva ceva de remorcatul navei?

— Un bun militar se gândeşte la toate. În ultimă instanţă, n-ar fi exclus să recurgem şi la aşa ceva, dacă nu găsim ajutor în regiunea zidului.

— O să găsim, îl asigură Nessus.

— Probabil că are dreptate, interveni Louis. Astroporturile sunt plasate pe margine. Admiţând că tot Inelul s-ar fi reîntors la epoca de piatră, singura regiune din care civilizaţia ar putea începe să se răspândească iarăşi ar fi zona zidurilor, şi asta s-ar întâmpla odată cu reîntoarcerea unor nave călătoare.

— Faci speculaţii cam prea hazardate! remarcă Kzinul.

— Se prea poate!

— Dar, în general, sunt de acord cu tine. Aş mai adăuga că şi în cazul în care Inelul şi-ar fi epuizat toate marile sale secrete, tot am mai putea găsi niscaiva utilaje în funcţiune sau reparabile în vreunul dintre astroporturi…

Dar care dintre ziduri era cel mai apropiat?

— Teela are dreptate, vorbi din nou Louis, cuprins brusc de febrilitate. Hai să ne apucăm de treabă! Noaptea poate vom reuşi să vedem mai departe.

Urmară câteva ore de muncă susţinute. Mutară şi sortară maşinăriile, scoţându-le din navă şi coborând piesele grele pe cablu. Schimbarea bruscă de gravitaţie ridica unele probleme, dar echipamentele nu erau fragile.

La un moment dat, în cursul acestor ore, Louis se găsi faţă în faţă cu Teela, în navă.

— Ai o figură de parcă tocmai ţi-ar fi fost otrăvit animalul favorit… Vrei să stăm de vorbă?

Fata clătină din cap, evitând să-l privească în ochi. Bărbatul observă că se număra printre puţinele reprezentante ale sexului slab pe care lacrimile nu le urâţeau.

— Atunci am să vorbesc eu. Când ai ieşit din sas fără costum presurizat, am crezut că s-a zis cu tine. Şi, ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, 15 minute mai târziu ai încercat să urci o pantă de lavă în răcire, încălţată doar cu pantofi-de-navă.

— Doreai să-mi ard tălpile!

— Aşa este. De ce te miri? Avem nevoie de tine vie, nu moartă. Nu vreau să mori. Vreau să te obişnuieşti să fii prudentă. N-ai învăţat asta până acum, aşa că trebuie s-o faci de-acum încolo. Ai să-ţi aminteşti de picioarele rănite mult mai mult decât de predicile mele.

— Aveţi nevoie de mine! Asta-i o glumă bună. Ştii bine de ce m-a luat Nessus. Nu sunt decât un talisman norocos care a dat greş.

— În privinţa asta, sunt de acord cu tine. Ca talisman, eşti concediată. Hai, zâmbeşte! Avem nevoie de tine, într-adevăr. Avem nevoie de tine ca să mă menţii fericit şi să nu fiu nevoit să-l violez pe Nessus. Avem nevoie de tine ca să faci toate muncile grele, în timp ce noi vom sta cu burta la soare. Avem nevoie de tine ca să vii cu idei inteligente…

Ea încercă să râdă, dar grimasa i se transformă în plâns. Îşi îngropă faţa în umărul lui şi hohoti, înfigându-i adânc unghiile în spate.

Nu era chiar prima dată când o femeie plângea în braţele lui Louis Wu, dar Teela avea probabil cele mai temeinice motive s-o facă. Bărbatul o strânse în braţe, masându-i uşor muşchii spatelui, şi aşteptă sfârşitul crizei.

În cele din urmă, ea începu să vorbească prin materialul costumului lui.

— De unde era să ştiu eu că roca o să mă ardă!

— Aminteşte-ţi de legile lui Finagle. Perversitatea Universului tinde către un maximum. Universul e ostil.

— Dar m-a durut!

— Roca s-a întors împotriva ta. Te-a atacat. Ascultă, pledă el, trebuie să te deprinzi să fii paranoică. Să gândeşti ca Nessus.

— Nu pot! Nu ştiu cum gândeşte el. Nu-l înţeleg deloc… Teela îşi ridică faţa brăzdată de lacrimi: … Nu te înţeleg nici *pe tine*.

— Mda…, medită bărbatul, plimbându-şi degetele pe omoplaţii ei şi apoi în jos pe vertebre. Să zicem că aş afirma că Universul este inamicul meu. M-ai considera tâmpit?

Ea dădu cu furie din cap.

— Universul e împotriva mea, continuă Louis Wu. Universul mă urăşte. Universul n-are nevoie de un bătrân de două sute de ani. Ce modelează o specie? Evoluţia, nu-i aşa? Evoluţia i-a dat Kzinului capacitatea de a vedea noaptea şi simţul deosebit al echilibrului. Evoluţia i-a dat lui Nessus reflexul de a întoarce spatele pericolelor. Evoluţia dezactivează sistemul sexual al unui bărbat după cincizeci sau şaizeci de ani, apoi îl abandonează. Asta deoarece ea nu mai are ce face cu un organism ce nu se mai poate reproduce. Mă urmăreşti?

— Desigur. Eşti prea bătrân ca să te mai reproduci, îl înţepă ea.

— Corect. Cu câteva secole în urmă, nişte geneticieni au făcut experienţe asupra genelor trestiei şi au pus la punct acceleratorul metabolic. Ca un rezultat direct, acum am vârsta de două sute de ani şi sunt încă perfect sănătos. Dar asta nu din cauză că Universul ţine la mine. Universul mă urăşte. A încercat să mă ucidă de multe ori. Aş vrea să-ţi pot arăta cicatricile. Nu mă îndoiesc că va încerca şi în continuare.

— Pentru că eşti prea bătrân ca să te mai reproduci.

— Pe isteriile lui Finagle, femeie! Eşti unica fiinţă care nu ştie să-şi poarte singură de grijă! Te afli pe un teritoriu străin, ale cărui reguli nu le cunoaştem şi nici nu ştim ce ne aşteaptă. Dacă mai încerci să mergi pe lavă fierbinte, data viitoare s-ar putea s-o păţeşti mai rău! Fii pe fază! M-ai înţeles?

— Nu, îi răspunse Teela. Nu înţeleg.

Mai târziu, după ce ea îşi spălase faţa, cărară şi al patrulea aeroscuter în sas. Ceilalţi îi lăsaseră singuri de mai bine de o oră şi jumătate. Deciseseră să-i evite pe cei doi oameni care aveau de rezolvat probleme strict umane? Posibil.

* * *

Între pereţii înalţi de lavă se întindea o bandă infinită din materialul de fundaţie al Inelului, atât de netedă încât părea lustruită. În prim plan, un gigantic tub catodic de

sticlă stătea răsturnat pe o parte. Dincolo de marginea curbată a cilindrului transparent se aflau o grămadă de echipamente şi patru siluete ciudate, părând uşor disperate.

— Cum rezolvăm problema apei? întrebă Louis. N-am văzut niciun fel de lacuri. Vom fi nevoiţi să ne reciclăm apa propriilor corpuri?

— Nu, răspunse Nessus, deschizând secţiunea din spate a aeroscuterului său, pentru a le arăta rezervorul de apă şi răcitorul-condensator care urma să extragă umezeala din aer.

Aeroscuterele constituiau adevărate miracole ale domeniului de proiectare. În afara locurilor de comandă, foarte personalizate, toate erau construite la fel: o pereche de sfere cu diametrul de aproape un metru şi jumătate legate printr-un şasiu care conţinea atât şaua, cât şi postul de comandă. Jumătate din secţiunea din spate era rezervată spaţiului de depozitare, şi tot acolo mai existau şi nişte hamuri pentru echipamentul suplimentar. Cele patru picioare plane – extinse acum, deoarece se aflau pe sol – urmau să se retragă în cele două sfere în timpul zborului.

Aeroscuterul Păpuşarului avea o şa înclinată, un fel de saltea prevăzută cu centuri de siguranţă cu trei scobituri pentru cele trei picioare ale sale. Nessus avea să se lungească pe burtă, rămânând nemişcat, conducându-şi vehiculul doar cu cele două guri.

Aeroscuterele pentru Louis şi Teela aveau prevăzute un fel de fotolii anatomice cu tetiere, dotate cu un set de comenzi de reglare a înclinării. La fel ca în cazul şeilor destinate lui Nessus sau Kzinului, şi acestea erau solidare cu şasiul vehiculului şi aveau prevăzute suporturi pentru picioare. În schimb, şaua Interlocutorului era mult mai voluminoasă şi fără tetieră. În plus pe ambele laturi erau dispuse o sumedenie de locaşuri pentru unelte. Sau pentru arme?

— Trebuie să luăm cu noi orice ar putea fi folosit ca armă, spunea Kzinul în timp ce cotrobăia fără încetare printre echipamentele împrăştiate pe sol.

— N-am luat cu noi arme, îi răspunse Nessus, pentru că voiam să ne arătăm intenţiile paşnice.

— Şi atunci, ce sunt astea? întrebă felina arătând spre obiectele pe care le pusese deoparte.

— Toate sunt unelte. Acestea sunt lasere-flash, cu fascicule de dimensiuni variabile. În timpul nopţii, pot fi folosite pentru a vedea la mare distanţă, deoarece lăţimea fasciculului poate fi îngustată la nesfârşit prin acţionarea acestui inel. Cel care le foloseşte trebuie să fie atent să nu găurească obiectele sau persoanele aflate la mică distanţă, deoarece există posibilitatea ca razele să fie aproximativ paralele şi extrem de intense. Aceste pistoale pentru duel sunt destinate reglării eventualelor diferende dintre noi. Ele au o descărcare de zece secunde. Cel care-l foloseşte trebuie să aibă grijă să nu atingă acest buton, deoarece…

— Deoarece se comută pe o descărcare de o oră, interveni pământeanul. Este un model Jinxian, nu?

— Da, Louis, iar acest obiect este o unealtă de săpat modificată. Poate cunoşti dispozitivul de săpat pe care-l poţi găsi în orice trusă de stază Slaver…

Probabil că se referea la dezintegratorul Slaver, îşi zise bărbatul. Dezintegratorul era în mod cert o unealtă de săpat. Acolo unde lovea fasciculul său îngust, sarcina electronului era anulată temporar. Materia solidă devenită brusc pozitivă avea tendinţa să se transforme într-un nor de praf monoatomic.

— N-are nicio valoare ca armă! mormăi Kzinul. L-am studiat şi noi. Funcţionează prea lent pentru a putea fi folosit împotriva unui inamic.

— Exact. Este o jucărie inofensivă. Acest obiect…

Obiectul ţinut în gura Păpuşarului arăta ca o puşcă cu două ţevi, cu deosebirea că patul avea o construcţie specifică pentru Păpuşari, aidoma mercurului surprins în momentul în care e gata să-şi schimbe forma.

— … Acest obiect funcţionează la fel ca un dezintegrator Slaver, cu deosebirea că unul dintre fascicule suprimă sarcina pozitivă a protonului. Ce-l care-l utilizează

trebuie să fie atent să nu folosească ambele fascicule deodată, deoarece acestea sunt paralele şi separate.

— Înţeleg, zise Kzinul. Dacă li se permite celor două fascicule să lovească unul lângă altul, va lua naştere un curent.

— Exact.

— Crezi că adaptările astea vor fi suficiente? Nu avem nicio idee în privinţa celor ce ne aşteaptă…

— Nu-i chiar aşa, interveni Louis Wu. La urma urmei, asta nu e o planetă. Dacă a existat vreun animal periculos pentru locuitorii Lumii Inelare, probabil că el a fost lăsat pe planeta de baştină. N-o să ne întâlnim cu tigri… sau cu ţânţari.

— Şi dacă locuitorilor Lumii Inelare le plac tigrii? se întrebă Teela.

Era o ipoteză corectă, în ciuda modului în care fusese exprimată. În fond, ce ştiau ei despre psihologia acelor fiinţe? Doar că veneau de pe o planetă cu apă care se învârtea probabil în jurul unui soare de tip K9. Din acest punct de vedere ei puteau arăta ca oamenii, ca Păpuşarii, Kzinii, Grogii, delfinii, balenele…, dar asta era doar o supoziţie.

— O să ne temem de locuitorii Lumii Inelare mai mult decât de animalele lor, prezise Kzinul. Trebuie să luăm cu noi toate armele posibile. Vă sugerez să mă învestiţi cu comanda acestei expediţii, pe perioada staţionării noastre aici, până în momentul în care vom părăsi Inelul.

— Am asupra mea taspul.

— N-am uitat asta, Nessus. Poţi să-l consideri ca un fel de putere de veto, la modul absolut. Îţi recomand să-l foloseşti, însă, cu foarte mare măsură. Gândiţi-vă cu toţii! se ridică Kzinul în faţa lor, cu întreaga prestanţă a celor două sute de kilograme prevăzute cu dinţi şi gheare şi învelite în blană portocalie. Se presupune că suntem fiinţe raţionale. Gândiţi-vă la situaţia în care ne aflăm! Am fost atacaţi. Nava noastră e pe jumătate distrusă. Trebuie să parcurgem o distanţă necunoscută printr-un teritoriu necunoscut. Puterile celor ce populau Lumea Inelară erau

cândva enorme. Mai deţin încă aceste puteri enorme sau cea mai complexă armă pe care-o folosesc este o suliţă făcută dintr-un os ascuţit? S-ar putea, la fel de bine, să posede încă transmutaţia, fascicule de conversie totală şi orice le-ar fi fost necesar pentru a construi acest… – Kzinul privi în jurul său, la podeaua cu aspect sticlos, la zidurile de lavă neagră şi, pentru o clipă, lăsă impresia că se cutremură – … acest incredibil obiect artificial.

— Port asupra mea taspul! se încăpăţână în continuare Nessus. Este expediţia mea.

— Şi eşti mulţumit de felul în care decurge? Nu vreau să te insult, adică să te provoc. Trebuie să-mi încredinţezi comanda. Dintre toţi patru, sunt singurul care am pregătire militară.

— Haideţi să mai aşteptăm, propuse Teela. S-ar putea să nu găsim pe nimeni cu care să ne luptăm…

— De acord, zise şi Louis.

Nu ardea de nerăbdare să fie condus de un Kzin.

— Foarte bine! Dar tot trebuie să luăm cu noi arme.

Începură cu toţii să încarce aeroscuterele.

* * *

Pe lângă arme, mai erau şi alte echipamente folositoare. Echipament de camping, testere de hrană, truse de reparaţii, fiole cu aditivi dietetici, filtre de aer…

Mai existau şi nişte discuri pentru comunicaţii proiectate pentru a fi montate la încheietura unui om sau a unui Kzin, sau pe gâtul unui Păpuşar. Erau destul de mari şi nu prea uşoare.

— Ce nevoie avem de ele? întrebă Louis. (Păpuşarul le arătase deja sistemul de intercomunicaţii al aeroscuterelor.)

— Iniţial, erau destinate menţinerii legăturii cu pilotul automat al *Mincinosului*, astfel încât să putem chema nava la nevoie.

— Şi de ce mai avem nevoie de ele acum?

— Le putem folosi pe post de translatoare, Louis. Dacă vom întâlni fiinţe inteligente, ceea ce pare foarte probabil,

vom avea nevoie de pilotul automat pentru a efectua traducerea.

— Mda...

Erau gata. Mai rămăsese destul echipament în spatele carcasei, dar era nefolositor: echipament pentru ieşire în spaţiul cosmic, costume presurizate, unele piese de schimb pentru echipamentele vaporizate de sistemul de apărare al Inelului. Luaseră cu ei totul, până şi filtrele de aer, mai mult pentru că nu erau mai voluminoase decât nişte batiste – n-ar fi fost exclus să aibă nevoie de ele.

Louis era epuizat. Se urcă pe aeroscuterul său şi-l examină, întrebându-se dacă nu uitase nimic. Observă că Teela privea în sus şi constată că era îngrozită.

— La naiba cu lumea asta! blestemă ea. *E încă amiază*!

— Nu intra în panică. E...

— Louis, lucrăm de şase ore bune! Cum poate fi încă amiază?

— Nu te îngrijora din pricina asta! Aici soarele nu apune, îţi aminteşti?

— Nu apune?

Criza de isterie se sfârşi la fel de brusc cum începuse.

— ... Oh! Desigur că nu apune!

— Va trebui să ne obişnuim cu asta. Priveşte din nou, nu cumva marginea unui pătrat de umbră trece prin dreptul soarelui?

Negreşit, ceva tăiase o felie din discul soarelui. Acesta se micşora văzând cu ochii.

— Mai bine am lua-o din loc, propuse Kzinul. Când va cădea întunericul, va trebui să fim departe.

11.
Arcada cerurilor

În lumina amurgului, cele patru aeroscutere se ridicară într-o formaţie romboidală. Zona descoperită a materialului de fundaţie rămase în urmă. Nessus le arătase cum să folosească circuitele server. Acum toate celelalte vehicule erau programate să efectueze aceleaşi manevre ca şi cel al lui Louis care conducea pentru toţi. Aşezat într-un fotoliu anatomic, aducând cu o cuşetă de masaj fără echipamente, bărbatul îşi pilota scuterul cu ajutorul pedalelor şi al unui joystick.

Patru capete miniaturizate şi transparente pluteau halucinant deasupra pupitrului vehiculului său. Erau acolo o sirenă cu părul ca pana corbului, un pseudo-tigru feroce cu ochii vigilenţi şi o pereche de capete caraghioase, fiecare cu un singur ochi. Sistemul de intercomunicaţii funcţiona perfect, dând rezultate comparabile cu cele ale unui delirium tremens.

În momentul în care formaţia depăşi peretele de lavă neagră, Louis fu atent la expresiile celorlalţi.

Teela reacţionă prima. Mai întâi studie apropierea, apoi faţa se ridică, ochii ei descoperind infinitul acolo unde de fiecare dată întâlniseră limite. Ochii i se făcură rotunzi şi mari, şi faţa îi străluci, aidoma soarelui ieşind dintre norii de furtună.

— Oh, Louis!

— Ce munte imens, remarcă Kzinul.

Nessus nu spuse nimic. Capetele i se scuturau şi se roteau într-un ritm nebun.

Întunericul se lăsă rapid; o umbră neagră acoperi dintr-o dată muntele uriaş. În câteva secunde, acesta dispăru.

Soarele era acum doar o seceră aurie, tăiată de întuneric. Şi ceva se profilă pe cerul întunecat.

Era o arcadă enormă. Contururile sale căpătau rapid claritate – pe măsură ce solul şi cerul deveneau tot mai întunecate, adevărata splendoare a cerului Lumii Inelare ieşea din noapte.

Lumea Inelară se arcuia peste ea însăşi în dungi pictate în albastru deschis, brăzdate de nori albi, şi în dungi mai subţiri de albastru întunecat. La bază, arcul era foarte lat, dar, cu cât se ridica, se îngusta tot mai mult. În apropierea zenitului, nu se mai zărea decât o linie alb-albastră strălucitoare, întreruptă de invizibilul inel al pătratelor de umbră.

Aeroscuterele se înălţau cu viteză şi în tăcere. Pliul sonic era un amortizor foarte eficient; din exterior, Louis nu auzea niciun fel de zgomot, nici măcar vântul. De aceea, rămase de-a dreptul uimit când liniştea bucăţii sale private de spaţiu fu inundată de urletul unei muzici orchestrale.

Era ca şi cum o orgă cu aburi ar fi explodat.

Sunetul fusese dureros de tare. Louis îşi duse palmele la urechi. Uluit, nu-şi dădu seama imediat ce se întâmplase. Apoi acţionă comenzile intercomunicaţiilor şi imaginea lui Nessus apăru precum un spectru. Ţipătul (coriştii dintr-o biserică arşi de vii?) scăzu considerabil în intensitate. Bărbatul încă-i mai auzea, captat prin intercomunicaţiile Teelei şi Kzinului (un nor de efect stereo?).

— De ce a făcut aşa? exclamă uluită Teela.

— E îngrozit. O să-i ia ceva timp până o să se obişnuiască.

— Cu ce să se obişnuiască?

— Preiau comandai tună Interlocutorul. Ierbivorul este incapabil să ia vreo hotărâre. Declar că această misiune are un caracter militar şi, în consecinţă, comanda îmi revine mie!

Pentru o clipă, Louis se gândi să reclame locul şefului pentru sine. Dar cine avea chef să se bată cu un Kzin? Şi, oricum, Kzinul ar fi fost un conducător mai bun.

Acum, aeroscuterele ajunseseră la o înălţime de aproape un kilometru. Cerul şi solul erau în cea mai mare parte întunecate, dar pe sol existau unele zone mai negre în comparaţie cu celelalte, dând senzaţia de hartă în relief, în vreme ce bolta era presărată cu stele şi dominată de imensa arcadă arcuită peste ea însăşi.

În mod ciudat, Louis se pomeni gândindu-se la *Divina Comedie* a lui Dante. Universul acestuia fusese un artefact complex, în care sufletele oamenilor şi ale îngerilor aveau rolul de rotiţe ale unui vast mecanism. Inelul era şi el un obiect artificial. Nu puteai uita acest lucru, nici măcar o clipă, din cauza toartei ce se înălţa deasupra tuturor, uriaşă, albastră, venind parcă de dincolo de infinit.

Nu era de mirare că Nessus nu fusese în stare să suporte acest lucru. Era prea fricos – şi prea realist. Poate că-i sesizase frumuseţea, poate că nu; cu siguranţă, însă, înţelesese că fuseseră abandonaţi pe o structură artificială, cu o suprafaţă mai mare decât toate lumile fostului imperiu al Păpuşarilor luate la un loc.

— Cred că pot distinge Zidurile de margine, anunţă Kzinul.

Louis îşi mută ochii de la cerul arcuit deasupra capului său. Privi către babord, apoi către tribord şi respiraţia i se opri.

Către babord (erau cu faţa în direcţia din care aterizase *Mincinosul* – deci la stânga însemna babord), culmea Zidului de margine era o linie colorată în albastru închis, abia vizibilă. Bărbatul nu reuşea să-i ghicească înălţimea. Baza acestuia nici măcar nu se zărea. Doar partea superioară era vizibilă, dar când îţi forţai ochii prea multă vreme, imaginea începea să-ţi joace feste, dispărând. Linia se afla cam prin zona unde ar fi trebuit să fie orizontul, aşa încât ea ar fi putut reprezenta în egală măsură atât o bază, cât şi un vârf.

Către tribord, celălalt Zid era identic. Aceeaşi înălţime, aceeaşi alură, aceeaşi tendinţă a marginii de a dispărea la o concentrare prea mare a privirii.

Aparent, *Mincinosul* se prăbuşise foarte aproape de linia mediană a Inelului. Zidurile de margine păreau a fi egal distanţate... ceea ce însemna că erau dispuse la o depărtare de aproape 800 de mii de kilometri.

— Ce părere ai, Interlocutorule? întrebă Louis dregându-şi vocea.

— Mie mi se pare că Zidul de la babord este o idee mai înalt.

— În ordine! răspunse bărbatul şi coti spre stânga.

Celelalte scutere, încă branşate pe circuitul server, îl urmară.

Louis îşi activă intercomunicaţia, pentru a-i arunca o privire lui Nessus. Păpuşarul îşi strângea şaua cu toate cele trei picioare, iar capetele-i erau vârâte între şa şi corp. Strania făptură zbura fără să vadă nimic.

Teela interveni.

— Interlocutorule, eşti sigur? interveni Teela.

— Bineînţeles, răspunsul Kzinul. Zidul de la babord este vizibil mai mare.

În sinea lui, Louis se amuza. Niciodată nu primise vreo instruire militară, dar ştia câte ceva despre lupta sub comandă. În timpul unei revoluţii pe Wunderland fusese surprins la sol şi se văzuse nevoit să lupte ca partizan timp de trei luni, înainte de a putea ajunge la o navă.

Ceea ce-l caracterizează pe un bun ofiţer, îşi reaminti el, este capacitatea sa de a lua hotărâri rapide. Iar dacă acestea se dovedeau a fi şi corecte, cu atât mai bine...

* * *

Zburau către babord, deasupra peisajului întunecat. Inelul reflecta o lumină cu mult mai puternică decât Luna Pământului (aceasta nu poate lumina suficient un peisaj, astfel încât să fie observat din aer). Pârtia de cratere pe care *Mincinosul* o săpase pe suprafaţa Inelului rămăsese în spatele lor, ca un fir argintiu, iar în cele din urmă dispăru în întuneric.

Aeroscuterele accelerau constant şi în linişte. La o fracţiune sub viteza sunetului, un sunet ascuţit penetră pliul

fonic, atinse un maxim la viteza sonică şi dispăru brusc. Pliul fonic îşi găsi o nouă formă şi din nou se instaură tăcerea.

La scurt timp după ce scuterele atinseseră viteza de croazieră, Louis îşi permise să se relaxeze în fotoliul de pilotaj. După informaţiile lui, urma să petreacă în această poziţie mai mult de o lună şi, ca atare, ar fi fost posibil să se obişnuiască cu ea.

În consecinţă, deoarece în prezent era singurul care pilota formaţia şi nu avea voie să adoarmă, începu să-şi testeze scuterul. Celelalte dispozitive erau foarte simple, confortabile şi uşor de folosit, dar nedemne de el.

Încercă să-şi împingă mâna în pliul fonic. Acesta era un câmp de forţă prevăzut să ghideze curenţii de aer în jurul spaţiului ocupat de aeroscuter. Nu se intenţionase ca acesta să devină un soi de cuşcă de sticlă. Avu senzaţia că mâna lui era expusă unui vânt puternic, unui vânt rece care bătea din toate direcţiile. Se afla într-o bulă protejată de curenţii de aer.

Pliul fonic era totodată şi un mijloc de protecţie împotriva prostiei. Verifică acest lucru, extrăgând o bucată textilă de şters faţa dintr-un compartiment special şi scăpând-o intenţionat din mână. Cârpa căzu fluturând sub scuter şi rămase acolo, zbătându-se nebuneşte în curentul de aer. Louis era aproape convins că în cazul – puţin probabil – în care ar fi căzut din şa, ar fi fost cules de către pliul fonic, dându-i-se posibilitatea de a urca la loc pe aparat. Era posibil, fiind un lucru făcut de Păpuşari…

Tubul de alimentare cu apă îi oferi lichid distilat. Fanta de alimente îi dădu câteva tartine maronii-roşcate. De şase ori comandă câte una – muşca o dată şi arunca restul în colectorul de deşeuri. Fiecare tartină avea un gust diferit şi niciunul nu era neplăcut.

Cel puţin nu se va plictisi de mâncare. Oricum nu prea curând.

Dar dacă, spre ghinionul lor, nu aveau să găsească plante sau apă pentru a aproviziona colectorul, fanta de

alimente avea să înceteze în cele din urmă să le mai livreze tartinele.

Comandă, deci, şi o a şaptea tartină şi o mâncă până la ultimele firimituri. Descurajat, se gândi la distanţa care-i separa de orice ajutor posibil. Pământul se afla la două sute de ani-lumină, flota Păpuşarilor, situată la doi ani-lumină, se îndepărta aproape cu viteza luminii, şi până şi hodorogitul *Mincinos* devenise invizibil încă de la începutul zborului. Acum dispăruse chiar şi canionul săpat de el. Oare ar fi fost greu să se rătăcească pentru totdeauna?

La naiba, era aproape imposibil! decise în cele din urmă Louis. În direcţia contrară sensului de rotaţie se afla cel mai înalt munte pe care-l văzuse vreodată un om. Chiar şi pe Lumea Inelară nu puteau exista prea mulţi asemenea supervulcani. Pentru a regăsi *Mincinosul*, ar fi fost de ajuns să se îndrepte spre munte şi apoi să caute în direcţia de rotaţie un defileu liniar lung de câteva mii de kilometri.

… Dar arcada Inelului strălucea deasupra capetelor lor – se aflau într-un loc imens, de trei milioane de ori mai mare decât suprafaţa terestră. Era suficient spaţiu ca să te rătăceşti uşor şi definitiv.

Nessus începuse să se dezdoaie. Mai întâi un cap, apoi celălalt ieşiră de sub toracele său. Păpuşarul apăsă pe câteva comutatoare, apoi vorbi:

— Louis, putem avea o mică discuţie în particular?

Imaginile transparente ale Teelei şi Kzinului păreau că dormitează. Louis le izolă de circuitele intercomunicaţiei, apoi îi răspunse:

— Spune!

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai auzit?

— Urechile mele se află în capete. Auzul mi-a fost blocat.

— Cum te simţi acum?

— Poate că mă voi reîntoarce în stare catatonică. Mă simt pierdut, Louis.

— Şi eu. Oricum, în ultimele ore am parcurs 3500 km. Am fi făcut mai mult cu nişte cabine de transfer sau măcar cu nişte discuri de păşit.

— Inginerii noştri n-au putut instala discurile de păşit.

Capetele Păpuşarului se întoarseră unul către altul, privindu-se ochi în ochi. După o clipă, îşi reluară poziţia de dinainte, dar Louis îşi aminti că mai văzuse un gest asemănător. Acum realiză că putea fi vorba de ceva similar unui râs de Păpuşar. Oare un Păpuşar nebun îşi putea dezvolta un simţ al umorului?

Continuă să-l informeze:

— Ne deplasăm către babord. Kzinul a decis că zidul dinspre această parte este mai apropiat. Cred că dacă dădeam cu banul ajungeam la o concluzie mai bună, dar el este şeful. A preluat comanda în momentul în care ai intrat în catatonie.

— Este regretabil. Scuterul Interlocutorului este în afara razei de acţiune a taspului meu. Trebuie…

— Aşteaptă o clipă. De ce nu-l laşi la comandă?

— Dar… dar…

— Gândeşte-te puţin! îl zori Louis. Oricând îi vei putea anula hotărârile cu ajutorul taspului. Dacă nu-i dai comanda acum, o va prelua oricum de fiecare dată când te vei relaxa. Avem nevoie de un conducător necontestat.

— Presupun că acest lucru nu va avea consecinţe negative, fluieră Păpuşarul. În orice caz, dacă mi-aş asuma eu conducerea, faptul respectiv nu ne-ar spori semnificativ şansele.

— Aşa te vreau! Cheamă-l pe Kzin şi spune-i că acum el este Cel-Prea-Ascuns.

Louis îşi reglă intercomunicaţia pe canalul Interlocutorului, pentru a auzi schimbul de replici. Dacă se aştepta la efecte dramatice, fu dezamăgit. Kzinul şi Păpuşarul schimbară câteva fraze şuierate în Graiul Hero, apoi felina întrerupse legătura.

— Trebuie să-mi cer scuze! spuse Nessus. Prostia mea ne-a adus numai dezastre…

— Nu-ţi face probleme din cauza asta! îl consolă Louis. Pur şi simplu, te afli în faza depresivă a ciclului tău biologic.

— Sunt o fiinţă inteligentă şi pot înfrunta realitatea. M-am înşelat teribil în privinţa Teelei Brown.

— Este adevărat, dar nu-i greşeala ta.

— Ba este a mea, Louis Wu! Ar fi trebuit să-mi dau seama de ce nu pot găsi alţi candidaţi în afara Teelei.

— De ce?

— Ceilalţi erau prea norocoşi.

Louis fluieră discordant printre dinţi. Păpuşarul inventase o teorie nou-nouţă.

— Erau prea norocoşi pentru a se implica într-un proiect atât de periculos ca al nostru, continuă Nessus. Loteriile Drepturilor de Naştere au produs, în mod evident, indivizi cu grad ridicat de şansă, moştenită ereditar. Cu singura observaţie că această şansă nu-mi era disponibilă. Când am încercat să-i contactez pe descendenţii Loteriilor, am dat doar de Teela Brown.

— Ascultă…

— N-am fost în stare să iau legătura şi cu alţii pentru că aceştia din urmă erau prea norocoşi. Am reuşit să dau peste Teela Brown şi s-o implic în această expediţie nefericită, pur şi simplu pentru că ea n-a moştenit genele respective. Louis, îmi cer scuze!

— Mai bine ai dormi un pic.

— Trebuie să-mi cer scuze şi faţă de Teela.

— Nu. Asta e greşeala mea! Aş fi putut s-o opresc.

— Serios?

— Nu ştiu. Sincer, nu ştiu. Relaxează-te!

— Nu pot.

— Atunci pilotează tu şi mă culc eu.

Înainte de a se cufunda în somn, bărbatul mai apucă să observe cât de lin se ridica aeroscuterul. Păpuşarul era un pilot excelent.

* * *

Louis se trezi odată cu prima rază de lumină.

Nu era obişnuit să doarmă în gravitaţie. Niciodată nu-şi mai petrecuse o noapte în această poziţie. Când căscă şi încercă să se întindă, muşchii îi trosniră, zvâcnind din cauza crampelor. Morocănos, se frecă la ochi şi privi în jurul său.

Umbrele erau caraghioase. Louis se uită în sus şi observă o mică felie din soarele de la zenit. „Sunt un tâmpit”, îşi spuse şi aşteptă ca lacrimile să i se oprească. Reflexele îi erau mai rapide decât creierul. În stânga sa, era un întuneric deplin, adâncindu-se odată cu distanţa. Orizontul lipsă constituia o bornă a nopţii şi haosului, sub un cer albăstrui, pe care contururile arcadei Inelului începeau să pălească.

Către dreapta, în sensul de rotaţie, era plină zi.

Zorile erau diferite pe Inel.

Deşertul tocmai se sfârşea. Marginea sa ondulată, clară şi netedă se curba spre dreapta şi spre stânga. În spatele scuterelor rămânea întinderea alb-gălbuie, strălucitoare şi goală. Imensul munte continua să blocheze o impresionantă bucată de cer. În faţă, râuri şi lacuri, separate de zone verzi şi maronii, se observau într-o perspectivă înceţoşată.

Scuterele îşi menţinuseră poziţiile, destul de depărtate unele de altele, într-o configuraţie romboidală. De la acea distanţă, păreau mai degrabă nişte gâze argintii. Louis se afla în frunte. Memoria îi spunea că Interlocutorul se găsea pe direcţia de rotaţie, Nessus pe direcţia contrară, iar Teela închidea formaţia.

În direcţia muntelui plutea un nor de praf, asemănător celui ridicat în deşert de un jeep uriaş. Pesemne că era imens, dar de la o asemenea depărtare părea doar o scamă…

— Te-ai trezit, Louis?

— M’neaţa, Nessus. Ai pilotat tot timpul?

— Cu câteva ore în urmă, i-am încredinţat comanda Kzinului. O să constaţi că am parcurs aproape 12 mii de km.

— Mda.

Dar asta reprezenta doar o mică fracţiune din distanţa pe care o aveau de acoperit. O viaţă întreagă petrecută în

călătorii efectuate cu ajutorul cabinelor de transfer îi alterase capacitatea de percepere a distanţelor.

— Priveşte în spatele nostru, zise Louis. Vezi norul ăla de praf? Ai idee ce ar putea fi?

— Desigur. Trebuie să fie roca vaporizată de aterizarea noastră, care s-a condensat în atmosferă. Un asemenea volum imens n-a avut timp să se depună.

— Eu mă gândeam la furtuni de nisip… La naiba, ia uită-te ce repede alunecăm!

Dâra de praf avea cel puţin câteva mii de kilometri lungime, asta dacă se afla la aceeaşi depărtare ca şi nava.

Cerul şi solul păreau două farfurii plate, infinite, presate una peste alta, iar membrii echipajului nişte microbi care se târau între ele.

— Presiunea aerului a crescut.

Louis se întoarse spre Păpuşar.

— Ce-ai spus?

— Uită-te la indicatorul de presiune. Locul aterizării *Mincinosului* era mai ridicat cu cel puţin trei kilometri.

Louis îşi comandă o tartă nutritivă pentru micul dejun.

— E aşa de importantă presiunea aerului?

— Întrucât ne aflăm într-un mediu necunoscut, trebuie să observăm toate aspectele. Nu putem şti ce detaliu ar putea fi crucial. De exemplu, muntele pe care l-am ales ca reper se înalţă încă în spatele nostru. Trebuie să fie chiar mai mare decât am presupus. În plus, ce este punctul acela argintiu-strălucitor din faţă?

— Unde?

— Aproximativ pe ipotetica linie a orizontului, Louis. Drept înainte.

Era ca şi când ai fi căutat un detaliu pe o hartă văzută pe muchie. În cele din urmă, Louis îl găsi – o licărire strălucitoare, un pic prea mare pentru a fi doar un simplu punct.

— Lumină solară reflectată. Care o fi cauza? Un oraş de sticlă?

— Improbabil.

Louis râse.

— Eşti prea politicos. Totuşi, este la fel de mare ca şi un oraş. Sau ca un câmp de oglinzi. Poate este un telescop uriaş, vreau să spun oglinda sa.

— În cazul ăsta, probabil că este abandonat.

— De ce?

— Ştim că civilizaţia de aici s-a întors la sălbăticie. Ar fi permis, altfel, unei regiuni atât de mari să se transforme în deşert?

Cândva, Louis acceptase şi el acest argument. Acum, însă…

— Poate că simplifici prea mult. Inelul este mai mare decât am crezut iniţial. Cred că este suficient loc şi pentru sălbăticie, şi pentru civilizaţie, şi pentru orice treaptă intermediară între ele.

— Civilizaţia tinde să se extindă, Louis.

— În privinţa asta, ai dreptate…

Oricum, urmau să se lămurească ce era cu punctul strălucitor, pentru că se afla chiar în drumul lor.

În orice caz, nu era o cofetieră.

* * *

Louis tocmai înghiţea ultima îmbucătură a tartinei, când observă două lumini verzi pâlpâind pe pupitrul său. La început, ele îl nedumeriră, dar curând îşi aminti că în noaptea precedentă deconectase legătura cu Teela şi cu Interlocutorul. Repuse în funcţiune intercomunicaţia.

— Bună dimineaţa, i se adresă Kzinul. Ai văzut răsăritul, Louis? Extraordinar de stimulant din punct de vedere estetic.

— L-am văzut. M’neaţa, Teela!

Teela nu-i răspunse.

Louis o studie mai atent. Fata părea fascinată, subjugată, ca şi cum ar fi atins Nirvana.

— Nessus, ai folosit taspul asupra femeii mele?

— Nu! De ce aş fi făcut-o?

— De când e în starea asta?

— Ce fel de stare? întrebă Kzinul. N-a prea vorbit în ultima vreme, dacă la asta te referi.

— Pe naiba, mă refer la expresia ei!

Chipul Teelei, aşa cum apărea pe pupitru, privea infinitul direct prin Louis. Tânăra era tăcută, dar fericită.

— Pare relaxată, fără să aibă vreun disconfort aparent, spuse Kzinul. Cele mai subtile nuanţe ale expresiei umane…

— Las-o baltă! Du-ne jos! A intrat în transă Plateau…

— Nu înţeleg.

— Du-ne jos!

Coborau de la o înălţime de peste un kilometru şi jumătate. Înainte ca Interlocutorul să activeze din nou propulsia, Louis încercă pentru scurt timp senzaţia de cădere liberă. Studie imaginea Teelei, dar nu observă nicio schimbare pe figura ei. Era calmă şi absentă, având colţurile gurii uşor ridicate.

Era furios. Cunoştea câte ceva despre hipnoză, frânturi de informaţie pe care un om le poate aduna în două sute de ani. Dacă şi-ar fi putut aminti…

Petele verzi şi maronii se transformau în câmpii, păduri, la care se adăuga firul argintiu al unui râu. Sub ei se zărea un peisaj sălbatic, luxuriant, tipul de peisaj pe care oricine s-ar fi aşteptat să-l întâlnească pe o planetă-colonie.

— Încearcă să ne aşezi într-o vale, îi spuse Louis Kzinului. Aş vrea s-o scot de sub influenţa orizontului.

— În ordine! V-aş sugera ţie şi lui Nessus să deconectaţi circuitele de pilotaj automat şi să mă urmaţi folosind comanda normală. Eu o voi pilota doar pe Teela.

Rombul de scutere se sparse şi formaţia se rearanjă. Kzinul se mutase spre babord, pe direcţia de rotaţie, îndreptându-se spre râul pe care-l zăriseră mai devreme. Ceilalţi îl urmau. După ce traversă râul, Kzinul viră pentru a-i urma cursul. Aproape că se târau pe deasupra copacilor.

— Vegetaţia pare foarte asemănătoare celei de pe Pământ, remarcă Louis, iar ceilalţi dădură din cap, în semn de aprobare.

Depăşiră un cot al râului.

Băştinaşii se aflau pe o porţiune mai lată a albiei şi întindeau un năvod. În momentul în care linia de scutere

intră în raza lor vizuală, îşi ridicară privirile pentru un moment ce părea să nu se mai sfârşească, abandonându-şi năvodul şi rămânând cu gurile căscate.

Louis, Kzinul şi Nessus reacţionară imediat şi sincron, ridicându-se brusc. Băştinaşii se micşorară, până ce deveniră nişte puncte, râul – un firicel argintiu, iar pădurea luxuriantă se transformă într-un amestec de pete verzi şi maronii.

— Activaţi pilotul automat, ordonă Kzinul pe un inconfundabil ton de comandă. O să aterizăm în altă parte.

Pesemne că învăţase undeva tonul ăsta de comandă, cu utilizare strictă în relaţiile cu oamenii. Îndatoririle unui ambasador, gândi Louis, erau cu adevărat extrem de variate.

În aparenţă, Teela nu sesizase nimic.

— Ei bine? li se adresă bărbatul celorlalţi.

— Erau oameni, răspunse Nessus.

— Oare? Am crezut că am halucinaţii. Cum este posibil să fi ajuns oamenii aici?

Nimeni nu se învrednici să-i răspundă.

12.
Pumnul-lui-Dumnezeu

Aterizară pe un petec de vegetaţie sălbatică înconjurat de dealuri joase. Acestea, ascunzând orizontul fals şi strălucirea arcadei, diminuată de lumina zilei, creau impresia că se găseau pe oricare dintre lumile locuite de oameni. Iarba nu era chiar iarbă, dar era verde şi acoperea zonele care în mod normal ar fi fost acoperite de iarbă. În jurul lor, vedeau sol şi roci şi tufişuri cu frunziş verde, aproape normal de încâlcite.

Vegetaţia, aşa cum remarcase Louis, era straniu de asemănătoare celei de pe Pământ. Existau tufişuri acolo unde te-ai fi aşteptat să vezi tufişuri; zone dezgolite acolo unde te-ai fi aşteptat să vezi locuri dezgolite. Potrivit instrumentelor de pe scutere, plantele erau asemănătoare celor de pe Pământ până la nivel molecular. Şi, la fel cum Louis şi Kzinul erau înrudiţi prin cine ştie ce protovirus, tot aşa şi copacii aceştia puteau să reclame calitatea de fraţi.

Exista o plantă care ar fi putut fi folosită foarte bine drept gard. Semăna cu lemnul, dar creştea la un unghi de 45 de grade, dând naştere unei coroane de frunze, apoi cobora sub acelaşi unghi pentru a da naştere rădăcinilor, se înălţa din nou la 45 de grade… Louis mai văzuse ceva asemănător pe Gummidgy, dar acest zigzag era verde lucitor şi avea trunchiuri maronii, culorile vegetaţiei Pământului. Louis o denumise *rădăcina cot*.

Nessus colecta plante şi insecte pentru a le testa în micul laborator compact al scuterului său. Era îmbrăcat cu costumul său presurizat, un balon transparent cu trei cizme şi două mănuşi. Nimic de pe Inel nu-l putea ataca fără a

străpunge această barieră; nicio insectă, nicio granulă de polen, ciupercă, spor, nici măcar molecule virale.

Teela Brown zăcea în aeroscuterul ei, cu mâinile – mai degrabă mari decât delicate – odihnindu-se pe comenzi şi având colţurile gurii uşor ridicate. Era aplecată, ca şi cum ar fi vrut să se opună acceleraţiei scuterului, dar părea relaxată, dând la iveală curbe ale corpului de parcă ar fi pozat. Ochii ei verzi priveau prin Louis Wu şi prin bariera de dealuri joase, spre infinitatea abstractă a orizontului Lumii Inelare.

— Nu înţeleg, ce se întâmplă, de fapt, cu ea? se miră Kzinul. Nu doarme şi totuşi este ciudat de absentă.

— Hipnoza autostrăzii, îi răspunse Louis Wu. Îşi va reveni singură.

— Deci nu este în pericol?

— Acum, nu. Mi-a fost însă teamă că ar putea cădea de pe scuter sau că ar manevra aiurea comenzile. Pe sol este în siguranţă.

— Dar de ce ne dă atât de puţină atenţie?

Louis încercă să-i explice.

* * *

Pe centura de asteroizi a Sistemului Solar oamenii îşi petrec jumătate din viaţă pilotându-şi navele cu un singur pasager printre bucăţile de stâncă. Poziţia şi-o calculează în funcţie de stele şi adeseori minerii de pe Centură privesc cerul ore în şir: arcadele strălucitoare şi rapide ale navetelor cu propulsie atomică; licăririle asteroizilor apropiaţi, alunecând încet, şi punctele fixe ale stelelor şi galaxiilor.

Omul îşi putea pierde uşor minţile printre aceste lumini. Mult mai târziu, îşi dădea seama că propriul corp hotărâse pentru el, ghidându-i nava în timp ce mintea sa călătorise pe tărâmuri pe care nu şi le putea aminti. Această stare a primit denumirea de privire îndepărtată; în general, era foarte periculoasă, pentru că spiritul nu revenea întotdeauna la trupul său.

Pe marele podiş de pe Muntele Lookitthat, un om poate sta la marginea vidului privind în infinit. Muntele are doar 65 km înălţime, dar ochiul, parcurgând panta tulbure, găseşte infinitul în pâcla care-i ascunde poalele.

Vidul este alb, fără semne distinctive şi uniform. Se întinde, fără a suporta vreo modificare, de la panta ceţoasă a muntelui până la orizontul lumii. Golul poate acapara mintea unui om în asemenea măsură încât acesta să rămână îngheţat şi zdrobit la marginea eternităţii până când apare cineva care să-l smulgă din acea stare, căreia i se spune transă Plateau. Acum era vorba de orizontul Lumii Inelare.

— Dar totul nu este decât autohipnoză, concluzionă Louis.

Teela continua să privească fără să clipească.

— Probabil că aş putea s-o scot din starea asta, dar ce rost are să risc? Mai bine s-o lăsăm să doarmă.

— Nu înţeleg hipnoza, zise Interlocutorul. Am auzit de ea, dar n-o pot înţelege.

— Nu mă surprinde. Kzinii n-ar fi medii bune. Nici Păpuşarii, că tot veni vorba.

Nessus abandonase adunatul eşantioanelor de viaţă străină şi li se alăturase.

— Putem însă studia ceea ce nu înţelegem, interveni el. Ştim că în interiorul omului există ceva care se împotriveşte luării unor decizii. O parte din el tânjeşte ca altcineva să-i spună ce să facă. Un mediu hipnotic bun este o persoană încrezătoare, având o mare capacitate de concentrare, iar actul prin care acesta se predă în mâinile hipnotizatorului este începutul procesului de hipnoză.

— Dar ce este hipnoza?

— O stare indusă de monomanie.

— Şi de ce ar dori cineva să devină monomaniac?

Se părea că Nessus n-avea niciun răspuns.

— Deoarece are încredere în hipnotizator, răspunse Louis în locul Păpuşarului.

Kzinul îşi clătină capul imens şi-i întoarse spatele.

— O asemenea încredere în altă persoană este nesănătoasă, zise Nessus. Îţi mărturisesc, nici eu nu înţeleg hipnoza. Dar tu, Louis?

— Nu în totalitate.

— Asta mă linişteşte, răspunse Păpuşarul privindu-se o clipă ochi în ochi (o pereche de pitoni inspectându-se unul pe celălalt). N-aş putea avea încredere în cineva care înţelege aberaţiile.

— Ce ai aflat despre plantele Lumii Inelare?

— Seamănă foarte mult cu cele de pe Pământ, după cum ţi-am spus. Totuşi, unele forme par mai specializate decât te-ai putea aştepta.

— Vrei să spui mai evoluate?

— Poate. Sau, mai degrabă, este posibil ca o formă specializată să aibă mai mult spaţiu de dezvoltare, chiar în interiorul mediului ei limitat, aici, pe Inel. Important este că plantele şi insectele sunt suficient de asemănătoare pentru a ne teme de ele.

— Şi viceversa?

— Oh, da. Câteva forme sunt comestibile pentru mine, câteva ar fi potrivite pentru stomacul tău. Va trebui să le testezi separat, întâi împotriva toxinelor, apoi în ceea ce priveşte gustul. Oricum, nu există plantă pe care bucătăria aeroscuterului să n-o poată folosi în siguranţă.

— Aşadar, nu vom muri de foame…

— Este singurul avantaj, numai că el nu poate compensa pericolele. Ah, dacă Inginerii noştri s-ar fi gândit să monteze o momeală stelară la bordul *Mincinosului*, această întreagă epopee ar fi fost inutilă!

— O momeală stelară?

— Un echipament simplu, inventat cu mii de ani în urmă, ce determină soarele local să emită semnale electromagnetice care atrag colectoarele de fotoni. Având un asemenea echipament, am fi putut atrage un colector către această stea, anunţând apoi problemele noastre oricărei nave a Outsiderilor care i-ar fi urmat.

— Dar colectoarele se deplasează cu o viteză mult inferioară celei a luminii. Treaba asta ar fi durat ani întregi!

— În schimb, oricât de mult am fi aşteptat, n-am fi fost nevoiţi să părăsim siguranţa navei!

— Şi pretinzi că asta s-ar fi numit viaţă! pufni Louis, privindu-l pe Kzin.

Acesta, tolănit pe jos, la o oarecare distanţă, îl privea la rândul său, rânjind ca motanul din *Alice în Ţara Minunilor*. Un moment destul de lung se priviră în ochi, apoi felina se ridică alene, făcu un salt şi se afundă printre tufişuri.

Louis îşi întoarse privirile. Avea senzaţia că se întâmplase ceva important. Dar ce anume, nu-şi dădea seama.

Încălecată pe şaua scuterului ei, Teela părea că apasă pe acceleraţie… ca şi când încă ar fi zburat. Louis rememoră cele câteva ocazii în care fusese hipnotizat de un terapeut. De fiecare dată se simţise ca la teatru. Izolat într-o dulce absenţă a responsabilităţii, ştiuse în permanenţă că de fapt participa la un fel de joc pe care-l juca cu terapeutul. Ar fi putut să se elibereze în orice moment. Dar, din motive nelămurite, nu încercase acest lucru niciodată.

Dintr-o dată, privirea Teelei deveni clară. Tânăra îşi scutură capul, se întoarse şi-i observă.

— Louis! Cum am ajuns aici?

— Ca de obicei.

— Ajută-mă să cobor!

Întinse braţele spre el, aidoma unui copil urcat pe un zid. Bărbatul o apucă de talie şi o săltă de pe scuter. Atingerea ei îi provocă un fior pe şira spinării şi o senzaţie de căldură în plexul solar. Îşi lăsă mâinile acolo unde se aflau.

— Ultimul lucru de care-mi amintesc este că ne aflam la o înălţime de peste un kilometru, murmură fata.

— De acum încolo, să-ţi fereşti privirea de orizont.

— Ce-am făcut, am adormit la volan? – râse şi-şi scutură capul astfel încât părul îi deveni un nor mare şi negru – … şi voi v-aţi alarmat cu toţii! Îmi pare rău! Unde-i Interlocutorul?

— Vânează un iepure, răspunse Louis. Hei, de ce să nu ne dezmorţim şi noi un pic, dacă avem ocazia?

— Ce-ai zice de o mică plimbare prin pădure?

— O idee excelentă!

Bărbatul surprinse privirea fetei şi văzu că fiecare ghicise gândurile celuilalt. Cotrobăi în compartimentul de bagaje al scuterului şi scoase o pătură.

— Gata!

— Mă uluiţi! zise Nessus. Nicio altă specie raţională nu copulează atât de des ca voi. Duceţi-vă! Aveţi grijă unde vă aşezaţi. Amintiţi-vă că pot exista şi forme de viaţă nefamiliare…

* * *

— Ştiai că, odinioară, *gol* era identic cu *neprotejat*? spuse Louis.

Avea impresia că, odată cu hainele, renunţa şi la siguranţă. Lumea Inelară dispunea de o biosferă funcţională, matură, plină de gângănii şi bacterii sau alte chestii cu dinţi, create anume pentru a consuma o hrană protoplasmatică.

— Nu, îi răspunse Teela.

Fata se aşezase goală pe pătură şi-şi întindea braţele către soarele de amiază.

— … E aşa de bine! Ştii că niciodată nu te-am văzut dezbrăcat la lumina zilei?

— Şi eu la fel. Aş putea adăuga că arăţi nedrept de bine în postura asta. Hai să-ţi arăt ceva…

Îşi înălţă o mână către pieptul său lipsit de păr.

— … La naiba…

— Nu văd nimic.

— A dispărut. Ăsta-i necazul cu acceleratoarele metabolice. Nu lasă urme. Cicatricele dispar, şi după o vreme…

Bărbatul trasă o linie de-a curmezişul pieptului, dar sub degetul său nu rămase nimic.

— Un atingător de pe Gummidgy a smuls o fâşie din mine, de la umăr până la buric, lată de vreo zece centimetri

şi adâncă de vreo doi. Mişcarea următoare m-ar fi despicat în două. Din fericire, s-a hotărât să înghită mai întâi prima îmbucătură. Trebuie să fi fost ceva teribil de otrăvitor, pentru că s-a făcut ghem, cuprins de spasme, şi a murit. Acum n-a mai rămas nimic, nici măcar o urmă.

— Bietul Louis! Dar nici eu n-am urme.

— Pentru că eşti o anomalie statistică, la care se adaugă şi faptul că ai numai douăzeci de ani.

— Oh!

— Mmm… Eşti netedă!

— Mai ai şi alte urme?

— O dată am făcut o manevră greşită cu un fascicul pentru minerit…

Îi ghidă mâna spre zona respectivă…

Apoi, Louis se răsuci pe spate şi Teela îl încălecă. Se priviră unul pe altul preţ de o clipă nesfârşită, strălucitoare, de nesuportat, înainte de a începe să se mişte.

Privită prin incandescenţa unui orgasm pe cale de a se instala, o femeie pare să câştige aureola unui înger…

Ceva de mărimea unui iepure ieşi dintre copaci, trecu peste pieptul lui Louis şi dispăru în desiş. O clipă mai târziu, Kzinul intră şi el în câmpul vizual.

— Scuzaţi-mă! strigă felina şi fugi, adulmecând urma proaspătă.

* * *

Când se reîntoarseră la scutere, observară că blana din jurul gurii Kzinului era roşie.

— Pentru prima dată în viaţa mea, anunţă el cu extremă satisfacţie, am vânat pentru a-mi asigura hrana, fără a folosi alte arme decât colţii şi ghearele.

Urmă însă sfatul lui Nessus şi înghiţi o pilulă antialergică cu spectru larg.

— E timpul să discutăm despre băştinaşi, anunţă Nessus.

Teela fu uimită.

— Băştinaşi?

Louis îi explică situaţia în câteva cuvinte:

— Dar de ce am fugit? se miră fata. Cum puteau să ne facă vreun rău? Chiar erau oameni?

— Nu-mi dau seama cum s-ar fi comportat. Oricum, dacă erau oameni, nu-mi explic cum au ajuns atât de departe de spaţiul uman…

— Nu poate exista nici cea mai mică îndoială, interveni Kzinul. Încrede-te în simţurile tale, Louis. S-ar putea să găsim rasa lor diferită de a ta sau de a Teelei. Dar sunt oameni.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— I-am mirosit, Louis. Mirosul a ajuns până la mine în momentul în care am deconectat pliurile fonice. În depărtare, risipiţi în grupuri, un număr mare de indivizi umani. Încrede-te în nasul meu, Louis!

Pământeanul acceptă argumentul. Nasul unui Kzinti era nasul unei adevărate fiare carnivore.

— Evoluţie paralelă? sugeră el.

— Prostii! răspunse Nessus.

— Ai dreptate!

Forma umană era potrivită pentru un creator de unelte, dar nu mai mult decât alte configuraţii posibile. Raţiunea putea lua naştere în tot felul de corpuri.

— Ne pierdem vremea, spuse Interlocutorul. În momentul de faţă, important nu este cum au ajuns oamenii aici, ci cum vom stabili contactul cu ei. Pentru noi fiecare contact va fi primul.

Avea dreptate, îşi dădu seama Louis. Scuterele se mişcau mai rapid decât oricare din sistemele de transmitere a informaţiilor pe care băştinaşii păreau a le avea. Dar dacă ar fi dispus de modalităţi de semnalizare…

— Trebuie să aflăm câteva date despre comportarea oamenilor în stare de sălbăticie, continuă Kzinul. Louis? Teela?

— Ştiu puţină antropologie, răspunse bărbatul.

— Atunci, când vom efectua contactul, tu vei vorbi în numele nostru. Să sperăm că pilotul automat al navei va face o traducere adecvată. Vom lua legătura cu primii oameni pe care-i vom întâlni.

De îndată ce se ridicară în aer, pădurea făcu loc unei table de şah de câmpuri cultivate. Câteva secunde mai târziu, Teela zări oraşul.

Semăna izbitor cu oraşele de pe Pământ din secolele precedente. Existau multe clădiri înalte de câteva etaje, strânse una lângă cealaltă, formând o masă continuă. Câteva turnuri înalte şi zvelte se ridicau deasupra acestei mase, legate laolaltă prin coridoare de acces auto: cu siguranţă, *nu era* o caracteristică a oraşelor de pe Pământ. Civilizaţia terestră a acelei perioade prefera să utilizeze elicopterele.

— Căutările noastre se vor opri, poate, aici, sugeră Kzinul optimist.

— Pun pariu că e părăsit, replică Louis.

Pământeanul dăduse acest răspuns într-o doară, dar se dovedi că avea dreptate. Iar acest lucru deveni evident abia în momentul în care ajunseră deasupra oraşului.

În zilele sale de glorie, oraşul trebuie să fi fost teribil de frumos. Avusese o caracteristică pentru care ar fi fost invidiat de orice altă aglomerare urbană din spaţiul cunoscut: cele mai multe clădiri plutiseră pur şi simplu în aer, fiind legate de sol şi de celelalte clădiri prin rampe şi turnuri elevatoare. Eliberate de constrângerile gravitaţiei, de restricţiile verticale şi orizontale, aceste superbe castele plutitoare se dezvoltaseră în toate formele şi dimensiunile posibile.

Acum, cele patru aeroscutere zburau peste nişte ruine. Fiecare clădire plutitoare le zdrobise în cădere pe cele de dedesubt, astfel încât întregul oraş devenise o mare de moloz, cioburi de sticlă, oţel contorsionat, rampe îndoite şi turnuri elevatoare ţintind către nicăieri.

Toate acestea îl determinară pe Louis să-şi pună întrebări în legătură cu firea băştinaşilor. Inginerii umani nu construiau castele plutitoare, erau prea obsedaţi de conceptul de siguranţă.

— Presupun că toate au căzut odată, zise Nessus. Nu văd niciun indiciu din care să reiasă că s-ar fi încercat repararea lor. Fără îndoială că a fost o avarie a alimentării

cu energie. Interlocutorule, cei din neamul Kzinti ar face nişte construcţii atât de nebuneşti?

— Noi nu ne dăm în vânt după înălţimi. Poate oamenii, dacă n-ar ţine atât la vieţile lor!

— Acceleratoare metabolice! exclamă Louis. Ăsta e răspunsul. N-au avut acceleratoare metabolice.

— Da, asta i-ar fi putut face mai inconştienţi, diminuându-le tendinţa de a-şi proteja viaţa, speculă Păpuşarul. Pare a fi rău prevestitor, nu? Dacă ei îşi preţuiesc prea puţin propriile vieţi, se vor gândi şi mai puţin la ale noastre.

— Nu cobi!

— O să aflăm cât de curând. Kzinule, vezi acea clădire izolată, înaltă, de culoare bej şi cu ferestrele sparte…?

O depăşiseră chiar în momentul când Nessus vorbea. Louis, care era de rând la pilotaj, făcu un ocol pentru a o privi cu mai multă atenţie.

— Am avut dreptate. Vezi, Interlocutorule? E fum…

Clădirea în cauză era un pilon răsucit şi sculptat în mod artistic, înalt de vreo douăzeci de etaje. Din ferestrele sale rămăseseră doar nişte rânduri de ovaluri negre. Majoritatea ferestrelor de la parter erau acoperite, dar prin cele câteva lăsate deschise vântul scotea afară fuioare subţiri de fum cenuşiu.

Turnul era intercalat între alte clădiri de unu şi două etaje. Unele dintre acestea fuseseră făcute praf de un soi de cilindru, care probabil căzuse din cer. El avusese noroc, pentru că epava se dezagregase pe traseu. În spatele turnului se afla marginea oraşului presărată numai cu dreptunghiuri de terenuri cultivate. Siluete umanoide alergau dinspre aceste câmpuri, în timp ce aeroscuterele aterizau.

Clădirile, care păruseră întregi din aer, se dovedeau a fi într-o stare evidentă de ruină, privite de la nivelul acoperişurilor. Nimic nu scăpase neatins. Pana de energie şi dezastrele ce urmaseră se petrecuseră probabil acum sute de ani. Apoi, la toate acestea se adăugaseră vandalismul, ploaia, coroziunea provocată de microorganisme, oxidarea

metalelor şi încă ceva. Ceva care în preistoria Pământului lăsase în urmă oraşe îngropate prin care să poată scotoci arheologii de mai târziu.

Băştinaşii nu-şi restauraseră oraşul după dezastru, dar nici nu-l părăsiseră. Continuaseră să locuiască printre ruinele sale.

Şi gunoaiele traiului lor se acumulaseră alături de ei.

Gunoaie. Cutii goale. Praf adus de vânt. Resturi de mâncare, oase şi materiale aducând vag cu frunzele de morcovi şi ştiuleţii de porumb. Unelte stricate. Gunoiul se acumulează atunci când oamenii sunt prea leneşi sau prea angrenaţi în muncă, pentru a-şi mai face timp să-l îndepărteze. Se adună peste cel vechi, se tasează sub propria greutate sau sub cea a paşilor, an de an, generaţie după generaţie.

Intrarea originară era deja îngropată. Nivelul solului ajunsese deja peste această înălţime. În timp ce aeroscuterele aterizau pe o suprafaţă de gunoi puternic compactată, care se ridica la trei metri deasupra unei foste parcări pentru vehicule mari cu deplasare pe sol, cinci umanoizi îşi făcură apariţia cu solemnitate, ieşind printr-o fereastră a primului etaj.

Era o fereastră dublă, suficient de largă pentru a permite trecerea unei asemenea procesiuni. Pervazul şi tocul erau decorate cu treizeci sau patruzeci de ţeste cu aspect uman, dar Louis nu putu descoperi vreun model în aranjarea lor.

Cei cinci se îndreptară spre scutere. Ajunşi în apropiere, ezitară, incapabili să decidă cine anume se cuvenea să vorbească. Şi ei aveau aspect uman, dar asemănarea nu era foarte evidentă. În mod clar, nu aparţineau vreunei rase umane cunoscute.

Cu toţii erau mai mici de statură decât Louis Wu cu cel puţin cincisprezece centimetri. În porţiunile în care nu era acoperit, tenul era foarte deschis, de un alb aproape cadaveric, contrastând cu rozul nordic al Teelei sau cu galben-maroniul lui Louis. Făpturile aveau torsuri scurte şi picioare lungi; mergeau cu ambele braţe îndoite în mod

identic, iar degetele lor erau extraordinar de lungi şi de delicate, astfel încât oricare dintre ei ar fi putut practica fără probleme chirurgia, în zilele când oamenii mai făceau intervenţii chirurgicale.

Părul lor era şi mai fascinant decât mâinile. Toţi cei cinci demnitari aveau plete şi bărbi de un blond-cenuşiu, pe care le purtau pieptănate, dar netunse, iar bărbile le acopereau feţele în întregime, lăsând liberă doar zona din dreptul ochilor.

În plus, arătau cu toţii identic.

— Sunt aşa de păroşi! şopti Teela.

— Rămâneţi la bordul vehiculelor, ordonă Kzinul cu voce scăzută. Aşteptaţi să ajungă lângă noi. Abia după aceea coborâţi. Presupun că aveţi asupra voastră discurile de comunicaţie!

Louis şi-l prinse pe al său la încheietura mâinii stângi. Discurile erau în legătură cu pilotul automat al *Mincinosului*. În consecinţă, era de presupus că acesta avea să fie în stare să traducă orice nou limbaj.

Din păcate, nu exista vreo metodă de a testa întregul sistem decât în mod direct. Şi mai erau şi craniile alea…

Şi alţi băştinaşi începuseră să umple fosta parcare. Cei mai mulţi se opreau la distanţă, evitând să se apropie de locul unde urma să se producă virtuala confruntare, formând un cerc aproximativ în jurul lor. O mulţime normală ar fi şuşotit, ar fi schimbat păreri sau ar fi făcut speculaţii. Cea de faţă era neobişnuit de tăcută.

Probabil că prezenţa spectatorilor îi forţase pe cei cinci demnitari să se decidă, pentru că începură să se apropie de Louis Wu.

Şi totuşi… nu arătau chiar la fel. Aveau înălţimi diferite. În general, toţi erau subţirei, dar unul dintre ei arăta aproape ca un schelet, în vreme ce altul era aproape musculos. Patru purtau nişte robe fără formă şi aproape fără culoare, pe când al cincilea purta un veşmânt de aceeaşi formă (tăiat dintr-o pătură asemănătoare?), dar având o nuanţă roz spălăcită.

Cel care luă cuvântul era cel mai slab. Pe antebraţul său era tatuată o pasăre albastră.

Louis îi răspunse.

Cel tatuat ţinu o scurtă cuvântare. Era o şansă nesperată, căci pilotul automat avea nevoie de multe date şi timp până să poată începe traducerea.

Louis îi răspunse din nou.

Tatuatul continuă. Ceilalţi patru însoţitori ai săi îşi păstrară atitudinea liniştită şi demnă. Oricât părea de incredibil, în acelaşi fel proceda şi restul mulţimii.

Brusc, discurile începură să debiteze cuvinte şi fraze…

Mai târziu, pământeanul avea să se gândească la faptul că liniştea ar fi trebuit să-l avertizeze. Fusese înşelat de poziţia lor. Mulţimea era aşezată într-un mare arc de cerc, cei patru se aflau în centru, aşezaţi în linie, iar cel tatuat pe braţ vorbea, vorbea…

— Noi îi spunem muntelui Pumnul-lui-Dumnezeu, spuse acesta arătând spre tribord. De ce? De ce nu, Inginerule, dacă-ţi face plăcere?

Probabil că se referea la muntele uriaş, cel pe care-l lăsaseră în urmă şi care acum era ascuns în totalitate de distanţă şi de ceaţă.

Louis asculta şi încerca să reţină toate amănuntele. Treptat, în mintea lui se închega o imagine, aceea a unei mici aşezări agricole întemeiate pe ruinele a ceea ce fusese odată un oraş grandios…

— … Într-adevăr, Zignamuclickclik nu mai este atât de măreţ pe cât a fost, dar, cu toate acestea, adăposturile sale sunt superioare celor pe care ni le-am fi putut înjgheba singuri. Chiar şi acolo unde un acoperiş este deschis către cer, etajele de jos rămân uscate când plouă. Clădirile păstrează cu uşurinţă căldura. Pe vreme de război sunt uşor de apărat şi greu de incendiat. Iată de ce, Inginerule, dimineaţa mergem să ne lucrăm câmpurile şi noaptea ne reîntoarcem la aşezările noastre, la marginea oraşului. De ce ne-am chinui să ne facem alte case, când cele vechi ne mai pot fi de folos?

Doi străini înspăimântători, având alături doi aproape-oameni, dar fără bărbi şi neobişnuit de înalţi, călărind cele patru păsări metalice lipsite de aripi, scoţând pe gură vorbe fără sens în contrast cu sunetele coerente ce răsunau din discurile de metal… Nu ar fi fost de mirare ca băştinaşii să-i fi luat drept constructorii Lumii Inelare. Louis nu spuse nimic care să le contrazică această părere. Dacă ar fi vrut să le dea o explicaţie în privinţa originii lor, ar fi trebuit să piardă zile în şir; în plus, ei se aflau acolo pentru a se informa, nu pentru a-i învăţa pe alţii.

— … Acest turn, Inginerule, este sediul guvernului nostru. Aici domnim peste mai mult de o mie de oameni. Am fi putut noi înălţa un palat mai potrivit decât acesta? Am blocat etajele superioare, astfel încât cele pe care le folosim să reţină mai bine căldura. Odată l-am apărat aruncând cu deşeuri de la etajele superioare. Îmi amintesc că atunci cea mai mare problemă a noastră a fost frica de înălţimi…

Cu toate acestea, tânjim după zilele de odinioară, când oraşul nostru avea o mie de mii de locuitori, iar clădirile pluteau în aer. Sperăm din inimă că veţi face în aşa fel încât să ne redaţi acele zile. Se zice că în acele zile minunate, însăşi această lume ar fi fost creată. Poate veţi avea bunăvoinţa să ne spuneţi dacă aşa este.

— Este adevărat, încuviinţă Louis.

— Şi se vor mai întoarce acele zile?

Louis se strădui să dea un răspuns cât mai evaziv. Simţi sau ghici dezamăgirea celuilalt.

Citirea feţei păroşului nu era o treabă lesne de făcut. Gestica reprezintă un soi de cod universal, deşi gesturile interlocutorului său nu aparţineau vreunei culturi terestre. Părul platinat şi buclat cu grijă îi ascundea întreaga faţă, cu excepţia ochilor de un maroniu spălăcit – singurii care mai păstrau un dram de expresivitate.

Vocea individului suna aproape ca o incantaţie, ca o recitare. Pilotul automat traducea cuvintele lui Louis într-o litanie similară şi transpunea cuvintele celuilalt într-un limbaj conversaţional. Bărbatul putea auzi celelalte discuri

translatoare şuierând delicat în limbajul Păpuşarilor sau articulând gutural în Graiul Hero.

Louis începu să pună şi el întrebări…

— Nu, Inginerule, nu suntem un popor setos de sânge. Ne războim rar. Ţestele? Te împiedici de ele ori de câte ori intri în Zignamuclickclik. Se zice că zac acolo încă de la prăbuşirea oraşului. Noi le folosim pentru aspectul lor decorativ şi pentru rolul lor simbolic.

Vorbitorul îşi ridică solemn mâna, ţinând dosul palmei întors către Louis, şi-i arată tatuajul.

Toţi cei prezenţi scoaseră un singur strigăt:

— …!

Cuvântul nu putu fi tradus. Era prima dată când altcineva, în afară de vorbitor, mai scosese un cuvânt.

Louis simţi că ratase ceva esenţial. Din păcate, nu avea timp să-şi bată capul cu asta.

— Arată-ne o minune! zise vorbitorul. Nu punem la îndoială puterea voastră, dar s-ar putea să nu mai treceţi altă dată prin aceste locuri. Am avea astfel ceva de povestit copiilor noştri.

Louis cântări alternativele. Zburaseră deja aidoma păsărilor, deci aşa ceva nu i-ar mai fi impresionat a doua oară. Să le fi oferit oare mâna din fantele bucătăriilor automate? Dar chiar şi pe Pământ, oamenii priveau diferit aceeaşi mâncare. Diferenţa dintre hrană şi gunoi era de cele mai multe ori doar de natură culturală. Unii mâncau lăcuste cu miere, alţii şerpi fierţi; brânza agreată de unii era pentru alţii lapte stricat. Mai bine să nu rişte. Dar laserul?

În vreme ce Louis începu să cotrobăie în compartimentul de bagaje al scuterului său, umbra unui pătrat începu să înghită discul soarelui. Întunericul avea să-i facă demonstraţia şi mai impresionantă.

Reglând echipamentul pentru deschidere maximă şi putere minimă, întoarse fasciculul întâi către vorbitor, apoi către cei patru colegi ai săi şi, în cele din urmă, către siluetele din mulţime. Dacă demonstraţia îi impresionase, ascunseră foarte bine acest lucru. Disimulându-şi

dezamăgirea, Louis ochi către acoperiş şi micşoră fasciculul.

Figurina ţintită se desprinse şi căzu. Semăna cu un cap suprarealist, stilizat, de balaur. Bărbatul mişcă un pic degetul şi capul de balaur deveni alb-gălbui. Mişcă încă puţin indexul şi fasciculul se subţie până la dimensiunea unui fir de lumină verde. În capul de balaur apăru o gaură fierbinte.

Louis aşteptă aplauzele.

— Luptaţi cu lumină! zise individul cu braţul tatuat. Cu siguranţă, ştiţi că aşa ceva este interzis!

— ...! strigă mulţimea, după care se aşternu o linişte mormântală.

— Nu ştiam asta, îi răspunse Louis. Ne cerem scuze!

— Nu ştiaţi? Cum este posibil? Nu voi aţi ridicat Arcada, ca semn al Înţelegerii cu Omul?

— Care arcadă?

Faţa celuilalt era ascunsă, dar uluiala sa, evidentă.

— Arcada de deasupra Lumii, o, Constructorule!

Abia atunci Louis înţelese şi izbucni în hohote de râs.

Făptura păroasă îl pocni cu stângăcie în nas.

Lovitura fusese uşoară (deoarece individul era pirpiriu şi avea braţe fragile), dar dureroasă.

Louis nu era obişnuit cu durerea. Majoritatea oamenilor din vremea sa nu simţeau pe parcursul vieţii lor vreo durere mai puternică decât cea pricinuită de un deget zdrelit. Anestezicele erau mult prea răspândite, asistenţa medicală extraordinar de accesibilă. În cazul unui schior, de pildă, durerea piciorului rupt dura de obicei câteva secunde, nu minute, iar amintirile erau deseori suprimate ca traume intolerabile. Cunoaşterea unor arte marţiale precum karate, judo, jiujitsu sau box fusese declarată ilegală cu mult înainte de naşterea sa. Louis Wu era mai degrabă un războinic derizoriu, ce putea înfrunta moartea, dar nu şi durerea.

Lovitura duru. Louis ţipă şi scăpă laserul.

Mulţimea înaintă. Două sute de oameni păroşi înfuriaţi se transformară într-o mie de demoni. Lucrurile nu mai erau la fel de amuzante ca în urmă cu câteva minute.

Vorbitorul slab ca trestia îşi încolăcise ambele braţe în jurul corpului său, fixându-l cu forţa unui isteric. Louis, într-o stare la fel de isterică, se eliberă cu o lovitură disperată. Într-o clipă se sui pe scuterul său pregătindu-se să acţioneze comenzile de decolare, când raţiunea prevală.

Celelalte scutere erau pilotate de la al său. Dacă decola, decolau şi ele, cu sau fără pasageri.

Bărbatul privi în jurul său.

Teela Brown se afla deja în aer. Observa de sus lupta, cu sprâncenele ridicate, semn că era extrem de preocupată. Totuşi, se părea că nu-i venea în minte să le sară în ajutor.

Kzinul, în schimb, era pradă unei agitaţii maxime. Deja doborâse vreo şase adversari. Chiar în timp ce Louis îl privea, Kzinul îşi roti laserul şi reteză ţeasta unui inamic.

Alţi băştinaşi năvăliră asupra sa, descriind un cerc aproximativ. Mâini cu degete lungi încercară să-l împingă pe pământean din şa. Erau pe cale să reuşească, deşi Louis se ţinea strâns cu mâinile şi genunchii. Într-un târziu, se gândi să activeze pliul fonic. Indivizii urlară, în timp ce erau aruncaţi la pământ.

Cineva mai rămăsese agăţat de spatele lui. Louis îl împinse, îl lăsă să cadă, deconectă şi reconectă pliul fonic pentru a-l îndepărta, apoi scrută fosta parcare, în căutarea lui Nessus.

Acesta încerca să ajungă la scuterul său. Se părea că băştinaşilor le era teamă de forma sa, deoarece încercau doar să-i blocheze drumul; totuşi, unul dintre ei se apropia înarmat cu o rangă metalică smulsă din vreo maşinărie veche.

Pe când Louis tocmai îl localiza, omul roti ranga asupra capetelor Păpuşarului.

Nessus se aplecă, se roti pe picioarele din faţă şi se întoarse cu spatele spre pericol, dar îndepărtându-se în acest fel de scuter. Reflexele sale aveau să-i aducă

moartea, dacă Interlocutorul sau Louis nu reuşeau să-l ajute în vreun fel. Pământeanul deschise gura, pentru a-l avertiza, dar Păpuşarul îşi terminase deja mişcarea.

Louis îşi închise gura.

Păpuşarul se îndreptă spre scuter, fără a mai fi împiedicat de nimeni. Copita sa din spate lăsa amprente sângerânde prin praful bătătorit.

Cercul de admiratori ai Kzinului se ţinea în afara razei sale de acţiune. Interlocutorul scuipă la picioarele lor – un gest specific uman, nu Kzinti – se răsuci şi se urcă pe scuter. Laserul său era însângerat până la mâner.

Băştinaşul care încercase să-l oprească pe Nessus zăcea în acelaşi loc în care căzuse. Sângele se revărsa în valuri din trupul său.

Ceilalţi se înălţaseră deja în aer. Louis porni după ei. De departe observă care era intenţia Kzinului şi strigă după el:

— Opreşte-te! Nu e nevoie de aşa ceva!

Interlocutorul pusese mâna pe echipamentul modificat de excavat.

— Nu crezi că totuşi ar fi necesar? mârâi el, dar îşi opri mişcarea mâinii.

— N-o face! îl rugă Louis. Ar fi o crimă. Cum ne mai pot ataca acum? Aruncând cu pietre?

— Pot să folosească laserul tău.

— Imposibil! Există un tabu.

— Aşa spunea cel cu care ai discutat. Îl crezi?

— Mda.

Kzinul îşi puse deoparte arma (spre uşurarea lui Louis, care se aşteptase să nimicească întregul oraş).

— Cum crezi c-a luat naştere o asemenea interdicţie? întrebă el. A avut loc un război în cursul căruia s-au utilizat arme energetice?

— Sau poate că a existat un bandit înarmat cu ultimul tun laser de pe Lumea Inelară… rânji Pământeanul. Păcat că n-avem pe cine întreba.

— Îţi sângerează nasul! îi atrase atenţia Interlocutorul.

Acum că avea timp să se gândească la el, îl simţi pulsând dureros. Louis îşi trecu scuterul sub comanda

Kzinului şi se apucă să-şi acorde îngrijirile medicale necesare. Dedesubt, o mulţime aţâţată şi dezorganizată se îndrepta către periferiile oraşului Zignamuclickclik.

13.
Momeala stelară

— Ar fi trebuit să îngenuncheze! se plânse Louis. Asta m-a înşelat. Şi translatorul îi tot dădea înainte cu „constructor”, când ar fi trebuit să zică „zeu”.

— Zeu?

— Au făcut zei din Inginerii Lumii Inelare. Ar fi trebuit să remarc liniştea. La naiba, în afară de preot, nimeni nu scotea un sunet! Cu toţii se purtau de parcă ar fi ascultat o veche litanie. Eu, în schimb, dădeam întruna răspunsuri greşite!

— O religie ciudată! N-ar fi trebuit să râzi! îl dojeni imaginea îngrijorată a Teelei, de pe pupitrul de intercomunicaţii. Nimeni nu râde într-o biserică, nici măcar turiştii.

Zburau sub o felie micşorată a unui soare de amiază. Lumea Inelară se arcuia asupra ei înseşi, în benzi albastre, devenind cu fiecare minut din ce în ce mai strălucitoare.

— Atunci mi s-a părut caraghios, răspunse Louis. Încă mi se mai pare şi acum. Pur şi simplu au uitat că trăiesc pe un Inel. Ei cred că este o arcadă.

Un scrâşnet penetră pliul fonic, căpătând preţ de o clipă tăria unui uragan, pentru a dispărea apoi brusc. Depăşiseră viteza sunetului.

Zignamuclickclik se micşora în urma lor. Oraşul nu avea să se răzbune niciodată pe demoni. Probabil că nu aveau să-i mai vadă niciodată.

— Arată ca o arcadă, remarcă Teela.

— Corect, încuviinţă Louis. N-ar fi trebuit să râd. Avem totuşi noroc. Ne putem lăsa greşelile în urmă. Tot ce ne

rămâne de făcut, de fiecare dată, este să decolăm. Nimic nu ne va putea ajunge din urmă.

— Unele greşeli trebuie să le purtăm cu noi, remarcă Interlocutorul.

— Mi se pare ciudat că tocmai tu spui asta, ripostă Louis frecându-şi absent nasul, care devenise la fel de insensibil ca o bucată de lemn. (Acesta avea să se vindece înainte ca anestezicele să-şi piardă efectul.)

Deodată îşi aminti ceva.

— Nessus?

— Ce e, Louis?

— Am înţeles ceva adineauri. Pretindeai că eşti nebun din cauză că dai dovadă de curaj. Corect?

— Cât tact ai, Louis! Delicateţea limbajului tău…

— Fii serios! Tu şi toţi ceilalţi Păpuşari aţi făcut aceeaşi presupunere greşită. Un Păpuşar se întoarce întotdeauna cu spatele pentru a fugi de pericol, corect?

— Corect.

— Greşit! Un Păpuşar se întoarce întotdeauna instinctiv cu spatele la pericol, cu scopul de a-şi elibera astfel piciorul din spate pentru a acţiona. Copita aia e o armă mortală, Nessus!

Printr-o singură mişcare, Păpuşarul se întorcea pe picioarele din faţă şi lovea în afară cu piciorul din spate. Capetele îi erau răsucite spre spate şi mult depărtate, îşi aminti Louis, pentru a triangula ţinta. Nessus lovise cu precizie inima omului, trecând prin splina făcută ţăndări.

— Nu puteam fugi! răspunse Păpuşarul. Ar fi însemnat să-mi abandonez vehiculul, şi abia atunci m-aş fi aflat cu adevărat în primejdie.

— Dar nu ai stat să raţionezi, îl contrazise Louis. A fost ceva instinctiv. În mod automat, te întorci cu spatele la inamic. Te întorci şi loveşti. Un Păpuşar sănătos la minte se răsuceşte pentru a lupta, nu pentru a fugi. Nu eşti nebun!

— Greşeşti! Cei mai mulţi Păpuşari fug de pericol.

— Dar…

— Cei ce formează majoritatea sunt întotdeauna întregi la minte, Louis!

Animalul de turmă! Pământeanul se lăsă păgubaş. Îşi ridică ochii, la timp pentru a vedea dispărând ultima fărâmă de soare.

Unele greşeli trebuie să le purtăm cu noi…

Kzinul se gândise, cu siguranţă, la ceva anume atunci când spusese fraza asta. Oare la ce?

* * *

Către zenit se distingea un inel format din dreptunghiuri întunecate. Cel care acoperea acum soarele era încadrat de o aură strălucitoare. Lumea Inelară forma un arc parabolic deasupra lor, un schelet pe fundalul cerului presărat cu stele.

Privind întregul peisaj, rămâneai cu impresia că un copil prea mic se jucase cu un set de machete fără să ştie prea bine ce face.

La plecarea din Zignamuclickclik pilotase Nessus. Mai târziu venise rândul Kzinului. Zburaseră toată noaptea. Acum, o dungă luminoasă ivită de-a lungul muchiei pătratului de umbră arăta că zorile erau aproape.

În decursul acestor ore, Louis găsise o cale de a vizualiza dimensiunile reale ale Lumii Inelare.

Întreaga operaţie implica o proiecţie Mercator a Pământului, o hartă comună, rectangulară, de fapt un planiglob trasat la scara unu pe unu. O asemenea hartă realizată în relief ar fi reprezentat foarte exact Pământul. Ei bine, patruzeci de asemenea hărţi, puse una lângă alta, abia ar fi reuşit să acopere lăţimea Lumii Inelare.

O asemenea hartă dreptunghiulară, cu o suprafaţă mai mare decât suprafaţa sferică a Pământului urmărea exact topografia Lumii Inelare, disimulându-se perfect în geografia acesteia.

Ţinând cont de proporţiile colosale ale Lumii Inelare, erau posibile şi alte comparaţii surprinzătoare. De exemplu, acele oceane pereche, sărate, de la extremităţile Inelului aveau o suprafaţă mai mare decât cea a oricărei planete din spaţiul cunoscut de oameni, iar continentele acestora nu erau decât nişte insule mai mari. Dacă cineva ar fi întins

harta întregului Pământ pe un asemenea ocean, ar mai fi rămas spaţiu suficient pe margini.

„N-ar fi trebuit să râd”, îşi zise Louis în sinea lui. *„Mi-a luat destul de mult timp până să pot concepe scala acestui... obiect artificial. De ce ar fi trebuit să mă aştept ca băştinaşii să fie mai sofisticaţi?”*

Nessus pricepuse acest lucru mai repede. Cu o noapte înainte, când văzuseră pentru prima oară Arcada, Nessus ţipase şi încercase să se ascundă.

— Of, la naiba…

Oricum, nu mai conta. Mai ales acum, când toate greşelile puteau fi lăsate în urmă cu aproape 2000 km/oră.

* * *

După o vreme, Kzinul îl strigă pentru a-i preda comanda. Louis pilotă flotila liniştit, lăsându-i pe ceilalţi să doarmă.

Zorile îi surprinseră deplasându-se cu o viteză de 10 km/secundă.

* * *

Linia care desparte ziua de noapte se numeşte *terminator*. În spaţiul cunoscut, ea este vizibilă de pe Lună, de pe orbită, dar nu şi de pe suprafaţa Pământului.

Pe Inel, însă, liniile drepte care despărţeau lumina de întuneric erau cu toate de acest tip.

Pornind din direcţia sensului de rotaţie, linia terminatoare se rostogolea peste flotila de scutere. De la sol până la cer şi din infinitul babordului până în infinitul tribordului înainta, aidoma destinului, un zid luminos uriaş, pe care nu-l puteai ocoli.

Zorile sosiseră. Deasupra lor strălucea nimbul luminos al soarelui, devenind cu fiecare clipă mai strălucitor, pe măsură ce retragerea pătratului de umbră lăsa expusă o falie tot mai mare din el. Louis contemplă noaptea din stânga, ziua din dreapta şi umbra terminatorului alergând pe câmpia fără sfârşit. O dimineaţă stranie, gândi turistul din el.

Departe, la tribord, acolo unde solul se preschimba în negură, contururile clare ale unui vârf de munte se materializau din ce în ce mai clar în lumina noii zile.

— Pumnul-lui-Dumnezeu, zise Pământeanul, savurând cuvintele pe măsură ce i se rostogoleau din gură. Ce nume pentru un munte! Dar, mai ales, ce nume pentru cel mai înalt munte din lume!

Omul Louis Wu îşi simţi corpul anchilozat. Dacă n-avea să-şi schimbe curând poziţia, încheieturile urmau să i se blocheze în poziţie şezândă şi nu avea să mai fie în stare să se mai mişte vreodată. Mai mult, tabletele nutritive începuseră să aibă gust de tablete. În plus, continua să-şi simtă nasul umflat şi nici măcar cafea caldă nu putea obţine.

În schimb, turistul Louis Wu, se distra regeşte. Să luăm, de pildă, reflexul de fugă al Păpuşarilor. Nimeni nu bănuise vreodată că el ar putea fi totodată şi unul de luptă. Nimeni, în afară de Louis Wu.

Sau momeala stelară. Ce minciună plină de poezie! Un echipament simplu, montat în urmă cu mii de ani, după cum spusese Nessus. Şi niciun Păpuşar nu se gândise să-l menţioneze până ieri.

Dar Păpuşarii erau atât de lipsiţi de imaginaţie…

Ştiau oare aceste stranii fiinţe de ce navele Outsiderilor urmau momelile stelare? Absorbiseră şi această informaţie? Sau, după ce aflaseră adevărul, îl uitaseră considerându-l nesemnificativ pentru ştiinţa supravieţuirii?

Nessus îşi deconectase circuitul de intercomunicaţie. Probabil dormea. Louis îi trimise un semnal, astfel încât la trezire Păpuşarul să vadă luminiţa de pe propriul pupitru şi să-l caute.

Oare el ştia?

Momelile stelare: fiinţe neraţionale care bântuiau nucleul galaxiei. Metabolismul lor avea la bază radiaţia solară, iar drept hrană foloseau rarefiatul hidrogen interstelar. Sistemul lor de propulsie era un fel de pânză fotonică, enormă şi extrem de reflectorizantă, ce putea fi controlată precum o paraşută. Un ciclu de depunere a

ouălor presupunea ieşirea acestei vieţuitoare stelare din zona nucleului galactic până în spaţiul intergalactic şi revenirea în zona de plecare. Puiul urma să-şi găsească singur drumul către nucleul bogat în hidrogen, folosindu-se de vânturile stelare.

Şi indiferent de zona spre care călătoreau aceste entităţi, erau urmate îndeaproape de Outsideri.

De ce procedau astfel Outsiderii? Ciudată întrebare, deşi poetică.

Dar poate că nu era atât de ciudată. Pe vremea primului război Om-Kzin, o vieţuitoare stelară o luase la dreapta în loc s-o ia la stânga. Nava Outsideră care o urma intersectase astfel orbita lui Procyon şi Outsiderii zăboviseră destul timp acolo pentru a vinde un hiperpropulsor celor de pe Am Făcut-O.

La fel de bine, însă, ar fi fost posibil ca nava să se rătăcească în spaţiul controlat de Kzini…

Şi oare nu îi studiau Păpuşarii pe Kzini în acelaşi timp?

— La naiba! Aşa-mi trebuie dacă-mi las gândurile să hoinărească aiurea! Am nevoie de autocontrol!

Dar nu-i studiau? Ba bine că nu! Aşa spusese şi Nessus. Păpuşarii îi cercetau pe Kzini, căutând o cale sigură de exterminare a lor.

Chiar atunci, războiul Om-Kzin le rezolvase problema. În vreme ce armata felinelor se bulucea la frontieră, o navă Outsideră se aventurase în teritoriul uman şi vânduse un hiperpropulsor celor de pe Am Făcut-o. Din momentul în care navele de luptă ale oamenilor fuseseră dotate cu un asemenea propulsor, Kzinii încetaseră să mai reprezinte vreun pericol, atât pentru oameni, cât şi pentru Păpuşari.

— N-ar fi îndrăznit! mormăi Louis, îngrozit. Dacă Interlocutorul ar afla… Un experiment de înmulţire selectivă… Ne-au folosit! S-au folosit de noi!

— Aşa este, îi răspunse Kzinul.

O clipă, bărbatul crezu că imaginaţia îi joacă feste. Apoi văzu imaginea miniaturală şi transparentă a acestuia pe pupitrul său. Din greşeală uitase intercomunicaţia deschisă.

— La naiba! Ai auzit tot!

— Nu-i din vina mea, Louis! Am omis să-mi deconectez intercomunicaţia.

Faptul era consumat. Louis îşi reaminti rânjetul Kzinului după ce Nessus terminase descrierea momelii stelare. Îşi mai aduse aminte că urechile sale aparţineau unui carnivor de pradă, iar rânjetul reprezenta un reflex menit să-i dezgolească colţii, în vederea luptei.

— Ai zis ceva de înmulţire selectivă, îl descusu Kzinul.

— Eu cred că… încercă s-o întoarcă Louis.

— Păpuşarii ne-au aţâţat speciile una împotriva celeilalte, în vederea limitării expansiunii Kzinilor. Aveau la dispoziţie o momeală stelară, Louis. Au folosit-o pentru a îndruma o navă Outsideră în spaţiul vostru, întrucât voiau să se asigure că victoria vă va aparţine… Într-adevăr, a fost un experiment de înmulţire selectivă, aşa cum îi spui tu.

— Ascultă, ăsta e un lanţ foarte lung de presupuneri. Dacă te calmezi…

— Dar amândoi am parcurs acest lanţ în mod independent.

— Asta aşa este.

— Nu mă hotărâsem dacă să abordez acest subiect cu Nessus sau să aştept să ne îndeplinim principalul obiectiv, adică să părăsim Lumea Inelară. Acum, că ai ajuns şi tu la aceeaşi concluzie, nu am de ales.

— Dar… încercă Louis să spună ceva, apoi îşi înghiţi restul cuvintelor.

Oricum, sirena nu i-ar fi dat voie să continue. Kzinul semnalizase pericol.

Sunetul sirenei era un urlet mecanic nebun, atât subsonic cât şi suprasonic, şi extrem de dureros. Imaginea lui Nessus apăru pe pupitru.

— Ce s-a întâmplat? strigă el alarmat.

— V-aţi amestecat într-un război luând partea inamicului! urlă Kzinul. Acţiunea voastră este similară unei declaraţii de război la adresa Patriarhiei!

Teela conectase intercomunicaţia la timp pentru a auzi ultimele cuvinte. Louis îi prinsese însă privirea şi-i semnalase clătinând din cap: „Nu te băga!”

Capetele Păpuşarului se aplecară spre spate, aidoma unor şerpi, pentru a-şi arăta uluiala.

— Ce vrei să spui?

— Primul război cu oamenii. Momelile stelare. Hiperpropulsorul livrat de Outsideri.

Un cap triunghiular dispăru din imagine. Louis observă că un aeroscuter argintiu ieşea din formaţie şi-şi dădu seama că era vorba de cel al lui Nessus.

Nu era prea îngrijorat. Celelalte două scutere arătau ca nişte musculiţe de argint, din cauza depărtării. Dacă lupta s-ar fi desfăşurat pe sol, cineva s-ar fi putut alege cu răni destul de serioase. Aici, sus, ce se putea întâmpla? Probabil că scuterul lui Nessus era mai rapid decât cel al Kzinului. Păpuşarul trebuie să fi avut în vedere şi o asemenea posibilă situaţie. Pesemne că-şi luase toate măsurile de siguranţă.

Dar Păpuşarul nu fugea. Se rotea în jurul scuterului Interlocutorului.

— Nu vreau să te ucid, îi spunea Kzinul. Dacă intenţionezi să mă ataci din aer, să-ţi aminteşti că raza de acţiune a taspului ar putea fi inferioară celei a laserului meu de excavat cu fascicul Slaver. SNARL!

Urletul de luptă al unui Kzin îţi îngheţa sângele în vine. Muşchii lui Louis încremeniseră, ca şi cum ar fi suferit un atac de tetanos. Abia dacă mai era conştient de micul punct argintiu care se îndepărta de scuterul Interlocutorului.

În schimb, observă admiraţia din ochii Teelei.

— Nu vreau să te omor, zise Kzinul mai calm de data asta. Dar doresc nişte răspunsuri. Nessus, ştim că rasa ta poate ghida vieţuitoarele stelare.

— Aşa este, confirmă Păpuşarul.

Scuterul său se îndrepta către babord, cu viteză maximă. Calmul extratereştrilor era o iluzie. El era explicabil prin faptul că Louis Wu nu putea citi chipurile unor rase străine de el şi pentru că acestea nu puteau introduce expresiile umane în dialectul interplanetar.

Nessus alerga cât putea de repede pentru a-şi salva viaţa, deşi Interlocutorul nu-şi părăsise locul în formaţie.

— Vreau nişte răspunsuri, Nessus! repetă Kzinul.

— Ai ghicit, răspunse Păpuşarul. Investigaţiile noastre în scopul găsirii unor metode sigure de exterminare a periculoaselor carnivore Kzinti ne-au arătat că specia voastră avea un potenţial ce ne putea fi de folos. Ca atare, am luat anumite măsuri pentru a ghida evoluţia voastră până în punctul în care să puteţi coexista în mod paşnic cu rase străine vouă. Metodele noastre au fost indirecte şi foarte sigure.

— Foarte! Nessus, să ştii că plesnesc de fericire!

— Şi eu, interveni Louis Wu.

Nu ignorase faptul că ambii extratereştri vorbeau încă interplanetară, deşi ar fi putut să-şi asigure intimitatea prin folosirea Graiului Hero. Preferaseră, totuşi, să nu-i excludă pe oameni, şi pe bună dreptate, deoarece erau şi ei implicaţi.

— Ne-aţi folosit! zise bărbatul. Ne-aţi manipulat la fel de mult ca şi pe cei din neamul Kzinti!

— Dar în detrimentul nostru! obiectă Interlocutorul.

— O mulţime de oameni au murit în războaiele acelea!

— Louis, încetează! se amestecă şi Teela în discuţie. La naiba! Dacă n-ar fi fost Păpuşarii, acum am fi fost cu toţii sclavi ai neamului Kzinti… Ei i-au împiedicat să ne distrugă civilizaţia!

— Şi noi am avut o civilizaţie! rânji Interlocutorul.

Acum, Păpuşarul se transformase în imaginea fantomatică, tăcută, a unui piton cu un singur ochi, pregătit să lovească. Mai mult ca sigur, cealaltă gură era încleştată pe acceleraţia scuterului său, aflat deja la o distanţă bunicică.

— Păpuşarii ne-au manipulat, repetă Louis Wu. Ne-au folosit ca pe o unealtă, pentru a-i modela pe Kzini.

— Dar a dat rezultate! insistă Teela.

Sunetul care se auzi aducea cu un soi de sforăit, baritonal şi monoton, dar nimeni nu avea niciun dubiu că era echivalentul Kzinului pentru râs.

— A dat rezultate! repetă Teela. Acum sunteţi o rasă paşnică. Puteţi trăi laolaltă cu…

— Ţine-ţi gura, omule!

— … cu egalii voştri, sfârşi ea pe un ton altruist. N-aţi mai atacat alte specii de aproape…

Kzinul ridică echipamentul de forare cu fascicul Slaver şi-l ţinu în faţa consolei de intercomunicaţii astfel încât Teela să-l poată vedea. Fata se opri brusc.

— Ar fi fost posibil ca noi să fim în locul lor, reluă Louis.

Ceilalţi deveniră atenţi.

— Ar fi fost posibil ca noi să fim în locul lor, repetă el. Dacă Păpuşarii ar fi vrut să dirijeze înmulţirea oamenilor într-un anume scop… Deodată se opri, preţ de câteva clipe, apoi continuă: Oh, Teela… cu siguranţă!

Păpuşarul nu reacţionă în niciun fel.

Tânăra se îmbujoră, stânjenită de privirea fixă a bărbatului.

— Care-i problema? întrebă ea. Louis!

— Iartă-mă! Mi-am dat seama de un amănunt… Nessus! Vorbeşte-ne despre Legile Fertilităţii!

— Louis, ai înnebunit?

— Aah! izbucni Kzinul. M-aş fi gândit şi eu la asta, dacă aş fi avut timpul necesar! Nessus, ai auzit?

— Da, răspunse Păpuşarul.

Scuterul său era acum un firicel argintiu care aluneca în continuare spre babord. Aproape că nu mai putea fi sesizat, în contrast cu un alt punct nedesluşit, strălucitor, mai îndepărtat de flotilă decât ar fi fost posibil în cazul unor puncte de pe Pământ. Imaginea Păpuşarului de pe pupitrul de intercomunicaţii era neschimbată – aceeaşi faţă idioată din cauza craniului triunghiular turtit şi a buzelor proeminente. Unul ca el nu putea arăta periculos.

— V-aţi amestecat în Legile Fertilităţii de pe Pământ… reluă Louis.

— Da.

— De ce?

— Ne plac oamenii. Avem încredere în ei. Am făcut afaceri profitabile cu ei. Este în avantajul nostru să-i

încurajăm, deoarece ei vor atinge, cu siguranţă, Norii lui Magellan înaintea noastră.

— Superb! Aşadar, suntem pe placul vostru!

— Am căutat să vă îmbunătăţim zestrea genetică. Dar ce trăsături trebuiau ameliorate? În niciun caz inteligenţa. Inteligenţa nu reprezintă punctul vostru forte. Nici simţul de autoconservare, nici durata vieţii, nici talentele voastre de luptători…

— Aşa încât v-aţi decis să ne faceţi norocoşi! concluzionă Louis izbucnind în râs.

Teela pricepu, în sfârşit. Ochii i se măriră şi căpătară o expresie îngrozită. Încercă să spună ceva, dar nu putu scoate decât un scâncet.

— Desigur, răspunse Nessus. Te rog să încetezi cu râsul, Louis! Decizia a fost corectă. Specia voastră a fost incredibil de norocoasă. Istoria voastră este alcătuită dintr-o serie de lovituri de teatru norocoase care-ţi taie respiraţia, de la evitarea războiului atomic intraspecie, poluarea propriei planete cu deşeuri industriale, dezastre ecologice, căderi masive de asteroizi, variaţiile capricioase ale activităţii soarelui vostru până la explozia Nucleului de care aţi aflat pur şi simplu întâmplător. Acum vrei să-mi spui ce anume ţi se pare atât de amuzant?

Louis continua să râdă pentru că o privea pe Teela care se făcuse roşie de furie. Ochii i se roteau de parcă ar fi căutat un ascunziş. Nu era plăcut să afli că eşti rezultatul unui experiment genetic.

— … Prin urmare am modificat Legile Fertilităţii. A fost surprinzător de uşor. Retragerea noastră din spaţiul cunoscut provocase un crah financiar. Manipulaţiile economice i-au ruinat pe câţiva membri ai Consiliului de Administrare a Fertilităţii. I-am mituit pe câţiva, i-am şantajat pe alţii, ameninţându-i cu închisoarea pentru datornici, apoi am făcut publică corupţia ce domnea în sânul Consiliului, pentru a forţa o schimbare. A fost o întreprindere incredibil de costisitoare, dar extrem de sigură şi parţial încununată de succes. În cele din urmă, am reuşit să introducem Loteriile Drepturilor de Naştere, în

speranţa că vom obţine o populaţie de oameni neobişnuit de norocoşi.

— Monstrule! strigă Teela. Monstrule!

Kzinul îşi vârî la loc în husă unealta de minerit. Remarcă:

— Teela, nu ai avut nimic de obiectat atunci când ai aflat că Păpuşarii au manipulat ereditatea rasei mele! remarcă el. Au sperat să producă un Kzin docil. În acest scop, ne-au încrucişat aşa cum un biolog încrucişează oile, omorându-le pe cele cu defecte, păstrându-le pe celelalte. Ai spus că această crimă a fost în beneficiul speciei mele. Acum văd că te plângi. De ce?

Spumegând de furie, tânăra îşi închise intercomunicaţia.

— Un Kzin docil, repetă Interlocutorul. Aţi sperat să produceţi un Kzin docil, Nessus. Dacă îţi imaginezi că aţi reuşit, vino alături de noi!

Păpuşarul nu răspunse. Undeva înaintea micii flotile, micul punct al scuterului său devenise prea minuscul pentru a mai putea fi zărit cu ochiul liber.

— Nu vrei să te reîntorci în mijlocul nostru? Cum să te pot apăra atunci de pericolele acestui teritoriu necunoscut dacă nu eşti împreună cu noi? Deşi nu te învinovăţesc. Faci bine că te temi… – Kzinul îşi arătă ghearele ascuţite şi uşor curbate. – … Încercarea voastră de a produce o specie de oameni norocoşi a fost şi ea un eşec.

— Nu, răspunse Nessus prin intercomunicaţie. Am produs oameni norocoşi. N-am reuşit să-i contactez pentru această expediţie nefericită, din cauză că erau prea norocoşi…

— V-aţi jucat de-a Creatorul cu ambele noastre specii! Să nu încerci să te apropii de noi!

— Vom rămâne în legătură prin intercom.

Imaginea Kzinului dispăru.

— Louis, Interlocutorul a întrerupt legătura cu mine! se plânse Nessus. Dacă voi avea să-i transmit ceva, va trebui s-o fac prin tine.

— În ordine, zise pământeanul şi întrerupse şi el legătura.

Aproape imediat, pe pupitrul lui se aprinse o luminiţă în locul în care înainte fusese imaginea capului lui Nessus. Păpuşarul dorea să vorbească.

La naiba, n-avea decât să aştepte!

Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, traversară o mare de mărimea Mediteranei. Louis coborî pentru a o putea observa mai bine şi văzu că celelalte scutere îl urmară. Flota se afla deci în continuare sub conducerea sa, în ciuda faptului că nimeni nu dorea să-i adreseze vreun cuvânt.

Ţărmul era de fapt un singur oraş, ajuns în stadiul de ruină. Făcând abstracţie de docuri, nu se deosebea prea mult de Zignamuclickclik. Louis nu ateriză. Nu avea ce să descopere acolo.

Curând după aceea, solul începu să se ridice treptat, până când urechile i se înfundară. Peisajul verde fu înlocuit cu unul maroniu uscat, apoi veni rândul stepei, tundrei, apoi urmară kilometri nesfârşiţi de stâncă goală, apoi…

De-a lungul a mii de kilometri de pantă muntoasă, vânturile erodaseră solul şi stânca. Nu mai rămăsese decât materialul de fundaţie al Inelului, cenuşiu, translucid, hidos.

Lipsă de întreţinere. Niciun Inginer n-ar fi permis una ca asta. Civilizaţia Lumii Inelare se stinsese, deci, cu mult timp în urmă. Pesemne că procesul începuse aici, cu zone sterpe pătând faţada în locurile pe unde nu mai trecea nimeni…

Hăt departe, în faţa flotilei, în direcţia în care dispăruse Nessus, se putea observa o zonă extrem de strălucitoare. La o primă apreciere, s-ar fi zis că se găsea la o distanţă de 50 până la 80 de mii de kilometri. Un punct strălucitor la fel de mare cât Australia.

Material de fundaţie şi mai expus? Suprafeţe imense de fundaţie apărând sub solul odinioară fertil, sol care moare, dispărând atunci când sistemul de râuri şi fluvii este distrus. Căderea oraşului Zignamuclickclik şi pana universală de energie trebuie să fi fost ultimele stadii al dezastrului.

Cât de mult durase? Zece mii de ani? Mai mult?

— La naiba! murmură Louis în faţa pustietăţii. Aş fi vrut să mă consult cu cineva. Ar fi putut fi important…

Timpul era perceput altfel, având soarele în permanenţă deasupra capului. Dimineaţa şi după-amiaza erau identice. Realitatea părea mai puţin reală. Semăna, gândi Louis, cu fracţiunea de secundă în care călătoreai între două cabine de transfer.

Asta era. Se aflau între două cabine de transfer, una la babordul *Mincinosului* şi alta la baza Zidului. Ei doar visau că zboară deasupra peisajului plat şi cenuşiu într-o formaţie triunghiulară de aeroscutere.

Zburau spre babord printr-un timp încremenit.

Cât trecuse de când cineva îi vorbise ultima oară? Cu ore în urmă, Louis îi semnalase Teelei că dorea să-i vorbească. Mai târziu, procedase la fel şi cu Interlocutorul. Luminiţele pâlpâiseră pe pupitrele lor fără a fi băgate în seamă, la fel cum şi el ignora lumina aprinsă pe pupitrul său.

— Destul cu toate astea! izbucni bărbatul, deschizând intercomunicaţia.

Recepţionă un val incredibil de muzică orchestrală, înainte ca Păpuşarul să-i remarce prezenţa. Apoi…

— Trebuie să vedem cum reunificăm expediţia fără vărsare de sânge, îi zise Nessus. Ai vreo idee, Louis?

— Da. Nu este politicos să începi o conversaţie cu sfârşitul.

— Îmi cer scuze, Louis! Mulţumesc pentru că mi-ai răspuns. Cum te-ai simţit?

— Singur şi iritat, şi asta numai din cauza ta. Nimeni n-a vrut să-mi vorbească.

— Pot să te ajut?

— Cine ştie… Ai avut vreun amestec în modificarea Legilor Fertilităţii?

— Eu am condus proiectul.

— Asta e problema! mârâi pământeanul. Fie ca tu să ajungi prima victimă a controlului retroactiv al naşterilor! Teela nu va mai vorbi cu mine niciodată.

— N-ar fi trebuit să râzi de ea!

— Îmi dau seama. Ştii, însă, ce mă îngrozeşte cel mai mult în toată povestea asta? Nu aroganţa voastră

nenorocită, ci faptul că puteţi lua nişte decizii de o asemenea amploare, pentru ca mai târziu să faceţi ceva atât de stupid ca... ca...

— Teela Brown ne poate auzi?

— Nu, fireşte că nu! Să te ia naiba, Nessus! Realizezi ce i-ai făcut?

— Dacă ştiai că amorul ei propriu va fi atât de atins, de ce ai deschis discuţia?

Louis mormăi în barbă. Încercase să rezolve o problemă extraordinar de grea şi-i găsise imediat soluţia. Nu-i trecuse prin cap că ar fi fost mai bine ca soluţia să rămână ascunsă. Nu gândea în felul ăsta.

— Te-ai gândit la o cale de reunificare a expediţiei? întrebă Păpuşarul.

— Da, răspunse bărbatul şi deconectă intercomunicaţia.

De data asta voia să-l lase pe Păpuşar să transpire.

Solul începu să coboare şi îşi recăpătă culoarea verde.

Trecură peste o altă mare şi peste delta imensă a unui fluviu. Dar albia acestuia era uscată, la fel ca şi delta. Modificarea curenţilor de aer secase şi sursa de apă.

Când Louis coborî puţin, deveni conştient de faptul că toate meandrele şi canalele deltei fuseseră săpate artificial în sol. Artiştii Lumii Inelare nu se mulţumiseră să lase râul să-şi sape singur propriile canale. Şi avuseseră dreptate: pe Inel, solul nu era suficient de adânc şi, ca atare, se văzuseră nevoiţi să recurgă la tot soiul de artificii.

Dar canalele uscate erau hidoase. Louis strânse nemulţumit din buze şi zbură mai departe.

14.
Interludiu cu Floarea-Soarelui

În faţă, nu prea departe, se vedeau munţii.

Louis pilotase toată noaptea şi cea mai mare parte a dimineţii. Nu ştia precis cât de mult. Soarele nemişcat de amiază reprezenta o capcană psihologică: în egală măsură, el putea fie să dilate, fie să comprime timpul, iar bărbatul nu reuşea să-şi dea seama care dintre cele două posibilităţi era cea reală.

Din punct de vedere emoţional, Louis se afla în sabatical. Aproape că uitase de celelalte aeroscutere. Acest zbor pe deasupra unui ţărm nesfârşit şi mereu schimbat nu era prea departe de hoinăreala de unul singur într-o navă, dincolo de stelele cunoscute. Louis Wu era singur împreună cu Universul, iar acesta părea un obiect de joacă. Mai era oare satisfăcut de propria persoană? Iată acum cea mai importantă întrebare pentru el.

Apariţia unei feţe acoperite cu blană portocalie pe pupitru îi provocă un adevărat şoc.

— Trebuie să fii istovit, îi spuse Kzinul. Vrei să pilotez eu?

— Aş prefera să aterizăm. Mă simt anchilozat.

— Aterizează, tu eşti la comandă.

— Nu vreau să-mi impun compania în faţa celorlalţi, răspunse Louis dându-şi imediat seama că de data aceasta era cât se poate de sincer. Reintrase mult prea uşor în starea sabaticală.

— Crezi că Teela te-ar evita? E posibil să ai dreptate – nici cu mine nu a luat legătura, deşi am suferit aceeaşi dezonoare ca şi ea.

— O iei prea în tragic. Nu, aşteaptă, nu închide!

— Vreau să fiu singur, Louis! Mâncătorul-de-frunze m-a jignit teribil.

— Dar asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă! Nu, nu închide, ai milă de un biet bătrân singur! Ai privit peisajul?

— Da.

— Ai remarcat regiunile dezgolite?

— Da. În anumite zone, eroziunea a îndepărtat stratul de stâncă, ajungând la fundaţia indestructibilă a Inelului. Cu multă vreme în urmă, ceva trebuie să fi perturbat rău de tot sistemul curenţilor de aer. O asemenea eroziune nu poate avea loc peste noapte nici măcar aici, pe Lumea Inelară.

— Corect.

— Explică-mi, cum poate decădea o civilizaţie de o asemenea mărime şi forţă?

— Nu ştiu nici eu. Trebuie să privim adevărul în faţă: n-avem cum să ghicim! Nici măcar Păpuşarii n-au atins nivelul tehnologic al locuitorilor Lumii Inelare. Cum am putea, deci, deduce ce anume i-a întors în epoca de piatră?

— Trebuie să învăţăm mai multe de la băştinaşi, spuse Kzinul. Din câte am aflat până acum, este evident că cei pe care i-am întâlnit n-ar fi capabili să mişte epava *Mincinosului*. Trebuie să-i găsim pe cei care o pot face.

Era şansa pe care o aştepta Louis.

— În privinţa asta, am unele idei, spuse el. Este vorba de un mod eficient de a-i contacta pe băştinaşi, ori de câte ori dorim…

— Cum?

— Mai întâi, aş dori să aterizăm.

— Atunci, du-ne jos!

* * *

Munţii formau o barieră înaltă şi colţuroasă în calea flotilei de scutere. Piscurile şi trecătorile lor străluceau cu o nuanţă pe care Louis o recunoştea de acum. Vânturile le polizaseră îndelung îndepărtând stratul de stâncă şi lăsând expus doar materialul de fundaţie al Inelului.

Louis îşi conduse flotila către nişte dealuri cu pante domoale. Ţinta sa era marginea unei zone strălucitoare ce cobora din munţi şi dispărea într-o pădure nesfârşită, acoperind baza dealurilor cu o pătură verde.

Teela interveni pe intercomunicaţie.

— Ce faceţi?

— Aterizez. M-a obosit zborul. Nu închide, vreau să-mi cer scuze!

Dar fata închisese deja.

— Mai bine decât în aşteptările mele! îşi zise Louis, fără tragere de inimă.

Totuşi, Teela urma să se arate mai dornică de comunicare, acum că el intenţiona să-i cerşească iertarea.

* * *

— Ideea mi-a venit în urma discuţiilor noastre despre „joaca de-a zeii”, zise Louis.

Din păcate, se adresa doar Kzinului. Teela coborâse de pe scuterul ei, îi aruncase o privire fulgerătoare şi intrase în pădure.

Interlocutorul aprobă din capul său portocaliu neţesălat. Urechile sale se mişcau precum două evantaie chinezeşti, ţinute în nişte mâini nervoase.

— Pe această lume suntem în siguranţă doar la modul rezonabil, câtă vreme ne aflăm în aer, continuă bărbatul. Nu încape îndoială că astfel ne putem deplasa oriunde dorim. Probabil că am reuşi să atingem baza Zidului fără a mai ateriza sau am putea ateriza doar acolo unde materialul de fundaţie penetrează până la suprafaţă. În zonele respective n-ar putea supravieţui niciun fel de animal de pradă. Pe de altă parte, însă, nu putem afla prea multe fără a ateriza. Vrem să plecăm de pe jucăria asta supradimensionată şi de aceea avem nevoie de ajutorul localnicilor. Se pare că vom fi siliţi să purtăm în cârcă *Mincinosul* pe nu mai puţin de 700 de mii de km.

— Treci la subiect, Louis! Am nevoie de mişcare.

— În momentul în care vom atinge Zidul, vom dori să ştim mai multe despre locuitorii Lumii Inelare decât o putem face acum.

— Fără îndoială.

— De ce să nu ne dăm drept zei?

Kzinul ezită.

— Vrei să spui la modul propriu?

— Exact. Semănăm destul de bine cu Inginerii Lumii Inelare. Nu dispunem de puterea pe care au deţinut-o ei, dar pentru băştinaşi avem destulă. Tu poţi juca rolul zeului…

— Mulţumesc.

— … iar Teela şi cu mine am fi discipolii tăi. Nessus ar face pe demonul prizonier.

Ghearele Kzinului ieşiră din tecile lor.

— Dar Nessus nu este cu noi şi nu va mai fi niciodată.

— Ăsta e clenciul. În…

— Nu discut subiectul, Louis!

— Îmi pare rău. Vom avea nevoie de el, dacă vrem ca tot mecanismul să funcţioneze.

— Atunci nu-ţi rămâne decât să renunţi la idee!

Louis încă se îndoia de semnificaţia acelor gheare. Erau sau nu sub control conştient? În orice caz, se aflau încă la vedere. Dacă i-ar fi vorbit prin intercomunicaţie, Kzinul l-ar fi deconectat până acum.

Din această cauză insistase atât de mult să aterizeze.

— Admiră-i, totuşi, frumuseţea intelectuală. Ai fi un mare zeu. Din punct de vedere uman, eşti al naibii de impresionant – cred că ar trebui să mă crezi pe cuvânt.

— De ce ai avea nevoie de Nessus?

— Pentru taspul său, pentru recompense şi pedepse. Ca orice zeu, îl faci bucăţele pe cel care se îndoieşte de puterea ta şi apoi mănânci bucăţile. Asta e pedeapsa. Pentru recompense, foloseşti taspul Păpuşarului.

— Nu ne putem descurca fără el?

— Dar este o metodă atât de potrivită pentru a-i răsplăti pe drept-credincioşi! Un şfichi de plăcere, direct în creier,

fără efecte secundare, fără dependenţă... De altfel, se zice că taspul este mai bun decât sexul.

— Nu-mi plac implicaţiile etice. Deşi băştinaşii nu sunt decât nişte bieţi oameni, n-aş vrea să-i supun taspului. Ar fi mai mulţumiţi dacă i-am ucide. În orice caz, taspul Păpuşarului are efect asupra unui Kzin, nu a unui om.

— Cred că te înşeli.

— Louis, ştii că taspul a fost proiectat să acţioneze asupra unui creier cu structură Kzinti. O simt. În privinţa asta, ai dreptate: a fost o experienţă religioasă, diabolică.

— Dar nu ştim dacă taspul lui nu acţionează şi asupra unui om. Eu cred că da. Îl cunosc pe Nessus. Fie taspul său are efect asupra tuturor, fie are două astfel de dispozitive. Eu nu m-aş afla aici dacă n-ar avea asupra sa un mijloc de a-i controla pe oameni.

— Faci cam multe speculaţii...

— Să-l chemăm şi să-l întrebăm?

— Nu.

— Ce-i rău în a-l întreba?

— N-ar avea niciun rost.

— Am uitat. Sunteţi lipsiţi de curiozitate. Curiozitatea, proprie maimuţelor, n-a fost cea mai puternică caracteristică în cazul altor specii.

— Faci glume pe seama curiozităţii mele? Înţeleg. Încerci să mă împingi la un anumit curs al acţiunilor. Louis, să-ţi fie clar: Păpuşarul poate să-şi găsească singur drumul spre Zidul de margine. Până acolo, n-are decât să călătorească singur!

Înainte ca pământeanul să-i poată răspunde, Kzinul se întoarse şi se îndreptă spre un desiş. Încheiase discuţia la fel de simplu ca şi cum ar fi deconectat intercomunicaţia.

* * *

În sufletul Teelei Brown întreaga lume se prăbuşise. Tânăra suspina de ţi se rupea inima, într-o revărsare de autocompătimire. Îşi găsise un loc minunat pentru jelit. Culoarea predominantă era verdele închis. Vegetaţia deasă de deasupra capului său nu permitea trecerea directă a

razelor de soare, dar stratul se rărea la nivelul solului, înlesnind mersul. Pentru iubitorii de natură, era un adevărat paradis.

Ziduri netede, verticale, de stâncă, menţinute în permanenţă umede de o cascadă, înconjurau un mic bazin limpede şi adânc. Teela se afla în interiorul lui. Căderea de apă aproape că-i îneca suspinele, dar zidurile de piatră amplificau sunetele astfel încât se crea impresia că întreaga natură suspina odată cu ea.

Nu simţise apropierea lui Louis Wu.

Eşuată pe o lume străină, nici chiar Teela Brown nu s-ar fi încumetat să se îndepărteze fără trusa de prim-ajutor. Era vorba de o cutie plată, ataşată la centură, ce avea încorporat un generator de semnal-baliză. Louis urmase acest semnal, până ce dăduse de hainele ei, zăcând împăturite pe un mic platou granitic aflat la marginea bazinului.

Platoul era învăluit de o lumină de un verde întunecat, stăpânit de urletul cascadei şi ecoul suspinelor. Teela era aproape sub căderea de apă. Probabil că era aşezată, deoarece doar braţele şi umerii îi ieşeau afară din apă. Avea capul aplecat şi părul negru îi alunecase, acoperindu-i faţa.

N-avea niciun rost s-o aştepte pe ea să facă primul pas. Louis îşi scoase şi el hainele şi le stivui alături. Răcoarea din aer îi provocă un frison. Se cutremură şi sări în apă.

Imediat îşi dădu seama de greşeală.

În perioadele de sabatical, Louis nu avea obiceiul de a cutreiera planete asemănătoare Pământului. Cele pe care ateriza erau, în general, la fel de civilizate ca şi Pământul. Louis nu era prost. Dacă i-ar fi trecut prin gând să se întrebe care era temperatura apei…

Dar nu-i trecuse.

Apa provenea dintr-un torent ce izvora din munţii acoperiţi de zăpadă. Louis încercă să ţipe din cauza frigului, dar capul îi era deja sub apă. Avu totuşi destulă prezenţă de spirit să nu inspire.

Capul îi ieşi la suprafaţă. Louis dădu din mâini, risipind stropi în juru-i; avea răsuflarea întretăiată din cauza frigului şi a nevoii de aer.

Apoi începu să se bucure de această întâmplare.

Ştia cum să se poarte cu apa, deşi învăţase acest lucru în regiuni mai calde decât aceasta. Rămase la suprafaţă, călcând apa. Simţea pe piele curenţii proveniţi de la cascadă.

Teela îl văzuse, dar rămăsese sub căderea de apă aşteptându-l. Louis înotă către ea.

Pentru a o face să-l audă ar fi trebuit să-i urle în ureche. Scuzele şi declaraţiile de dragoste ar fi fost nepotrivite. Dar o putea atinge.

Ea nu încercă să se îndepărteze, dar îşi aplecă capul şi părul îi ascunse din nou faţa. Respingerea ei era atât de intensă încât devenise aproape telepatică.

Louis îi respectă sentimentele.

Începu să înoate, relaxându-şi muşchii anchilozaţi. Apa trezea înlăuntrul lui o senzaţie minunată. Totuşi, într-un târziu, răceala ei începu să-i provoace junghiuri şi Louis ajunse la concluzia că dacă mai întârzia, devenea un candidat la pneumonie.

O atinse pe Teela şi-i arătă malul. De data aceasta ea încuviinţă şi-l urmă. Se trântiră lângă bazin, tremurând, strângându-se în braţe, înfăşuraţi în învelitoarele termocontrolate ca în nişte pături. Încet, încet, trupurile lor îngheţate absorbeau căldura.

— Îmi pare rău că am râs! zise Louis.

Ea dădu din cap, acceptându-i scuzele, dar fără a-l ierta.

— Ştii, era caraghios… continuă el. Păpuşarii, laşii Universului, să aibă tupeul de a-i împerechea pe oameni şi pe Kzini ca pe nişte vite! Trebuie să fi fost conştienţi de riscurile pe care şi le asumau.

Ştia că vorbeşte prea mult, dar trebuia să explice, să se justifice.

— … şi uite ce au obţinut cu asta! Încercarea de a obţine o rasă de Kzini rezonabili nu era o idee chiar atât de rea. Ştiu câte ceva despre războaiele oamenilor cu Kzinii,

ştiu că în acea perioadă Kzinii erau destul de fioroşi. Strămoşii Interlocutorului ar fi spulberat Zignamuclickclik-ul până la fundaţia Inelului. Dar să-i înmulţeşti pe oameni căutând să obţii o rasă norocoasă…

— Vrei să spui că au făcut o greşeală, creându-mă aşa cum sunt?

— La naiba, crezi că vreau să te insult? Încerc să-ţi spun că a fost o idee caraghioasă. Iar ca nişte Păpuşari s-o pună în aplicare mi se părea şi mai caraghios. De aceea am izbucnit în râs…

— Te aşteptai să chicotesc şi eu?

— Asta ar fi fost prea de tot!

— În ordine!

Ea nu-i purta pică pentru că râsese. Dorea doar confortul, nu răzbunarea. Confortul călduţ al învelitoarelor, confortul celor două trupuri strânse unul în altul. Louis începu s-o mângâie uşor pe spate, lucru care o făcu să se relaxeze puţin.

— Aş vrea să reunesc iar expediţia, îi spuse încet. O simţi încordându-se.

— … Se pare că nu-ţi prea place ideea.

— Nu.

— Din cauza lui Nessus?

— Îl urăsc! Îl urăsc, înţelegi? I-a încrucişat pe strămoşii mei ca pe… ca pe nişte animale! Se linişti însă imediat şi continuă: Interlocutorul îl va face bucăţi dacă încearcă să se întoarcă, aşa că nu-mi fac probleme…

— Şi dacă l-aş convinge pe Interlocutor să-i dea voie lui Nessus să revină?

— Cum ai putea face una ca asta?

— Să zicem că aş reuşi.

— Dar de ce?

— Nessus e încă proprietarul *Marelui Şlem*. Această navă reprezintă singura cale de a transporta rasa umană către Norii lui Magellan în mai puţin de un secol. Dacă părăsim Lumea Inelară fără Nessus, pierdem *Marele Şlem*.

— Cât de ticălos eşti, Louis!

— Ascultă, ai spus că dacă Păpuşarii nu ar fi procedat aşa cu Kzinii, astăzi am fi fost cu toţii sclavii lor. Aveai perfectă dreptate. Dar dacă Păpuşarii nu s-ar fi amestecat în Legile Fertilităţii, tu nici nu te-ai fi născut!

Ea redeveni rigidă. Gândurile i se citeau pe faţă. Louis continuă:

— Fapta Păpuşarilor s-a petrecut cu multă vreme în urmă. Nu poţi uita şi ierta?

— Nu! zise ea şi se îndepărtă, ieşind din adăpostul cald şi azvârlindu-se din nou în apa îngheţată.

Louis ezită un moment, apoi o urmă. Un şoc rece şi umed… ieşi la suprafaţă… Teela îşi regăsise locul de sub cascadă.

Îi zâmbea. Cum de era în stare să treacă atât de uşor de la o stare de spirit la alta?

Înotă către ea.

— Ăsta-i un mod încântător de a-i spune unui bărbat să-şi ţină gura, râse el.

Tânăra nu avusese cum să-l audă; nici chiar el nu se putea auzi în vacarmul apei ce cădea. Dar Teela îi întoarse zâmbetul, la fel de muteşte şi veni lângă el.

— Oricum era o discuţie stupidă! zise el împăciuitor.

Apa era teribil de rece, iar Teela era singurul lucru cald. Cei doi îngenunchează îmbrăţişaţi pe rocile şlefuite de ape.

Era confortabil să faci dragoste. Deşi sexul în sine nu rezolva problemele, cel puţin le îndepărta pentru o vreme.

* * *

Se întoarseră la scutere, tremurând puţin. Louis nu vorbea. Remarcase un lucru în privinţa Teelei Brown.

Nu învăţase niciodată cum să respingă. Nu putea zice nu, nu era capabilă să rămână pe poziţie, apărându-şi părerile. Nu putea azvârli reproşuri cu intensitate calculată, reproşuri amuzante, ironice sau afurisite, aşa cum procedau celelalte femei. Teela Brown nu fusese îndeajuns de lovită de viaţă pentru a învăţa asemenea tertipuri.

Louis ar fi putut s-o terorizeze până la Judecata de Apoi şi ea n-ar fi ştiut cum să-l oprească. În schimb, l-ar fi putut

urî pentru asta. În consecinţă, păstră tăcerea din acest motiv, la care se mai adăuga unul: nu dorea s-o rănească.

Păşeau în tăcere, ţinându-se de mână, mângâindu-se cu degetele.

— În ordine! zise ea dintr-o dată. Dacă-l convingi pe Kzin, n-ai decât să-l chemi înapoi pe Nessus.

— Mulţumesc! rosti surprins bărbatul.

— Este doar pentru *Marele Şlem*. Şi, oricum, n-ai s-o poţi face.

Apoi, veni vremea mesei şi a exerciţiilor fizice: genuflexiuni, căţărat în copaci…

Între timp Kzinul se reîntorsese la scutere fără nicio urmă de sânge în jurul gurii. Ajuns lângă scuterul său, programă distribuitorul de elemente să-i dea nu o pilulă antialergică, ci o bucată cubică de carne caldă. Iată întoarcerea marelui vânător, gândi Louis, dar îşi ţinu limba în dosul dinţilor.

Atunci când aterizaseră, cerul fusese acoperit de nori. La decolare, pătura uniformă, cenuşie încă se mai menţinea. Imediat Louis reluă argumentaţia prin intercomunicaţie.

— E o poveste mult prea veche!

— O chestiune de onoare nu este afectată de trecerea timpului, Louis, dar bineînţeles că tu n-ai de unde să ştii asta! De ce a ales Nessus un Kzin să călătorească cu el?

— Ne-a explicat motivul.

— De ce a ales-o pe Teela Brown? În mod sigur, Cel-Prea-Ascuns l-a instruit pe Nessus cum să afle dacă oamenii au ajuns să moştenească norocul psihic sau dacă Kzinii au devenit docili. M-a ales pe mine deoarece, fiind ambasadorul unei specii arogante prin definiţie, sunt cel mai în măsură să demonstrez docilitatea pe care au căutat-o ai lui.

— M-am gândit şi eu la posibilitatea asta, răspunse Louis împingând raţionamentul şi mai departe. Oare Nessus nu fusese instruit să aducă vorba despre momelile stelare pentru a putea studia reacţiile Interlocutorului?

— Nu contează. Îţi spun eu că nu sunt docil!

— Când o să încetezi să mai foloseşti cuvântul ăsta? A ajuns să te obsedeze…

— Louis, de ce te-ai făcut avocatul Păpuşarului? nu-şi ascunse mirarea Kzinul. De ce îi doreşti compania?

Bună întrebare, gândi Louis. Bineînţeles că Păpuşarul merita să transpire puţin. Iar dacă ceea ce presupunea Louis era adevărat, Nessus nu se afla în niciun pericol.

Era doar din cauză că îi plăceau extratereştrii?

Sau era ceva mult mai profund? Păpuşarii erau diferiţi, iar diferenţa era importantă pentru că, în lipsa variaţiei, un om de vârsta lui Louis Wu ar fi ajuns să fie plictisit până şi de viaţă. Aşadar, pentru Louis Wu compania extratereştrilor era o necesitate vitală.

Scuterele se ridicară, urmând panta munţilor.

— Din cauza punctelor diferite de vedere, răspunse pământeanul. Ne aflăm într-un mediu străin, mai străin decât oricare altă lume a oamenilor sau Kzinilor. N-ar fi exclus să avem nevoie de toate ideile ce ne vor trece prin capete, pentru a ne da seama de ceea ce se întâmplă.

Teela aplaudă în tăcere. *Bună pledoarie*! Louis îi făcu cu ochiul. Un schimb de impresii pur uman, căruia Interlocutorul n-avea cum să-i priceapă semnificaţia.

— N-am nevoie de Păpuşar pentru a-mi explica lumea înconjurătoare, vorbi Kzinul în cele din urmă. Ochii, urechile şi nasul îmi sunt de ajuns.

— Bine, dar ai nevoie de *Marele Şlem*. Cu toţii avem nevoie de tehnologiile existente la bordul acelei nave.

— Pentru profit? E un motiv nedemn.

— La naiba! *Marele Şlem* este important atât pentru rasa umană, cât şi pentru Kzini.

— Astea-s tertipuri! Deşi profitul nu e numai al tău, insişti să-ţi vinzi onoarea pentru el…

— Onoarea mea nu e în pericol.

— Ba eu cred că este, răspunse Kzinul şi întrerupse legătura.

— Folositoare chestie butonul ăla! observă maliţioasă Teela. Ştiam că aşa o să se întâmple.

— Şi eu. Pe barba lui Finagle, tare greu se lasă convins!

* * *

Dincolo de munţi plutea un strat imens şi compact de nori albi care deveneau cenuşii pe măsură ce înaintau spre orizontul infinit. Scuterele păreau că plutesc şi ele deasupra norilor, sub un albastru cer strălucitor pe care Arcada abia dacă se zărea.

Munţii rămăseseră în urmă. Louis simţi o undă de regret gândindu-se la bazinul cu cascadă. N-aveau să-l mai vadă niciodată.

În spate scuterele provocau siaje, trei fronturi de undă în care trei bubuituri sonore loveau stratul de nori. În faţă monotonia orizontului infinit era spartă doar de un singur detaliu. Louis ajunse la concluzia că era vorba fie de un nou munte, fie de o furtună ce se desfăşura la mare depărtare. Acel ceva avea mărimea aparentă a gămăliei unui ac ţinut la distanţa unui braţ întins.

— O breşă în stratul de nori, Louis, întrerupse Kzinul tăcerea. În faţă şi în sensul de rotaţie.

— O văd.

— Observi lumina care vine de dedesubt? Cam multă lumină reflectată de formele de relief.

Într-adevăr, marginile norilor străluceau puternic. Era ceva necurat la mijloc…

— Oare zburăm din nou peste o zonă dezgolită până la materialul de fundaţie? Ar fi cea mai mare până acum.

— Aş vrea să arunc o privire mai de aproape.

— Du-te! conveni Louis.

Bărbatul observă cum punctul – care era Interlocutorul – virase brusc, în sensul de rotaţie. La o viteză de 2 Mach, Kzinul n-ar fi zărit decât pentru o clipă terenul de dedesubt.

Aici apărea o problemă. La ce trebuia să se uite? La punctul argintiu care era scuterul Kzinului sau la mica figură felină de pe pupitru? Primul reprezenta realitatea, cealaltă – doar o imagine. Amândouă ofereau informaţii, dar de tip diferit.

În principiu, niciun răspuns nu era satisfăcător. În practică, Louis preferă să le privească simultan pe amândouă.

Îl văzu pe Kzin trecând dincolo de marginea breşei…

Intercomunicaţia aduse ecoul urletului său. Punctul argintiu devenise instantaneu mult mai strălucitor, iar faţa Kzinului era acum un glob de lumină albă. Ochii acestuia erau închişi şi strânşi, iar gura era larg deschisă.

Imaginea se micşoră. Kzinul traversase breşa. Îşi acoperise faţa cu un braţ, în timp ce blana care-l acoperea scotea un fum negru.

Dincolo de punctul argintiu care era scuterul Interlocutorului, un cerc luminos se profila pe norii de dedesubt… ca şi când un spot de lumină ar fi încercat să-l urmărească.

— Interlocutorule! strigă Teela. Vezi ceva?

Kzinul auzi şi-şi descoperi faţa. Blana portocalie rămăsese intactă doar într-o bandă lată în jurul ochilor. Pe restul trupului devenise cenuşie. Kzinul îşi deschise ochii, îi închise la loc, apoi îi deschise din nou.

— Am orbit, răspunse el.

— Da, dar poţi *vedea*?

Preocupat de starea Kzinului, Louis abia dacă-şi dădu seama de ciudăţenia întrebării. Totuşi, o parte din el înregistră tonul fetei. Anxietatea şi dincolo de ea sugestia că acesta dăduse un răspuns greşit şi că trebuia să i se acorde o a doua şansă.

Dar nu era timp.

— Interlocutorule, mă auzi? îl strigă Louis. Trece-ţi scuterul sub comanda mea. Trebuie să ne găsim un adăpost.

Kzinul umblă la pupitrul său.

— S-a făcut, Louis! Ce fel de adăpost?

Vocea îi era distorsionată de durere.

— Înapoi, dincolo de munţi.

— Nu. Am pierde mult prea mult timp. Ştiu ce anume m-a atacat. Dacă am dreptate, ne vom afla în siguranţă atâta timp cât va exista un strat de nori sub noi.

— Serios?

— Va trebui să cercetezi.

— Ai nevoie de îngrijiri medicale!

— Aşa este, dar mai întâi trebuie să ne găseşti un loc sigur de aterizare. Trebuie să coborâm acolo unde norii sunt mai denşi…

* * *

Sub nori nu era deloc întuneric. Pătrundea puţină lumină şi o bună parte din ea era reflectată de Louis Wu care pur şi simplu strălucea.

De jur împrejur se vedeau ondulaţiile unei câmpii. Nu era material de fundaţie, ci sol şi vegetaţie.

Louis coborî mai jos, mijindu-şi ochii din cauza strălucirii.

… O singură specie vegetală, dispusă uniform pe întreaga câmpie, din acel loc şi până la orizontul infinit. Fiecare plantă avea o singură floare şi fiecare floare se întorcea să-l urmărească pe Louis Wu, în timp ce ateriza. O asistenţă numeroasă, tăcută şi atentă.

Bărbatul coborî de pe scuter lângă una dintre ele.

Planta avea o tulpină noduroasă şi verde, măsurând cu aproximaţie un metru şi jumătate. Unica sa floare era la fel de mare cât faţa unui om. Dosul acesteia era bombat, plin de striuri şi tendoane, iar suprafaţa interioară era netedă ca o oglindă concavă. Din centru se înălţa o protuberanţă scurtă, terminată cu un bulb verde închis.

Toate florile înconjurătoare se întorseseră către el. Era scăldat în lumină. Louis ştia că încercau să-l ucidă şi asta-l făcea să se simtă puţin neliniştit, dar stratul de nori se menţinea.

— Ai avut dreptate! îi zise Kzinului prin intercomunicaţie. Sunt „Floarea-Soarelui” de tip Slaver. Dacă n-ar fi existat stratul de nori, ne-am fi curăţat de îndată ce am fi trecut munţii.

— E posibil să ne adăpostim undeva, în afara razei lor de acţiune? De exemplu, în vreo peşteră?

— Nu cred. Câmpia e prea plată. Florile nu pot focaliza prea precis lumina, dar e oricum destulă strălucire.

— Ce naiba se întâmplă cu voi? interveni Teela. Louis, trebuie să aterizăm! Kzinul are dureri!

— Aşa e. Am dureri mari, Louis!

— Atunci propun să riscăm. Veniţi şi voi jos. Să sperăm că pătura de nori nu se va destrăma.

— Bine! răspunse imaginea tinerei.

Louis pierdu aproape un minut căutând printre plante. Era aşa cum presupusese. Pe teritoriul stăpânit de aceste flori ucigaşe nu existau alţi supravieţuitori. Printre tulpinile lor nu creşteau alte plante mai mici. Pe deasupra lor nu zbura nimic şi nicio gânganie nu mişuna pe solul cu aspect de cenuşă. Pe tulpinile lor nu creşteau nici funguşi, nici muşchi, nici alţi dăunători. Dacă una dintre ele ar fi fost atinsă de vreo boală, celelalte ar fi distrus-o.

Floarea-Oglindă era o armă teribilă. Probabil că menirea ei iniţială fusese de a focaliza lumina solară pe modulul fotosintetizator din centru. Dar se putea focaliza la fel de bine şi pentru a distruge un ierbivor sau o insectă. Îşi ardea toţi duşmanii. Tot ce era viu devenea inamicul unei plante ce folosea fotosinteza, dar, totodată, şi un fertilizant pentru ea.

„Dar cum ajunseseră aici?” se întrebă Louis în sinea lui. Căci Florile-Oglindă nu puteau trăi alături de alte forme de viaţă mai puţin exotice. Erau prea puternice. În consecinţă, nu puteau fi originare de pe planeta de baştină a întemeietorilor Lumii Inelare.

Mai mult ca sigur, acei Ingineri scotociseră sistemele stelare apropiate căutând plante decorative. Poate că pătrunseseră suficient de adânc în spaţiul uman, până dincolo de Silvereyes. Şi pesemne că ajunseseră la concluzia că Florile-Oglindă erau decorative.

„Dar probabil că le-au ţinut sub cheie. Până şi un idiot ar fi avut atâta minte. Pesemne că li s-a alocat o zonă de teren înconjurată de un cerc lat din material de fundaţie. Asta ar fi trebuit să le ţină înăuntru. Numai că n-a fost aşa. Cumva, o sământă a reuşit să scape. Nu se ştie până unde s-au putut răspândi”, îşi zise Louis, cutremurându-se. Ăsta trebuie să fi fost „punctul luminos” pe care-l observaseră în faţa lor. Cât vedeai cu ochii, nicio vietate nu revendica acest teritoriu de la Florile-Oglindă.

În timp, dacă erau lăsate să se dezvolte în voie, ar fi cucerit întreaga Lume Inelară.

Dar până atunci ar fi trecut destui ani. Lumea Inelară se dovedea spaţioasă. Spaţioasă pentru orice.

15.
Castelul visurilor

Adâncit în gânduri, Louis aproape că nu băgă de seamă când celelalte două aeroscutere aterizară lângă al său. Fu smuls din reverie de lătratul Kzinului:

— Louis, ia din scuterul meu dezintegratorul Slaver şi sapă-ne cu el o ascunzătoare! Teela, vino şi pansează-mi rănile!

— O ascunzătoare?

— Da. Trebuie să ne îngropăm ca animalele şi să aşteptăm căderea nopţii.

— Bine, bine…

Louis părea şocat. Kzinul nu trebuia să se fi gândit la asta în starea în care se afla. Evident, nu puteau aştepta, existând riscul producerii unei spărturi în nori. Pentru a-i ucide, Florile-Oglindă n-ar fi avut nevoie decât de o mică rază de lumină. Dar noaptea…

În timp ce cotrobăia prin scuterul Interlocutorului, Louis evită să se uite la el. O singură privire îi fusese suficientă. Kzinul fusese ars cumplit pe cea mai mare parte a corpului. Lichide suculente musteau prin cenuşa uleioasă care fusese odată blana sa. Prin crăpăturile adânci se vedea carnea de un roşu aprins. Mirosul de păr ars era puternic şi greţos.

Louis găsi dezintegratorul: un dispozitiv cu două ţevi şi cu un mâner aparent fluid. Arma pe care o descoperi alături îl făcu să se încrunte. Dacă Kzinul i-ar fi sugerat să ardă florile folosind laserele de semnalizare, probabil că el ar fi acceptat, în starea de buimăceală în care se afla.

Louis apucă unealta şi se îndepărtă în grabă simţindu-se stingherit, ruşinat de slăbiciunea sa. Parcă-l dureau şi pe el

arsurile Kzinului. Teela, care nu ştia nimic despre durere, îl putea ajuta pe Interlocutor mai bine decât ar fi făcut-o el.

Înclină ţevile, formând cu solul un unghi de vreo 30 de grade. Purta pe cap casca etanşă a costumului său presurizat. Deoarece nu se grăbea, acţionă doar unul dintre cele două comutatoare.

Tranşeea se contura cu viteză, dar Louis nu-i putea observa mărimea, fiindcă din primul moment fusese înconjurat de un nor de praf. Din direcţia locului de impact al fasciculului sufla spre el un uragan în miniatură, ce-l silea să se încline puternic.

În interiorul conului fasciculului, electronul devenea o particulă neutră. Solul şi stânca, reduse la nivel de atom de respingerea mutuală a nucleelor, ajungeau până la el transformate într-o ceaţă de praf monoatomic. Louis era fericit că avusese inspiraţia să-şi pună casca.

În cele din urmă opri dezintegratorul. Groapa arăta destul de adâncă şi de largă pentru ei şi scuterele lor.

Atât de repede, îşi zise el. Oare cât de rapid ar fi lucrat dispozitivul cu ambele fascicule activate? În acel caz, acolo s-ar fi format un veritabil şuvoi, îşi continuă gândul, împrumutând eufemismul Kzinului. Pentru moment, n-avea nevoie de asemenea distracţie.

* * *

Teela şi Interlocutorul coborâseră de pe scutere. Kzinul era lipsit de păr pe cea mai mare parte a corpului. Un smoc portocaliu încă-i mai acoperea şezutul şi o altă dungă îi traversa faţa. În rest, pielea golaşă avea o nuanţă roşu-violet şi era plină de crăpături adânci. Teela îl pulveriza cu ceva care, la atingere, se transforma într-o spumă albă. Mirosul de păr şi carne arsă îl făcu pe Louis să nu se apropie prea mult.

— E gata, îi anunţă el.

Kzinul îşi ridică privirile:

— Acum văd din nou, Louis.

— Grozav! zâmbi pământeanul, recunoscând în sinea sa că fusese extrem de îngrijorat.

— Păpuşarul mi-a procurat medicamente Kzinti de tip militar, cu mult superioare celor cu destinaţie civilă. N-ar fi trebuit să aibă acces la rezervele militare!

Kzinul părea furios. Bănuia că la mijloc fusese vorba de mită şi probabil că avea dreptate.

— Am de gând să iau legătura cu Nessus, îi anunţă Louis, dându-le ocol de departe.

Acum, Interlocutorul era acoperit în întregime cu spumă albă. Nu se mai simţea niciun fel de miros.

* * *

— Ştiu unde te afli, îi spuse Păpuşarului.

— Nemaipomenit! Unde mă aflu, Louis?

— În spatele nostru. Ai rămas în urmă de îndată ce ai ieşit din raza noastră vizuală. Teela şi Kzinul nu ştiu asta. Ei nu pot gândi ca Păpuşarii.

— Şi se aşteaptă ca un Păpuşar să le deschidă calea? Poate că e mai bine să continue să gândească aşa. Există şanse să-mi dea voie să mă întorc?

— Nu acum. Poate mai târziu. Să-ţi spun de ce te-am chemat…

Şi-i povesti în câteva cuvinte despre câmpul de Flori-Oglindă. Tocmai îi detalia gradul arsurilor Kzinului, când faţa turtită a lui Nessus ieşi din câmpul camerei de luat vederi.

Louis aşteptă câteva momente reapariţia Păpuşarului, apoi închise intercomunicaţia. Era sigur că Nessus nu avea să rămână prea mult timp în stare catatonică. Păpuşarul era prea grijuliu cu viaţa sa ca să facă una ca asta.

* * *

Mai rămâneau zece ore până la căderea nopţii. În aşteptarea întunericului, cei trei călători se ascunseră în groapa săpată cu dezintegratorul.

Kzinul petrecu acest timp dormind. Îl purtaseră pe braţe în tranşee şi apoi folosiseră un spray din trusa lui medicală pentru a-l adormi. Materia albă se întărise pe suprafaţa corpului său ca o crustă, rămânând totuşi elastică.

Louis încercă şi el să doarmă. O vreme moţăi. La un moment dat se trezi în lumina strălucitoare a zilei şi remarcă umbra marginii şanţului căzând dincolo de el. Tresări şi adormi la loc.

Mai târziu, se trezi din nou, acoperit de o transpiraţie rece. Umbrele! Dacă s-ar fi ridicat în picioare să privească, ar fi fost făcut scrum!

Norii reveniseră, împiedicând astfel răzbunarea florilor.

În sfârşit, într-o parte, lumina începu să scadă. Cum cerul se întuneca, Louis se hotărî să-i trezească pe ceilalţi.

* * *

Zburau pe sub nori. Era vital pentru ei să poată vedea Florile-Oglindă. Dacă zorii s-ar fi apropiat în timp ce flota ar fi continuat să planeze deasupra lor, ar fi fost nevoiţi să-şi sape o nouă ascunzătoare pentru ziua următoare.

Din când în când, Louis îşi cobora scuterul, pentru a privi peisajul mai îndeaproape. Zburară timp de o oră… apoi florile începură să se rărească.

Ajunseră într-o regiune cu mai puţine plante ucigaşe. În schimb, se zăreau o sumedenie de lăstari răsăriţi pe jumătate printre rămăşiţele pădurii proaspăt arse. Se părea că în această zonă iarba încă nu abandonase lupta cu ciudatele flori.

În cele din urmă nu mai observară niciuna. În sfârşit, Louis putea să adoarmă.

* * *

Dormise ca un drogat. Era încă noapte atunci când se trezi. Privi în jurul său şi remarcă o sclipire în faţă, în sensul de rotaţie.

Buimac cum era, crezu la început că este un licurici prins în pliul sonic sau altceva asemănător. Dar luminiţa rămase şi după ce-şi frecă bine ochii.

Apăsă butonul de apel al Kzinului.

Luminiţa crescu, apropiindu-se. Profilată pe fundalul întunecat al nopţii Lumii Inelare, părea un punct în care se reflecta lumina solară.

Nu putea fi o Floare-Oglindă. Nu noaptea.

Putea fi o casă, îşi zise bărbatul în sinea lui. Dar de unde ar fi luat băştinaşii lumina? Apoi, o casă ar fi rămas de mult în urmă la viteza asta. Cu un asemenea aeroscuter, reglat pe viteza sa de croazieră, puteai traversa în două ore şi jumătate întregul continent nord-american.

Luminiţa aluneca încet în dreapta lor. Kzinul încă nu-i răspunsese.

Louis îşi scoase scuterul din formaţie şi prinse să orbecăie în întuneric. În spatele său flota aflată tot sub comanda Interlocutorului, la insistenţele acestuia, avea acum doar forţa a două unităţi. Louis încercă să-şi reamintească poziţia Kzinului şi se îndreptă spre el.

Undele de şoc şi pliul sonic se puteau vedea ca o uşoară aură în lumina uşor înceţoşată a Arcadei – o reţea de linii drepte ce convergeau într-un punct. Scuterul Kzinului şi silueta lui fantomatică păreau prinse în pânza unui păianjen Euclidian.

Apropiindu-se periculos de mult de celălalt, bărbatul aprinse şi stinse proiectoarele. În întuneric, observă că stafia devine imediat atentă. Louis îşi conduse cu grijă scuterul între Kzin şi punctul luminos, apoi îşi acţionă din nou proiectoarele.

Kzinul activă intercomunicaţia.

— Da, Louis. Am remarcat şi eu, acum. Chestia aia luminoasă e pe punctul de a ne depăşi.

— Atunci hai să vedem despre ce este vorba!

— Foarte bine! răspunse Interlocutorul, virând spre punctul luminos.

* * *

Dădeau ocoluri în întuneric, aidoma unor muşte curioase învârtindu-se în jurul unei sticle de bere. Era vorba de un castel de zece etaje, care plutea la o înălţime de câteva sute de metri şi care era luminat precum pupitrul de comandă al unei rachete străvechi.

O imensă fereastră panoramică, curbată astfel încât să alcătuiască şi pereţii şi acoperişul, se deschidea deasupra

unei cavităţi având volumul unei săli de operă. În interior, un labirint de mese înconjurau o scenă circulară. Deasupra lor, într-un spaţiu de aproape 20 m, se afla doar o sculptură abstractă.

Era o nouă surpriză a Lumii Inelare. Pe Pământ ar fi fost o crimă să laşi în zbor un vehicul fără pilot automat. Indiferent unde ar fi căzut, ar fi putut să omoare pe cineva. Aici în schimb, existau mii de kilometri pătraţi de sălbăticie, clădirile stăteau suspendate deasupra oraşelor şi conţineau spaţiu suficient pentru musafiri înalţi de douăzeci de metri.

Sub castel se găsea un oraş, care însă era cufundat în beznă. Kzinul trecu pe deasupra lui precum un vultur, scrutându-l în lumina albastră a Arcadei. În cele din urmă reveni, raportând că oraşul părea să se găsească în aceeaşi stare ca şi Zignamuclickclik.

— O să-l putem explora după ce se luminează, le zise el. Cred că această citadelă este mai importantă. S-ar putea să fi scăpat neatinsă de catastrofa ce a dus la prăbuşirea civilizaţiei.

— Trebuie să aibă propria sa sursă de energie, specula Louis. Mă întreb cum este posibil… Niciuna dintre clădirile din Zignamuclickclik n-au avut una.

Teela îşi condusese scuterul chiar sub castel. Pe consola de intercomunicaţie se vedea cum ochii îi erau măriţi de încântare. Strigă:

— Interlocutorule! Louis! strigă ea. Trebuie să vedeţi asta!

Coborâră după ea, practic fără să se gândească. Louis tocmai i se alăturase, când deveni brusc conştient de masa enormă suspendată deasupra capului său.

Pe toată suprafaţa inferioară erau dispuse ferestre, dar, spre surprinderea lor, aceasta era alcătuită numai din colţuri. Nu exista vreo modalitate în care castelul ar fi putut ateriza. Cine îl construise, şi mai ales cum, fără niciun fel de postament? Realizat doar din fier şi beton, proiectat asimetric, ce naiba îl ţinea în aer? Louis simţi un gol în stomac, dar strânse din maxilare şi înaintă sub masa

plutitoare, având dimensiunile unei nave interstelare de mărime medie.

Teela descoperise o minune: o piscină ce ţinea loc de baie, strălucitor de iluminată. Fundul şi pereţii săi de sticlă se deschideau către întunericul de afară, dar în celălalt capăt se învecina cu un bar sau o cameră de zi sau... Era greu de precizat, privind prin atâtea straturi de transparenţă.

Piscina era secată. Pe fundul ei exista un singur schelet imens, asemănător celui al unui multicleşte.

— Ţineau cu ei animale de casă destul de mari... îşi dădu Louis cu părerea.

— Nu este un multicleşte Jinxian? întrebă Teela. Unchiul meu era vânător şi îşi amenajase camera cu trofee în interiorul scheletului unui multicleşte.

— Există multicleşti pe o grămadă de planete. Pe unele sunt crescuţi ca animale de carne. Nu m-ar surprinde să-i găsim răspândiţi prin toată galaxia. Întrebarea este ce i-a făcut pe locuitorii Lumii Inelare să-i aducă aici.

— Pentru efectul lor decorativ, răspunse prompt Teela.

— Îţi arde de glume? Un multicleşte seamănă cu o încrucişare între Moby Dick şi un tractor pe şenile...

Totuşi, gândi Louis, de ce nu? De ce n-ar fi scotocit Inginerii Inelului o duzină sau o sută de sisteme stelare, căutând diverse exemplare pentru a-şi popula lumea lor artificială? Se poate presupune că dispuneau de propulsia prin fuziune cu colectare de hidrogen interstelar. Fără îndoială că orice vietate de pe Lumea Inelară fusese adusă din altă parte. Flori-Oglindă. Multicleşti. Oare ce mai urma?

Era cazul să-şi vadă de treabă. Trebuiau să se îndrepte spre Zidul de Margine, nu să-şi piardă vremea explorând. Deja parcurseseră o distanţă suficientă pentru a da ocol Pământului de cel puţin şase ori. Pe numele lui Finagle, existau aici o groază de lucruri ce aşteptau să fie descoperite!

Forme ciudate de viaţă. (Până acum inofensive.)

Flori-Oglindă, înrudite cu floarea-soarelui. (Kzinul într-un nimb de lumină, urlând în intercomunicaţie.)

Oraşe plutitoare. (Prăbuşite în mod dezastruos.)

Multicleşti. (Inteligenţi şi periculoşi. Probabil că şi aici erau la fel. Multicleştii nu sufereau mutaţii.)

Şi moartea! Moartea era aceeaşi pretutindeni, întotdeauna.

Ocoliră din nou castelul, căutând eventuale căi de acces. Existau ferestre de toate formele, rectangulare, octogonale, emisferice, dar toate erau închise. Găsiră un doc pentru vehiculele aeriene, înzestrat cu o uşă imensă de forma unui pod mobil cu rol de rampă de aterizare, dar aceasta era ridicată şi închisă. Mai descoperiră un fel de ascensor spiralat, lung de câteva sute de metri, atârnând ca un franjure de partea inferioară a castelului; capătul său de jos se sfârşea în aer. O anumită forţă îl făcuse bucăţi, lăsând în urmă fâşii contorsionate de oţel şi cabluri. În partea de sus se zărea o uşă încuiată.

— Să ajungă pe mâna lui Finagle! bombăni Teela. Am de gând să sparg o fereastră…

— Stop! comandă Louis, dispus s-o ia în serios. Kzinule, foloseşte dezintegratorul pentru a intra înăuntru.

La lumina care se revărsa din marea fereastră panoramică, Interlocutorul îşi scoase din husă unealta de excavat.

Louis cunoştea câteva dintre posibilităţile dezintegratorului. Obiectele atinse de fasciculul său căpătau subit o sarcină pozitivă, ce era de ajuns pentru a le face să se fărâmiţeze. Păpuşarii îi mai adăugaseră un fascicul care anula sarcina protonului. Bărbatul nu-l folosise pe acesta din urmă pentru a săpa tranşeea în câmpia Florilor-Oglindă şi ştia că n-avea să fie nevoie de el nici acum. Totuşi ar fi putut jura că Kzinul îl va folosi oricum.

Două puncte aflate la o distanţă de câţiva centimetri pe suprafaţa marii ferestre octogonale primiră subit potenţiale opuse, de mare valoare. Fulgerul fu orbitor. Louis îşi strânse pleoapele, vrând parcă să se apere împotriva suferinţei. Zgomotul tunetului sosi simultan, pătrunzând chiar şi prin pliul sonic. În liniştea mormântală care urmă, pământeanul

simţi cum particule fine i se depuneau pe umeri, pe gât şi pe dosul mâinilor. Îşi menţinu ochii închişi.

— Ar fi trebuit s-o testezi! i se adresă Kzinului.

— Funcţionează foarte bine. Ne va fi de mare folos.

— La mulţi ani şi s-o stăpâneşti sănătos! N-o îndrepta către tăticuţu', pentru că tăticuţu' o să se supere!

— Nu fi răutăcios, Louis!

Ochii încetaseră să-l mai doară. Bărbatul descoperi că atât el, cât şi scuterul său erau acoperiţi cu o pulbere de sticlă. Cioburi zburătoare! Pesemne că într-o primă fază pliul sonic le oprise, apoi le permisese să se depună pe orice suprafaţă orizontală.

Teela pătrunsese deja înăuntru, plutind prin respectiva deschizătură. Neavând încotro, ceilalţi doi se avântară pe urmele ei.

* * *

Louis se trezea treptat. Se simţea minunat. Îşi ţinea capul pe un braţ întins, iar acesta se odihnea pe o suprafaţă moale. Braţul îi amorţise.

Se răsuci şi deschise ochii.

Se afla într-un pat, zgâindu-se la tavanul alb. O jenă în coastă se dovedi a fi un picior al Teelei.

Într-o clipă îşi aminti totul!

Descoperiseră patul noaptea trecută – un pat la fel de uriaş ca un teren de minigolf – într-un dormitor enorm aflat în ceea ce ar fi trebuit să fie parterul unui castel tradiţional.

Dar, între timp, mai descoperiseră şi alte minuni.

Castelul se dovedise a fi cu adevărat un castel, nu doar un hotel luxos. O sală de banchete cu o fereastră panoramică înaltă de aproape douăzeci de metri era suficient de uluitoare. Ce mai puteau să zică însă despre mesele care înconjurau o masă de formă inelară ridicată pe un postament! Inelul era plasat în jurul unui scaun cu spătar înalt, aducând cu un tron. În joacă, Teela descoperise cum trebuia să se procedeze pentru a-l ridica până la jumătatea distanţei dintre podea şi plafon şi cum să acţioneze un dispozitiv care amplifica vocea ocupantului

până la intensitatea unui tunet. Scaunul se putea roti, iar odată cu el, se rotea şi sculptura de deasupra sa.

Aceasta era foarte luminoasă, fiind realizată sub forma unui cadru cu fire întinse. Păruse a reprezenta o abstracţie până când Teela o făcuse să se rotească. Atunci devenise evident că reprezenta un portret. Efigia unui bărbat lipsit în totalitate de păr.

Era oare un băştinaş? Făcea parte dintr-o comunitate ai cărei membri îşi rădeau feţele şi ţestele? Sau era reprezentantul altei rase, venită de dincolo de curbura Inelului? Probabil că n-aveau s-o afle niciodată. Dar figura era evident umană, dură, frumoasă – figura cuiva obişnuit să comande.

Louis privi tavanul şi-şi reaminti faţa aceea. Obişnuinţa de a comanda se imprimase în ridurile ce-i înconjurau ochii şi gura, iar artistul reuşise să includă respectivele riduri în opera sa.

Castelul fusese o clădire guvernamentală. Totul lăsa să se înţeleagă asta: tronul, sala de banchet, ferestrele ciudate, sursele sale independente de energie. Dar pentru Louis Wu acest lucru reieşea şi din acea figură.

După aceea hoinăriseră prin castel. Pretutindeni găsiseră scări opulent decorate, dar imobile. Nu existau scări rulante, lifturi, covoare rulante. În consecinţă, preferaseră să coboare pentru că le era mai uşor decât să urce. La nivelul cel mai de jos descoperiseră dormitorul.

Patul acela avusese un efect irezistibil asupra celor doi pământeni, după zilele nesfârşite petrecute în şa, după clipele de dragoste desfăşurate pe coclauri, unde se nimerea să poposească flotila. Fără nicio strângere de inimă, îl lăsaseră pe Kzin să continue singur explorarea.

Cine ştie ce mai descoperise Interlocutorul între timp?

Louis se ridică într-un cot. Braţul amorţit revenea la viaţă. Avu grijă să nu-l mişte prea repede. *Asta nu se întâmpla niciodată când folosea discurile de dormit*, reflectă el, *dar ce mai conta… era vorba de un pat*.

Unul dintre pereţii dormitorului lăsa să se vadă o piscină secată. Încadrat de zidurile şi podeaua de sticlă, scheletul

alb al unui multicleşte îl privea cu găvanele goale ale unui cap în formă de lingură.

Peretele opus, la fel de transparent, oferea o panoramă asupra oraşului de la o înălţime de aproape 300 m.

Louis se rostogoli de trei ori până ajunse la marginea patului. Podeaua era moale, acoperită cu un material a cărui textură şi culoare semăna în mod deconcertant cu barba băştinaşilor. Ajuns la fereastră, Louis privi afară.

(Ceva interfera în imaginea sa, aidoma unei mici distorsiuni a unui ecran în trei dimensiuni. În mod conştient, acel amănunt ar fi putut trece neobservat. Cu toate acestea, însă, era supărător.)

Sub un cer alb şi monoton, oraşul conţinea toate nuanţele posibile de gri. Majoritatea clădirilor erau înalte, dar cele foarte înalte făceau ca restul să pară pitice, deoarece aproape ajungeau la parterul castelului plutitor. Mai existaseră şi alte clădiri plutitoare. Louis putea să vadă cicatricele, găurile adânci şi întinse, intercalate între construcţiile oraşului, unde mii de tone de structură se prăbuşiseră.

Dar acest castel de vis dispunea de propria sa sursă de energie, de un dormitor suficient de spaţios pentru a se desfăşura în el o orgie onorabilă, era prevăzut cu o fereastră de la care orice sultan şi-ar fi putut contempla domeniul, observându-şi supuşii mişunând de colo-colo, ca nişte furnici…

Locul acesta trebuia să-ţi dezvolte egocentrismul, îşi zise Louis.

Ceva îi atrase atenţia. Ceva fluturând dincolo de fereastră.

Un fir. O porţiune din el se agăţase de o cornişă, dar un fragment mult mai mare cobora în continuare din aer. Un fir subţire. Putea să-i vadă cele două capete atârnând de cornişă şi coborând spre oraş. Probabil că se lăsase în jos încă din momentul în care începuse să privească pe fereastră, intrând în câmpul său vizual. Necunoscându-i originea, bărbatul îi acceptă prezenţa ca pe un lucru evident. Se întinse gol-puşcă pe covorul lăţos şi admiră

căderea firului prin dreptul ferestrei. Se simţea în siguranţă şi în tihnă, poate pentru prima oară de când un laser cu raze X lovise *Mincinosul*.

Firul continua să coboare, buclă după buclă de linie neagră prelingându-se din cerul alb-gri. Era suficient de subţire. Cum i s-ar fi putut aprecia lungimea? Cum să numeri fulgii dintr-o furtună de zăpadă?

Deodată, Louis îl recunoscu.

— Bun găsit, îi zise el, de-a dreptul şocat.

Firul de legătură dintre pătratele de umbră. Îi urmase până aici.

* * *

Louis urcase cinci etaje până reuşise să-şi găsească micul dejun. Evident, nu se aşteptase să găsească bucătăria în funcţiune. Căuta sala de banchet. Dăduse în schimb peste bucătărie.

Aceasta nu făcuse decât să-i confirme impresiile anterioare. Era nevoie de servitori pentru un autocrat, iar aici existaseră servitori, nu glumă. Bucătăria era enormă. Probabil că fuseseră mulţi bucătari-şefi şi ajutoare care duseseră pe tăvi imense diversele delicatese în sala de banchet, se întorseseră cu farfuriile murdare, le spălaseră, îndepărtaseră resturile...

Existau rafturi pentru fructele şi legumele proaspete, care acum adăposteau praf, coji uscate şi mucegai. Exista şi o cameră frigorifică, în care odinioară atârnaseră carcase de animale. Acum era goală şi caldă. Într-un colţ, se mai zărea un congelator în funcţiune; ar fi fost posibil ca mâncarea pe care o conţinea să mai fie comestibilă, dar Louis nu dorea să rişte.

Nu existau conserve.

Recipientele pentru apă erau uscate.

În afară de congelator, în toată bucătăria nu se zărea vreun dispozitiv mai complicat decât o balama de uşă. Nu existau indicatoare de temperatură sau cronometre. Nu era nimic similar unui prăjitor de pâine. De-a latul încăperii erau întinse sfori cu nişte şomoioage agăţate de ele. Mirodenii?

Louis mai aruncă o privire în jurul său, înainte de a pleca. Dacă n-ar fi procedat astfel, adevărul i-ar fi scăpat.

Iniţial, camera nu fusese o bucătărie.

Atunci ce? Un depozit? O cameră de vizionare 3D? Probabil ultima. Un zid era foarte negru – o zugrăveală uniformă, care arăta mai proaspătă decât a celorlalţi pereţi – iar pe jos se puteau observa nişte urme, aparţinând probabil fotoliilor şi canapelelor înlăturate.

În regulă. Această încăpere fusese o sală de distracţii. Pesemne, la un moment dat, videoecranul din zid s-a defectat şi nimeni nu s-a priceput să-l mai repare. Ceva mai târziu, bucătăria automată a păţit-o la fel. În consecinţă, marea sală de spectacole 3D fusese transformată într-o bucătărie manuală. Asemenea bucătării probabil că se înmulţiseră foarte mult, de vreme ce nimeni nu-şi mai amintea cum se repară una automată. Materia primă era adusă înăuntru prin aerotransportoare, din câte-şi dădea seama.

Ce s-a întâmplat însă atunci când acestea s-au stricat, unul câte unul…?

Louis părăsi încăperea.

În cele din urmă, găsi sala de banchet şi singura sursă de hrană din castel pe care se putea baza. Degustă o tabletă din bucătăria scuterului său.

* * *

Tocmai îşi termina masa, când intră Kzinul.

Probabil că murea şi el de foame. Se duse glonţ la scuterul său şi-şi programă trei tablete colorate în roşu închis, pe care le înghiţi din trei îmbucături. Abia atunci se întoarse spre Louis.

Îşi pierduse nuanţa albă de strigoi. Cândva, în timpul nopţii, crusta de spumă îşi terminase rolul de cicatrizare a rănilor şi-i căzuse de pe trup. Pielea lui avea o nuanţă sănătoasă de roz (presupunând că rozul era culoarea pielii unui Kzin sănătos), cu câteva urme de cicatrici sudate şi o reţea complicată de vene proeminente.

— Vino cu mine! îi ordonă Interlocutorul. Am găsit o sală a hărţilor.

16.
Sala hărţilor

Sala hărţilor se afla la partea superioară a castelului, ca şi cum constructorii ar fi dorit să-i sublinieze importanţa. Louis gâfâia din greu din cauza urcuşului şi abia reuşind să ţină pasul. Kzinul nu alerga, dar mergea mai repede decât un om.

Ajunse la piciorul ultimului sector de scară în momentul în care, chiar în faţa lui, Interlocutorul trecea printr-o uşă dublă.

Prin deschizătură, bărbatul văzu o bandă orizontală neagră, lată de aproape 20 cm, situată la un metru de podea. Privi dincolo de ea, căutând o dungă similară de albastru deschis, presărată cu sectoare de albastru închis, şi o găsi.

Bingo!

Louis rămase în prag, culegând toate detaliile. Miniaturala Lume Inelară era aproape tot atât de mare ca şi încăperea aceea circulară, având un diametru de aproximativ 40 m. În centrul hărţii se afla un ecran rectangular, masiv, întors în direcţia opusă uşii, dar cu posibilităţi de rotire.

Pe pereţi se zăreau zece globuri rotitoare, montate la înălţime. Ele erau diferite ca mărime şi viteză de rotaţie, dar fiecare avea aceeaşi culoare caracteristică, albastru intens cu pete albe spiralate, aparţinând unei lumi asemănătoare Pământului. Sub fiecare glob se găsea o hartă în secţiune conică.

— Mi-am petrecut toată noaptea în acest loc, lucrând, îi zise Kzinul din spatele ecranului. Am multe noutăţi să-ţi arăt. Vino aici.

Louis se pregătea să se aplece ca să treacă pe sub Inel. Un gând îi opri însă mişcarea. Bărbatul cu atitudine de şoim care domina sala de banchet nu s-ar fi aplecat niciodată atât de mult, nici măcar dacă ar fi trebuit să intre în Sfânta Sfintelor. Pământeanul se îndreptă, deci, direct spre Inel şi trecu prin el, convingându-se că nu era decât o hologramă.

Se opri lângă Kzin.

Ecranul era înconjurat de tablouri de comandă. Toate butoanele erau din argint masiv, fiecare fiind astfel modelat încât să reprezinte capul unui animal. Chiar şi pupitrele erau complicat lucrate în linii curbe şi spiralate. Înfrumuseţare sau decadenţă? se întrebă Louis în sinea lui.

Ecranul era aprins, dar nu avea activat zoomul. Privind în el era ca şi cum te-ai fi uitat la Lumea Inelară din apropierea pătratelor de umbră. Louis încercă o senzaţie de *déjà vu*.

— L-am focalizat mai devreme, zise Kzinul. Dacă-mi aduc bine aminte… – Atinse un comutator şi imaginea se apropie atât de rapid, încât Louis avu impresia că se afla în cădere liberă. – … Aş vrea să-ţi arăt Zidul de Margine. Rrr… încă un pic…

Interlocutorul atinse încă un buton ce înfăţişa un chip fioros şi imaginea alunecă. Acum priveau peste marginea Lumii Inelare.

Fără îndoială, undeva existau nişte telescoape care le furnizau aceste imagini. Unde, însă? Oare erau montate pe pătratele de umbră?

Priveau în jos la munţii înalţi de mii de kilometri. Imaginea se apropia şi mai mult pe măsură ce Kzinul descoperea comenzi de reglaj şi mai fin. Louis se minuna cât de abrupţi erau munţii, le admira naturaleţea cu care se profilau, în ciuda mărimii lor, pe fundalul întunecat al spaţiului.

Abia atunci observă ceva alergând peste piscuri.

Deşi nu era decât o linie de puncte argintii, ştia despre ce era vorba.

— Un accelerator liniar!

— Într-adevăr, încuviinţă Interlocutorul. În absenţa cabinelor de transfer, este singura modalitate rezonabilă de a străbate distanţele Lumii Inelare. Probabil că a fost principalul lor sistem de transport.

— Dar se află la o înălţime de peste 1600 km. Să fie oare lifturi?

— Am găsit puţuri de lift dispuse pe toată lungimea Zidului. De exemplu, aici…

Acum firul argintiu se transformase într-o linie de bucle mici, mult distanţate, ascunse în spatele unui pisc. Un tub extrem de subţire, abia vizibil, era legat de ultima dintre ele şi cobora panta muntelui, spre straturile inferioare ale Lumii Inelare.

— … Spirele electromagnetice sunt mai dese în apropierea lifturilor şi se răresc în rest, până la peste un milion şi jumătate de kilometri distanţă, preciză Kzinul. Presupun că nu sunt folosite decât pentru demarare şi ghidare. Vehiculul este accelerat până la viteza orbitală, călătoreşte deasupra Zidului cu această viteză relativă de 1200 km/secundă şi este frânat de spirele electromagnetice ale următorului puţ de lift. Poţi ajunge unde doreşti în maximum zece zile, fără a pune la socoteală acceleraţiile şi frânările…

— Evident. Nouă ne-ar lua şaizeci de zile pentru a atinge Silvereyes, cea mai îndepărtată dintre lumile umane, şi de patru ori mai mult timp pentru a traversa spaţiul cunoscut de la un capăt la altul.

— Într-adevăr. Iar suprafaţa Lumii Inelare era mai mare decât întregul spaţiu cunoscut. *Când au construit-o, au conceput-o pentru spaţiu locuibil.*

— Ai detectat vreun semn de activitate? întrebă Louis. Mai foloseşte cineva acceleratorul liniar?

— Întrebarea e fără sens. Lasă-mă să-ţi arăt…

Imaginea se focaliză, alunecă lateral şi se apropie uşor. Era noapte. Norii întunecaţi alunecau deasupra solului întunecat, când…

— Lumini ale oraşelor. Ei, asta-i… îşi înghiţi Louis cuvintele.

Totul se întâmplase prea brusc.

— Aşadar, nu este totul mort! Atunci, poate că ne vor veni în ajutor…

— Nu cred. Bănuiesc că şansele sunt reduse… ah!

— Pe mintea întunecată a lui Finagle!

Castelul, evident castelul lor, plutea maiestuos deasupra unui câmp de lumini. Ferestre… panouri luminoase… fluxuri de lumină mişcătoare pe verticală… alte clădiri plutitoare… totul era minunat.

— Înregistrări! Să le ia naiba! Credeam că sunt transmisii în direct!

Pentru o singură clipă, li se păruse că toată căutarea lor se sfârşise. Oraşe luminate, marcate pe hartă, aşteptându-i… Numai că aceste imagini trebuie să fi fost vechi de milenii sau eoni.

— Şi eu am nutrit aceeaşi speranţă noaptea trecută, timp de mai multe ore. Doar în momentul când n-am mai fost în stare să găsesc brazdele lungi săpate de aterizarea *Mincinosului*, am început să bănuiesc adevărul.

Incapabil să scoată vreun cuvânt, Louis îl bătu uşor pe umărul roz, lipsit de blană. Kzinul ignoră gestul.

— … După ce am localizat castelul, lucrurile au mers mai rapid. Priveşte…

Interlocutorul făcu imaginea să se mişte rapid spre babord. Peisajul întunecat deveni ceţos, pierzându-se orice detaliu. Imediat ajunseră deasupra unui ocean întunecat.

Camera păru să se retragă.

— Vezi? mârâi Kzinul. Golfurile unuia dintre marile lor oceane sărate se află chiar în drumul nostru spre zidurile de margine. Oceanul este de câteva ori mai mare decât oricare altul de pe planeta noastră sau de pe Pământ, iar golful este mai întins decât cel mai mare ocean al nostru.

— Altă întârziere! Nu putem să trecem pe deasupra lui?

— Poate că da. Dar o să întâlnim o nouă problemă, mai serioasă decât asta, continuă Kzinul, apăsând alt buton.

— Stai aşa! Vreau să arunc o privire asupra acestor grupuri de insule.

— De ce? Crezi că ne-am putea opri acolo pentru aprovizionare?

— Nu… Vezi cum tind să formeze aglomerări, intercalând fâşii mari de apă între ele? Uită-te la grupul ăsta!

Şi Louis încercui imaginea de pe ecran cu degetul arătător.

— Nu înţeleg.

— Şi la grupul ăla, plasat în ceea ce tu numeşti un golf, şi la harta aceea din spatele tău. Continentele sunt un pic distorsionate din cauza proiecţiei conice… Acum pricepi? Zece planete, zece grupuri de insule. Nu la scara unu la unu, fireşte! Pariez însă că insula aceea este tot atât de mare cât Australia, iar continentul originar nu pare mai mare decât arată Eurasia pe glob.

— Ce remarcă sinistră! Louis, asta reprezintă o mostră tipică de simţ al umorului la oameni?

— Nu, nu-i vorba de aşa ceva. De sentimente! Doar dacă…

— Poftim?

— Nu m-am gândit şi la posibilitatea asta. Prima generaţie a fost nevoită să renunţe la planetele proprii, dar a dorit să păstreze o amintire a tărâmului pierdut. Trei generaţii mai târziu lucrul ăsta a devenit distractiv. Întotdeauna se întâmplă la fel.

Când Interlocutorul se asigură că Louis terminase, întrebă cumva neîncrezător:

— Voi oamenii, chiar credeţi că puteţi înţelege şi cum gândeşte un Kzin?

Bărbatul zâmbi şi clătină din cap.

— E în ordine, oftă uşurat Kzinul şi schimbă subiectul: Am pierdut multă vreme noaptea trecută examinând cel mai apropiat astroport.

Se aflau în centrul Lumii Inelare miniaturale, privind printr-o fereastră a timpului. Trecutul pe care-l vedeau fusese unul de realizări extraordinare. Interlocutorul reglase ecranul pe un astroport, o trambulină imensă situată la exteriorul unuia dintre zidurile de margine. În acel moment,

se putea observa cum un enorm cilindru, cu capetele teşite şi împestriţat de luminiţele a peste o mie de hublouri, aterizase în câmpurile electromagnetice de captură. Respectivele câmpuri străluceau în nuanţe pastelate, probabil pentru ca operatorii să le poată controla vizual.

— Înregistrarea este în buclă. Am urmărit-o şi noaptea trecută. Pasagerii par că intră direct în Zidul de Margine, de parcă ar avea loc un fel de proces de osmoză.

— Mda, mormăi Louis, extrem de deprimat.

Astroportul se afla departe de drumul lor, în sensul de rotaţie. În comparaţie cu această distanţă, cea pe care tocmai o parcurseseră părea infimă.

— Am urmărit şi plecarea unei nave. Nu foloseau acceleratorul liniar decât la aterizări, pentru a potrivi viteza navei la cea a astroportului. Pentru decolări, pur şi simplu lăsau nava să cadă în spaţiu, la fel cum a presupus ierbivorul. Îţi aminteşti ce spunea despre uşa-trapă? Lumea Inelară se roteşte suficient de rapid pentru ca o astronavă colectoare să funcţioneze. Mă asculţi, Louis?

Bărbatul scutură din cap.

— Scuză-mă! Mă gândeam doar că asta mai adaugă încă un milion de kilometri la cei ce ne rămăseseră de parcurs.

— Poate că vom reuşi să utilizăm sistemul lor de transport, micul accelerator liniar de pe coama Zidului de Margine.

— Nicio şansă! Probabil că acum nu mai e bun de nimic. Civilizaţia s-ar fi răspândit dacă ar fi avut la dispoziţie un sistem de transport în funcţiune. Şi chiar dacă ar funcţiona, nu ne îndreptăm spre un lift…

— Ai dreptate, confirmă Kzinul. Am căutat şi eu unul.

Pe ecranul rectangular se observa acum astronava. Navete zburătoare depliau tuburi telescopice, îndreptându-le spre sasul principal, iar pasagerii începuseră îmbarcarea.

— Să ne schimbăm destinaţia?

— În niciun caz! Astroportul rămâne cea mai bună şansă a noastră.

— Chiar aşa?

— Evident, la naiba! Oricât de mare ar fi, Inelul rămâne totuşi o lume-colonie şi întotdeauna pe o astfel de lume civilizaţia se adună în jurul astroporturilor. Acolo sosesc astronavele plecate de pe planetele de origine pline de noi inovaţii tehnologice. Noi am presupus că băştinaşii şi-au abandonat planetele de origine. Dar e posibil ca aceste nave să mai sosească! repetă încăpăţânat Louis. De pe lumile abandonate! Plecate de acolo cu secole în urmă. Nu uita că astronavele colectoare sunt supuse dilatării timpului…

— Speri să-i întâlneşti pe bătrânii astronauţi încercând să-i înveţe meşteşugul zborului pe sălbaticii care l-au uitat? rânji Kzinul. S-ar putea să ai dreptate. Eu unul m-am săturat însă de această structură, iar astroportul este foarte departe. Ce să-ţi mai arăt, Louis, pe această hartă electronică?

— Ce distanţă am parcurs de când am părăsit *Mincinosul*? întrebă brusc pământeanul.

— Ţi-am spus că n-am reuşit să localizez craterele de impact. Presupunerile tale pot fi la fel de precise ca şi ale mele. Ştiu, în schimb, cât de mult mai avem de mers. De la castel şi până la Zidul de Margine ne-au mai rămas 320 de mii km.

— Destul de mult… Cred, însă, că ai descoperit muntele.

— Nu!

— Muntele acela uriaş… Pumnul-lui-Dumnezeu… Practic, ne-am prăbuşit la poalele lui.

— Nu!

— Asta nu-mi place, Interlocutorule! Există vreo posibilitate să ne fi abătut de la drum? Puteai să dai de Pumnul-lui-Dumnezeu prin retrasarea drumului în partea stângă a castelului.

— Dar n-am descoperit nimic! rosti apăsat Interlocutorul. Mai vrei să vezi şi altceva? De exemplu, am găsit nişte pete albe. S-ar putea să se datoreze doar unor defecţiuni de înregistrare, dar mă întreb dacă nu cumva acei Ingineri au conceput din capul locului anumite zone

secrete pe Lumea Inelară. Poate ar trebui să mergem să verificăm la faţa locului.

Deodată, Kzinul se răsuci spre uşile duble, făcându-şi urechile pâlnie. Se lăsă uşor în patru labe şi ţâşni.

Louis clipi uimit. Oare ce-l putuse aduce în starea asta? Abia atunci auzi…

Având în vedere vechimea lor, instalaţiile castelului se dovediseră extrem de silenţioase. Acum, de dincolo de uşile duble, se auzea un zumzet ascuţit.

Interlocutorul nu se mai vedea. Louis îşi scoase laserul şi îl urmă precaut.

Îl găsi la capătul scărilor. Pământeanul îşi puse arma la loc şi se uită şi el buimac la Teela Brown care urca senină, fără să facă niciun efort.

— Scările merg doar în sus, îi anunţă ea. Nu şi în jos. Cea dintre etajele şase şi şapte nu funcţionează deloc.

— Cum le-ai pus în funcţiune? întrebă surprins Louis.

— Apuci balustrada şi o împingi înainte. Nu te deplasezi, însă, dacă nu te ţii solid de ea. N-am descoperit metoda decât din întâmplare.

— Cred şi eu! Am suit zece etaje în dimineaţa asta. Câte ai urcat tu, înainte să prinzi şmecheria?

— Niciunul. Mă duceam să-mi iau micul dejun, m-am împiedicat de prima treaptă şi m-am agăţat de balustradă.

— Se potriveşte!

Teela lăsă impresia că se simte atinsă.

— Să ştii că nu e vina mea dacă…

— Iartă-mă! Ţi-ai luat micul dejun?

— Nu. M-am uitat la oamenii care se adună jos. Ştiaţi că exact sub noi se află un fel de piaţă publică?

Urechile Kzinului se desfăşurară în toată splendoarea lor:

— Serios? Oraşul nu e părăsit?

— Nu. Au sosit din toate direcţiile, toată dimineaţa. Acum trebuie să se fi strâns sute de indivizi.

Zâmbi precum un răsărit de soare şi adăugă:

— Cântă întruna…

* * *

De-a lungul coridoarelor ce împânzeau castelul, existau un fel de alveole mai spaţioase, dotate cu mese, cuşete şi pături, aparent pentru a da posibilitatea oricărui grup de hoinari să servească o masă, oricând ar fi dorit. Într-unul dintre aceste alcovuri, în apropiere de subsolul castelului, se afla o fereastră mare care, fiind îndoită în unghi drept, forma jumătate dintr-un perete şi jumătate de podea.

Louis gâfâia uşor după ce coborâse pe scări zece etaje. Spre surprinderea lui, descoperise că mesele îl fascinau. Partea de sus a acestora părea… sculptată, dar contururile erau de natură să sugereze farfurii de supă, platouri de salată, untiere sau alte recipiente de felul acesta. Deceniile sau secolele care trecuseră peste ele le tociseră suprafaţa materialului dur şi alb.

— Probabil că nu foloseau farfurii, specula Louis. Mâncarea era pusă direct în adâncituri, şi după aceea se spăla întreaga masă.

Părea o metodă cam neigienică, dar…

— Cu siguranţă că n-au adus pe Inel muşte, ţânţari sau lupi. În niciun caz; n-aveau nevoie de bacterii. Poate doar de cele ale colonului, îşi dăduse singur replica. Pentru digestie, fireşte…

Şi dacă una dintre ele ar fi suferit mutaţii, s-ar fi transformat în inamic. În acest caz, indivizii şi-ar fi pierdut definitiv imunitatea. Aşa dispăruse oare civilizaţia Lumii Inelare? Orice civilizaţie are nevoie de un număr minim de indivizi care s-o susţină…

Teela şi Interlocutorul nu-i acordau nicio atenţie. Îngenuncheaseră lângă fereastră şi priveau în jos. Louis li se alătură.

— Încă sunt aici, îl anunţă tânăra.

Într-adevăr. Louis estima că jos se adunaseră cel puţin o mie de persoane, care priveau în direcţia sa. Acum nu mai cântau.

— N-au de unde să ştie că ne aflăm aici, zise el.

— Poate că se roagă la clădire, sugeră Kzinul.

— Chiar şi aşa, nu pot face asta în fiecare zi! Ne găsim prea departe de marginea oraşului. N-ar avea cum să mai ajungă la culturi.

— Poate că am nimerit aici într-o zi specială, o zi sfântă…

— Poate că s-a întâmplat ceva noaptea trecută, sugeră Teela. Ceva cu totul special, cum ar fi detectarea sosirii noastre. Sau asta, încheie ea, împungând cu arătătorul înainte.

— Mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare, încuviinţă Interlocutorul. De când a început?

— Cel puţin de când m-am trezit eu. E ca o ploaie sau ca un fel de ninsoare. Un fir provenit de la pătratele de umbră, kilometru după kilometru. De ce credeţi că ar cădea chiar aici?

Louis se gândise la distanţa de zece milioane de kilometri dintre două pătrate de umbră… şi la un fir de zece milioane kilometri, făcut ghem de ciocnirea cu *Mincinosul*… căzând spre Lumea Inelară împreună cu acesta, aproximativ de-a lungul aceleiaşi traiectorii. Era absolut surprinzător că tocmai aici se întâlniseră cu o parte a acestei ploi.

Nu avea însă chef de prea multe explicaţii.

— Coincidenţă, concluzionă el.

— Oricum, s-a depus pretutindeni în jurul nostru. Probabil că a căzut întruna începând de astă-noapte. Dar cred că băştinaşii adoră castelul, pentru că pluteşte.

— Gândiţi-vă puţin! murmură Kzinul. Dacă Inginerii Inelului şi-ar face apariţia coborând încet din acest castel plutitor, nu i-ar surprinde prea mult… Ce zici, Louis, încercăm să intrăm în pielea zeilor?

Louis se întoarse spre el, dar nu fu în stare să-i răspundă. Încerca doar să-şi păstreze o figură serioasă. Poate că ar fi meritat s-o facă, numai că Kzinul începuse deja să-i explice Teelei.

— Cu câtva timp în urmă, lui Louis i-a trecut prin cap că s-ar putea să ne înţelegem mai bine cu băştinaşii dându-ne drept Inginerii Lumii Inelare. Nessus ar fi trebuit să fie

demonul prizonier, dar să sperăm că ne vom descurca şi fără el. Eu trebuia să fiu mai degrabă un zeu decât un Inginer, un soi de zeu al războiului…

Atunci Teela izbucni în hohote de râs, iar Louis îi ţinu isonul.

Înalt de doi metri şi jumătate, neomenesc de lat în umeri şi şolduri, un Kzin arăta prea mare şi dinţos pentru a fi altfel decât înfricoşător, chiar şi acum când blana îi arsese până la piele. Coada asemănătoare celei de şobolan fusese întotdeauna cea mai puţin impresionantă parte a corpului. Acum şi restul corpului avea aceeaşi culoare roz pal, presărat cu capilare vineţii. Fără blana care conferea impresia de masivitate a trupului său, urechile păreau nişte parasolare disproporţionate şi caraghioase. Blana portocalie forma o mască stranie în jurul ochilor săi, iar cea din zona şezutului părea o pernă portocalie, cu scop bine precizat.

În general, a râde de un Kzin reprezenta un pericol fără seamăn, dar asta făcea situaţia şi mai caraghioasă. Îndoit din mijloc, ţinându-şi burta cu ambele mâini şi râzând acum pe tăcute, din lipsa aerului, pământeanul se retrase spre ceea ce spera să fie un scaun.

O mână neomenesc de mare îl apucă de umăr şi-l ridică. Cuprins încă de convulsii, dădu nas în nas cu Interlocutorul, la nivelul ochilor acestuia.

— Louis, trebuie să-mi explici comportarea ta jignitoare!

Louis făcut un efort supraomenesc.

— Un f… f… fel de zeu al războiului! reuşi el să rostească şi izbucni iar în hohote.

Teela începu să sughită din cauza râsului.

Kzinul îl lăsă jos şi aşteptă încheierea crizei.

— Pur şi simplu nu mai eşti suficient de impresionant pentru a face pe zeul, îngăimă bărbatul câteva minute mai târziu.

— Dar dacă i-aş face bucăţi pe câţiva dintre ei cu mâinile goale poate că atunci m-ar accepta…

— Te-ar respecta de la distanţă, s-ar ascunde din faţa ta, ceea ce nu ne-ar aduce niciun folos. Nu, va trebui să

aşteptăm să-ţi crească la loc blana, şi chiar şi atunci va trebui să avem cu noi taspul lui Nessus.

— Păpuşarul nu e accesibil!

— Dar…

— Am spus că nu e accesibil! Cum o să-i contactăm pe băştinaşi?

— Tu va trebui să rămâi aici. Vezi ce reuşeşti să mai afli din camera hărţilor. Teela şi cu mine… – brusc, pământeanul îşi aduse aminte de ceva – Teela, tu încă n-ai văzut camera hărţilor.

— Cum arată?

— Rămâi aici şi cere-i Kzinului să ţi-o arate. Voi coborî singur. Mă puteţi urmări prin discurile de comunicaţie. Veniţi după mine doar dacă dau de necazuri. Kzinule, vreau laserul tău de semnalizare!

Interlocutorul mârâi, dar îi dădu arma. Îi rămânea, totuşi, dezintegratorul Slaver.

* * *

De la 300 m înălţime Louis auzi cum tăcerea reverenţioasă a băştinaşilor se transformă într-un murmur de uimire, şi în acea clipă îşi dădu seama că-l zăriseră, o mică scânteie desprinzându-se de fereastra castelului. Coborî încet către ei.

Murmurul nu se stinse – fu suprimat. Se putea simţi diferenţa.

Apoi începu litania.

— O lungesc, spusese mai devreme Teela. Nu prea ţin ritmul. Sună fals.

Imaginaţia bărbatului o luase un pic razna şi, de aceea, litania îl surprinse. Lucrurile se desfăşurau mai bine decât se aşteptase.

Presupuse că indivizii adunaţi în piaţă cântau pe o scară de douăsprezece tonuri. Octava folosită pe cele mai multe dintre lumile oamenilor era şi ea o scară cu douăsprezece tonuri, dar cu anumite diferenţe. Nu era de mirare că tânăra avusese impresia că melodia era falsă.

Dar avea într-adevăr pasaje prea lungi. Era o muzică de biserică, lentă şi solemnă, repetitivă, fără armonie. În schimb, impresiona prin grandoare.

Piaţa era imensă, iar cele o mie de persoane reprezentau o schimbare dramatică după săptămânile de singurătate. De fapt, acolo ar fi putut încăpea de zece ori mai mulţi oameni. Difuzoarele i-ar fi putut ajuta pe toţi să ţină ritmul, însă asemenea înlesniri dispăruseră. Un om izolat, cocoţat pe un piedestal din mijlocul piaţetei, îşi agita braţele, dar nimeni nu se uita la el. Toţi îl priveau pe Louis Wu.

Cu toate acestea, muzica era superbă.

Teela nu putea simţi această frumuseţe. Muzica pe care o auzise ea provenea din înregistrări şi aparate de redare în trei dimensiuni, întotdeauna receptată prin intermediul unui microfon. O asemenea muzică putea fi amplificată, rectificată, vocile erau multiplicate sau accentuate, inexactităţile erau înlăturate. Teela Brown nu ascultase niciodată o melodie pe viu.

Louis Wu avusese această experienţă. În consecinţă, reduse viteza scuterului pentru a lăsa timp nervilor săi să se adapteze ritmurilor. Îşi aminti de concertele date de coruri pe munţii ce înconjurau Oraşul Prăbuşirii; ele cuprindeau de două ori mai mulţi cântăreţi, iar cântecele sunaseră altfel datorită cadrului natural, dar şi pentru că atunci cântase şi el. Acum, în timp ce lăsa muzica să vibreze în interiorul său, urechile începură să i se adapteze la uşoara asprime a notelor grave, la amestecarea vocilor, la repetiţii, la ritmul lent şi maiestuos.

Brusc, îşi dădu seama că era tentat să li se alăture cântând. Asta n-ar fi o idee bună, gândi el în timp ce-şi îndrepta scuterul spre piaţă.

Piedestalul din centru susţinuse odinioară o statuie. Pământeanul identifică amprentele paşilor cu aspect uman, fiecare măsurând peste un metru lungime, care marcau locul unde se aflase statuia. Acum, în acel loc exista un fel de altar triunghiular. Un individ stătea cu spatele la acesta, dirijându-i pe cei care cântau.

O sclipire roz, deasupra unei robe cenuşii… Louis presupuse că individul purta un acoperământ pe cap, probabil o cagulă roz.

Se hotărî să coboare chiar pe piedestal. Îl atinse chiar în momentul în care dirijorul se întorsese cu faţa spre el. De uimire, bărbatul aproape că-şi avarie scuterul în aterizare.

Era cea mai rozalie ţeastă din câte văzuse vreodată. Unică în marea de chipuri blonde, lăţoase, având obrajii acoperiţi de bărbi la fel de blonde, faţa respectivului individ era la fel de lipsită de păr ca şi cea a lui Louis Wu.

Cu o gestică fermă şi amplă, ţinându-şi palmele întoarse în jos, omul prelungi ultima notă a imnului… timp de câteva secunde… apoi o curmă brusc. O fracţiune de secundă mai târziu, ecoul ei răsună în colţurile pieţei… Preotul (?) îl înfruntă într-o linişte deplină.

Era de statura lui Louis Wu, fiind înalt pentru un băştinaş. Pielea feţei şi a ţestei era atât de palidă, încât părea translucidă, făcându-l să semene cu albinoşii de pe Am Făcut-O. Probabil că se răsese cu un brici nu prea ascuţit în urmă cu mai multe ore, deoarece acum fire mici de păr îi penetrau pielea, adăugând o nuanţă de gri pe toată faţa, cu excepţia celor două cercuri din jurul ochilor.

Individul îi vorbi cu o notă de reproş în glas, sau cel puţin aceasta fu impresia lui Louis. Discul translator intră imediat în funcţiune:

— Aşadar, aţi venit, în cele din urmă…

— N-am ştiut că suntem aşteptaţi, îi răspunse cinstit Louis.

N-avea destulă încredere în capacităţile sale pentru a încerca de unul singur Gambitul zeilor. De-a lungul vieţii, învăţase că debitarea unui şir consistent de minciuni putea deveni o treabă a naibii de complicată.

— Ai păr pe cap, i se adresă preotul. Se poate presupune că sângele tău este impur, o, Inginerule!

Deci asta era! Pesemne că rasa Inginerilor fusese cu totul lipsită de păr şi de aceea preotul fusese nevoit să-i imite, scrijelindu-şi pielea cu un brici tocit. Sau… oare Inginerii folosiseră creme depilatoare sau ceva similar doar

pentru că lucrul acesta fusese la modă? Trăsăturile preotului semănau foarte mult cu cele ale efigiei din sala de banchet.

— Sângele meu nu trebuie să te privească, îi răspunse Louis, schimbând subiectul. Ne aflăm pe drumul către Zidul de Margine. Ce ne poţi spune despre traseul nostru?

— Îmi ceri informaţii mie? căscă ochii mari preotul. Tu, un Inginer?

— Nu sunt un Inginer, răspunse Louis, pregătindu-se să activeze pliul sonic.

Celălalt părea şi mai uimit.

— Atunci de ce eşti pe jumătate lipsit de păr? Cum poţi zbura? Ai furat secretele cerului? Ce vrei de la noi? Ai venit să-mi furi credincioşii?

Evident, ultima întrebare era cea mai importantă.

— Ne aflăm în drum spre Zid. Tot ce vreau sunt informaţii.

— Cu siguranţă, răspunsurile se află în Cer…

— Nu fi obraznic! îl avertiză Louis cu o voce egală.

— Dar ai coborât direct din Cer! Te-am văzut cu ochii mei!

— Ah, *castelul*! Am trecut prin castel, dar n-am aflat prea multe lucruri. Inginerii erau cu adevărat lipsiţi de păr?

— Uneori m-am gândit că se rădeau şi ei, la fel ca mine. Şi totuşi pielea ta pare lipsită de păr în mod natural.

— Eu mă depilez.

Louis privi peste capul individului din faţa sa, la marea de chipuri aurii, încremenite într-o atitudine respectuoasă.

— Ei ce cred? Nu par să-ţi împărtăşească dubiile…

— Ne văd discutând ca nişte egali, în limba Inginerilor. Dacă nu te superi, aş dori să continuăm în acelaşi fel.

Acum tonul preotului părea mai mult conspirativ decât ostil.

— Asta ţi-ar întări poziţia printre ei, nu-i aşa? rânji pământeanul.

Preotul se temuse să nu-şi piardă congregaţia – la fel ar fi procedat orice preot, dacă zeul căruia i se închina s-ar fi pogorât printre muritori şi ar fi încercat să preia comanda.

— … Ei ne pot înţelege?

— Poate un cuvânt din zece.

În acel moment, Louis regretă eficienţa translatorului. Nu putea şti dacă preotul folosea cumva limbajul din Zignamuclickclik. Cu asemenea date şi cunoscând cât de mult se îndepărtaseră cele două limbi după dispariţia sistemelor de comunicaţii, ar fi putut aprecia cât timp se scursese de la prăbuşirea civilizaţiei.

— Ce a fost, de fapt, castelul pe care voi îl numiţi Cer?

— Legendele pomenesc de Zrillir, spunând că el stăpânea ţinuturile de sub Cer. Pe acest piedestal se afla statuia lui, care era la fel de înaltă ca şi el. Ţinuturile aprovizionau Cerul cu delicatese pe care aş putea să ţi le înşir, deoarece le-am învăţat numele pe dinafară, dar care nu mai cresc în zilele noastre. Vrei…?

— Nu, mulţumesc! Şi ce s-a întâmplat?

Vocea individului căpăta inflexiuni de melodie. Probabil că auzise de nenumărate ori această poveste şi o repovestise de tot atâtea ori…

— Cerul a fost ridicat în acelaşi timp în care Inginerii au făcut Lumea şi Arcada. Cel care îl stăpânea domnea şi peste ţinuturi, de la o margine la alta. Drept urmare, Zrillir a stăpânit timp de mai multe vieţi, aruncând din Cer cu raze de foc atunci când era mânios. Mai târziu, însă, oamenii au bănuit că Zrillir nu mai era în stare să arunce cu raze de foc şi au început să nu i se mai supună. Nu i-au mai trimis mâncare, i-au doborât statuia. Atunci când îngerii lui Zrillir aruncau cu pietre de sus, oamenii se adăposteau şi râdeau. Apoi a venit o zi în care oamenii au încercat să ia cu asalt Cerul, folosind scările-care-urcau. Dar Zrillir a făcut scara să se prăbuşească… Apoi îngerii săi au părăsit Cerul în maşini zburătoare. După o vreme, însă, oamenii au regretat plecarea lui Zrillir. Cerul a rămas tot timpul acoperit de nori, recoltele au devenit neîndestulătoare. Ne-am rugat pentru întoarcerea lui Zrillir…

— Cât de reale crezi că sunt lucrurile astea?

— Dacă m-ai fi întrebat până azi dimineaţă, ţi-aş fi spus că sunt poveşti. Dar astăzi tu te-ai pogorât din Cer. Îmi

provoci multă îngrijorare, Inginerule. Poate că Zrillir intenţionează cu adevărat să se întoarcă şi şi-a trimis înainte bastardul, pentru a-i curăţa locul de falşii preoţi.

— Aş fi putut să-mi rad părul de pe cap! Te-ar fi ajutat asta?

— Nu. Oricum, n-are importanţă... Spune ce ai de întrebat!

— Ce poţi să-mi spui despre prăbuşirea civilizaţiei Lumii Inelare?

Preotul păru şi mai neliniştit.

— Civilizaţia este în pericol să se prăbuşească?

Louis oftă şi pentru prima dată se întoarse să privească altarul. Acesta ocupa centrul piedestalului pe care se aflau şi era făcut din lemn închis la culoare. Suprafaţa lui dreptunghiulară, netedă, fusese sculptată într-o hartă în relief cu dealuri, râuri şi un lac singuratic cu două margini încovoiate în sus. Celelalte două margini, cele scurte, erau bazele unei arcade parabolice aurii.

Auriul arcadei era patinat. O bilă aurie, lucioasă atârna de un fir agăţat de bolta acesteia.

— Este civilizaţia în pericol? De fapt, s-au întâmplat atâtea... Aţa soarelui, sosirea voastră... Oare e chiar aţă-de-soare? Oare soarele se prăbuşeşte peste noi?

— Mă îndoiesc. Te referi la firul care a căzut în cursul dimineţii?

— Da. În instruirea noastră religioasă, ni s-a spus că soarele este agăţat de Arcadă de un fir de aţă extrem de rezistent. Şi acest fir este rezistent, ştim asta. O fată a încercat să-l ridice şi să-i desfacă o buclă, iar firul i-a tăiat degetele.

Louis scutură din cap.

— Nu va cădea nimic!

„Nici măcar pătratele de umbră”, adăugă în sinea sa. „Chiar dacă ar fi tăiate toate firele, pătratele n-ar cădea pe Lumea Inelară.” Probabil că cei care le construiseră le imprimaseră o orbită cu afeliul în interiorul Inelului.

— Ce ştii despre sistemul de transport de la Margine? întrebă el, fără a-şi face prea mari speranţe.

În acel moment simţi că ceva nu mergea cum trebuie. Remarcase ceva, posibil indiciile unui dezastru, dar în ce constau ele?

— Vrei să repeţi? îi ceru preotul.

Louis se conformă.

— Obiectul tău care vorbeşte a zis altceva prima dată, îi răspunse preotul. Ceva despre nu ştiu ce rezervare… ceva…

— Ciudat, murmură Louis, dar imediat auzi şi el.

Translatorul vorbea acum cu o altă voce, rostind cuvintele rar.

— Folosiţi o frecvenţă rezervată, în contradicţie cu… adăugă celălalt. Nu-mi mai amintesc restul. Ar fi mai bine să încheiem această discuţie. Ai deşteptat ceva străvechi, ceva rău… Preotul se opri să asculte, deoarece translatorul lui Louis vorbea din nou în limbajul său: „… în contradicţie cu articolul doisprezece, interferenţa în activitatea de întreţinere.” Oare puterile voastre sunt în stare să se opună…

Restul cuvintelor sale rămase netradus.

Discul translator se încălzi deodată, devenind incandescent. Louis îl aruncă instinctiv cât mai departe. În momentul în care dispozitivul atinse pavajul, el deveni alb strălucitor. Nu lovi pe nimeni – cel puţin nu se observă nimic în acest sens. Apoi pământeanul simţi durerea, fiind pe jumătate orbit de lacrimi.

Mai fu în stare să-l vadă pe preot cum îşi înclină capul extrem de formal în direcţia sa. Îi întoarse salutul, arborând o expresie la fel de neutră şi, întrucât nu coborâse de pe scuter, nu fu nevoie decât să atingă comenzile pentru a se înălţa spre Cer.

Abia când dispăru din raza vizuală a celor de jos, îşi permise să urle de durere, folosind nişte cuvinte auzite cândva pe Wunderland. Persoana care le folosise scăpase pe jos o vază de cristal de Steuben veche de o mie de ani.

17.
Ochiul furtunii

După ce părăsiră castelul, scuterele porniră din nou spre stânga, deplasându-se sub un acoperiş gri-oţel, care în acele regiuni juca rolul de cer. Cu câtva timp în urmă, acesta le salvase vieţile deasupra câmpurilor de Flori-Oglindă; acum însă ajunsese să îi deprime.

Louis atinse trei butoane de pe pupitrul său pentru a-şi programa altitudinea de zbor. Avea nevoie de o atenţie sporită, deoarece abia îşi mai putea simţi mâna dreaptă aflată sub efectul medicamentelor şi a peliculei de protecţie, pulverizată peste băşicile albe ce-i apăruseră pe buricele degetelor. Îi aruncă o privire scurtă, gândindu-se că scăpase destul de uşor…

Interlocutorul apăru pe ecranul pupitrului:

— Louis, nu vrei să ne ridicăm deasupra norilor?

— Am putea rata ceva. De acolo nu vedem solul.

— Avem hărţile.

— Şi ele ne vor indica un nou câmp de Flori-Oglindă?

— Ai dreptate, recunoscu Kzinul şi întrerupse legătura.

În timp ce Louis se întreţinuse cu preotul ras în cap, Interlocutorul şi Teela îşi petrecuseră cu folos timpul. Făcuseră o copie de mână a hărţilor necesare pentru efectuarea unei călătorii până la Zidul de Margine, consemnând şi oraşele care străluceau ca nişte puncte aurii pe ecran.

Apoi ceva sau cineva luase cunoştinţă de faptul că ei foloseau o frecvenţă rezervată. Rezervată de către cine şi cu ce scop şi de câtă vreme? De ce nu existaseră obiecţii până acum? Louis bănuia că era vorba de o maşină abandonată, asemănătoare instalaţiei de protecţie

împotriva meteoriţilor care-l doborâse pe *Mincinos*. Poate că aceasta din urmă funcţiona doar intermitent.

Şi discul Kzinului se înfierbântase până la roşu, arzându-i palma. Aveau să treacă zile până să-şi poată folosi din nou mâna, chiar dacă dispunea de miraculoasele medicamente militare Kzinti. Muşchii afectaţi trebuiau să se regenereze.

Era posibil ca hărţile să se dovedească extrem de utile. O civilizaţie care reînvie îşi face apariţia mai întâi în jurul marilor metropole. Flotila ar fi putut trece pe deasupra acestora, căutând indicii luminoase sau urme de fum.

Butonul de apel al lui Nessus lumina pe pupitru, poate de câteva ore. Louis răspunse apelului. La început, văzu coama maronie a celuilalt ridicându-se încet în ritmul respiraţiei. Un moment se întrebă dacă acesta nu căzuse iarăşi în letargie catatonică. Imediat însă Păpuşarul îşi ridică un cap triunghiular şi cântă:

— Bine te-am găsit, Louis! Ce veşti ai pentru mine?

— Am găsit o construcţie plutitoare şi o cameră cu hărţi.

Îi povesti despre castelul denumit Cer, despre camera hărţilor, despre ecran, despre hărţi şi globuri, despre preot, fără să omită poveştile sale şi modelul său de Univers. Apoi, după ce răspunse la o grămadă de întrebări, se gândi să pună şi el una.

— Ascultă, discul tău translator mai funcţionează?

— Nu, Louis. Cu puţin timp în urmă, s-a încins până la alb, înspăimântându-mă de moarte. Dacă aş fi fost mai bine informat, precis aş fi intrat în comă catatonică. Din fericire însă ştiam prea puţine lucruri…

— Şi celelalte au păţit la fel. Cel al Teelei a ars în cutia sa şi a făcut o gaură în scuter. Kzinul şi cu mine ne-am ales cu mâinile arse. Cred că va trebui să învăţăm limba Lumii Inelare.

— Aşa cred şi eu.

— Aş fi vrut ca bătrânul să-şi fi putut aminti ceva despre prăbuşirea civilizaţiei. Am o bănuială…

Şi pământeanul descrise teoria sa despre coloniile de bacterii mutante.

— Pare posibil, răspunse Păpuşarul într-un târziu. Odată ce au pierdut secretul transmutaţiei, nu se vor mai redresa niciodată.

— De ce nu?

— Priveşte în jurul tău, Louis. Ce vezi?

Bărbatul se conformă. Văzu o furtună luminată de fulgere desfăşurându-se în faţa sa; văzu mai multe dealuri, văi, un oraş în depărtare, vârfurile gemene ale unor munţi atinse de transparenţa murdară a materialului de fundaţie…

— Aterizează oriunde pe Lumea Inelară şi sapă. Ce vei găsi?

— Ţărână, răspunse Louis.

— Şi mai departe?

— Tot ţărână. Strat de rocă. Material de fundaţie…

Aproape în acelaşi moment în care rosti ultimele cuvinte, avu impresia că întreg peisajul începea să se altereze. Nori de furtună, munţi, oraşul dinspre sensul de rotaţie şi celălalt oraş, rămas în urmă, liziera strălucitoare, situată departe în faţa sa, la orizontul infinit, care putea fi o mare sau un alt câmp ucigaş de Flori-Oglindă… acum totul părea o butaforie. Deosebirea dintre orice planetă şi Lumea Inelară era aidoma celei dintre o faţă omenească şi o mască de ceară.

— Sapă pe orice planetă, îl auzi ca prin vis pe Păpuşar, şi în cele din urmă vei descoperi un anumit tip de minereu. Aici nu vei găsi decât doisprezece metri de sol şi apoi vei da de fundaţia Inelului. Acest material nu poate fi prelucrat. Dacă cineva ar reuşi să-l perforeze, ar da de vid – o răsplată crudă pentru efortul depus. Presupunând că pe Inel ar fi existat o civilizaţie capabilă să-l construiască, rezultă ca o consecinţă logică faptul că ea ar fi trebuit să dispună de o metodă ieftină de transmutaţie. Dacă o asemenea civilizaţie pierde această tehnică, nu contează cum, ce mai rămâne? Evident, aici nu există stocuri de materii prime, şi nici minereuri… Întregul metal de pe Inel se află în maşini, unelte şi în rugină. Chiar posibilitatea de a extrage minereurile de pe alte planete sau asteroizi ar fi anihilată,

deoarece în jurul acestei stele n-a mai rămas nimic altceva. O asemenea civilizaţie s-ar prăbuşi fără a se mai putea ridica vreodată.

— Când ţi-ai dat seama de toate astea? întrebă Louis, cu oarecare timiditate.

— În urmă cu câtva timp. Totuşi acest amănunt nu mi s-a părut să aibă importanţă pentru supravieţuirea noastră.

— Prin urmare, nu te-ai mai obosit să ne anunţi…

Şi câte ore irosise încercând să rezolve aceeaşi problemă! Totul părea atât de evident acum. Ce capcană, ce capcană teribilă, pentru nişte fiinţe inteligente!

Louis privi drept înainte, parţial conştient de faptul că imaginea lui Nessus dispăruse de pe pupitru. Furtuna era acum mai aproape şi mai intensă. Fără îndoială că pliurile sonice puteau să-i protejeze, dar…

Era mai bine să treacă pe deasupra ei. Bărbatul apăsă o manetă şi flotila se înălţă spre acoperişul gri, către norii care atârnau deasupra lor încă de când se aflau în castel.

Mintea lui începu să o ia razna…

Învăţarea unui nou limbaj avea să le ia destul timp; în schimb, ar fi fost imposibil să-şi însuşească un nou limbaj la fiecare aterizare. O întrebare devenea acum crucială: Cât timp trecuse de când locuitorii Inelului se reîntorseseră la stadiul de barbarie? Cât timp trecuse de când vorbiseră cu toţii aceeaşi limbă? Cât de diferite erau dialectele locale de limba originală?

Universul se înceţoşă, apoi deveni în întregime cenuşiu. Intraseră în nori. Tentacule de ceaţă se agitau în jurul buclelor formate de pliurile sonice ale scuterelor. Apoi flotila ieşi la lumina soarelui.

La orizontul infinit al Lumii Inelare, un imens ochi albastru privea spre Louis Wu, pe deasupra unui strat infinit de nori.

Dacă Dumnezeu ar fi avut capul de mărimea Lunii, atunci acesta ar fi trebuit să fie ochiul său.

* * *

Louis avu nevoie de câteva clipe pentru a putea reflecta la cele văzute. Alte câteva clipe, creierul său refuză să accepte evidenţa. Curând, întreaga imagine începu să se stingă, aidoma unei holograme prost luminate.

Peste zumzetul din urechile sale auzi ţipătul cuiva.

„Sunt mort?” se întrebă el. Apoi: „Oare Nessus strigă?” Dar Păpuşarul îşi întrerupsese legăturile. Era Teela. Teela, cea care niciodată nu ştiuse ce este frica, deoarece norocul o protejase. Fata îşi acoperise faţa cu palmele, ascunzându-se de acea privire albastră.

Ochiul zăcea nemişcat în faţă, spre babord, lăsând impresia că-i atrăgea spre el.

„Sunt mort? Creatorul a venit să mă judece? Dar care Creator? Al cui?”

În sfârşit, pentru Louis Wu sosise momentul de a se decide în care Creator trebuia să creadă, presupunând că exista vreunul.

Ochiul era albastru şi alb – un glob alb şi o pupilă albastră. Alb datorită norilor, albastru datorită distanţei. La o primă privire, ai fi putut crede că era o porţiune de cer.

— Louis! urlă Teela. Fă ceva!

„Nu este adevărat!” îşi zise Louis. Gâtlejul său se preschimbase într-un sloi de gheaţă. Gândurile îi alergau sub ţeastă ca nişte şobolani prinşi în cursă. „Universul e mare, dar anumite lucruri sunt imposibile.”

— Louis!

Bărbatul îşi regăsi glasul.

— Interlocutorule! Hei, Kzinule, spune-mi dacă observi ceva deosebit!

Felina lăsă să se scurgă ceva timp înainte de a răspunde:

— În faţa noastră văd un imens ochi uman…

— Uman?

— Da. Îl vezi şi tu?

Acest cuvânt, pe care Louis nu l-ar fi folosit, lămurea totul.

Uman. *Un ochi uman*. Dacă ar fi fost vorba de o manifestare supranaturală, atunci un Kzin ar fi văzut în mod sigur un ochi Kzinti… sau nimic.

— Atunci înseamnă că avem de-a face cu un fenomen natural, mormăi Louis. Aşa trebuie să fie.

Teela îi aruncă o privire plină de speranţe.

Dar de ce îi atrăgea?

— Aha! zise bărbatul, regăsindu-şi aplombul şi manevră controlerul de direcţie spre dreapta. Traiectoria flotilei se alungi în sensul de rotaţie.

— Ăsta nu e drumul nostru! se auzi imediat vocea Kzinului. Louis, adu-ne înapoi sau pune flotila sub comanda mea!

— Doar n-ai de gând să treci prin chestia aia!

— E prea mare ca s-o ocolim.

— Interlocutorule, nu-i mai mare decât craterul lui Plato. Putem să-i dăm ocol într-o oră. De ce să ne asumăm riscuri inutile?

— Dacă ţi-e teamă, ieşi din formaţie. Ocoleşte ochiul şi prinde-mă din urmă pe partea cealaltă. Teela, poţi proceda şi tu la fel. Eu o să trec prin el.

— De ce? – Vocea lui Louis suna înfundată chiar şi în propriile sale urechi. – Crezi că această… formaţie accidentală de nori reprezintă o provocare la adresa masculinităţii tale?

— La adresa cui? Louis, capacitatea mea de a procrea nu este în pericol. Curajul, însă, da.

— De ce?

Scuterele alergau la viteza de croazieră de aproape 2000 km/oră.

— De ce este în pericol curajul tău? insistă pământeanul. Îmi datorezi un răspuns. Ne pui în joc şi vieţile noastre.

— Nu. Voi puteţi ocoli Ochiul.

— Şi cum ne vom regăsi după aceea?

Kzinul se gândi câteva clipe, apoi catadicsi să-i răspundă:

— Cred că ai dreptate. Ai auzit de erezia predicatorului Kdapt?

— Nu.

— În zilele sumbre care au urmat celui de-al Patrulea Armistiţiu cu Oamenii, predicatorul Kdapt cel Nebun a înfiinţat o nouă religie. El a fost executat de Patriarh însuşi într-o luptă dreaptă, deoarece purta un nume parţial, dar religia sa eretică a supravieţuit în secret până astăzi. Kdapt credea că Dumnezeu-Creatorul l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa.

— Pe om? Dar… predicatorul Kdapt era Kzin?

— Da. Voi sunteţi veşnic învingători, Louis. Timp de trei secole şi patru războaie, aţi câştigat întruna. Discipolii lui Kdapt poartă măşti umane atunci când se roagă. Ei speră să-l păcălească pe Creator pe o perioadă mai îndelungată pentru a putea câştiga un război.

— Şi când ai văzut ochiul de la orizont privindu-ne…

— Exact.

— Oh, Doamne!

— Crede-mă, Louis, teoria mea e mai plauzibilă decât a ta! Auzi, o formaţie accidentală de nori!

Mintea lui Louis funcţiona din nou.

— Elimină accidentalul. Poate că Inginerii au pus la punct această formaţiune pentru amuzamentul lor sau pe post de indicator…

— Şi ce-ar fi trebuit să indice?

— Cine poate şti? Ceva mare. Un parc de distracţii, o catedrală. Cartierul general al oculiştilor. Cu tehnicile şi spaţiul de care dispuneau, putea fi orice.

— O închisoare pentru iscoade, propuse Teela regăsindu-şi verva. O universitate pentru detectivi particulari… Am fost la fel de îngrozită ca şi tine, Kzinule. Am crezut că este… nu mai ştiu ce am crezut… Dar acum sunt alături de tine. Trecem împreună prin el.

— În ordine, Teela!

— Dacă se întâmplă să clipească, ne-a terminat!

— Majoritatea are întotdeauna dreptate, cită Louis. Am de gând să iau legătura cu Nessus.

— Pe numele lui Finagle, da! În mod sigur, el a trecut deja prin el sau pe lângă el.

Louis râse mai tare decât ar fi făcut-o de obicei. Fusese prea speriat.

— Doar nu credeţi că Nessus vă deschide drumul?

— Poftim?

— E un Păpuşar. Ne-a dat ocol până a ajuns în urma noastră, apoi probabil că şi-a conectat scuterul la comanda Interlocutorului. În felul ăsta, Kzinul nu-l poate ajunge, iar pericolele cu care ar trebui să dea piept sunt evaluate mai întâi de noi.

— Ai o abilitate remarcabilă de a gândi ca un laş, Louis, zise Kzinul.

— Nu te supăra. Ne aflăm pe o lume străină. Avem nevoie de raţionamente străine.

— În ordine, ia legătura cu el de vreme ce gândeşti la fel! Eu personal intenţionez să înfrunt Ochiul şi să descopăr ce se află în el sau în spatele său.

Louis atât aştepta.

* * *

Pe ecranul intercomunicaţiei se distingea numai spatele Păpuşarului. Coama acestuia se ridica uşor, în ritmul respiraţiei.

— Nessus? chemă încet pământeanul, apoi din ce în ce mai tare. Nessus!

Păpuşarul tresări. Un cap triunghiular se ridică întrebător.

— Mi-a fost teamă că va fi nevoie să folosesc sirena, adăugă bărbatul.

— E vreo urgenţă?

Acum intraseră în câmpul vizual ambele capete, alertate.

Louis nu-şi putea întoarce privirea la vastul ochi din faţa sa. Răspunse:

— Un fel de urgenţă, răspunse el. Colegii mei nebuni au de gând să se sinucidă. Nu cred că ne putem permite să-i pierdem.

— Te rog, explică-te!

— Priveşte drept înainte şi spune-mi dacă poţi observa o formaţie noroasă de forma unui ochi omenesc.

— O văd.

— Ai vreo idee ce anume o provoacă?

— Fără îndoială vreun tip de furtună. Probabil că ai ajuns şi tu deja la concluzia că pe Lumea Inelară nu sunt posibile formaţii spiralate tipice uraganelor.

— Serios? se miră pământeanul, jenându-se să recunoască faptul că nici măcar nu se gândise la acest aspect.

— Forma spiralată a unui uragan derivă din forţa Coriolis, din diferenţa de viteză a două mase de aer aflate la latitudini diferite, continuă Păpuşarul. O planetă este un sferoid în rotaţie. Dacă două mase de aer se mişcă una către alta pentru a umple un vid parţial, una spre nord şi alta spre sud, vitezele lor reziduale le vor face să treacă una pe lângă cealaltă. Se formează astfel o spirală de aer.

— Ştiu ce provoacă uraganele.

— Atunci trebuie să-ţi dai seama că pe Lumea Inelară toate masele de aer învecinate au în principiu aceeaşi viteză. Ca atare, nu poate lua naştere efectul de spirală.

Louis privi înspre furtuna în formă de ochi.

— Dar ce fel de furtună ar avea loc? Cred că niciuna, deoarece nu există o circulaţie a aerului…

— Inexact, Louis! Aerul cald se ridică, aerul rece coboară. Dar asemenea efecte n-ar produce o furtună de mărimea celei din faţa noastră.

— Ai dreptate.

— În ce constau ameninţările Kzinului?

— Nebunul intenţionează să treacă prin mijlocul chestiei ăleia, iar Teela, din spirit de imitaţie, vrea să-l urmeze.

Păpuşarul fluieră câteva note muzicale, la fel de pure şi de frumoase ca lumina unui laser cu rubin.

— Pare ceva periculos. Pliul sonic i-ar putea apăra împotriva ravagiilor oricărei furtuni obişnuite. Dar asta nu lasă impresia că ar fi obişnuită…

— Mă gândeam că poate fi artificială.

— Mda… Locuitorii Lumii Inelare ar fi fost capabili să-şi creeze un sistem propriu de circulaţie a aerului. Dar un asemenea sistem s-ar fi oprit la căderea sistemului energetic al Inelului. Nu văd cum… Ah, am priceput!

— Ce?

— Trebuie să presupunem existenţa unei pierderi de aer, o regiune în care aerul dispare, în apropiere de centrul furtunii. Restul se potriveşte. Gândeşte-te, numai – pierderea de aer duce la apariţia unui vid parţial. Masele de aer vin din direcţia sensului de rotaţie şi din sens invers…

— Dinspre tribord şi dinspre babord, interveni Louis.

— Pe astea le putem ignora, spuse Păpuşarul crispat. Dar aerul ce se deplasează din sensul de rotaţie va deveni puţin mai uşor decât aerul înconjurător şi se va ridica. Aerul provenit din direcţie opusă va deveni puţin mai greu.

Louis nu avea o imagine prea clară a fenomenului.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că vine din contrasensul de rotaţie. Viteza sa de rotaţie se măreşte uşor, în raport cu Inelul. Forţa centrifugă îl face să se lase uşor în jos, şi astfel ajunge să formeze pleoapa inferioară a ochiului. Ridicându-se, aerul din sensul de rotaţie formează pleoapa superioară. Există un efect de spirală, dar axa vârtejului este orizontală, în timp ce pe o planetă obişnuită ar fi verticală.

— Dar este un efect atât de minor!

— Este însă unicul efect, Louis. Nu există nimic care să interfereze cu el sau care să-l oprească. Poate că acţionează continuu timp de mii de ani, făurind în cele din urmă ceea ce vedem acum.

— Posibil.

Acum Ochiul părea mai puţin înfricoşător. După cum dedusese Păpuşarul, putea reprezenta un fel de furtună. Avea toate culorile unei furtuni – nori negri în partea inferioară, nori albi, iluminaţi de soare, în partea superioară şi ochiul întunecat al furtunii pe post de iris.

— Bineînţeles, rămâne problema pierderii de aer. De ce dispare aerul în centrul furtunii?

— Poate că mai există o pompă care funcţionează…

— Mă îndoiesc, Louis. Dacă ar fi aşa, distorsiunile atmosferice din această zonă ar fi fost planificate.

— De ce?

— Ai remarcat zonele în care materialul de fundaţie străpunge solul şi stratul de rocă? Cu siguranţă că o asemenea eroziune n-a fost planificată. Ai remarcat că astfel de zone au apărut tot mai frecvent, pe măsură ce ne-am apropiat de acest loc? Mai mult ca sigur că Ochiul a perturbat curenţii atmosferici pe milioane de kilometri, de jur împrejur, ceea ce reprezintă o suprafaţă mult mai mare decât cea a planetei tale sau a planetei mele.

De data asta veni rândul pământeanului să fluiere.

— Dar... atunci... oh, acum înţeleg! Trebuie să fi fost o perforaţie provocată de un meteor, chiar în centrul furtunii...

— Fireşte! Îţi dai seama de importanţa acestui aspect? Fundaţia Inelului poate fi străpunsă.

— Dar nu cu utilajele pe care le avem noi la dispoziţie.

— Ai dreptate. Totuşi trebuie să aflăm dacă acolo există o perforaţie.

Acum spaima ce-l cuprinsese mai devreme i se părea bărbatului ca amintirea unui coşmar. Calmul analitic al Păpuşarului era contagios. Louis Wu privi fără teamă furtuna drept în Ochi şi zise:

— Va trebui să mergem acolo şi să vedem! Crezi că vom fi în siguranţă dacă vom zbura prin iris?

— Ar trebui să nu conţină decât aer curat şi liniştit într-un vid parţial.

— În ordine! Am să le transmit şi celorlalţi veştile bune. O să zburăm cu toţii prin Ochiul furtunii.

* * *

Pe măsură ce se apropiau de iris, cerul se întuneca. Oare acolo, sus, se înnopta? Imposibil de spus. Norii tot mai negri şi denşi făceau ei înşişi suficient întuneric.

Ochiul măsura cel puţin 160 km de la un colţ la celălalt şi avea o înălţime de aproape 65 km. Contururile sale păreau că se înceţoşează pe măsură ce se apropiau. În

schimb, deveneau vizibili curenţii şi straturile ce-l alcătuiau. Adevărata lui formă începea să se dezvăluie: un tunel în care se învârtejeau mai multe vânturi, având cu aproximaţie aceeaşi putere, şi a cărui secţiune transversală avea aspectul unui ochi uman.

Dar încă arăta ca un ochi, şi ei se năpusteau spre irisul acestuia.

Era ca şi cum te-ai fi prăbuşit în Ochiul lui Dumnezeu. Efectul vizual era teribil, îngrozitor, devenind totodată comic din cauza superfinisării. Louis nu ştia dacă era cazul să râdă sau să urle. Sau s-o ia la fugă… La urma urmei, ar fi fost de ajuns un singur observator pentru a afla dacă există o gaură în fundaţia Inelului. Iar el ar fi putut să folosească o rută ocolitoare…

Dar ajunseseră înăuntru.

Zburau printr-un coridor iluminat de fulgere. Fulgera aproape în permanenţă, în faţă şi în spate şi pe ambele laturi. Pe o distanţă uniformă împrejurul lor, aerul era limpede, dar dincolo de regiunea irisului nori negri şi opaci se roteau mai repede decât uraganele.

— Mâncătorul-de-frunze a avut dreptate, rosti Kzinul pe un ton apăsat. Nu este decât o furtună.

— Ciudată treabă! hohoti Louis. A fost singurul dintre noi patru care n-a fost cuprins de panică la vederea Ochiului. Cred că Păpuşarii nu sunt superstiţioşi.

— Văd ceva în faţa noastră! anunţă Teela.

În podeaua tunelului se zărea o adâncitură. Louis se încruntă din cauza tensiunii şi-şi lăsă uşor mâinile pe comenzi. Ar fi fost posibil ca deasupra adânciturii să aibă probleme.

De fapt, acum era mai puţin îngrijorat, mai puţin tensionat decât atunci când intraseră în Ochi. Ce puteau să păţească într-un loc pe care până şi un Păpuşar îl găsise sigur?

Pe măsură ce se apropiau de adâncitură, norii şi fulgerele se învălmăşeau în jurul lor.

Cei trei reduseră viteza şi zăboviră un timp deasupra adânciturii, cu motoarele scuterelor luptând din greu

împotriva curentului aspirator. Pătrunzând prin pereţii surzi ai pliurilor sonice, furtuna le urla în urechi.

Era ca şi când ai fi privit într-un coş de furnal. Evident, aerul dispărea acolo jos, dar oare era aspirat de o pompă puternică sau era trimis spre stele printr-o crăpătură din podeaua Lumii Inelare? De fapt, nu prea reuşeau să vadă mare lucru…

Louis nu observase când Teela se desprinsese de grupul lor. Se afla prea departe, lumina pâlpâitoare era prea stranie şi chiar în acel moment el privea în jur. Observă ceva minuscul pătrunzând în coş, dar nu-i dădu mare atenţie.

Apoi auzi ţipătul Teelei purtat de urletul furtunii.

Pe pupitru imaginea chipului său era clară. Fata privea în jos, îngrozită.

— Ce este? urlă bărbatul.

— … m-a prins! veni răspunsul, abia auzit.

Louis privi în jos.

Între marginile sale rotitoare şi conice, coşul părea transparent. Era constant luminat, nu de fulgere, ci de efectele de tub catodic provocate de diferenţele de tensiune într-un vacuum aproape complet. Acolo, jos, era un fel de… ceva ce aducea cu un aeroscuter dacă cineva ar fi fost atât de tâmpit să-şi coboare aparatul într-un vârtej infernal doar pentru a privi mai îndeaproape o gaură căscată spre spaţiul exterior…

Louis simţi că i se face rău. Totul era pierdut…

Încercă să privească în altă parte, dar nu-şi putea desprinde ochii de pe pupitru. Fata se uita în jos, urmărind ceva care o îngrozea…

Iar din nas îi curgeau firişoare de sânge.

La un moment dat, bărbatul observă că teroarea i se ştergea treptat de pe chip, făcând loc calmului dinaintea morţii. Fata era pe punctul de a leşina. Anoxie? Pliul sonic ar fi putut s-o protejeze împotriva vidului, dar pentru asta trebuia mai întâi activat.

Pe jumătate conştientă, Teela privi către Louis Wu.

— Fă ceva! îl imploră ea. Fă ceva!

Apoi capul tinerei căzu, izbind pupitrul.

Louis îşi înfipsese dinţii în buza inferioară; putea să simtă gustul propriului sânge. Se uită în jos, în hornul de nori spiralaţi de culoarea neonului şi se simţi aidoma unei bule de aer deasupra vârtejului provocat de orificiul de evacuare a apei dintr-o cadă. Observă o mică licărire care trebuia să provină de la scuterul Teelei…

… Şi văzu că acesta tocmai făcuse un salt înainte, intrând în peretele de nori al hornului. Câteva secunde mai târziu îşi dădu seama că dâra de condens apăruse în faţa sa, mult sub ochiul uraganului orizontal. Un firicel alb, în contrast cu fundalul, de care nu se îndoi nicio clipă că era scuterul Teelei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kzinul.

Louis clătină din cap, incapabil să-i răspundă. Se simţea istovit. Raţiunea îi era scurcircuitată, gândurile i se învârteau în cerc.

Imaginea Teelei pe intercomunicaţie o arăta cu faţa în jos. Era inconştientă, iar scuterul ei în derivă avea o viteză de deplasare de două ori mai mare decât viteza sunetului. Fără îndoială, cineva intervenise într-un fel…

— Dar era gata să moară, Louis! O fi activat oare Nessus o comandă despre care nu ştim noi nimic?

— Nu. Mai degrabă cred că atunci când…

— Eu cred că asta este explicaţia, insistă Kzinul.

— Ai văzut ce s-a întâmplat! A leşinat, capul i s-a izbit de pupitru şi scuterul a ieşit din acea scurgere ca şi cum n-ar fi întâmpinat nicio rezistenţă! A activat comenzile potrivite lovind cu capul!

— Prostii!

— Mă rog, dacă zici tu…

Bărbatul ar fi vrut să doarmă şi să nu mai fie obligat să-şi bată capul cu asemenea probleme.

— Gândeşte-te la probabilitate, Louis!

Abia în momentul acela Kzinul păru a pricepe toate implicaţiile şi rămase câteva clipe cu gura deschisă, dar verdictul său final fu categoric:

— Nu! E imposibil!

— Mă rog, dacă zici tu…

— Dacă ar fi fost aşa, n-ar fi ales să vină cu noi. Dacă norocul ei ar fi fost măcar parţial dovedit, Nessus n-ar fi găsit-o niciodată. Ar fi trebuit să rămână pe Pământ.

În faţa lor se întindea lungul tunel al norilor, iluminat de fulgere. Pe el se profila o linie albă subţire: dâra de condens a scuterului Teelei. Dar vehiculul se afla dincolo de limita vizibilităţii.

— Dacă ar fi fost aşa, nu ne-am fi prăbuşit pe Lumea Inelară, continuă Interlocutorul.

— Încă mă gândesc la aspectul ăsta, mormăi bărbatul.

— Poate că ar trebui să te gândeşti cum să-i salvezi viaţa.

Louis dădu din cap, în semn de aprobare. Fără să încerce un sentiment de urgenţă, apăsă butonul de apel al lui Nessus – un lucru pe care Kzinul nu-l putea face.

Păpuşarul răspunse instantaneu, ca şi cum ar fi aşteptat apelul. Louis fu surprins să constate că Interlocutorul rămăsese pe circuit. Totuşi în câteva secunde îl puse la curent pe Nessus cu cele întâmplate.

— Se pare că ne-am înşelat amândoi în legătură cu Teela, zise Nessus.

— Mda.

— Ea se deplasează cu energia de urgenţă. În orice caz, însă, numai capul nu putea activa comenzile necesare. Mai întâi trebuia să manevreze fanta corespunzătoare. Nu văd cum ar fi putut s-o facă din întâmplare.

— Unde e asta?

Şi când Păpuşarul îi arătă, Louis îşi continuă presupunerile:

— … Ar fi posibil să-şi fi băgat degetul în ea doar din curiozitate.

— Chiar aşa?

— Dar ce putem face noi? interveni Kzinul în discuţie.

— Când se trezeşte, siliţi-o să ia legătura cu mine. Am să-i arăt cum să revină la viteza normală şi cum să ne găsească.

— Şi între timp noi trebuie să stăm cu braţele încrucişate?

— Corect. Există pericolul ca elementele active din sistemul de propulsie să se aprindă. Oricum, vehiculul ei va evita obstacolele şi nu se va prăbuşi. Se îndepărtează de noi cu o viteză de aproximativ 4 Mach. Cel mai mare pericol care o paşte este anoxia, care poate provoca leziuni ale creierului. Presupun însă că este în siguranţă şi din acest punct de vedere.

— De ce? Anoxia este foarte periculoasă.

— Teela este prea norocoasă, răspunse Nessus.

18.
Teela Brown şi pericolele

Era noapte atunci când ieşiră din irisul Ochiului furtunii. Nu se vedeau stelele. Doar lumina albăstruie a Arcadei reuşea să ajungă până la ei strecurându-se prin câte o crăpătură din stratul de nori.

— M-am răzgândit, zise Kzinul. Nessus, poţi veni lângă noi dacă doreşti!

— Aşa voi face, răspunse Păpuşarul.

— Avem nevoie de ideile tale stranii. Ai făcut dovada unei mari ingeniozităţi. Trebuie să înţelegi însă că n-am să uit crima pe care specia ta a comis-o împotriva speciei mele.

— Nici eu nu doresc să-ţi falsific amintirile, Interlocutorule!

Louis Wu abia luă aminte la triumful pragmatismului asupra onoarei, al inteligenţei asupra xenofobiei. Căuta dâra de vapori a Teelei, acolo unde stratul de nori se întâlnea cu orizontul infinit. Aceasta dispăruse însă cu desăvârşire.

Tânăra era în continuare inconştientă. Imaginea ei pe intercomunicaţie era aceeaşi, şi în cele din urmă Louis strigă:

— Teela!

Fata nu-i răspunse.

— Ne-am înşelat în privinţa ei, zise Nessus. Dar nu înţeleg din ce cauză. De ce a trebuit să ne prăbuşim, dacă norocul ei e atât de puternic?

— Exact asta îi spuneam şi eu lui Louis!

— Dar, continuă Păpuşarul, dacă norocul ei ar fi fost nesemnificativ, cum ar fi reuşit să activeze propulsia de

rezervă? Cred că am avut dreptate la început. Teela Brown are noroc în plan fizic.

— Atunci de ce a fost aleasă? De ce a eşuat *Mincinosul*? Poate cineva să-mi explice?

— Terminaţi odată! interveni Louis.

Ceilalţi nu-l băgară în seamă. Nessus continuă:

— Norocul ei este în mod cert nesigur. Şi totuşi, dacă ar fi trădat-o măcar o singură dată, acum ar fi fost moartă. Dar dacă urma să moară sau să fie vătămată, n-aş mai fi selectat-o. Trebuie să acceptăm coincidenţa. Aminteşte-ţi, Kzinule, că legile probabilităţilor îngăduie coincidenţa.

— Dar ele nu permit şi magia! Nu cred în înmulţirea de dragul şansei!

— Va trebui s-o faci, interveni din nou Louis. De data asta ceilalţi îl auziră.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, continuă el. Nu pentru că reuşea să evite dezastrele. Era vorba de acele mici aspecte ale personalităţii ei. Este norocoasă, Interlocutorule, crede-mă!

— Louis, cum poţi accepta un asemenea nonsens?

— Niciodată n-a fost lovită. Niciodată!

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Simplu. Ea ştie totul despre plăcere, nimic despre durere. Ţii minte când Florile-Oglindă te-au ars? Ea te-a întrebat dacă mai vezi. Am orbit, i-ai spus tu, dar ea a continuat: Bine, dar poţi vedea? Nu te-a crezut. Apoi… oh, da, imediat după aterizare… A încercat să meargă cu picioarele goale pe o pantă de lavă care abia se solidificase.

— Louis, ştii doar că nu e prea inteligentă!

— La naiba, este inteligentă! Doar că niciodată n-a fost lovită! Când şi-a ars picioarele, a zbughit-o drept în jos pe o pantă cu suprafaţa de câteva ori mai alunecoasă decât gheaţa… şi n-a căzut nici măcar o dată! Dar n-aveţi nevoie de detalii. N-aveţi decât să vă uitaţi cum merge. E pur şi simplu împiedicată. În fiecare clipă lasă impresia că se va prăbuşi. Dar aşa ceva nu se întâmplă niciodată. Nu se loveşte la coate. Nu scapă lucrurile din mână. Nu ştie ce

înseamnă să le scape, nu înţelegeţi? Atâta doar, că nu-i graţioasă…

— Acest aspect n-are cum să fie sesizat de nonumani, zise neîncrezător Kzinul. Trebuie să iau spusele tale de bune. Dar cum să cred în norocul fizic?

— Eu o fac, trebuie s-o faci şi tu.

— Dacă norocul ar fi fost sigur, interveni Nessus, ea n-ar fi încercat niciodată să meargă pe o rocă proaspăt solidificată. Cu toate astea norocul Teelei Brown ne protejează în mod sporadic. Liniştitoare treabă, nu-i aşa? Voi trei aţi fi fost morţi dacă nu v-ar fi protejat norii la traversarea câmpului cu flori ucigaşe…

— Mda! mormăi Louis.

Dar nu putu să nu-şi amintească faptul că norii se destrămaseră suficient pentru a prăji pielea Interlocutorului. Îşi mai aminti că scările din castel o purtaseră pe Teela Brown nouă etaje în sus, în vreme ce ei doi fuseseră nevoiţi să le urce pe jos. Îşi simţi mâna bandajată şi-şi aduse aminte de mâna Kzinului, arsă până la os! În schimb, translatorul Teelei arsese în lăcaşul scuterului…

— Norocul pare s-o protejeze mai degrabă pe ea decât pe noi.

— Şi de ce nu? Pari supărat, Louis…

— Poate că sunt…

Prietenii ei probabil că renunţaseră de mult să-i povestească Teelei necazurile lor. Teela nu le putea înţelege. A descrie durerea în faţa Teelei Brown era ca şi cum ai încerca să-i descrii unui orb culoarea. Probleme sentimentale? Teela nu fusese niciodată dezamăgită în dragoste. Putea cuceri orice bărbat – acesta îi rămânea alături până când ea se plictisea de el, apoi pleca din proprie iniţiativă.

Întâmplător sau nu, această putere a Teelei o transformase… făcând-o să se deosebească oarecum de un om. Continua să fie femeie, desigur, dar avea talente şi însuşiri cu totul speciale, precum şi slăbiciuni pe măsură…

Şi aceasta era fiinţa de care se îndrăgostise Louis Wu. Ciudat!

— Dar şi ea s-a îndrăgostit de mine, murmură el. Straniu, nu sunt genul ei de bărbat. Dacă nu s-ar fi îndrăgostit de mine, atunci…

— Poftim? Louis, vorbeşti cu mine?

— Nu, Nessus, vorbeam cu mine însumi…

Care fusese motivul real ce o împinsese pe Teela să vină alături de el şi de echipajul său pestriţ? Misterul se amplifica. Oare şansa o făcuse pe Teela să se îndrăgostească de bărbatul nepotrivit, determinând-o să se alăture acestei expediţii obositoare şi primejdioase, ajungând până acolo încât să cocheteze în mai multe rânduri cu moartea? Nu prea avea sens.

Imaginea Teelei de pe pupitru îşi ridică privirea. Un chip lipsit de expresie… aiurit… apoi, brusc, invadat de o cumplită teroare. Ochii ei măriţi priveau în jos, în vreme ce ovalul feţei era urâţit de primele accese de nebunie…

— Uşurel! îi zise Louis. Relaxează-te! Acum eşti în siguranţă.

— Dar… încercă Teela să protesteze cu o voce dezarticulată.

— Am ieşit din chestia aia. A rămas în urma noastră. Uită-te în spate. La naiba, am spus să te uiţi în spate!

Fata se întoarse. Timp de câteva clipe interminabile, Louis nu-i văzu decât părul negru lins. Când reveni în poziţia iniţială, părea mai stăpână pe ea.

— Nessus, spune-i! ordonă bărbatul.

— Ai zburat cu o viteză de 4 Mach mai mult de o jumătate de oră, interveni Păpuşarul. Pentru a-ţi aduce scuterul la viteza normală, introduce indexul în fanta marcată cu contur verde…

Deşi era încă speriată, Teela reuşi să-i urmeze ordinele.

— Acum trebuie să revii alături de noi. Datele mele indică faptul că ai urmat o traiectorie curbă. Te afli la babord şi în sensul de rotaţie faţă de noi. Deoarece n-ai un indicator de poziţie, va trebui să te ghidez după ureche.

Pentru început, întoarce-te în sensul contrar celui de rotaţie.

— În ce parte e asta?

— Întoarce-te spre stânga până vii cu faţa spre baza Arcadei.

— Nu văd Arcada. Va trebui să mă ridic deasupra norilor.

Fata părea acum mult mai stăpână pe sine.

Dar fusese al naibii de speriată! Louis aproape că nu reuşea să-şi dea seama dacă mai văzuse în viaţa lui vreo persoană la fel de speriată. Cu siguranţă, nu fusese vorba de Teela.

De fapt, o văzuse oare vreodată pe Teela speriată?

Bărbatul privi peste umăr. Sub nori, câmpia rămânea întunecată. În schimb, Ochiul furtunii, rămas la mare distanţă în urma lor, strălucea în lumina albastră a Arcadei, continuând să-i privească extrem de concentrat şi fără vreo urmă de regret.

* * *

Louis era adâncit în gânduri, când o voce îi rosti numele.

— Ce este? întrebă el.

— N-ai înnebunit?

— Te interesează dacă sunt nebun?

Se gândise la asta. Îi trecuse prin cap că, după standardele normale, fata făcuse un lucru incredibil de stupid, coborându-şi atât de mult scuterul. În consecinţă, îşi sondase furia, la modul în care şi-ar fi examinat o durere de dinţi. Şi nu găsise nimic.

Standardele normale nu se potriveau Teelei Brown.

Dintele era mort.

— ... Cred că nu. Dar, la urma urmei, ce-ai văzut acolo jos?

— Aş fi putut să mor, răspunse Teela, clocotind de furie. Nu mai da aşa din cap, Louis Wu! Aş fi putut să mor, înţelegi? Nu-ţi pasă?

— Dar ţie îţi pasă?

Fata se clătină, de parcă ar fi plesnit-o peste faţă. Apoi el o observă schiţând un gest şi în aceeaşi clipă legătura se întrerupse.

O clipă mai târziu, Teela reveni.

— Era o gaură! urlă ea. Plină de ceaţă! Mulţumit?

— Cât de mare?

— Cum aş fi putut să-mi dau seama?

Şi legătura se întrerupse din nou.

Corect. Cum ar fi putut să-i aprecieze mărimea doar la lumina acelor scăpărări de neon?

Îşi riscă viaţa, gândi Louis, *şi apoi mă învinuieşte pe mine că nu sunt furios. Un dispozitiv de atragere a atenţiei? De câtă vreme procedează aşa? Orice alt individ ar fi murit de tânăr cu un asemenea mod de viaţă!*

Dar nu ea. Nu…

Oare mă tem de Teela Brown?

… sau am luat-o deja razna?

Se mai întâmplase şi altora de vârsta sa. O persoană atât de bătrână ca Louis Wu trebuia să fi văzut de nenumărate ori lucruri aparent imposibile. Pentru un asemenea om linia de demarcaţie între realitate şi fantezie se ştergea treptat. Cel în cauză putea deveni un ultraconservator, respingând imposibilul chiar şi după ce era dovedit ca fiind real… aidoma lui Kragen Perei, care nu credea în propulsorul nereactiv, deoarece viola a doua lege a Mişcării. Sau putea ajunge să creadă orice… ca Zero Hale, care continua să cumpere relicve Slaver falsificate. În ambele cazuri, la capătul drumului aşteptau nebunia şi moartea.

Şi totuşi… Atunci când Teela Brown scapă de o moarte sigură izbind cu capul pupitrul de comandă, la mijloc se află ceva mai mult decât simpla coincidenţă.

Dar de ce s-a prăbuşit Mincinosul?

O sclipire argintie apăru între scuterul lui Louis şi cel al Kzinului, aflat mai departe, în sensul de rotaţie.

— Bine te-ai întors! salută Louis.

— Mulţumesc, îi răspunse Nessus.

Folosise probabil propulsia de urgenţă, dacă reuşise să ajungă atât de repede lângă ei. Interlocutorul îi lansase invitaţia doar în urmă cu zece minute.

Două capete triunghiulare, mici şi transparente, îl priviră pe Louis de pe pupitru:

— Acum mă simt mai în siguranţă. Când Teela va veni lângă noi, peste vreo jumătate de oră, am să mă simt şi mai în siguranţă.

— De ce?

— Şansa Teelei Brown ne protejează şi pe noi, Louis.

— Nu cred asta.

Kzinul îi studia atent pe amândoi de pe pupitru. Numai Teela nu participa la discuţie.

— Aroganţa voastră mă nedumereşte, continuă Louis. Selecţia dirijată în scopul obţinerii unei rase de oameni norocoşi reprezintă un act de o aroganţă diavolească. Ai auzit de diavol?

— Am citit câte ceva despre el.

— Eşti un snob. Dar prostia voastră e mai mare chiar decât aroganţa. Aţi presupus că ceea ce este bun pentru Teela Brown e bun şi pentru noi. De ce ar trebui să fie aşa?

Nessus pufni.

— Asta e de la sine înţeles. Dacă ne aflăm împreună în carcasa aceleiaşi nave, o spărtură reprezintă un ghinion pentru amândoi.

— Evident. Dar să presupunem că treceţi pe lângă un loc în care Teela vrea să se oprească şi să presupunem că tu nu vrei să aterizezi. O avarie la motoare, chiar în acel moment, ar însemna o şansă pentru Teela, dar nu şi pentru tine.

— E un nonsens, Louis. De ce ar fi vrut Teela Brown să meargă pe Lumea Inelară? Nici n-a ştiut de existenţa ei până când nu i-am spus eu!

— Dar ea are noroc. Dacă avea nevoie să vină aici fără să fie conştientă de acest lucru, până la urmă tot ar fi ajuns. În cazul ăsta, norocul ei n-ar fi intermitent, nu-i aşa, Nessus? Ar acţiona tot timpul. O şansă că ai găsit-o. O

şansă că n-ai putut găsi pe altcineva mai calificat. Toate legăturile alea telefonice greşite, îţi mai aminteşti?

— Dar...

— O şansă că ne-am prăbuşit. Îţi aminteşti cât v-aţi certat tu şi cu Interlocutorul, referitor la cel care comandă expediţia? Ei bine, acum ştii.

— Dar de ce?

— Habar n-am!

Nervos, Louis îşi trecu degetele prin scalp. Părul îi crescuse destul de mult. Ar fi fost cazul să se tundă din nou, cruţând coada, bineînţeles.

— Te frământă chestiunea asta, nu-i aşa? spuse celălalt. Şi pe mine. Ce ar fi putut-o atrage aici, pe Lumea Inelară? Acest loc este de-a dreptul nesănătos. Nu găseşti decât furtuni ciudate, maşini prost programate, câmpuri de Flori-Oglindă şi băştinaşi imprevizibili care ameninţă vieţile Outsiderilor.

— Corect! exclamă pământeanul. Cel puţin parţial. Pericolul nu există pentru Teela Brown, nu vezi? Orice presupunere pe care o facem referitor la Lumea Inelară trebuie să ţină seama de asta.

Păpuşarul deschise şi închise gura de câteva ori, parcă înghiţind în sec.

— Asta face lucrurile ceva mai dificile, nu? continuă muşcător Louis.

Pentru Louis Wu rezolvarea unei probleme constituia o plăcere în sine.

— ... Dar ăsta este doar jumătate din răspuns. Dacă presupunem...

* * *

Păpuşarul urlă.

Bărbatul fu şocat. Nu se aşteptase ca celălalt să reacţioneze atât de rău. Păpuşarul se tângui pe două tonuri, apoi, aparent fără grabă, îşi vârî capetele la adăpost. Louis nu mai văzu decât coama ciudată care-i acoperea cutia craniană.

Teela era prezentă pe intercomunicaţie.

— Aţi vorbit despre mine… zise ea fără vlagă.

(Era incapabilă să poarte pică, îşi dădu seama Louis. Oare capacitatea de a purta pică reprezenta un factor de supravieţuire?)

— Am încercat să urmăresc discuţia, dar n-am reuşit. Ce-a păţit Nessus?

— Eu şi gura mea bogată! L-am speriat. Cum o să te mai putem găsi acum?

— Nu poţi să-mi spui unde mă aflu?

— Nessus este singurul dintre noi care deţine un locator. Probabil din aceleaşi raţiuni pentru care noi n-am fost instruiţi cum să activăm propulsia de urgenţă.

— M-am gândit şi eu la asta.

— A vrut să fie sigur că va putea scăpa din ghearele unui Kzin furios. Hai să lăsăm asta! Cât de mult ai înţeles?

— Nu prea mult. Ai tot întrebat de ce am vrut să vin aici. Nu ţineam morţiş s-o fac. Am venit după tine pentru că te iubesc.

Louis se încruntă. Desigur, dacă Teela trebuia să ajungă pe Lumea Inelară, trebuia să i se fi furnizat un motiv pentru a face această călătorie alături de el. Era extrem de măgulitor. Numai că ea îl iubea doar de dragul propriului său noroc. Cândva crezuse că-l iubeşte pentru ceea ce însemna el.

— Trec pe deasupra unui oraş, se auzi deodată vocea fetei. Zăresc câteva lumini, nu prea multe. Probabil că aici a existat o sursă de energie puternică, durabilă. Presupun că Interlocutorul îl poate localiza pe hartă.

— Merită efortul?

— Ţi-am spus că sunt câteva lumini. Poate…

Sunetul dispăru dintr-o dată. Louis studie câteva clipe pupitrul gol, apoi chemă:

— Nessus!

Nu primi niciun răspuns.

Bărbatul activă sirena.

Păpuşarul reveni la viaţă aidoma unei familii de şerpi dornice să scape dintr-o grădină zoologică cuprinsă de flăcări. În alte circumstanţe, ar fi fost caraghios. Cele două

gâturi se arcuiră, contorsionându-se ca două semne de întrebare deasupra pupitrului, apoi Nessus întrebă:

— Care-i problema, Louis?

Kzinul răspunse şi el aproape instantaneu apelului. Fără să fie excesiv de nerăbdător, aştepta instrucţiuni şi lămuriri.

— S-a întâmplat ceva cu Teela?

— În ordine, zise Nessus şi dispăru din câmpul vizual.

Furios, Louis acţionă din nou sirena, apoi o opri, aşteptă câteva clipe, după care o acţionă din nou. Nessus reacţionă ca mai înainte. De data asta, pământeanul fu cel care vorbi primul.

— Dacă nu aflăm ce s-a întâmplat cu Teela, te omor!

— Încă mai am taspul, răspunse Păpuşarul. L-am proiectat să acţioneze atât asupra oamenilor, cât şi asupra Kzinilor. I-ai văzut efectul...

— Crezi că mă va opri să te ucid?

— Da, Louis, sunt sigur.

— Pe ce pariem?

Păpuşarul reflectă.

— A o salva pe Teela pare a fi mai puţin periculos decât a accepta acest rămăşag. Am uitat că ea este perechea ta.

După ce privi pe pupitrul său, Nessus adăugă:

— ... Nu mai apare pe locator. Nu pot să-ţi spun unde se află.

— Asta înseamnă că scuterul i s-a defectat?

— Da, şi încă destul de serios. Emiţătorul se află în apropierea unei unităţi de propulsie. Poate că a trecut prin apropierea altei maşinării în funcţiune, de felul celei care ne-a distrus discurile translatoare.

— Hm! Dar ştii măcar unde se afla când s-a întrerupt conversaţia?

— Zece grade în sensul de rotaţie, spre babord. Nu cunosc distanţa, dar o putem estima ţinând seama de viteza scuterului său.

Zburară aşadar zece grade în sensul de rotaţie, spre babord, urmând o linie şovăitoare de pe harta de mână a Kzinului. Timp de două ore nu văzură niciun fel de lumini,

astfel încât Louis începu să se întrebe dacă nu cumva se rătăciseră.

La o distanţă de 5600 km de Ochiul furtunii, linia trasată pe harta Kzinului se oprea într-un port. Dincolo de el, se întindea un golf de mărimea Oceanului Atlantic. Teela nu putuse zbura mai departe. Acest oraş era ultima lor şansă.

Deodată, dincolo de creasta unui deal cu pante domoale, apărură lumini.

— Stop! şopti Louis, fără să ştie de ce adoptase acest ton.

Dar Interlocutorul oprise deja flotila.

Pluteau în aer studiind luminile şi regiunea respectivă.

Regiunea echivala cu oraşul. Oraş de jur împrejur. Jos, în lumina albastră a Arcadei, se zăreau clădiri întunecate în formă de stupi cu ferestre rotunjite, separate de alei curbe, prea strâmte pentru a putea fi numite străzi. În faţă, peisajul era aproape identic, iar mai departe se zăreau construcţii din ce în ce mai înalte, până când totul se transforma într-o pădure de zgârie-nori şi clădiri plutitoare.

— Au construit în mod diferit, şuieră Louis. Arhitectura… nu seamănă cu cea din Zignamuclickclik. Stilurile sunt diferite…

— Zgârie-nori! interveni şi Kzinul, părând nedumerit. Când există atâta spaţiu pe Lumea Inelară, ce rost are să faci construcţii atât de înalte?

— Pentru a dovedi că sunt capabili de aşa ceva. Ba nu, e o prostie!

— Poate că abia mai târziu au ridicat clădirile înalte, în timpul declinului civilizaţiei.

În privinţa luminilor, situaţia era la fel de stranie. Se zăreau vreo duzină de turnuri izolate, iluminate din vârf şi până la pământ, grupate totuşi în ceea ce Louis considera deja ca reprezentând Centrul Civic al oraşului, deoarece toate cele şase clădiri plutitoare se aflau aici.

* * *

La etajul al doilea al uneia dintre clădirile în formă de stup, cei trei se adunară în jurul hărţii Interlocutorului.

Acesta insistase să-şi aducă înăuntru şi scuterele, din motive de securitate. Lumina provenea de la farurile scuterului Kzinului, reflectată şi îndulcită de pereţii curbi. O masă, având tăblia ciudat sculptată cu forme de farfurii, se făcuse praf când Louis se sprijinise de ea. Praful de pe podea era gros de câţiva centimetri. Zugrăveala se scorojise şi se scuturase, aşezându-se în straturi de un albastru închis de-a lungul bazei zidurilor. Bărbatul simţea cum vârsta oraşului începea să-l apese.

— La vremea când au fost făcute înregistrările din castel, acesta era unul dintre cele mai mari oraşe de pe Lumea Inelară, preciză Kzinul, mişcându-şi gheara dezgolită pe hartă. Oraşul original a fost extrem de sistematizat, formând un semicerc cu baza spre mare. Turnul care a primit denumirea de Cer trebuie să fi fost construit mult mai târziu, când el a început să se întindă de-a lungul coastei.

— Păcat că n-ai copiat şi planul lui, remarcă Louis.

Pe schiţă nu se vedea decât un semicerc haşurat. Interlocutorul îşi strânse harta.

— O asemenea metropolă abandonată ascunde fără îndoială multe secrete, spuse el. Trebuie să fim prudenţi. Dacă civilizaţia poate înflori din nou pe aceste pământuri – pe această structură – atunci acest lucru se va putea întâmpla numai acolo unde au rămas urme ale vechilor tehnologii.

— Şi cum rămâne cu metalele epuizate? obiectă Nessus. Pe Lumea Inelară, este imposibil ca o civilizaţie prăbuşită să redevină puternică. Nu există metale de extras, nu există combustibili fosili… Uneltele n-ar putea fi confecţionate decât din lemn şi os.

— Dar luminile?

— Dispunerea pare a fi aleatoare… Avem de-a face, probabil, cu numeroase surse autonome de energie care se epuizează una după alta. Dar n-ar fi exclus să ai dreptate, acceptă în cele din urmă Nessus. Dacă în aceste locuri a fost reluată confecţionarea uneltelor, trebuie să luăm

legătura cu aceşti meşteşugari. Punând condiţiile noastre, însă.

— E posibil să fi fost deja localizaţi datorită transmisiilor noastre prin intercomunicaţie.

— Nu, Interlocutorule! Emisiile intercomunicaţiilor noastre sunt pe circuit închis.

În vreme ce asculta doar cu o singură ureche discuţia tovarăşilor săi, Louis gândea: „S-ar putea ca ea să fie rănită. S-ar putea să zacă pe undeva, incapabilă să se mişte, aşteptându-ne să-i venim în ajutor.” Totuşi, nu reuşea să se convingă că acest lucru era adevărat.

S-ar putea ca Teela să fi dat peste vreo veche maşinărie a Lumii Inelare, peste vreo armă sofisticată, dacă exista prin zonă aşa ceva. Era posibil, dar improbabil ca această maşinărie să-i fi făcut praf doar intercomunicaţia şi radiobaliza, lăsându-i intact sistemul motor.

Atunci, de ce nu simţea acel sentiment de urgenţă? Rămânea rece ca un calculator, în vreme ce femeia sa înfrunta pericole necunoscute…

Femeia lui… desigur, dar totodată era şi altceva în plus, ceva diferit.

Ce prostie din partea lui Nessus să-şi închipuie că nişte oameni născuţi ca urmare a unei încrucişări dirijate-pentru-şansă ar trebui să gândească la fel ca oamenii obişnuiţi! Oare un Păpuşar norocos ar gândi tot aşa, să zicem, ca şi Păpuşarul Chiron cel sănătos la minte?

Poate că frica era imprimată în genele Păpuşarilor.

Dar, în cazul fiinţelor umane, frica trebuia învăţată.

Chiar atunci Nessus spunea:

— Trebuie să presupunem o defecţiune momentană a şansei Teelei. Conform acestui raţionament, amica noastră nu este vătămată.

— Cum?

Louis era tulburat. După toate aparenţele, Păpuşarul gândise la fel ca el.

— O defecţiune a scuterului i-ar fi provocat probabil moartea. Dacă n-a fost omorâtă instantaneu, atunci trebuie

să fi fost salvată de îndată ce norocul ei şi-a reluat acţiunea.

— E ridicol! Doar nu te aştepţi ca o forţă psihică să fie capabilă să urmeze asemenea reguli de comportament!

— Logica este impecabilă, Louis! Părerea mea este că Teela n-are nevoie de ajutor imediat. Dacă este în viaţă, poate aştepta, iar noi putem aştepta până dimineaţă pentru a studia terenul.

— Şi apoi? Cum o s-o găsim?

— Dacă norocul ei acţionează, se află în mâini sigure. O să căutăm aceste mâini. Dacă ele nu există, vom afla asta mâine. Sperăm că ne va semnaliza prezenţa în vreun fel. Are mai multe posibilităţi de a o face…

— Dar toate implică folosirea luminii, interveni Kzinul.

— Şi ce dacă?

— M-am gândit la aspectul ăsta. Este posibil ca farurile ei să funcţioneze încă. În acest caz, le va lăsa aprinse. Spuneai că este inteligentă, Louis.

— Este.

— Şi că nu-şi pune probleme de siguranţă personală. Nu-i va păsa cine o va găsi, atâta vreme cât noi o vom găsi. Dacă farurile sunt defecte, ar putea folosi laserul pentru semnalizare… sau ar putea aprinde un foc.

— Vrei să spui că nu vom izbuti s-o găsim la lumina zilei? întrebă pământeanul.

— Mai întâi va trebui să explorăm oraşul la lumina zilei, insistă Nessus. Dacă descoperim niscaiva locuitori, cu atât mai bine! Dacă nu, putem începe s-o căutăm pe Teela la căderea nopţii.

— Ai fi în stare s-o laşi să zacă pe undeva mai bine de treizeci de ore? Bestie cu sânge rece!… La naiba, ciorchinele ăla de lumini pe care l-am văzut ar putea proveni de la ea! Nu lumini stradale, ci clădiri incendiate!

— Ai dreptate! zise Kzinul ridicându-se. Trebuie să verificăm.

— Eu sunt Cel-Prea-Ascuns pentru această flotă şi afirm că valoarea Teelei nu justifică riscul zborului noaptea deasupra unui oraş străin.

Interlocutorul se urcase deja pe scuterul său.

— Ne aflăm pe un teritoriu potenţial ostil, deci acum eu comand! mârâi el. Vom merge s-o căutăm pe Teela Brown, întrucât face parte din echipa noastră.

Şi Kzinul decolă, strecurându-şi aeroscuterul printr-o imensă fereastră ovală, dincolo de care se găseau fragmentele unei verande, apoi suburbiile unui oraş fără nume.

Celelalte scutere se aflau la nivelul parterului. Louis coborî scările în viteză, dar cu atenţie, deoarece o parte dintre ele se prăbuşiseră, iar mecanismul care le comanda se transformase de mult în rugină.

Nessus îl privi peste balustradă.

— Eu rămân aici, Louis! Consider că acţiunea voastră reprezintă o revoltă!

Bărbatul nu-i răspunse. Îşi ridică scuterul, se strecură la rândul lui prin deschiderea ovală şi se avântă în noapte.

* * *

Afară aerul era îngheţat. Lumina Arcadei scălda oraşul în umbre albastre. Louis zări licărul scuterului Kzinului şi-l urmă către secţiunea sclipitoare a suburbiei, spre strălucitorul Centru Civic.

În toate direcţiile se întindea oraşul – sute de kilometri pătraţi de oraş. Nici măcar parcuri nu existau. Câtă vreme spaţiul nu constituia o problemă pe Lumea Inelară, rămânea un mister motivul pentru care clădirile erau atât de înghesuite. Chiar şi pe Pământ, oamenii ştiau să-şi preţuiască ambientul.

— Rămânem la altitudine mică, îl anunţă Kzinul prin intercomunicaţie. Dacă nu vom remarca decât obişnuitele lumini stradale, ne vom întoarce la Nessus. Nu trebuie să excludem posibilitatea ca Teela să fi fost doborâtă…

— În ordine, îi răspunse Louis. Dar în gând continuă: „Ia te uită, îngrijorat de problema securităţii în faţa unui inamic pur ipotetic!” În raport cu Teela Brown, până şi un Kzin părea la fel de prudent ca un Păpuşar.

Oare unde se afla ea acum? Era sănătoasă, rănită sau moartă?

Căutaseră semne ale unei civilizaţii avansate pe Lumea Inelară cu mult înainte ca *Mincinosul* să se fi prăbuşit. Îi găsiseră pe reprezentanţii ei, în sfârşit? Fără îndoială, această posibilitate era cea care-l oprise pe Nessus s-o părăsească cu desăvârşire pe Teela. Ameninţarea lui Louis nu însemnase nimic, după cum probabil îşi dăduse foarte bine seama şi Păpuşarul.

Iar dacă-i descoperiseră pe locuitorii civilizaţi ai Inelului în postură de inamici, ei bine, asta cu greu se putea numi surpriză…

Scuterul său devia spre stânga. Pământeanul încercă să-i corecteze cursul.

— Louis, auzi vocea Kzinului, marcată parcă de un intens efort fizic, se pare că există interferenţe…

Urmă o pauză, apoi răsună ordinul pe tradiţionalul ton autoritar:

— Louis, întoarce-te! Acum!

Vocea Kzinului păru că-i acţionează direct asupra subconştientului. Bărbatul acţionă imediat comenzile.

Scuterul nu-şi schimbă traiectoria.

Louis se lăsă cu toată greutatea pe manşă. Nicio schimbare. Scuterul continua să se îndrepte spre luminile Centrului Civic.

— Ceva ne-a luat sub control! ţipă el şi imediat teroarea îl invadă.

Nu mai erau decât nişte păpuşi! Uriaş, întunecat, conştient, Păpuşarul Şef le răsucise braţele şi picioarele, mişcându-le după un scenariu necunoscut. Şi Louis Wu avu revelaţia numelui Păpuşarului Şef.

Norocul Teelei Brown.

19.
În capcană

Fire mai practică, Interlocutorul acţionă sirena de urgenţă.

Urletul pe mai multe frecvenţe răsună prelung. Louis se întrebă dacă Păpuşarul avea să răspundă până la urmă. Cum era povestea aia cu băiatul care tot striga „Lupul!”…? Dar Nessus ţipa deja, cu volumul dat la maxim.

— Da? DA?

Bineînţeles, mai întâi fusese nevoit să coboare scările.

— Suntem atacaţi, îl informă Kzinul. Ceva sau cineva ne comandă de la distanţă scuterele. Ai vreo sugestie?

Era imposibil să-ţi dai seama la ce se gândea Nessus. Buzele sale, răsfrânte, de două ori mai multe decât ar fi fost nevoie, aducând cu nişte cioturi, numai bune pentru a-i servi în acelaşi timp drept mâini, se mişcau fără încetare, dar fără sens. Ar fi fost în stare Păpuşarul să-i ajute? Sau urma să se lase pradă panicii?

— Răsuciţi-vă dispozitivele de intercomunicaţie pentru a-mi oferi o imagine a traiectoriei voastre. E vreunul dintre voi rănit?

— Nu, dar suntem blocaţi, îi răspunse Louis. Nu putem sări. Ne aflăm prea sus şi ne mişcăm prea repede. Ne îndreptăm direct către Centrul Civic.

— Mai precis?

— Spre grupul de clădiri luminoase. Le mai ţii minte?

— Da…

Păpuşarul părea să reflecteze.

— Probabil că un semnal pirat s-a suprapus peste semnalele voastre de comandă, spuse el după câteva clipe. Kzinule, vreau datele afişate pe pupitrul tău.

Interlocutorul i le citi în timp ce se apropiau tot mai mult de luminile din centrul oraşului. La un moment dat, Louis îl întrerupse:

— Tocmai am traversat acea zonă a suburbiei cu străzi luminate.

— Chiar există aşa ceva?

— Da şi nu. Toate uşile ovale ale clădirilor strălucesc într-o nuanţă de portocaliu deschis. E un spectacol extraordinar. Totuşi, cred că nu este decât un banal iluminat stradal, cu menţiunea că puterea sursei de energie a scăzut în timp.

— Sunt de aceeaşi părere, aprobă Kzinul.

— Nu-mi place să cobesc, dar ne apropiem. Cred că ne îndreptăm spre clădirea cea mare din mijloc.

— O văd. Acel con dublu, având lumini doar în partea superioară…

— Exact.

— Louis, să încercăm să interferăm cu semnalul pirat. Trece-ţi scuterul pe comanda mea.

Pământeanul execută ceea ce i se ceruse.

Scuterul îl pocni puternic, provocându-i o asemenea senzaţie de parcă un picior uriaş i-ar fi tras un şut. O clipă mai târziu, propulsia se opri cu totul.

Baloanele de avarie explodară în faţa şi în spatele lui. Acestea erau în aşa fel concepute încât îl înconjurau, aidoma unei perechi de mâini încleştate, punându-l în imposibilitatea de a-şi mai mişca braţele sau de a întoarce capul.

Şi, colac peste pupăză…

— Mă prăbuşesc! le raportă el celorlalţi.

Mâna sa, presată pe pupitru de către baloane, încă atingea butonul de cedare a comenzii. Louis mai aşteptă o clipă, sperând că telecomanda va intra în acţiune. Dar casele în formă de stup se apropiau din ce în ce mai mult. Schimbă la loc comanda pe manual. Nu se întâmplă nimic. Continua să se prăbuşească. Cu un calm care era mai mult bravadă, se adresă Kzinului.

— Interlocutorule, nu încerca circuitul de cedare a comenzii! Nu funcţionează.

Şi întrucât ceilalţi doi îl puteau vedea rămase în aşteptare, străduindu-se să-şi păstreze faţa imobilă şi ochii deschişi. Aştepta să se zdrobească de Lumea Inelară.

Deceleraţia veni brusc, aproape aruncându-l de pe scuter. Aparatul se întoarse cu burta în sus, lăsându-l să atârne spre sol, la o acceleraţie de 5 g.

Leşină.

Când îşi reveni, se afla în aceeaşi poziţie, graţie presiunii baloanelor de avarie. Creierul îi pulsa. Avu o viziune nebună a Păpuşarului Şef blestemând şi încercând să-şi deznoade sforile, în timp ce păpuşa Louis Wu dansa cu capul în jos pe scenă.

Clădirea plutitoare era scundă, lată şi bogat ornamentată. Partea sa inferioară era un con cu vârful în jos. În momentul în care scuterele se apropiaseră de ea, o fantă orizontală se deschisese şi îi înghiţise.

Tocmai intrau în incinta întunecată, când scuterul Kzinului, care se apropiase de cel al lui Louis, se întoarse şi el cu susul în jos. Baloanele explodară în jurul lui, înainte de a fi în pericol de a cădea. Pământeanul rânji cu satisfacţie. Zăcuse în această poziţie mizerabilă suficient de mult timp pentru a aprecia compania celuilalt.

Se auzi vocea lui Nessus.

— Poziţia voastră inversată indică faptul că sunteţi susţinuţi de forţe de natură electromagnetică. Asemenea forţe ar menţine în sustentaţie metalul, dar nu şi protoplasma, având drept rezultat…

Louis încercă să împingă puţin pereţii coşciugului său, cu multă grijă, însă exista riscul să cadă, în cazul în care ar fi deplasat prea mult unul dintre baloane. În spatele lor, fanta se închise destul de repede, excluzând posibilitatea ca ochii săi să se adapteze la întuneric. Nu putea distinge nimic în interior, nici la ce înălţime de podea se afla.

Îl auzi pe Nessus zicând:

— Poţi să-l atingi cu mâna?

Apoi, vocea Kzinului:

— Doar dacă mă strecor printre… Aah! Ai avut dreptate. Şasiul este fierbinte.

— În acest caz, motorul a fost ars. Scuterele voastre sunt inerte, moarte.

— Noroc că şaua mea este protejată termic faţă de şasiu.

— Nu trebuie să ne surprindă prea mult faptul că locuitorii Inelului au fost adepţii folosirii forţelor electromagnetice. Gândiţi-vă că multe înlesniri de alt tip le-au fost interzise: hiperpropulsie, gravitaţia indusă…

Louis se forţa să distingă măcar un amănunt. Putea să-şi întoarcă încet capul, cu gâtul scârţâindu-i pe suprafaţa balonului, dar nicăieri nu existau lumini. Forţându-şi braţele împotriva apăsării, bâjbâi cu degetele peste pupitru, până când presupuse că ajunsese în dreptul comutatorului pentru iluminare. N-ar fi fost în stare să spună de ce credea că avea să funcţioneze.

Cele două fascicule izbucniră deodată, lovindu-se de un zid îndepărtat şi curb.

Aproape o duzină de alte aparate pluteau în jurul său, toate la acelaşi nivel. Unele dintre ele erau echipamente nu mai mari decât propulsoarele individuale, altele – de dimensiunile unor aeroscutere. Exista chiar şi un soi de camion, cu o carcasă transparentă.

În interiorul labirintului de epave plutitoare, Kzinul spânzura cu capul în jos pe scuterul său. Ţeasta sa cheală şi masca miţoasă se profilau printre baloanele de avarie, în vreme ce o mână cu ghearele scoase şerpuia până la una dintre părţile laterale ale aparatului de zbor.

— E bine, se auzi vocea lui Nessus. Mă refer la lumină. Chiar voiam să vă sugerez asta. Înţelegeţi implicaţiile? Orice circuit electric sau electromagnetic din vehiculele voastre, care a fost în funcţiune în momentul atacului, a fost distrus. Vehiculul Kzinului şi probabil şi al tău, Louis, a fost atacat din nou la intrarea în clădire.

— Clădirea care se dovedeşte a fi o închisoare, îngână pământeanul cu greutate.

Îşi simţea capul ca un balon umflat la maximum, gata să plesnească şi avea dificultăţi de exprimare. Dar nu putea să-i lase pe ceilalţi să facă toată treaba, chiar dacă asta ar fi însemnat numai să emită ipoteze pe seama tehnologiei străine, atârnat cu capul în jos.

— Şi dacă este o închisoare, continuă el, de ce nu există înăuntru o a treia armă, pentru orice eventualitate, presupunând că ar fi posibil să avem asupra noastră arme în funcţiune, ceea ce este şi cazul?

— Fără îndoială că există una, răspunse Nessus. Farurile tale dovedesc însă că ea nu funcţionează. Fără îndoială că este automată – în caz contrar, cineva ar fi trebuit să vă păzească. Cred că Interlocutorul n-ar risca nimic dacă şi-ar folosi echipamentul de excavare Slaver…

— Astea sunt veşti bune! exclamă Louis. Cu excepţia faptului că m-am uitat primprejur…

El şi Kzinul pluteau cu capul în jos într-o Mare a Sargaselor aeriană. Dintre cele trei echipamente de zbor cu aspect arhaic, unul era încă ocupat. Scheletul mic aparţinea în mod clar unei fiinţe umane. Pe oasele albe nu mai rămăsese nicio urmă de carne. Hainele trebuie să fi fost de bună calitate, deoarece fâşii din ele, cu un colorit ţipător, supravieţuiseră, chiar şi un fel de pelerină care atârna agăţată de maxilarul pilotului.

Celelalte echipamente de zbor erau goale, dar se putea presupune că oasele se aflau pe undeva… Louis se forţă să-şi dea capul pe spate…

Nivelul de jos al acestei „închisori” avea aspectul unei găuri conice al cărei fund nu putea fi distins. De jur împrejur existau inele concentrice de celule. Uşile acestora erau, de fapt, trape în acoperişul lor. Se zăreau scări radiate coborând spre centrul puţului, iar în interiorul acestuia şi pe margini se găseau oasele pe care le căuta Louis şi pe care le putea distinge sub el strălucind slab.

Îl putea înţelege pe umanoidul căruia îi fusese prea frică pentru a-şi da drumul în hău. Dar ceilalţi, deveniţi prizonieri în vehiculele sau echipamentele lor individuale de zbor, preferaseră să se arunce în gol decât să moară de sete.

— Nu văd cum şi-ar putea folosi Kzinul dezintegratorul Slaver, remarcă Louis cu voce tare.

— M-am gândit la treaba asta foarte serios…

— Chiar dacă ar face o gaură în zid, tot nu ne-ar ajuta la nimic. Acelaşi lucru e valabil şi în cazul plafonului, la care tot nu poate ajunge. Dacă loveşte generatorul de câmp care ne ţine suspendaţi aici, o să cădem de la o înălţime de treizeci de metri. Dacă nu o face, o să atârnăm aici până murim de foame sau până ne aruncăm singuri în gol. Fireşte, şi atunci vom cădea tot de la o înălţime de treizeci de metri…

— Corect! piui Nessus.

— Doar atât ai de spus? se înfurie Louis.

— Am nevoie de mai multe date. Vrea unul dintre voi să-mi descrie ce vede în jur? Eu nu zăresc decât o porţiune dintr-un zid curb.

Făcură cu rândul descrierea blocului conic de celule, a celorlalte amănunte pe care reuşeau să le distingă în lumina chioară. Kzinul reuşi să-şi aprindă şi el farurile şi asta le mări întrucâtva vizibilitatea.

Dar în momentul în care Louis nu mai avu ce să relateze, realiză că se afla în continuare spânzurat cu capul în jos, fără hrană sau apă. Simţea înlăuntrul lui un urlet care bolborosea, încercând să ajungă la suprafaţă, să scape de sub control. În curând avea să erupă…

Şi se întrebă dacă Nessus îi va părăsi.

Era o întrebare cu un răspuns evident. Păpuşarul avea suficiente motive ca să-i abandoneze şi niciunul care să-l oblige să rămână.

Doar dacă mai spera să descopere aici niscaiva băştinaşi civilizaţi…

— Atât vehiculele plutitoare, cât şi vârsta scheletelor indică faptul că nimeni nu supraveghează aparatura acestei închisori, speculă Kzinul. Câmpul care ne-a prins în capcană trebuie să fi colectat celelalte vehicule după ce oraşul a fost părăsit, dar la vremea aceea probabil că acestea rămăseseră ultimele aparate de transport în funcţiune de pe Lumea Inelară. De aici trag concluzia că maşinăria

continuă să funcţioneze deoarece nimic nu i-a consumat energia în decursul timpului.

— S-ar putea să fie aşa, fu de acord Nessus. Totuşi, cineva ne urmăreşte conversaţia…

Louis simţi cum urechile încep să-i zvâcnească.

— Trebuie să dispună de mijloace tehnice extraordinare pentru a intercepta un ghid de undă atât de îngust, continuă Păpuşarul. Totodată, mi se pare firesc să ne întrebăm dacă nu cumva cel care trage cu urechea are şi un translator.

— Ce ne poţi spune despre el?

— Doar direcţia în care se află. Sursa interferenţelor se găseşte chiar în clădirea în care sunteţi şi voi acum.

În mod reflex, Louis încercă să privească în sus. Se afla spânzurat cu capul în jos, cu două baloane de avarie şi un scuter între el şi tavan.

— Am găsit civilizaţia Lumii Inelare! remarcă el cu glas tare.

— Probabil. Cred că o fiinţă civilizată ar fi fost în stare să repare cea de-a treia armă, cum ai numit-o tu. Dar lucrul cel mai important… lasă-mă să mă gândesc!

Şi Păpuşarul începu să fluiere o melodie care ar fi putut fi Beethoven sau Beatles, sau orice altceva cu inflexiuni clasice. Acel „lasă-mă să mă gândesc" trebuia luat ad litteram. Fluieratul continua la nesfârşit. Louis începu să sufere de sete şi foame, iar capul îi zvâcnea.

Tocmai îşi pierduse rând pe rând toate speranţele, când Păpuşarul vorbi din nou:

— Aş fi preferat să folosesc dezintegratorul Slaver, dar nu se poate. Louis, tu va trebui s-o faci, întrucât descinzi dintr-o primată şi ca atare eşti mai apt să te caţări în comparaţie cu Kzinul. Recuperează…

— *Să mă caţăr*?

— După ce o să termin, o să poţi pune întrebări. Recuperează cum poţi laserul de semnalizare. Îi foloseşti fasciculul pentru a perfora balonul din faţa ta. Va trebui să te agăţi în cădere de resturile sale şi să te foloseşti de ele pentru a te căţăra prin balans pe scuter. Apoi…

— Eşti nebun!

— Lasă-mă să termin, Louis! Scopul acestei acţiuni este să distrugi cea de-a treia armă. Nu e exclus să existe două… exemplare. Una se află deasupra uşii pe care aţi intrat, iar cealaltă poate fi oriunde. Nu ai decât un singur indiciu, şi anume că e posibil să semene între ele.

— Sau să nu semene… Să lăsăm deocamdată asta. Cum crezi că aş izbuti să mă agăţ de resturile unui balon care explodează în câteva fracţiuni de secundă şi să… Nu, nu pot!

— Louis, cum să ajung până la voi dacă o armă stă la pândă să-mi prăjească vehiculul?

— Nu ştiu.

— Vrei ca Interlocutorul să facă escalada?

— Pisicile nu se caţără?

— Strămoşii mei erau feline de câmpie, interveni Kzinul. Laba mea arsă se vindecă greu. Nu mă pot căţăra. Oricum, propunerea ierbivorului e absurdă. Cred că-ţi dai seama că el nu caută decât o scuză pentru a ne părăsi.

Louis avuse în vedere şi el acest aspect. Sau poate că îşi exteriorizase frica…

— Deocamdată n-am să vă părăsesc, răspunse Nessus. Am să aştept. Poate că veţi concepe voi un plan mai bun. Sau, cine ştie, poate că cel ce trage cu urechea se va arăta de bunăvoie. Am să aştept…

* * *

Fiind atârnat cu capul în jos şi înghesuit între două baloane, era firesc ca Louis Wu să aibă dificultăţi în măsurarea timpului. Nimic nu se schimba. Nimic nu se mişca. Îl auzea pe Nessus fluierând în depărtare, dar nimic altceva nu părea să se mai întâmple.

La un moment dat, începu să-şi numere bătăile inimii. Aprecie că avea ritmul de 72/minut.

Exact zece minute mai târziu, se auzi spunând:

— Şaptezeci şi doi. Unu… Ce naiba fac?

— Vorbeai cu mine, Louis?

— Pe toţi demonii! Kzinule, nu pot să mai suport! Prefer să mor acum decât să înnebunesc mai întâi!

Începu să-şi mişte braţele, pentru a se elibera din strânsoare.

— În condiţii de luptă, eu sunt cel care comandă! mârâi Interlocutorul. Îţi ordon să rămâi calm şi să aştepţi!

— Îmi pare rău!

Bărbatul se încordă, încercând să-şi împingă braţele în jos, se relaxă, le împinse din nou. Ajunse la centură. Mâinile erau prea îndepărtate. Îşi trase cotul înapoi, se smuci, se relaxă, o luă de la capăt…

— Ceea ce sugerează Păpuşarul este sinucidere curată, Louis!

— Poate.

Reuşi, în sfârşit, să apuce laserul de semnalizare şi cu încă două smucituri îl eliberă de la cingătoare şi-l îndreptă spre înainte. În cel mai rău caz, ar fi lovit pupitrul de comandă, dar nu pe sine.

Trase.

Balonul prinse să se dezumfle încet. În acelaşi timp, cel din spate îl împinse în pupitrul de comandă. Întrucât strânsoarea nu mai era atât de puternică, îi fu uşor să-şi agaţe arma la centură şi să se apuce de două fragmente ale balonului spart.

Începu să alunece din şa, din ce în ce mai rapid… Se agăţă de resturile balonului cu forţa unui nebun şi când se răsturnă, în cădere, palmele nu-i alunecară. Rămase atârnat în mâini sub scuter la o înălţime de aproape treizeci de metri.

— Interlocutorule!

— Sunt aici, Louis! Am reuşit să-mi apuc şi eu arma. Să-ţi sparg celălalt balon?

— Da!

Acesta îi stătea în drum, blocându-l.

Balonul nu se sparse propriu-zis. O parte a sa emise un nor de praf preţ de câteva secunde, apoi întregul obiect dispăru, într-un pufăit de aer. Kzinul îl lovise cu un fascicul al dezintegratorului.

— Numai Finagle ştie cum poţi ochi cu chestia aia! se minună pământeanul, apoi începu să se caţăre.

Înainta uşor, cât timp materialul rezista. În ciuda orelor petrecute cu capul în jos, Louis izbutise să-şi păstreze cât de cât mintea limpede. Dar resturile balonului se sfârşeau în apropierea propulsorului, iar scuterul se rotise pe jumătate, datorită greutăţii sale, iar bărbatul încă nu reuşise să ajungă deasupra.

Se lipi cu tot corpul de scuter şi îl prinse între genunchi, apoi se căzni să-l clatine.

În spatele său, Interlocutorul scotea sunete ciudate.

Scuterul începu să se balanseze cu amplitudine din ce în ce mai mare. Louis fu nevoit să presupună că cea mai mare parte a masei metalice se afla în partea mediană a vehiculului. În caz contrar, acesta s-ar fi răsucit şi, oriunde s-ar fi plasat, el ar fi rămas tot dedesubt, iar Nessus n-ar mai fi făcut asemenea propunere.

Scuterul se balansa mai departe. Bărbatul ameţi şi-şi simţi stomacul ridicându-i-se în gât. Dacă acum se iveau cumva probleme respiratorii, totul era terminat.

Vehiculul se rostogoli înapoi, se dădu peste cap şi, în momentul în care ajunse din nou cu susul în jos, Louis se întinse peste burta lui şi apucă celălalt capăt al balonului sfâşiat. Şi nu-i mai dădu drumul.

Scuterul continuă să se rotească. Louis stătea lipit cu pieptul de maşină şi aştepta.

Carcasa inertă se opri, rămase aşa câteva clipe, apoi se roti în partea cealaltă. Canalele vestibulare ale bărbatului dădură pe dinafară şi el vomită… nici măcar nu ştia ce anume… Cina târzie de ieri? Vomită exploziv, agonizant, peste metal şi peste manşetele sale, dar nu-şi schimbă poziţia nici cu un centimetru.

Scuterul continua să se balanseze ca un vapor pe timp de furtună. Dar Louis era bine ancorat. În cele din urmă, îndrăzni să-şi ridice ochii spre tavan.

O femeie îl privea.

Părea cheală în întregime. Faţa ei îi reaminti de sculptura din sala de banchet a castelului: mai precis, avea

trăsăturile şi expresia acelei efigii. Era la fel de calmă ca o zeiţă sau ca un cadavru, iar el ar fi vrut să-l înghită pământul în acel moment, să se ascundă, să dispară. În loc de asta, zise:

— Interlocutorule, suntem observaţi! Anunţă-l pe Nessus.

— Un moment, Louis. Sunt terminat! Am făcut greşeala să te privesc în timp ce te căţărai.

— În ordine! Ea este… în primul moment am crezut că e chealā, dar nu este. Are în schimb două scalpuri netede ca-n palmă care-i acoperă urechile şi se întâlnesc la baza craniului. Părul ei este lung, coborând mai jos de nivelul umerilor.

Nu-i spuse că femeia avea un păr bogat şi negru ce i se revărsase pe umeri atunci când se aplecase să-l privească mai bine, nici că trăsăturile-i erau delicate, nici că ochii ei verzi care-l ţintuiau păreau imenşi, aidoma unor imense măsline crude.

— … cred că, de fapt, este un Inginer sau aparţine aceleiaşi rase, sau urmează aceleaşi obiceiuri. Ai auzit?

— Da. Spune-mi însă cum te poţi căţăra în halul ăsta? Am avut impresia că desfizi gravitaţia. Ce naiba eşti tu, Louis?

Agăţat de scuterul său inert, bărbatul începu să râdă, epuizându-şi aproape restul de putere.

— Eşti un Kdaptist, recunoaşte! spuse el într-un târziu, gâfâind.

— Am fost crescut în această credinţă, dar învăţăturile nu s-au prins de mine.

— Cred şi eu! Ai luat legătura cu Nessus?

— Da. Am folosit sirena.

— Transmite şi asta: femeia se află la aproximativ şapte metri de mine. Mă priveşte ca o reptilă. Nu vreau să spun că i-aş trezi interesul. Cred că nu este interesată de nimic pe lumea asta. Clipeşte dar nu-şi mută privirea. Stă într-un fel de cabină. Pe vremuri, pe trei dintre pereţi trebuie să fi existat sticlă sau ceva de felul ăsta, dar stratul respectiv s-a dus. Au mai rămas doar câteva trepte şi o platformă. Tipa

stă cu picioarele atârnate în gol. Trebuie să fi fost o metodă de supravegheat prizonierii. Este îmbrăcată în… nu pot să spun că-mi place stilul. Poartă ceva cu aspect de balon lung până la genunchi şi până la coate…

Probabil însă că asta nu-i interesa pe ceilalţi.

— Materialul este artificial, continuă el, şi foarte durabil, sau este nou, sau este autocurăţabil. Ea…

Louis îşi întrerupse descrierea, deoarece femeia spunea ceva. Aşteptă. „Supraveghetoarea” repetă o frază scurtă, apoi se ridică plină de graţie şi dispăru în susul treptelor.

— A plecat, anunţă bărbatul. Probabil că s-a plictisit.

— Poate că s-a întors la echipamentele ei de ascultare.

Dacă în clădire exista un echipament de tras cu urechea, cu siguranţă că era în posesia ei.

— Nessus te roagă să-ţi focalizezi laserul de semnalizare pe intensitate mică şi deschidere mare, continuă Kzinul. E necesar ca atunci când ea se reîntoarce să te vadă că-l foloseşti la iluminat. Eu nu trebuie să-mi arăt arma. Fără îndoială, individa asta ne poate omorî pe amândoi prin răsucirea unui comutator. Nu trebuie să-şi dea seama că suntem înarmaţi.

— Şi atunci nu distrugem cea de-a treia armă a clădirii? pufni Louis.

Trecu un moment până când Kzinul făcu din nou oficiul de purtător de cuvânt:

— N-o s-o facem. Nessus spune că va încerca altceva. Vine încoace.

Bărbatul îşi lăsă capul să-i cadă pe carcasa de metal. Uşurarea pe care o simţea era atât de mare încât nu scoase nicio vorbă până când Interlocutorul adăugă:

— Nu va obţine altceva decât că vom fi toţi în aceeaşi capcană. Louis, cum să-l determin să se răzgândească?

— Spune-i asta. Sau nu, n-are rost! Dacă el n-ar fi convins că va fi în deplină siguranţă, ar sta deoparte.

— Cum ar putea fi în siguranţă?

— Nu ştiu. Lasă-mă să mă odihnesc!

Păpuşarul probabil că ştia ce face. Putea avea încredere în laşitatea lui, gândi Louis, în timp ce îşi freca obrazul de metalul neted şi rece.

* * *

Moţăia.

Niciun moment nu-şi îngăduise să uite unde se afla. Dacă scuterul său vibra sau se rotea, se trezea pe dată strângând metalul cu genunchii şi încleştându-şi mâinile pe resturile de balon. În loc de somn, avu parte de un coşmar continuu.

Atunci când lumina îi fulgeră prin faţa pleoapelor, se trezi brusc.

Lumina zilei pătrundea prin fanta orizontală care servise drept uşă. Pe fundalul strălucitor, scuterul lui Nessus se desena ca o siluetă întunecată. Vehiculul era întors cu susul în jos, aidoma Păpuşarului, care însă era menţinut în şa de ancorajul vehiculului şi nu de baloane de avarie.

Fanta se închise în urma sa.

— Bun venit! îl întâmpină Kzinul cu o voce neclară. Poţi să mă întorci cu capul în sus?

— Nu încă. A reapărut femeia?

— Nu.

— Va veni. Pe oameni îi caracterizează curiozitatea, Interlocutorule. Ea n-a mai avut ocazia să vadă până acum reprezentanţi ai speciilor noastre.

— Şi ce dacă? Tot ce vreau e să mă întorc cu capul în sus, mormăi Kzinul.

Păpuşarul manevră ceva la pupitrul său. Se întâmplă un miracol: aeroscuterul său se întoarse.

— Cum? reuşi să îngaime Louis, uluit la culme.

— Am deconectat totul de îndată ce mi-aim dat seama că semnalul pirat a pus stăpânire pe comenzile mele. În cazul în care câmpul de sustentaţie nu m-ar fi captat, aş fi avut timpul necesar să pornesc din nou motoarele înainte de a lovi pavajul. Acum pasul următor va fi simplu. Când fata va veni din nou, te rog să te porţi prieteneşte. Poţi chiar încerca să ai relaţii sexuale cu ea, dacă presupui că

aşa ceva e posibil. Kzinule, Louis va fi stăpânul nostru, iar noi vom fi servitorii săi. Femeia poate fi xenofobă: în consecinţă credinţa că un om comandă unor specii străine i-ar măguli ego-ul.

Louis izbucni în râs. Somnul plin de coşmaruri îl odihnise într-o oarecare măsură.

— Mă îndoiesc că se va arăta prietenoasă! Cât despre seducţie, ce să mai vorbim… N-ai văzut-o. E la fel de rece ca şi hrubele întunecate de pe Pluto, cel puţin în ceea ce mă priveşte, şi n-o pot condamna pentru asta.

Individa îl văzuse vomitând, ceea ce, în general, reprezenta o privelişte prea puţin romantică.

Păpuşarul nu renunţă.

— Ea se va simţi fericită ori de câte ori ne va privi. Va înceta să se mai simtă fericită atunci când va încerca să ne părăsească. Dacă se va apropia de unul dintre noi, fericirea ei va creşte…

— La naiba, da! strigă Louis.

— Ai înţeles? Bine! În plus, ţin să-ţi spun că am exersat puţin limba băştinaşilor. Cred că pronunţia şi gramatica mea sunt suficient de corecte. Dacă aş şti şi semnificaţia cuvintelor…

* * *

Interlocutorul încetase de mult să se mai plângă. Atârnând cu capul în jos deasupra unui hău mortal, cu arsuri pe tot corpul şi cu o labă făcută scrum până la os, urlase la Louis şi Nessus pentru că nu voiseră să-l ajute. Dar de câteva ore bune nu mai scosese niciun sunet.

În lumina slabă Louis moţăia.

Prin somn auzi nişte clinchete de clopoţei şi se trezi.

Femeia cobora treptele emiţând acele clinchete. La mocasini avea clopoţei. Acum purta o rochie lungă şi decoltată, cu vreo şase buzunare voluminoase. Părul lung îi era pieptănat pe o parte, acoperindu-i un umăr.

Demnitatea calmă de pe faţa ei nu se modificase.

Femeia se aşeză din nou pe marginea platformei, cu picioarele în gol, şi începu să-l fixeze pe Louis Wu. Nici

pământeanul nu-şi schimbă poziţia. Câteva minute se priviră drept în ochi.

Apoi ea băgă mâna într-unul din buzunarele ei umflate şi scoase de acolo ceva portocaliu, de mărimea unui pumn. Îl aruncă spre Louis, ţintind, astfel încât să treacă la câţiva centimetri de raza sa de prindere.

Louis îl recunoscu în momentul în care trecea pe lângă el. Un fruct zemos, de felul celor pe care le descoperise în desişuri cu două zile în urmă. Vârâse câteva în magazia bucătăriei scuterului său fără să le mai guste.

Fructul se sfărâmă de tavanul unei celule, lăsând o pată roşie. Instantaneu, bărbatul începu să saliveze şi se simţi ars de o sete cumplită.

Femeia mai aruncă un fruct. De data asta trecu mai aproape de el. Ar fi putut să-l prindă dacă ar fi încercat, dar asta ar fi însemnat să-şi răstoarne scuterul. Şi ea ştia acest lucru.

Al treilea fruct îl iovi în umăr. Louis se încleştă cu ultimele forţe de rămăşiţele de baloane şi blestemă.

Atunci scuterul lui Nessus ieşi la vedere.

Şi femeia zâmbi.

Păpuşarul plutise până atunci în spatele epavei în formă de camion. Din nou atârnând cu capul în jos se îndreptă în derivă spre platformă, ca şi cum ar fi fost tractat de un curent indus. Trecând pe lângă Louis îl întrebă:

— O poţi seduce?

Bărbatul mârâi. Apoi, dându-şi seama că Păpuşarul nu intenţiona să-şi bată joc de el, răspunse:

— Cred că ea e de părere că sunt un fel de animal. Las-o baltă!

— Atunci trebuie să folosim alte metode.

Louis îşi frecă fruntea de metalul rece. Dintr-o dată se simţea mizerabil.

— Eşti la comandă, oftă el. Pe mine nu m-a considerat ca pe un egal, dar poate că tu ai mai mult noroc. Eşti un alien până în măduva oaselor, aşa că n-are de ce să te considere un concurent.

Păpuşarul îl depăşise. Acum debita ceva într-un limbaj care aducea cu cel folosit de preotul-dirijor: sfântul limbaj al Inginerilor.

Femeia nu-i răspunse. De fapt… nu zâmbea, doar colţurile gurii ei păreau că aveau tendinţa de a se ridica, iar în ochi îi apăruse o scânteie de viaţă.

Probabil că Nessus folosea o intensitate redusă. Foarte redusă.

Păpuşarul vorbi din nou, şi de data asta ea îi răspunse. Avea o voce rece şi melodioasă, iar lui Louis i se păru impetuoasă.

Păpuşarul îşi modelă vocea după cea a femeii.

Ceea ce urmă fu o lecţie de limbi străine.

Pentru Louis Wu, aflat în echilibru instabil la o înălţime mortală, întreaga discuţie deveni curând extrem de plictisitoare, ici şi colo prindea câte un cuvânt. La un moment dat individa îi aruncă lui Nessus un exemplar din acel gen de portocală de mărimea unui pumn şi amândoi conveniră că era un thrumb. Nessus păstră fructul.

Deodată, femeia se ridică şi plecă.

— Ei? întrebă Louis.

— Probabil că s-a plictisit, îi răspunse Nessus. Nu m-a avertizat.

— Mor de sete! Îmi dai mie acel thrumb?

— Thrumb este culoarea, Louis, zâmbi Păpuşarul, apoi îşi manevră scuterul lângă cel al pământeanului şi-i dădu fructul.

Bărbatul era îndeajuns de disperat ca să-şi elibereze o mână. Asta însemna că trebuia să-i rupă coaja cu dinţii. La un moment dat, ajunse la pulpa fructului şi muşcă din ea. Era cel mai gustos lucru pe care-l mâncase în două sute de ani.

Când îl termină, întrebă:

— Se întoarce?

— Să sperăm. Am folosit taspul la o intensitate redusă, capabilă să acţioneze la nivel de subconştient. Îi va simţi lipsa. Momeala va deveni din ce în ce mai puternică de

fiecare dată când mă va întâlni. Louis, o facem să se îndrăgostească de tine?

— Las-o baltă! Ea crede că sunt un băştinaş, un sălbatic. Şi asta ne duce la întrebarea: cine este ea?

— N-aş putea să-ţi spun. N-a încercat să evite întrebarea, dar nici n-a venit în întâmpinarea ei. Nu cunosc îndeajuns limba. Deocamdată…

20.
Carne

Nessus coborâse pentru a explora zonele de dedesubt. Lipsit de intercomunicaţie, Louis încerca să urmărească manevrele Păpuşarului. În cele din urmă renunţă.

Mult mai târziu auzi paşi. De data asta fără clopoţei. Îşi făcu mâinile căuş şi strigă în jos:

— Nessus!

Sunetul se reflectă de pereţi şi se focaliză omogen în vârful conului. Păpuşarul sări în picioare, se urcă pe scuter şi decolă. Mai bine zis, fu aruncat în sus. Fără îndoială că-şi lăsase motorul în funcţiune pentru a se opune forţei de ridicare a câmpului. Acum pur şi simplu oprise motorul.

Nessus ajunsese din nou printre relicvele metalice, când paşii se opriră undeva deasupra lor.

— Ce naiba face? se impacientă Louis.

— Răbdare! Nu te poţi aştepta să fie condiţionată în urma unei singure expuneri la un tasp de intensitate mică.

— Încearcă să-ţi bagi bine în capetele tale turtite şi lipsite de creier următoarea idee: nu-mi pot ţine la nesfârşit echilibrul.

— Trebuie s-o faci! Cum te-aş putea ajuta?

— Apă! răspunse Louis, simţindu-şi limba mai uscată decât o bucată de flanelă făcută sul.

— Ţi-e sete? Cum pot să-ţi aduc apă? Dacă-ţi întorci capul, s-ar putea să-ţi pierzi echilibrul.

— Ştiu. Las-o baltă! – Caraghioasă situaţie: astronautul Louis Wu se temea de înălţime. – … Cum se simte Kzinul? schimbă el discuţia.

— Mă tem pentru el, Louis. Este inconştient de prea multă vreme.

— La naiba!

Paşi.

Pesemne că tipa asta avea o idee fixă cu schimbatul hainelor, se gândi Louis. Acum purta un fel de togă vopsită în verde şi portocaliu. Ca şi celelalte costumaţii, nici aceasta nu sugera nimic despre forma corpului ei.

Femeia îngenunche la marginea platformei de observaţie şi îi privi cu răceală. Louis se încleştă de pluta sa metalică şi aşteptă desfăşurarea evenimentelor.

Brusc, constată că individa îşi schimba atitudinea. Ochii săi deveniră visători, colţurile gurii i se întoarseră în sus.

Nessus vorbi.

Ea păru să stea în cumpănă preţ de câteva secunde, apoi îi dădu un răspuns.

După aceea îl părăsi.

— Ei?

— O să vedem.

— M-am săturat să aştept!

Dintr-o dată, scuterul Păpuşarului porni în sus. În sus şi înainte. Se lovi cu zgomot de marginea platformei ca o navă venită la acostare.

Nessus păşi grijuliu pe teren solid.

Femeia veni în întâmpinarea lui. Ceea ce ţinea într-o mână era pesemne o armă. Cu mâna cealaltă atinse capul Păpuşarului, ezită, apoi îşi plimbă degetele pe coama acestuia.

Nessus scoase un sunet de încântare.

După aceea enigmatica fiinţă se răsuci pe călcâie şi începu să urce treptele fără să mai privească înapoi. Părea convinsă că Nessus avea s-o urmeze precum un câine, ceea ce se şi întâmplă.

Bravo, gândi Louis, fii ascultător! Fă-o să capete încredere în tine!

Dar când sunetele paşilor lor se stinseră, blocul de celule deveni un mormânt imens.

Kzinul se afla la o distanţă de aproape zece metri în această Mare a Sargaselor din metal. Patru degete cu perniţe şi un crâmpei de faţă îmblănită se vedeau din

spatele unui balon de avarie. Louis n-avea cum să se apropie de el. Era posibil ca Interlocutorul să fi fost deja mort.

Printre oasele înălbite stivuite în partea de jos se zăreau aproximativ o duzină de ţeste. Oase, secole pierdute în uitare, metal ruginit şi tăcere... Louis Wu se cramponă de scuterul său, aşteptând ca forţele să i se epuizeze.

* * *

Câteva minute mai târziu, pe când moţăia, ceva se schimbă. Echilibrul se strică uşor...

Viaţa lui depindea de acest echilibru. Această dezorientare de moment îl aruncă într-o panică nebună. Privi în jurul său, neîndrăznind să-şi mişte decât ochii.

Vehiculele de metal erau la locul lor. Dar ceva se mişca...

O maşină îndepărtată se lovi de ceva, emise un scrâşnet metalic şi o lua în sus.

În sus?

Nu. Aterizase pe cel mai înalt rând de celule. Întreaga Mare a Sargaselor se scufunda uniform. Una câte una, epavele aterizau pe câte o suprafaţă plană şi rămâneau acolo.

Scuterul lui Louis se lovi violent de beton, se răsuci pe jumătate prins în turbulenţa forţelor electromagnetice şi rămase imobilizat. Louis se rostogoli de pe el.

Imediat încercă să se ridice în picioare, dar nu putu să-şi menţină echilibrul. Nu mai putea sta drept. Mâinile sale se transformaseră în nişte gheare, contorsionate de durere, nefolositoare. Rămase prăbuşit pe o parte, gândindu-se că deja era prea târziu. Probabil că scuterul Kzinului îl prinsese pe acesta dedesubt.

Scuterul Kzinului, uşor de recunoscut, se răsturnase pe o parte, două rânduri de celule mai sus. Interlocutorul era acolo, dar nu fusese prins sub vehicul. Era posibil ca la început să se fi aflat dedesubt, dar baloanele de avarie îşi făcuseră datoria şi-l protejaseră până la capăt.

Louis se târî până la el.

Kzinul era în viaţă şi respira, deşi părea inconştient. Greutatea scuterului nu-i rupsese gâtul, poate din cauză că n-avea aşa ceva. Louis reuşi cu greutate să apuce laserul de semnalizare de la centură şi-i folosi fasciculul verde şi subţire pentru a-l elibera pe celălalt dintre baloane.

Şi acum?

Louis îşi aminti că murea de sete.

Din câte îşi putea da seama, ameţeala îi trecuse. Se ridică pe nişte picioare moi, pentru a ajunge la singura sursă de apă în funcţiune pe care o ştia.

Blocul celular era alcătuit din benzi circulare, fiecare bandă reprezentând acoperişul unui rând de celule. Kzinul aterizase pe cel de-al treilea rând, numărând din centru.

Louis găsi un aeroscuter învelit practic cu rămăşiţele unor baloane de avarie. Mai era încă unul cu un pneu în jos, blocat deasupra puţului central şi echipat cu o şa cu destinaţie umană. Cel de-al treilea…

Scuterul lui Nessus căzuse în apropierea celui al Kzinului. Louis se îndreptă într-acolo. Picioarele îl dureau atunci când păşea pe trepte. Muşchii erau prea obosiţi pentru a absorbi şocul.

Clătină din cap la vederea pupitrului de comandă. Nimeni n-ar fi putut să fure scuterul Păpuşarului. Comenzile erau incredibil de obscure. Dar, în cele din urmă, bărbatul reuşi să identifice sursa de apă.

Apa era caldă, fără gust, semănând cu apa distilată, dar neînchipuit de delicioasă.

După ce-şi astâmpără setea, încercă să mănânce o tartă din compartimentul bucătăriei. Avea un gust ciudat. Se decise să renunţe. Era posibil să conţină aditivi mortali pentru metabolismul uman. Doar Nessus putea să-l lămurească.

Îi duse apă Kzinului într-una dintre ghetele sale – primul recipient la care se gândi – şi-i turnă picăturile printre maxilare, iar acesta, deşi leşinat, le înghiţi şi surâse. Se hotărî să mai facă un transport, dar îl lăsară puterile înainte de a ajunge lângă scuterul Păpuşarului. Se ghemui pe banda de plastic a construcţiei şi închise ochii.

Salvat. Era salvat.

Ar fi trebuit să adoarmă acolo unde căzuse. Dar ceva îl deranja. Muşchii epuizaţi, crampe în braţe şi spaima de prăbuşire, care nu-l părăsise nicio clipă… şi încă ceva…

Se ridică.

— Nu-i dreptate pe lumea asta! murmură el.

Interlocutorul?

Kzinul dormea făcut covrig, cu urechile lipite de cap şi arma Slaver ţinută strâns lângă abdomen, astfel încât se vedeau numai cele două ţevi. Respiraţia îi era regulată, dar foarte rapidă. Oare se simţea bine?

Numai Nessus ar fi ştiut. Până atunci, era mai bine să-l lase să doarmă.

— Nu-i dreptate! murmură din nou Louis, trăgându-şi răsuflarea.

Era singur, fără avantajele pe care le oferea sabaticalul. Era responsabil de siguranţa celorlalţi. Totodată, viaţa sa depindea de şiretenia lui Nessus, de capacitatea acestuia de a o păcăli pe femeia nebună şi pe jumătate cheală care-i ţinea prizonieri. Mare minune dacă ar fi putut adormi.

Şi totuşi…

Ochii îl găsiră şi se fixară pe el. Propriul său scuter.

Propriul său scuter, trăgând după el baloanele de avarie sparte, şi cel al lui Nessus, în spatele său, şi cel al Kzinului, în spatele acestuia, şi încă un aeroscuter cu şa pentru utilizare umană, dar fără baloane de avarie. Patru aeroscutere.

Înnebunit după apă, în prima clipă nu sesizase importanţa acestui aspect. Acum, însă… Scuterul Teelei. Trebuie să se fi aflat în spatele unuia dintre vehiculele mari. Şi fără baloane de avarie. Fără baloane de avarie.

Trebuia să fi căzut atunci când scuterul se răsturnase.

Sau fusese smulsă din şa când pliul sonic se defectase la depăşirea barierei de 2 Mach…

Ce spunea Nessus? *Norocul ei este fără îndoială, nesigur*… Şi Interlocutorul: *Dacă norocul ar părăsi-o o singură dată, ar trebui să moară*…

Era moartă. Trebuia să fie.

Am venit cu tine, pentru că te iubesc.

„Ghinion, zise Louis în sinea lui, mare ghinion pe capul meu!”

Se ghemui pe beton şi adormi.

Mai târziu se trezi brusc şi-l descoperi pe Interlocutor studiindu-l cu intensitate. Masca de blană portocalie îi făcea ochii şi mai proeminenţi.

— Poţi mânca hrana ierbivorului? îl întrebă Kzinul.

— Mi-e teamă să încerc, răspunse Louis.

Ecoul vast simţit în burta sa făcea deodată triviale toate problemele, cu excepţia uneia singure.

— Cred că dintre toţi trei eu sunt singurul care n-am o rezervă de hrană, zise Kzinul.

Privirea aceea pătrunzătoare… Louis simţi că i se ridică părul pe ceafă. Cu o voce fără inflexiuni întrebă:

— Ştii foarte bine că ai o rezervă de hrană. Întrebarea e alta: o vei folosi?

— Evident că nu, Louis. Dacă onoarea îmi cere să mor de foame în prezenţa cărnii, voi muri de foame.

— E în regulă! zise Louis întorcându-se cu spatele la Kzin şi pretinzând că adoarme la loc.

Abia când se trezi, câteva ore mai târziu, îşi dădu seama că dormise. Subconştientul său decisese să aibă deplină încredere în cuvintele Interlocutorului. Dacă Kzinul spusese că va muri de foame, avea să-şi respecte promisiunea.

Băşica îi era plină, simţea un miros oribil în nări, iar muşchii îl dureau cumplit. Puţul rezolvă o problemă, iar scuterul Păpuşarului îi furniză apa pentru a-şi spăla hainele. Apoi Louis se încumetă să parcurgă cele câteva trepte ce-l despărţeau de scuterul său şi de trusa de prim ajutor.

Dar trusa nu era o simplă cutie cu medicamente. La cerere, doza componentele şi indica propriile diagnostice. Era o maşinărie complexă pe care arma paralizantă o făcuse praf.

Lumina scădea.

Celule cu uşi-trapă în plafon şi mici zone transparente împrejurul trapelor. Louis se lungi pe burtă, pentru a privi

înăuntru. Un pat, o toaletă cu aspect ciudat şi… lumina ce pătrundea printr-o fereastră panoramică.

— Kzinule! strigă el.

Folosiră dezintegratorul pentru a pătrunde înăuntru. Fereastra era mare şi dreptunghiulară, un lux ciudat pentru celula unei închisori. Sticla fusese făcută bucăţi, în ramă existând numai câteva cioburi ascuţite.

Ferestre ce aveau menirea de a înnebuni prizonierul, arătându-i libertatea?

Fereastra dădea spre port. Afară se înnopta. Umbra liniei de demarcaţie se apropia dinspre sensul de rotaţie, precum o cortină neagră. În faţă se întindea portul, cu facilităţile adiacente: cuburi care trebuie să fi fost depozite, docuri rotitoare, macarale cu un desen elegant în simplitatea lor şi o navă terestră imensă, într-un doc uscat. Toate deveniseră nişte schelete ruginite.

Către stânga se întindeau kilometri nesfârşiţi de ţărm contorsionat. O mică plajă, apoi o linie de docuri, apoi altă plajă… Aşa trebuie să fi fost proiectat ţărmul propriu-zis: o plajă cu apă puţin adâncă, semănând cu Waikiki, apoi o zonă de apă adâncă şi o faleză perfectă pentru un port, apoi încă o plajă cu apă puţin adâncă.

Dincolo de ele se zărea oceanul. Părea că se întinde la nesfârşit, până ce dispărea în orizontul infinit. Era ca şi cum ai fi încercat să priveşti peste Atlantic…

Întunericul veni ca o cortină, de la dreapta la stânga. Luminile Centrului Civic prinseră viaţă, în vreme ce oraşul, portul şi oceanul se făcură una cu bezna. În direcţia contrară sensului de rotaţie, lumina aurie a zilei încă strălucea.

În timp ce el admira peisajul, Interlocutorul ocupase patul oval al celulei.

Louis zâmbi. Arăta atât de inofensiv, războinicul Kzin! Dormind pentru a uita de durere, nu-i aşa? În mod normal, arsurile n-ar fi trebuit să-l mai sâcâie atât de tare. Sau încerca să-şi alunge prin somn foamea groaznică. Îl lăsă acolo.

În penumbra ce domnea în închisoare, găsi scuterul lui Nessus. Era atât de hămesit, încât înghiţi o tartină proiectată pentru digestia unui Păpuşar, încercând să-i ignore gustul ciudat. Bezna începea să-l apese aşa că aprinse farurile scuterului Păpuşarului, apoi şi pe celelalte. Când îşi isprăvi treaba, locul era destul de bine luminat, iar toate umbrele se suprapuneau, descriind forme ciudate.

De ce întârzia Nessus atâta?

Nu prea aveai cum să te distrezi în vechea închisoare plutitoare. Puteai să-ţi petreci timpul dormind – dar Louis îşi consumase cota – puteai să-ţi petreci tot atâta timp întrebându-te ce naiba făcea Păpuşarul acolo sus, înainte de a-ţi pune problema dacă nu cumva totul mirosea a trădare…

La urma urmei, Nessus nu era decât un alien. Un Păpuşar Pierson, cu serioase antecedente în manipularea oamenilor. Dacă ar fi putut ajunge la o înţelegere cu un (presupus) Inginer al Lumii Inelare, şi-ar fi abandonat tovarăşii fără să ezite. Un Păpuşar n-ar fi avut niciun motiv să nu procedeze aşa.

În plus, avea cel puţin două motive s-o facă.

Interlocutorul ar fi urmat, cu siguranţă, să mai încerce o dată să pună mâna pe *Marele Şlem* pentru a asigura Kzinilor deţinerea exclusivă a propulsorului cuantic de gradul al doilea. În lupta care ar fi rezultat, Păpuşarul ar fi putut fi rănit. Mai sigur era să-l părăsească acum pe Kzin şi de asemenea şi pe Louis Wu, care n-ar fi acceptat o asemenea trădare.

Pe de altă parte, ei ştiau deja prea multe. Acum că Teela era moartă, rămăseseră doar Kzinul şi Louis care cunoşteau experienţele Păpuşarilor în domeniul evoluţiei dirijate. Momeala stelară, Legile Fertilităţii… Dacă Nessus primise permisiunea de a divulga aceste informaţii pentru a studia reacţiile coechipierilor săi, probabil primise şi ordinul de a-i abandona la un moment dat, pe traseu…

Acestea nici măcar nu erau nişte idei noi. Louis fusese tot timpul în alertă încă de când Nessus recunoscuse că Păpuşarii dirijaseră o navă Outsideră spre Procyon cu

ajutorul unei momeli stelare. Paranoia sa era oarecum justificată. Dar nu era nimic de făcut.

Pentru a nu-şi mai obosi mintea, Louis sparse uşa altei celule. Mai mult pe bâjbâite se strădui să sfărâme încuietorile cu laserul de semnalizare reglat pe înaltă putere şi fascicul îngust, şi la a patra încercare uşa cedă.

Imediat dinăuntru se revărsă o duhoare cumplită. Louis îşi ţinu răsuflarea şi-şi vârî înăuntru capul şi braţul ce ţinea laserul reglat pe iluminare. Cineva murise acolo după defectarea sistemului de ventilaţie. Cadavrul era întins lângă fereastra panoramică şi avea un ciocan greu în mână. Ciocanul era făcut zob. În schimb, fereastra rămăsese intactă.

Celula de alături se dovedi a fi goală. Louis se instală acolo.

Traversase temniţa pentru a ajunge la o celulă cu fereastra spre tribord. Putea să vadă drept în faţă uraganul rotitor. Mărimea sa era respectabilă, dacă ţinea seama de faptul că-i despărţeau de el aproape patru mii de kilometri. Un ochi imens, albastru şi ameninţător.

În sensul de rotaţie se mai afla o clădire plutitoare înaltă şi subţire, cam de mărimea unei nave de pasageri. O clipă Louis îşi închipui că era o navă spaţială, ascunsă aici din întâmplare şi că, pentru a scăpa de pe Inel, nu le rămânea altceva de făcut decât să…

Era o distracţie nostimă.

Louis se forţă să memoreze topografia oraşului. Putea fi un atu important. Era primul loc în care găsiseră semne de civilizaţie încă active.

După aproape o oră îşi permise o scurtă pauză. Se afla aşezat pe patul oval studiind Ochiul şi… dincolo de Ochi, destul de lateral, se zărea un mic triunghi strălucitor gri-maroniu.

— La naiba! mormăi încet Louis.

Triunghiul se distingea foarte clar în haosul alb-gri al orizontului infinit. Asta însemna că acolo era încă zi… deşi el privea direct spre tribord…

Louis se duse să-şi ia binoclul.

Binoclul îi înfăţişă fiecare detaliu la fel de clar şi contrastant ca şi cum ar fi fost vorba de craterele Lunii. Un triunghi neregulat, roşu maroniu la bază, strălucitor ca zăpada murdară în vârf… Pumnul-lui-Dumnezeu. Mult mai mare decât şi-l închipuiseră. Pentru a fi vizibil de la o asemenea distanţă, muntele trebuia să se înalţe mult dincolo de limitele atmosferei.

Scuterele parcurseseră cu aproximaţie o distanţă de 240 de mii de km de la locul prăbuşirii navei. În acest caz, Pumnul-lui-Dumnezeu ar fi trebuit să măsoare cel puţin 1600 km în înălţime. Louis fluieră uimit şi privi din nou prin binoclu.

* * *

Stând în întunericul aproape deplin, Louis deveni treptat conştient de zgomotele de deasupra sa. Curios, îşi scoase capul din celulă.

— Bun venit, Louis! mârâi vesel Interlocutorul.

Felina îi făcea semne cu carcasa crudă şi roşie, devorată pe jumătate, a unui animal de dimensiunile unei antilope. Înfulecă o bucată de mărimea unei fripturi întregi, apoi încă una. Avea dinţii construiţi pentru sfâşiere, nu pentru mestecare. Apoi îşi lungi gâtul, pentru a rupe dintr-un fel de pulpă sângerie pe care mai rămăsese copita.

— Am păstrat ceva şi pentru tine, Louis! E moartă de câteva ore, dar nu contează. Ar trebui să te grăbeşti. Ierbivorul preferă să nu ne vadă mâncând. Observă peisajul de la fereastra celulei mele.

— Aşteaptă până când îl va vedea pe cel de la fereastra mea! Ne-am înşelat în legătură cu Pumnul-lui-Dumnezeu, Kzinule! Are cel puţin 1600 km înălţime. Vârful nu-i acoperit de zăpadă, ci…

— Louis, mănâncă!

Bărbatul se simţi salivând.

— Trebuie să găsesc o metodă ca să gătesc lucrul ăsta…

În cele din urmă, îl puse pe Kzin să jupoaie pielea de pe pulpă, apoi prinse copita într-o scară ruptă şi fripse carnea cu laserul pe intensitate mare, deschidere mare.

— Chestia asta nu e proaspătă, zise neîncrezător Kzinul, dar arderea nu reprezintă o soluţie…

— Ce face Nessus? E prizonier sau se află la comandă?

— Parţial la comandă, presupun. Priveşte în sus!

Femeia nu mai era decât o siluetă minusculă pe platforma de observare, cu picioarele atârnându-i în gol, cu faţa şi scalpul scăldate de lumina care venea de jos.

— Vezi? Nu-l scapă din ochi.

Louis decise că friptura era gata. În timp ce mânca, era conştient că Interlocutorul îi urmărea cu nerăbdare mişcările lente ale maxilarelor ce mestecau fiecare îmbucătură. El personal avea senzaţia că mănâncă mai repede decât un lup. Era flămând.

* * *

Pentru a-l menaja pe Păpuşar, pământeanul şi Kzinul aruncară oasele prin fereastra spartă. După aceea, se strânseră în jurul scuterului acestuia.

— Fata este parţial condiţionată, îşi începu relatarea Nessus.

Avea greutăţi în respiraţie… sau îl deranjaseră mirosurile de carne crudă şi arsă…

— Am aflat destule lucruri de la ea.

— Ţi-a spus de ce ne-a atras în cursă?

— Da, şi multe altele. Am avut noroc. Este astronaut – a fost pe o navă colectoare.

— Ura! strigă Louis.

21.
Fata de dincolo de culme

Numele ei era Halrloprillalar Hotrufan. Călătorise cu o navă colectoare de hidrogen interstelar… *Pioneer* (Nessus îi rosti numele după o mică ezitare)… timp de 200 de ani.

Nava făcea un circuit de 24 de ani care înconjura patru stele şi sistemele lor planetare: cinci lumi cu atmosferă pe bază de oxigen şi Lumea Inelară. Termenul de an folosit în acest caz era o unitate de măsură tradiţională, care n-avea nimic de-a face cu Lumea Inelară. Probabil că se potrivea cu perioada de revoluţie a uneia dintre planetele abandonate.

Două dintre cele cinci lumi fuseseră ticsite până la refuz cu reprezentanţi ai rasei umane, înainte de construcţia Inelului. Acum acestea erau abandonate ca şi celelalte, fiind acoperite de vegetaţie sălbatică şi de resturile oraşelor în ruină.

Halrloprillalar făcuse circuitul de opt ori. Ştia că pe planetele respective crescuseră plante şi animale care nu se putuseră adapta pe Inel, datorită lipsei unui ciclu vară-iarnă. Unele dintre aceste plante erau mirodenii. Unele dintre animale erau pentru carne. Despre celelalte… Halrloprillalar nu ştia nimic şi nici nu-i păsa.

Slujba ei n-avea nicio legătură cu încărcătura navei.

— Nici cu propulsia sau cu asigurarea condiţiilor de viaţă, continuă Nessus. N-am fost în stare să aflu ce făcea ea de fapt. *Pioneer* avea un echipaj compus din 36 de persoane. Fără îndoială că unii dintre ei erau în plus. Sunt convins că nici ea n-avea de îndeplinit nişte sarcini complexe sau esenţiale. Să ştii că nu e prea inteligentă, Louis.

— Ţi-a trecut prin cap s-o întrebi care era raportul pe sexe la bordul navei? Din cei 36 de membri, câte erau femei?

— Mi-a spus asta. Trei.

— Atunci poţi să-ţi imaginezi care era menirea ei.

Două sute de ani de călătorii, siguranţă, aventură… Apoi, la sfârşitul celei de a opta călătorii, Lumea Inelară refuzase să răspundă apelurilor navei *Pioneer*.

Tunul electromagnetic nu mai funcţiona.

Conform celor detectate de telescoape, nu exista niciun fel de activitate pe niciun astroport.

Cele cinci lumi din circuitul lui *Pioneer* nu erau echipate cu tunuri electromagnetice pentru frânare. Din cauza asta nava avea la bord combustibil pentru frânare reactivă, condensat în timpul călătoriei din hidrogenul interstelar. Ca atare, ar fi putut ateriza… dar unde?

Nu pe Lumea Inelară. Sistemele de apărare împotriva meteoriţilor ar fi spulberat-o.

Echipajul nu primise permisiunea de a se apropia de rampa vreunui astroport. Ceva era în neregulă acolo.

Să se fi întors pe vreuna dintre lumile abandonate? De fapt, ar fi trebuit să înfiinţeze o colonie nouă cu cei 36 de oameni, dintre care trei femei.

— … Erau cu toţii prizonierii rutinei, nepregătiţi să ia o asemenea decizie. De aceea au fost cuprinşi de panică. S-au răsculat. Pilotul a reuşit să se încuie în cabina de comandă suficient timp pentru a duce nava la marginea astroportului. Ceilalţi l-au omorât pentru că pusese în primejdie siguranţa navei şi a vieţilor lor, cel puţin aşa spune Halrloprillalar. Mă întreb dacă de fapt nu l-au omorât pentru că încălcase tradiţia, folosind pentru docare propulsia reactivă şi acţionând fără permisiune.

Louis simţi nişte ochi aţintiţi asupra sa. Ridică privirea.

Fata-astronaut continua să se uite la ei. Şi Nessus o privea cu ochiul capului din stânga.

Deci acolo ţinea taspul. Şi acesta era motivul pentru care Nessus privise în permanenţă în sus. Fata nu l-ar fi

pierdut pe Nessus din ochi, iar el n-ar fi îndrăznit s-o elibereze din mreaja taspului.

— … După ce l-au ucis pe pilot, continuă Nessus, au părăsit nava. Abia atunci şi-au dat seama cât de tare fusese aceasta avariată. *Cziltang brone* era inert, distrus. Erau exilaţi pe panta unui zid înalt de 1600 km… Nu cunosc echivalentul lui *cziltang brone* în interplanetară sau în Graiul Hero. Pot să vă spun doar care erau funcţiunile sale. Ceea ce-l face indispensabil pentru noi toţi.

— Zi-i mai departe, îl zori Louis.

Inginerii concepuseră Lumea Inelară având permanent în vedere principiul siguranţei în caz de defectare. În multe privinţe, părea că anticipaseră prăbuşirea civilizaţiei, ca şi cum ciclurile barbarie-cultură-barbarie ar fi fost ceva natural pentru om. Structura complexă care era Lumea Inelară nu avea să fie periclitată de lipsa de întreţinere. Descendenţii Inginerilor erau liberi să uite cum să întreţină sasurile şi tunurile electromagnetice, cum să mute lumile şi să construiască vehicule zburătoare; civilizaţia n-avea decât să dispară, dar Lumea Inelară urma să existe în continuare… Sistemul de apărare împotriva meteoriţilor, de exemplu, e atât de temeinic proiectat încât Halrloprillalar…

— Spune-i Prill! îi sugeră Louis.

— … Încât Prill şi prietenii ei nu s-au gândit niciun moment că ar fi posibil să nu funcţioneze… Dar astroportul? Cât de multă siguranţă ar fi putut prezenta dacă un idiot ar fi lăsat, la un moment dat, deschise ambele trape ale unui sas? Soluţia: să se renunţe la sasuri! În locul lor au instalat *cziltang brone*. Această maşinărie proiecta un câmp care modifica structura fundaţiei Lumii Inelare şi deci şi a Zidului de Margine, permiţându-i să devină permeabilă pentru materie. Bineînţeles, exista o anumită rezistenţă cât timp funcţiona *cziltang brone*…

— Generator de osmoză, sugeră Louis.

— Probabil. Presupun că *brone* este un modificator, pesemne obscen…

Aşadar, aerul s-ar fi scurs pe acolo, dar foarte încet, cât timp ar fi funcţionat generatorul de osmoză. Oamenii

puteau trece în partea cealaltă în costume presurizate, înaintând ca sub rafalele unui vânt puternic. Maşinile şi masele mari puteau fi tractate mecanic.

— Dar aerul de respirat presurizat? întrebă Kzinul.

Acesta era obţinut afară prin transmutare.

Exista într-adevăr transmutaţie ieftină pe Inel. Era ieftină doar în cantităţi mari. Maşina propriu-zisă era uriaşă. De fapt, ea ar mai fi putut realiza transformarea unui element într-alt element. Cele două transmutoare gigantice ale astroportului ar fi transformat plumbul în azot şi oxigen. Plumbul era mult mai uşor de stocat şi de trecut prin Zidul de Margine.

Generatoarele de osmoză erau echipamente sigure. Dacă un sas s-ar fi defectat, s-ar fi declanşat un uragan care ar fi dus la pierderea unei părţi considerabile din atmosferă. În cazul defectării unui *cziltang brone* însă, cel mai rău lucru care s-ar fi întâmplat ar fi fost că Zidul ar fi devenit impenetrabil, în ambele sensuri, interzicându-le accesul câtorva astronauţi…

— Deci şi nouă… concluzionă Interlocutorul.

— Nu te grăbi! îl contrazise Louis. S-ar părea că acest generator de osmoză este exact ceea ce ne trebuie pentru a ne reîntoarce acasă. Nici n-ar fi nevoie să-l deplasăm pe *Mincinos*. Ar fi de ajuns să aţintim acest *cziltang brone* asupra fundaţiei de sub navă. *Mincinosul* s-ar scufunda prin „podeaua” Inelului ca prin nisipuri mişcătoare şi ar apărea pe partea cealaltă.

— … Rămânând prins în materia spongioasă care atenuează şocurile meteoriţilor! replică Interlocutorul… Ba nu. Arma Slaver ne-ar putea scoate de acolo.

— Exact. Din păcate, însă, nu mai există vreun *cziltang brone* disponibil, îi anunţă Nessus.

— Totuşi femeia se află aici. A reuşit cumva să treacă.

— Într-adevăr.

Specialiştii lor în magnetohidrodinamică au fost nevoiţi să înveţe o nouă meserie înainte de a se apuca să repare un *cziltang brone*. Asta le-a luat câţiva ani. La primele încercări maşina a dat greş. Nevoia i-a silit să improvizeze

piesele de schimb, s-o recalibreze, să folosească elemente despre care ştiau că se vor defecta, dar care s-ar fi putut să reziste suficient de mult timp…

În acea perioadă s-a produs şi un accident. Un fascicul de osmoză alterat de o calibrare proastă a trecut prin nava lor. Doi membri ai echipajului au murit scufundaţi în pereţii ei de metal, alţi şaptesprezece au suferit leziuni permanente ale creierului datorită faptului că anumite membrane au devenit prea permeabile.

Dar cei 16 supravieţuitori au reuşit să treacă dincolo, în cele din urmă. I-au luat cu ei şi pe idioţi, precum şi dispozitivul respectiv pentru a-şi asigura retragerea în cazul în care Inelul s-ar fi dovedit neospitalier.

Dincolo de Zid au găsit sălbăticie, nimic altceva decât sălbăticie.

Câţiva ani mai târziu unii din ei au încercat să se întoarcă.

Cziltang brone n-a funcţionat cum trebuia, prinzându-i pe patru dintre ei în Zidul de Margine. Şi asta a fost tot. Din acel moment au căpătat convingerea că nicăieri pe Lumea Inelară nu mai existau alte piese de schimb.

— Nu înţeleg cum e posibil ca barbaria să se fi instalat atât de rapid, rosti Louis, îngândurat. Ai spus că nava lor făcea un circuit de douăzeci şi patru de ani, nu?

— Douăzeci şi patru de ani, măsuraţi la bordul navei!

— Oh, asta explică tot!

— Exact. Pentru o navă care călătoreşte cu aceeaşi acceleraţie gravitaţională ca şi cea de pe Lumea Inelară, stelele par a se afla la o depărtare de trei până la şase ani. Distanţele reale sunt, evident, mult mai mari. Prill mi-a vorbit despre o regiune abandonată, situată la două sute de ani-lumină de planul median galactic, zonă în care trei sori se găseau la o distanţă nu mai mare de zece ani-lumină unul de altul…

— Două sute de ani lumină… în apropierea spaţiului controlat de oameni… îţi dai seama?

— E posibil să se afle în spaţiul controlat de oameni. Planetele cu atmosfera bazată pe oxigen nu au tendinţa de

a se aglomera aşa cum o fac în vecinătatea Soarelui. Halrloprillalar pomeneşte despre unele tehnici de transformare pe termen lung care au fost aplicate acestor planete cu multe secole înainte de construirea Lumii Inelare. Aceste tehnici consumau însă prea mult timp şi de aceea au fost abandonate la jumătate de fiinţele umane lipsite de răbdare...

— Asta ar explica multe. Cu excepţia... Nu, s-o lăsăm baltă!

— Te referi la primate, Louis? Există suficiente dovezi că specia voastră a evoluat pe Pământ. Dar nu exclud posibilitatea ca Pământul să fi reprezentat o bază accesibilă pentru un proiect de terraformare, acţionând asupra planetelor din sistemele apropiate. Inginerii şi-ar fi putut aduce aici servitori şi animale de casă.

— Ca de exemplu maimuţe, gorile şi Neanderthalieni...? întrebă bărbatul neîncrezător. E o pură speculaţie. Cred că momentan n-avem nevoie de asemenea teorii.

— De acord, conveni Păpuşarul mestecând o tabletă vegetală. Bucla urmată de nava lor avea o lungime de peste trei sute de ani-lumină. Pe durata unui voiaj exista suficient timp pentru schimbări importante, deşi aşa ceva se întâmpla destul de rar. Societatea din care făcea parte Prill era una stabilă.

— De ce era atât de sigură că întreaga Lume Inelară a decăzut până în stadiul de barbarie? Cât de multe explorări au putut face colegii ei?

— Relativ puţine, dar suficiente. Prill are dreptate. Nu va putea fi reparat niciodată un *cziltang brone*. În prezent probabil că întreaga Lume Inelară este barbară.

— De ce?

— Prill a încercat să-mi explice ce s-a întâmplat aici, la fel cum şi ea a primit lămuriri din partea celorlalţi membri ai echipajului. Bineînţeles, la un mod extrem de simplificat... E posibil ca procesul să fi început cu ani înainte ca *Pioneer* să fi plecat în ultima ei călătorie...

Existaseră zece planete locuite. Atunci când Inginerii terminaseră Lumea Inelară, toate fuseseră abandonate, lăsate să se descurce în absenţa prezenţei umane.

Să ne gândim la o astfel de lume:

Uscatul este acoperit cu oraşe în diferite stadii de dezvoltare. Poate că problema insalubrităţii a fost rezolvată, dar pe alocuri mai există zone insalubre, fie şi numai cele păstrate ca elemente de istorie. Pretutindeni pot fi întâlnite produsele secundare ale traiului cotidian: ambalaje folosite, maşini defecte, cărţi sau role de film deteriorate, tot ceea ce nu poate fi refolosit sau reprocesat în mod profitabil. Mările au fost folosite pe post de gropi de gunoi vreme de o sută de mii de ani. Cândva, în decursul istoriei, în ele au fost deversate chiar şi deşeuri radioactive.

În consecinţă, de ce ni s-ar părea straniu faptul că formele de viaţă marină ar putea să evolueze în funcţie de noile condiţii de viaţă?

De ce ni s-ar părea straniu ca noile forme de viaţă să ajungă să trăiască pe bază de deşeuri?

— Asta s-a întâmplat cândva şi pe Pământ, recunoscu Louis Wu. Exista o bacterie care putea mânca polietilenă. Ajunsese să mănânce până şi pungile de plastic de pe rafturile magazinelor. Acum a dispărut. Pentru asta a fost nevoie să renunţăm la polietilenă.

Să ne gândim la *zece* astfel de lumi.

Bacteriile au evoluat, începând să consume componente pe bază de zinc, plastic, vopsea, izolaţie de cablu, rugină. Toate acestea nici n-ar fi contat dacă n-ar fi existat navele colectoare de hidrogen.

Ele făceau călătorii de rutină spre vechile planete, căutând forme de viaţă uitate sau care nu se putuseră adapta pe Lumea Inelară. În plus, aduceau de acolo diverse obiecte: suveniruri, obiecte de artă uitate sau doar amânate. Multe muzee achiziţionau câte o piesă de valoare inestimabilă la un transport.

Una dintre nave a adus cu ea un astfel de mutant capabil să distrugă structura internă a unui supraconductor

la temperatură normală, folosit pe scară largă în sofisticatele maşinării de aici.

Vietatea acţiona încet. La început era tânără şi avea o structură primitivă, uşor de distrus. E posibil ca în repetate rânduri navele să fi adus pe Lumea Inelară noi şi noi versiuni mutante, până când, în cele din urmă, una a rezistat.

Deoarece minusculul monstru acţiona încet, n-a defectat nava decât mult mai târziu, după ce aceasta a aterizat. N-a distrus generatorul de osmoză decât după ce membrii echipajului şi personalul astroportului l-au transportat înăuntru. N-a ajuns în receptoarele fasciculelor de energie până când navetele care călătoreau prin tunurile electromagnetice ale Zidului de Margine n-au cărat-o pretutindeni pe Lumea Inelară.

— Receptoare pentru fascicule de energie?

— Energia este obţinută pe pătratele de umbră prin efect termoelectric, fiind apoi trimisă sub formă de fascicul pe Inel. Probabil că şi fasciculul a fost proiectat în aşa fel încât să reziste la defectări. Nu l-am detectat atunci când am ajuns aici. Este posibil să se fi oprit singur atunci când au căzut receptoarele.

— Nu mă îndoiesc, interveni Kzinul, că ar fi putut fi pus la punct un supraconductor diferit. Ştim că există două structuri moleculare de bază, fiecare cu multe variante, în funcţie de gamele de temperatură.

— Există cel puţin patru structuri de bază, îl corectă Nessus. În principiu, însă, ai dreptate, ar fi fost posibil ca Lumea Inelară să supravieţuiască Prăbuşirii Oraşelor. O societate mai tânără, mai viguroasă, poate ar fi făcut-o. Dar să ne gândim şi la dificultăţile cu care se confruntau locuitorii ei:

Cea mai mare parte a conducătorilor lor erau morţi, pierind odată cu clădirile, atunci când căzuse sistemul energetic. Fără energie puteau face puţine experimente pentru a găsi alţi supraconductori. În general, energia stocată a fost confiscată de liderii politici rămaşi în viaţă sau a fost folosită pentru alimentarea enclavelor de

civilizaţie în speranţa că altcineva avea să repare defectul. Motoarele de fuziune de la bordul navelor dispăruseră, deoarece generatorul de osmoză folosea supraconductori. Oamenii care ar fi putut realiza ceva nu se puteau întâlni, computerul care comanda tunul electromagnetic era mort, iar tunul însuşi nu avea energie.

— Şi din lipsa unui cui, întreg regatul s-a prăbuşit! zise Louis.

— Cunosc povestea, răspunse Nessus, numai că în cazul nostru nu se potriveşte întru totul. S-ar fi putut face ceva. Exista suficientă energie pentru a condensa heliu. Fără fasciculele de energie, repararea unui receptor ar fi fost inutilă, dar un *cziltang brone* ar fi putut fi adaptat astfel încât să folosească un supraconductor metalic răcit cu heliu. Cu ajutorul lui, locuitorii Inelului ar fi avut acces la astroporturi. Folosind navele ar fi putut ajunge la pătratele de umbră, ar fi putut reporni fasciculele de energie, aşa încât şi alte supraconductoare răcite cu heliu să fie montate la receptoare de fascicule… Dar toate aceste acţiuni ar fi necesitat întreaga energie înmagazinată. Ea a fost însă folosită pentru iluminatul stradal, pentru susţinerea ultimelor clădiri plutitoare, pentru încălzit şi gătit sau pentru congelatoare! Aşa s-a prăbuşit Lumea Inelară!

— Şi asta ne-a pecetluit şi nouă soarta! concluzionă Louis Wu.

— Da. Am fost norocoşi s-o întâlnim pe Halrloprillalar. Ne-a scutit de o călătorie fără rost. Nu mai e nevoie să ajungem la Zidul de Margine.

Louis simţi că-i dădea târcoale o migrenă.

— Noroc, într-adevăr! mârâi Kzinul. Dar dacă e vorba de noroc, de ce nu mă bucur? Ne-am pierdut ţelul, ultima speranţă de salvare. Vehiculele noastre sunt distruse… Unul dintre noi s-a pierdut în labirintul acestui oraş…

— A murit, îl corectă Louis.

Când ceilalţi îl priviră nedumeriţi, le arătă vehiculele prizoniere. Scuterul Teelei ieşea în evidenţă, aflându-se în bătaia razelor unuia dintre cele patru proiectoare.

— De acum înainte va trebui să avem singuri grijă de norocul nostru, adăugă el.

— Aşa e, oftă Nessus. Adu-ţi aminte, Louis, că norocul Teelei era sporadic. Trebuie să fi fost aşa. Altfel nu s-ar fi aflat la bordul *Mincinosului*. Altfel nu ne-am fi prăbuşit.

Păpuşarul făcu o pauză, apoi adăugă:

— Condoleanţele mele, Louis!

Bărbatul dădu din cap. Avea impresia că mâhnirea lui ar fi trebuit să fie mai profundă. În realitate, însă, incidentul din Ochiul furtunii îi alterase cumva sentimentele faţă de Teela. La vremea aceea, îi păruse mai puţin umană chiar decât Interlocutorul sau Nessus. Ea era un mit. Alienii erau reali.

— Trebuie să ne găsim un nou ţel, zise Interlocutorul. Avem nevoie de o metodă prin care să readucem *Mincinosul* în spaţiu. Vă mărturisesc că n-am nicio idee în această privinţă.

— Eu am, zise Louis.

— Deja? păru uimit Kzinul.

— Am nevoie de încă puţin timp de gândire. Nici măcar nu sunt sigur dacă nu cumva e o nebunie, ca să nu mai vorbim de posibilităţile noastre de a o pune în practică. În orice caz vom avea nevoie de un vehicul. Hai să ne gândim la asta!

— Poate ne ajunge o remorcă, cârâi Interlocutorul. Putem folosi scuterul care ne-a mai rămas pentru a o tracta. O remorcă mare – poate peretele unei clădiri.

— Sunt sigur că putem obţine chiar mai mult, interveni Păpuşarul. Mă gândesc s-o conving pe Halrloprillalar să mă conducă printre maşinăriile care fac să plutească această clădire. N-ar fi exclus să aflăm că tocmai ea, clădirea, ar putea deveni vehiculul nostru.

— Dă-i drumul! îl îndemnă Louis.

— Şi ţie ce-ţi trece prin cap?

— Dacă ai răbdare, vei vedea!

* * *

Centrul clădirii era alcătuit numai din maşinării. Unele erau un soi de ascensoare, altele asigurau funcţionarea aerului condiţionat, a condensatoarelor de apă şi a regeneratoarelor de apă, iar o secţiune izolată genera câmpul electromagnetic care-i atrăsese în capcană. Nessus lucra. Louis şi Prill stăteau deoparte ignorându-se unul pe altul în mod conştient. Kzinul rămăsese în închisoare. Fata refuzase să-l lase sus.

— Îi e teamă de tine, îi explicase Nessus Interlocutorului. Fireşte, am putea face presiuni asupra ei… Dacă aş refuza să urc pe platformă fără tine, ar fi nevoită să te ridice.

— Ar putea să mă ridice până la jumătatea distanţei şi apoi să mă lase să cad, rânjise acesta. Nu, mulţumesc!

În schimb, Louis fusese acceptat.

Pământeanul o studiase cu atenţie pe „gazda” lor, în vreme ce pretindea c-o ignoră. Avea o gură filiformă, aproape fără buze. Nasul îi era mic, drept şi subţire. Nu avea sprâncene. Această particularitate îi conferea probabil aspectul inexpresiv.

După două ore de muncă Nessus îşi scoase capetele din spatele unui panou de acces.

— Nu pot obţine putere tractoare. Câmpul de sustentaţie nu va reuşi decât să ne ridice la o oarecare înălţime. Totuşi, am eliberat un mecanism de corecţie menit să ne menţină deasupra unui punct fix. Clădirea se află acum la bunul plac al vântului.

Louis se strâmbă.

— Mai bine leagă clădirea cu un odgon pe care să-l prinzi de scuter şi trage-o după noi!

— Nu-i nevoie! Aeroscuterul foloseşte propulsia mecanică. Putem să-l păstrăm în interiorul clădirii.

— Te-ai gândit de la început la asta, nu? Dar are o putere prea mare. Dacă scuterul se eliberează…

— Daaa…

Păpuşarul se întoarse către Prill şi-i vorbi încet, vreme îndelungată, în limbajul zeilor Lumii Inelare. După aceea, se răsuci din nou către Louis:

— Există o rezervă de plastic electrorigidizabil. Putem încastra scuterul în plastic, lăsându-i libere doar comenzile.

— Nu-i puţin cam drastic?

— Nu. Gândeşte-te, dacă scuterul ar începe să se rotească, *aş putea fi rănit*!

— ... Este posibil. Eşti în stare să faci clădirea să aterizeze, la nevoie?

— Da. Am controlul altitudinii.

— În cazul ăsta, nu mai avem nevoie de un vehicul-cercetaş. În ordine, aşa o să procedăm!

* * *

Louis se relaxa. Era culcat pe spate în imensul pat oval. Ochii îi erau deschişi, privind prin fereastra bombată a plafonului.

O licărire a coroanei solare se zărea la marginea unui pătrat de umbră. Zorile nu erau prea departe, dar Arcada încă strălucea albastră pe cerul negru.

„Trebuie să-mi fi ieşit din minţi”, îşi zise Louis Wu în sinea lui.

Şi: „Ce altceva am putea face?”

Dormitorul aparţinuse probabil indivizilor din suita guvernatorului. Acum devenise o cameră de comandă. El şi cu Nessus împinseseră aeroscuterul într-un dulap montat în perete, turnaseră plastic împrejurul lui şi peste el, apoi cu ajutorul lui Prill trecuseră un curent prin acest plastic. Dulapul avusese mărimea potrivită.

Patul îşi arăta vârsta. Scârţâia la fiecare mişcare.

— Pumnul-lui-Dumnezeu, murmură Louis în întuneric. L-am văzut. 1500 km înălţime. N-ar fi avut sens să construiască un munte atât de înalt, dacă ...

Deodată, sări în capul oaselor strigând:

— Firul de la pătratele de umbră!

Ceva aducând cu o siluetă se strecură în dormitor.

Louis îngheţă. Încăperea era cufundată în întuneric. Şi totuşi mişcarea fluidă şi distribuţia subtilă a umbrelor curbe îi spuneau că o femeie în pielea goală se îndrepta spre el.

Halucinaţii? Stafia Teelei Brown? Năluca ajunse lângă el înainte de a se putea decide. Plină de încredere, se aşeză pe pat alături de el, îi atinse faţa şi îl mângâie cu degetul pe obraz.

Era aproape cheală. În întuneric trăsăturile feţei aproape că-i dispăruseră. În schimb, avea un corp încântător. Îi vedea pentru prima oară liniile trupului. Femeia era suplă, musculoasă, ca o dansatoare profesionistă. Avea sâni ridicaţi şi grei.

Dacă faţa ar fi fost pe măsura trupului…

— Pleacă de aici! zise Louis pe un ton nu prea convingător.

Îi apucă încheietura, întrerupându-i gestul de mângâiere. Se simţea extraordinar de relaxat, ca sub masajul facial al unui bărbier. Se ridică în picioare, o trase după el, o apucă de umeri… Dacă ar fi rotit-o pur şi simplu şi ar fi bătut-o la fund…?

Femeia îşi lăsă degetele să-i alunece pe partea laterală a gâtului său. Acum folosea ambele mâini. Îl atinse pe piept, apăsând ici şi colo, şi deodată Louis Wu se simţi orbit de dorinţă. Îşi încleştă mâinile pe umerii săi.

Ea îşi lăsă mâinile în jos. Aşteptă, fără a încerca să-l ajute să-şi lepede combinezonul. Dar, pe măsură ce bărbatul îşi expunea mai multă piele, Prill continua să-l atingă ici şi colo, nu întotdeauna în zona unde se aglomerau terminaţiile nervoase. De fiecare dată Louis se cutremura, ca şi când ea ar fi acţionat direct asupra centrului plăcerii din creier.

Parcă luase foc. Dacă femeia ar fi vrut acum să-l îndepărteze, ar fi fost nevoită să utilizeze forţa. Trebuia să fie a lui!

… Dar o parte a creierului său îi spunea că ea ar fi putut să-l răcorească la fel de repede cum îl încinsese. Se simţea ca un satir tânăr şi totuşi înţelegea că nu era decât o păpuşă.

Pentru moment puţin îi păsa!

Chiar şi acum faţa lui Prill continua să rămână inexpresivă.

* * *

Îl duse până la limita orgasmului şi-l menţinu acolo un timp nedefinit… astfel încât, atunci când momentul veni, parcă fu lovit de un fulger. Dar fulgerul continuă iar şi iar, într-o scânteietoare descărcare de extaz.

Când totul se termină, Louis realiză cu destulă dificultate faptul că ea plecase de lângă el. Probabil că ştia cât de mult se cuvenea să-l epuizeze. Aţipi înainte ca ea să ajungă la uşă. Iar la trezire se gândi: „De ce a făcut asta?”

„Eşti prea al naibii de analitic”, îşi răspunse singur. „E singură. Probabil că e aici de o groază de vreme. Stăpâneşte la perfecţie o tehnică şi nu are ocazia s-o practice…”

Tehnică. Probabil ştia mai multă anatomie decât un profesor. Un doctorat în prostituţie? Până şi în cea mai veche profesie din lume exista ceva mai mult decât se vedea cu ochiul liber. Louis Wu putea recunoaşte excelenţa în orice domeniu. Femeia asta era o expertă.

Atinge nervii aceştia în ordinea corectă şi subiectul va reacţiona aşa şi pe dincolo… Cunoştinţele potrivite care puteau transforma un bărbat într-o păpuşă…

… *O păpuşă pentru norocul Teelei*…

Se apropiase atât de mult de răspuns încât atunci când, în sfârşit, îl găsi nu-l mai surprinse.

* * *

Nessus şi Halrloprillalar reveniră din camera frigorifică, trăgând după ei carcasa unei păsări mai mari decât un om. Păpuşarul folosise o bucată de textilă pe post de mănuşă, astfel încât gura să nu atingă carnea moartă.

Louis preluă sarcina Păpuşarului. Începu să târască povara, cot la cot cu Prill, descoperind rapid că era nevoit să-şi folosească ambele braţe, la fel ca şi ea. Răspunse la salutul ei din cap, apoi se întoarse spre Păpuşar.

— Câţi ani are?

Nessus nu se arătă surprins de întrebare.

— Nu ştiu.

— A fost în camera mea azi-noapte.

Pentru un alien probabil că asta nu avea prea mare semnificaţie.

— Ştii că lucrurile pe care le facem în vederea reproducerii ne pot ajuta şi să ne relaxăm?

— Ştiu.

— Am făcut asemenea lucruri. E destul de pricepută. E atât de pricepută încât aş zice că are în spate o mie de ani de practică.

— Nu este imposibil. Civilizaţia lui Prill deţinea un compus superior acceleratorului metabolic, axat pe capacitatea acestuia de prelungire a vieţii. Astăzi acest compus valorează atât cât vrea să ceară posesorul lui. O doză este echivalentă cu cincizeci de ani de tinereţe.

— Ştii cumva câte doze a luat?

— Nu, Louis. Dar ştiu că a venit aici pe jos.

Ajunseseră la scara ce cobora spre blocul conic de celule. Pasărea pe care o târau în spatele lor începu să salte pe trepte.

— Pe jos, de unde?

— De la Zidul de Margine.

— *Trei sute de mii de kilometri*?

— Cu aproximaţie…

— Povesteşte-mi mai departe! Ce s-a întâmplat cu membrii echipajului după ce au ajuns de cealaltă parte a zidului?

— Am s-o întreb. Nu cunosc chiar toate amănuntele.

Şi Păpuşarul începu s-o tragă de limbă pe Prill. Din frânturi aparent disparate se închega o adevărată poveste:

Fuseseră luaţi drept zei de către primul grup de sălbatici întâlnit în cale şi de celelalte care urmaseră, cu o singură excepţie.

Jocul de-a zeii rezolvase parţial una dintre problemele cu care se confruntau. Membrii echipajului al căror creier fusese deteriorat de fasciculul generatorului de osmoză fuseseră lăsaţi în grija diverselor comunităţi. Ca zeităţi locale, urmau să fie bine trataţi, iar faptul că erau idioţi îi făcea aproape la fel de inofensivi ca nişte zei adevăraţi.

Restul echipajului s-a împărţit în două. Nouă dintre ei, inclusiv Prill, o porniseră în direcţia contrară sensului de rotaţie. Oraşul natal al lui Prill se afla în această direcţie. Ambele grupuri îşi propuseseră să călătorească de-a lungul Zidurilor de Margine, căutând enclave de civilizaţie, şi să-şi trimită reciproc ajutoare dacă aveau să descopere ceva.

Fuseseră luaţi drept zei de toţi băştinaşii întâlniţi în cale… cu excepţia celorlalţi zei. Prăbuşirea Oraşelor lăsase în urmă puţini supravieţuitori. Unii erau nebuni. Cu toţii luau compusul de prelungire a vieţii, dacă puteau face rost de el. Cu toţii căutau enclave de civilizaţie, dar niciunul nu se gândea să-şi construiască una.

Pe măsură ce acea mână de exploratori se deplasau în direcţia contrară sensului de rotaţie, alţi supravieţuitori li se alăturaseră. Deveniseră un panteon respectabil.

În fiecare oraş găseau turnuri doborâte. Ele fuseseră înălţate după colonizarea Lumii Inelare, dar cu mii de ani înainte de perfecţionarea drogurilor tinereţii, droguri care făcuseră generaţiile următoare mai precaute. Cea mai mare parte a celor care aveau mijloacele necesare se stabileau departe de clădirile plutitoare, exceptând cazul în care erau aleşi în funcţii oficiale. Dacă erau puşi în asemenea situaţie, ei îşi instalau dispozitive de siguranţă sau generatoare de rezervă.

Câteva clădiri încă pluteau, dar majoritatea distruseseră centrul oraşelor, toate în aceeaşi clipă, în momentul în care murise ultimul receptor de energie.

La un moment dat, panteonul itinerant descoperise un oraş parţial recivilizat, locuit doar la periferii. Jocul de-a zeii n-avea cum să le slujească aici. Plătiseră o avere, în doze de drog, pentru un autobuz cu energie solară în funcţiune.

Multă vreme nu se mai întâmplase nimic, adică până când deja ajunseseră prea departe. Moralul le era la pământ, iar autobuzul se defectase. Într-un oraş distrus pe jumătate, cei mai mulţi dintre „zei” se opriseră, preferând să rămână alături de alţi supravieţuitori ai Prăbuşirii.

Dar Prill avea o hartă. Oraşul ei natal se afla drept spre tribord. Reuşise să convingă un bărbat să i se alăture şi cei doi porniseră la drum pe jos.

Bărbatul şi femeia continuaseră să se joace de-a zeii. În cele din urmă se plictisiseră unul de celălalt şi Prill plecase singură mai departe. Acolo unde calitatea de... zeu nu era de ajuns, făcea negoţ cu mici cantităţi de drog al tinereţii, cât îi mai rămăsese. Sau...

— Mai avea o metodă de a-şi impune voinţa în faţa celorlalţi, spuse Păpuşarul. A încercat să-mi explice, dar n-am înţeles.

— Cred că eu am înţeles, zâmbi Louis. Şi se poate descurca destul de bine. Are şi ea un soi de echivalent pentru tasp.

Aproape că înnebunise. Atunci când, în sfârşit, ajunsese în oraşul ei natal, era pe punctul de a-şi pierde minţile. Se stabilise în staţia de poliţie coborâtă la sol şi petrecuse sute de ore încercând să înţeleagă cum funcţiona maşinăria. Unul dintre primele lucruri pe care izbutise să le facă fusese să înalţe clădirea. Turnul în cauză avea generator propriu de energie; localnicii îl coborâseră ca măsură de precauţie după Prăbuşirea Oraşelor. Mai târziu, nu lipsise mult ca turnul să cadă şi ea să moară.

— Exista un sistem de capturare a conducătorilor de vehicule care încălcau regulile de circulaţie, încheie Nessus. A repus în funcţiune acest mecanism, nutrind speranţa să captureze pe cineva din neamul ei, un supravieţuitor al Prăbuşirii. Plecase de la premiza că pentru a pilota un vehicul aerian individul respectiv trebuie să aibă un anumit grad de civilizaţie.

— Atunci de ce vrea să-l prindă în capcană şi să-l lase total neajutorat în această maşină de vechituri ruginite? izbucni bărbatul.

— Pentru orice eventualitate. Este un semn că nebunia ei e pe sfârşite.

Louis se înfioră gândindu-se la blocul de celule de dedesubt. Coborâră carcasa păsării pe o epavă metalică şi Kzinul puse stăpânire pe ea.

— M-am gândit să facem această clădire ceva mai uşoară, spuse el, puţin mai târziu. Putem să-i reducem greutatea la aproape jumătate.

— Cum?

— Tăindu-i parterul. Dar mai înainte va trebui să-l scoatem pe Kzin de acolo. Poţi s-o convingi pe Prill să-l accepte în preajmă?

— Pot să încerc.

22.
Căutătorul

Pe Halrloprillalar o îngrozea Interlocutorul, iar Nessus era destul de precaut ca să-i dea drumul de sub influenţa taspului. Pretindea că este nevoit să-i amplifice doza de tasp de fiecare dată când îl vedea pe Kzin şi că în cele din urmă femeia avea să ajungă să se bucure de apariţia acestuia. Între timp, amândoi evitau compania Kzinului.

În consecinţă, ei aşteptau în altă parte în vreme ce Louis şi Kzinul stăteau întinşi pe burtă pe platforma de observaţie, studiind penumbra blocului celular.

— Dă-i bătaie! îl îndemnă Louis pe tovarăşul său.

Kzinul declanşă ambele fascicule.

Răsună un tunet care se repercută ca un ecou în blocul celular. Un punct incandescent apăru pe perete, la mare înălţime, chiar sub tavan. Acesta începu să se mişte încet, în sensul acelor de ceasornic, lăsând în urmă o dâră roşie strălucitoare.

— Taie bucăţi! îl sfătui Louis pe Interlocutor. Dacă întreaga masă se separă dintr-o dată, vom fi azvârliţi ca nişte muşte de pe un câine care se scutură.

Ascultător, Kzinul schimbă unghiul tăieturii.

Cu toate acestea, clădirea basculă atunci când căzu prima bucată. Louis se agăţă de podea. Prin deschiderea apărută văzu lumina soarelui, oraşul şi oamenii.

Dar nu reuşi să aibă o perspectivă direct în jos până ce o jumătate de duzină de bucăţi n-o luară şi ele pe urmele celei dintâi.

Văzu un altar din lemn şi o machetă confecţionată din metal argintiu, de formă rectangulară de pe care se ridica o cupolă parabolică. Altarul putu fi observat doar o clipă,

până când următoarea masă de structură decupată căzu în apropierea lui şi îşi împrăştie resturile în toate direcţiile. După aceea nu mai rămase decât praf şi metal încovoiat. Oamenii o luaseră la fugă cu mult timp înainte.

— Închipuie-ţi, o groază de lume în inima unui oraş abandonat, la mulţi kilometri distanţă de ogoare! se plânse pământeanul lui Nessus. O distanţă de o zi. Ce naiba fac ăştia aici?

— O slăvesc pe zeiţa Halrloprillalar. Ei sunt sursa de hrană a lui Prill.

— Aha! Îi aduc ofrande…

— Desigur. Nu înţeleg, însă, ce te deranjează…

— Ar fi putut fi loviţi.

— Poate că unii au şi fost loviţi.

— Şi cred că am văzut-o pe Teela, acolo jos. Doar pentru o clipă.

— Prostii, Louis! Să testăm forţa noastră motoare?

Scuterul Păpuşarului era îngropat într-o gogoaşă gelatinoasă de plastic transparent. Nessus se aşeză lângă pupitrul lăsat liber. Fereastra panoramică le oferea o vedere impresionantă a oraşului: docurile, turnurile plutitoare plate ale Centrului Civic, jungla în expansiune care probabil fusese cândva un parc… Toate la aproape o mie de metri sub ei.

Louis îşi compuse o poză de paradă. *Ca model de inspiraţie pentru echipajul său, eroicul comandant stă în mijlocul punţii de comandă. Motoarele tip rachetă deteriorate pot exploda la prima solicitare, dar riscul e necesar. Navele de război Kzinti trebuie oprite înainte de a se apropia de Pământ!*

— N-o să meargă, îşi dădu cu părerea bărbatul.

— De ce nu? se miră Păpuşarul. Tensiunile n-ar trebui să depăşească…

— Un castel zburător, pentru numele lui Finagle! Abia acum mi-am dat seama cât de nebunesc e planul nostru. Probabil că ne-am pierdut minţile! Să ne îndreptăm spre casă într-o jumătate de zgârie-nori…

Atunci clădirea vibră şi Louis înţepeni. Nessus pornise propulsia.

Oraşul începu să alunece prin faţa ferestrei, din ce în ce mai rapid. Acceleraţia se micşoră. Niciun moment nu depăşise 0,3 m/s^2. Viteza maximă părea să fie în jur de 300 km/oră, iar castelul era stabil ca o stâncă.

— Se vede treaba că am centrat aeroscuterul corect, zise Nessus. Podeaua este orizontală, după cum îţi dai seama, iar structura nu arată nicio tendinţă de rotaţie. Şi acum încotro?

Pământeanul nu răspunse.

— Unde mergem Louis? Kzinul şi cu mine n-avem niciun fel de plan. Indică-ne direcţia!

— Spre tribord.

— Foarte bine. Drept spre tribord?

— Drept. Trebuie să ocolim Ochiul furtunii. Apoi cotim cu 45 de grade, sau cam aşa ceva, spre babord.

— Cauţi oraşul în care se află un turn plutitor numit Cerul?

— Da. Îl poţi găsi?

— N-o să fie nicio problemă. Am avut nevoie de trei ore de zbor ca să ajungem aici; ne vom întoarce la turn în treizeci de ore, maximum. Şi apoi, ce vom face?

— Depinde.

* * *

Imaginea era atât de veridică! Numai deducţie pură şi imaginaţie, şi totuşi... era atât de veridică! Louis Wu avea tendinţa de a visa cu ochii deschişi, color.

Atât de veridică. Dar era şi reală?

Era înspăimântător cât de repede-i dispăruse încrederea în turnul zburător. Cu toate acestea, clădirea continua să zboare, fără a avea nevoie de priceperea lui.

* * *

— Ierbivorul pare mulţumit să-ţi execute comenzile, zise Kzinul.

Scuterul zumzăia monoton, la câţiva metri distanţă. Peisajul trecea prin dreptul ferestrei panoramice. Ochiul furtunii se profila într-o parte, urmărindu-i cu privirea sa gri pătrunzătoare.

— Ierbivorul şi-a pierdut minţile, bombăni Louis. Presupun că tu ai mai multă raţiune.

— Nicidecum. Dacă ai un ţel sunt mulţumit să te urmez. Dar dacă acesta va implica şi o luptă, ar trebui să cunosc unele amănunte.

În loc de răspuns, pământeanul emise un soi de mormăit.

— Oricum, ar trebui să cunosc unele amănunte, ca să-mi pot da seama dacă va fi necesar să ne luptăm, insistă Kzinul.

— Pui bine problema! zâmbi celălalt.

Interlocutorul aşteptă.

— Mergem după firul pătratului de umbră, zise Louis. Îţi mai aminteşti de firul în care am intrat după ce protecţia împotriva meteoriţilor ne-a avariat nava? Mai târziu, el a început să cadă peste oraş, peste turnul plutitor, buclă după buclă, la nesfârşit. Acum, în acel loc, ar trebui să existe zeci de mii de kilometri, o cantitate mult mai mare decât am avea nevoie pentru ceea ce mi-am pus în cap.

— Ce ai de gând, Louis?

— Să fac rost de acest fir. Sunt şanse ca băştinaşii să ni-l dea, dacă Prill îl cere în mod politicos şi dacă Nessus îşi foloseşte taspul.

— Şi după asta?

— După asta, o să aflaţi cu toţii cât sunt de nebun.

Turnul se deplasa spre tribord, precum un transatlantic al cerului. Navele spaţiale nu fuseseră niciodată atât de spaţioase. Cele care zburau în atmosferă nici nu puteau fi puse în discuţie. Pe scurt, nu exista nimic comparabil în spaţiul cunoscut. În total, călătorii aveau la dispoziţie şase punţi!

Totuşi, erau şi unele lipsuri ce riscau să devină sâcâitoare. Rezerva de hrană de la bord era constituită din carne congelată, fructe perisabile şi produsele oferite de

bucătăria scuterului lui Nessus. Hrana Păpuşarilor nu era nutritivă pentru oameni, cel puţin aşa spunea Nessus. Din cauza asta, micul dejun şi cina lui Louis erau reprezentate de carne friptă cu laserul de semnalizare şi fructe roşii cât pumnul.

În plus, nu era apă.

Şi nici cafea.

Prill fusese convinsă să caute câteva sticle conţinând o băutură alcoolică. Ţinuseră o mică ceremonie de botez al navei într-o încăpere de pe „punte”, pe durata căreia Kzinul fusese împins politicos într-un colţ, iar Prill nu îndrăznise să se îndepărteze de uşă. Nimeni nu dorise să accepte numele propus de Louis, *Improbabilul*, aşa încât au fost patru botezuri în patru limbi diferite.

Băutura era... proastă. Kzinul nu putea s-o suporte, iar Nessus nici măcar nu încercase s-o guste. Dar Prill dăduse gata o sticlă, le astupase pe celelalte şi le pusese bine.

Ceremonia de botez se transformă într-o lecţie de limbă. Louis îşi îmbogăţi vocabularul cu câteva cuvinte elementare din Limbajul Inginerilor Lumii Inelare. Descoperi că Interlocutorul era capabil să înveţe mai repede decât el. Probabil că atât el, cât şi Nessus fuseseră antrenaţi să se descurce cu limbaje umane, moduri de gândire umane, cu restricţii în domeniul limbajului şi auzului. Acesta putea fi încadrat în acelaşi tip.

Se despărţiră pentru cină. Din nou Nessus mâncă singur folosind bucătăria scuterului său, Louis şi Prill se delectară cu carne friptă, iar Kzinul, ascuns prin vreun cotlon, îşi devoră porţia de carne crudă.

După aceea, îşi continuară lecţia de limbă. Pământeanul începu s-o urască. Ceilalţi făceau progrese mari, însă el se simţea ca un idiot.

— Dar, Louis, trebuie să învăţăm limba! insistară tovarăşii lui. Viteza noastră de călătorie e redusă şi trebuie să facem rost de hrană. Vom fi obligaţi să luăm legătura cu băştinaşii.

— Ştiu. Dar niciodată nu mi-au plăcut limbile străine.

Căzu întunericul. În ciuda faptului că se aflau la distanţă de Ochiul Furtunii, plafonul de nori era compact şi noaptea semăna cu gura unui Dragon. Louis ceru întreruperea lecţiei. Era obosit, iritat şi cât se poate de nesigur de el. Ceilalţi îl lăsară să se odihnească.

Urmau să depăşească Ochiul furtunii peste aproximativ zece ore.

Louis plutea la limita unui somn obositor, când Prill se întoarse. Îi simţi îmbrăţişarea lascivă şi se trezi.

Apoi femeia se depărtă brusc şi începu să-i vorbească în limba ei, dar folosind un idiom simplificat, pentru ca Louis s-o poată înţelege.

— Tu eşti şeful?

Cu ochii cârpiţi de somn, bărbatul se gândi preţ de câteva momente.

— Da, răspunse el în cele din urmă, simplificând astfel o situaţie complexă.

— Fă-l pe cel cu două capete să-mi dea maşina lui!

— Cum? îşi căută Louis cuvintele. Ce anume?

— Maşina lui care mă face fericită. O vreau! Tu o s-o iei de la el!

Louis izbucni în râs, având convingerea că începea s-o înţeleagă.

— Mă vrei? Atunci trebuie să i-o iei! repetă Prill supărată.

Păpuşarul avea un lucru pe care femeia şi-l dorea cu ardoare. În schimb, ea nu avea nicio posibilitate de a face presiuni asupra lui, deoarece el nu era om. Louis era singurul bărbat ce se găsea prin preajmă. Puterea ei urma să-l facă să se supună voinţei sale. Pesemne că metoda asta funcţionase de fiecare dată. Nu era ea oare o zeiţă?

Era posibil ca părul lui s-o fi făcut să-l judece greşit. Probabil presupusese că el aparţinea clasei de jos sau că era doar pe jumătate Inginer, din cauza feţei sale spâne. Asta ar fi presupus faptul că se născuse după Prăbuşirea Oraşelor şi nu avea drogul tinereţii. În viziunea ei Louis ar fi trebuit să se afle în primul flux al tinereţii.

— Ai perfectă dreptate! îi zise Louis în limba lui.

Prill îşi încleştă pumnii, furioasă, deoarece batjocura era clară.

— Un bărbat de treizeci de ani ar fi o păpuşă în mâinile tale, continuă el. Numai că eu sunt puţin mai bătrân.

Şi râse din nou.

— Unde ţine maşina? susură Prill.

În întuneric femeia alunecă spre el – o umbră senzuală. Scalpul ei strălucea uşor, părul negru i se răsfiră pe umeri. Louis simţi cum i se opreşte respiraţia. Totuşi, în cele din urmă îşi găsi cuvintele:

— Este lipită de scheletul său, sub piele. Într-unul dintre capete.

Prill scoase un sunet ca un sughiţ. Trebuia să fi înţeles: jucăria era implantată în mod chirurgical. Se răsuci scurt pe călcâie şi părăsi încăperea.

Bărbatului îi trecu prin minte s-o urmeze. O dorea mai mult decât era dispus s-o recunoască. Dar îşi aminti că exista riscul ca ea să-i anihileze personalitatea. În plus, scopurile ei nu se potriveau întru totul cu ale sale.

Şuierul vântului crescu în mod treptat. Somnul lui Louis deveni agitat… şi se transformă într-un vis erotic.

Deschise ochii.

Prill îngenunchease, încălecându-l ca pe o sanie, plimbându-şi degetele uşor pe pieptul şi pe abdomenul său. Şoldurile i se mişcau în mod ritmic şi Louis începu să se mişte şi el, drept răspuns. Femeia îl strunea ca pe un instrument muzical.

— Când am să termin, o să-mi fii dator! cârâi ea.

În vocea ei se distingea plăcerea, dar nu plăcerea femeii născută din desfătarea bărbatului. Era simţământul unei puteri ce o înlănţuia.

Atingerea ei era la fel de fluidă ca un sirop. Prill cunoştea un secret străvechi şi teribil, şi anume că fiecare femeie se năştea cu un fel de tasp a cărui putere devenea nelimitată, dacă învăţa să se folosească cum trebuia de el. S-ar fi folosit de acest tasp şi apoi s-ar fi retras, şi iar s-ar fi folosit şi s-ar fi retras, până când Louis ar fi implorat să-i fie acordat dreptul de a o servi…

Ceva se schimbase în ea. Figura inexpresivă nu trăda nimic, dar bărbatul îi auzi icnetele de plăcere şi-i simţi o modificare în mişcări. Continuă să se mişte, până când ajunseră în acelaşi timp la final.

Femeia rămase lângă el toată noaptea. Din când în când, se trezeau şi făceau dragoste, apoi adormeau la loc. Dacă în decursul acestor episoade Prill simţi dezamăgirea, nu o arătă sau Louis nu o putu sesiza. Ştia doar că încetase să-l mai folosească ca pe un instrument muzical. Acum cântau într-un duet.

Ceva se întâmplase cu ea. Louis bănuia cam despre ce era vorba.

* * *

Zorile se iviră cenuşii, mirosind a furtună. Vântul urla în jurul bătrânei clădiri. Ploaia spăla fereastra panoramică de pe puntea de comandă şi intra prin ferestrele sparte de sus. *Improbabilul* ajunsese foarte aproape de Ochiul furtunii.

Louis se îmbrăcă şi părăsi puntea de comandă. Îl găsi pe Nessus pe culoar.

— Ei, tu! urlă el.

Păpuşarul înlemni.

— Ce s-a întâmplat, Louis?

— Ce i-ai făcut lui Prill noaptea trecută?

— Mai degrabă, ar trebui să-mi fii recunoscător! Individa încerca să te controleze, să te condiţioneze pentru a se putea folosi apoi de tine. Am auzit toată discuţia…

— Ai folosit taspul asupra ei.

— I-am oferit o doză de trei secunde de intensitate medie în timp ce eraţi angajaţi în activitatea voastră de reproducere. Acum ea este cea condiţionată.

— Monstrule! Eşti un monstru egoist!

— Nu te apropia mai mult, Louis!

— Prill este un om cu voinţă proprie.

— Şi cum rămâne cu propria ta voinţă?

— Nu mă pândea niciun fel de pericol! Nu mă poate controla!

— Cumva te deranjează şi altceva, Louis? Nu-ţi face probleme: nu sunteţi primul cuplu uman pe care l-am văzut reproducându-se. A trebuit să ştiu totul despre specia voastră. Nu te apropia mai mult, Louis!

— Nu aveai dreptul!

În mod sigur, pământeanul nu intenţionase câtuşi de puţin să-i facă vreun rău Păpuşarului. Îşi încleştase furios pumnii, dar nu avusese de gând să se folosească de ei. Furios, înaintă…

Şi, în aceeaşi clipă, fu în extaz.

Se trezi în mijlocul celei mai mari bucurii pe care o simţise vreodată, fiind totodată conştient de faptul că Nessus folosea taspul asupra sa. Fără să-şi lase timp să mai analizeze consecinţele, îşi luă avânt.

Îşi folosi toată forţa pentru a se smulge de sub acţiunea taspului. Nu era mare lucru, dar se folosi de ea pentru a-l lovi pe Păpuşar în laringe, sub maxilarul stâng.

Consecinţele se dovediră a fi hidoase. Nessus făcu „hâc”, se poticni, dându-se îndărăt, şi opri acţiunea taspului…

Greutatea tuturor regretelor moştenite de oameni se prăbuşi pe umerii lui Louis Wu. Bărbatul se întoarse cu spatele şi se îndepărtă. Dorea să plângă, dar, mai mult decât atât, nu voia ca Păpuşarul să-i vadă faţa.

* * *

Hoinări la întâmplare fără a recepta nimic altceva decât vidul din interiorul său. Numai coincidenţa îl aduse în dreptul scării principale.

Fusese pe deplin conştient de ceea ce se întâmpla cu Prill. Aflat în echilibru deasupra unui hău de treizeci de metri, arsese de nerăbdare să-l vadă pe Nessus folosindu-şi taspul asupra ei. Văzuse electrozi implantaţi în craniu şi ştia ce efecte provocau aceştia.

Condiţionare! Ca şi cum ar fi fost vorba de un animal de laborator! Iar Prill îşi dădea seama de acest lucru. Noaptea trecută reprezentase ultima ei încercare temerară de a se elibera de sub puterea taspului.

Acum Louis simţea pe propria-i piele cu ce anume se luptase femeia.

— N-ar fi trebuit să fac una ca asta, îşi zise Louis. O să mă străduiesc să şterg totul cu buretele.

Chiar şi într-o asemenea disperare neagră, expresia era caraghioasă. Nu puteai şterge cu buretele o asemenea experienţă.

Din nou, coincidenţa îl făcu să coboare treptele în loc să le urce, sau poate că subconştientul îşi amintise ceva ce el uitase.

Vântul urla în jurul său, împroşcându-l cu stropi de ploaie din fiecare direcţie în momentul în care atinse platforma de observaţie. Ceva din afara acesteia îi atrase atenţia. Începea să-şi aline durerea apărută odată cu dispariţia efectului de tasp.

Cândva, Louis Wu îşi jurase să trăiască veşnic.

Acum, mult mai târziu, cunoştea obligaţiile implicate de o astfel de hotărâre.

— Trebuie s-o vindec, vorbi el cu voce tare. Dar cum? Nu există simptome de retragere fizică… totuşi, asta nu-i va fi de mare ajutor, dacă ea va lua hotărârea să păşească printr-o fereastră spartă. Cum mă pot vindeca eu însumi?

Căci o parte minusculă din el încă striga de dorul taspului şi niciodată acest strigăt nu avea să se mai oprească.

Obişnuinţa drogului nu reprezenta altceva decât un produs al memoriei. Nu trebuia decât s-o imobilizeze undeva pe Prill, punându-i la îndemână o rezervă de drog al tinereţii, şi în timp memoria avea să se înceţoşeze…

— La naiba! Avem nevoie de ea!

Femeia ştia foarte multe lucruri despre camera maşinilor de pe *Improbabil* şi, ca atare, nu putea fi înlocuită. Trebuia să-l silească pe Nessus să nu mai folosească taspul şi, în paralel, s-o ţină o vreme sub observaţie. La început probabil că avea să fie cumplit de deprimată…

Brusc, mintea lui Louis sesiză ceea ce ochii săi vedeau de o bună bucată de vreme.

Vehiculul se afla dedesubtul platformei de observaţie, la o distanţă de aproximativ şapte metri. În formă de săgeată, cu deschideri înguste pentru hublouri, acesta sălta fără putere în bătaia vânturilor înconjurătoare, prins într-o capcană electromagnetică pe care nimeni nu-şi amintise s-o decupleze.

Louis privi o singură dată cu atenţie, pentru a fi sigur că ceea ce vedea în spatele ecranelor de vânt era o faţă. Apoi se năpusti pe trepte, în sus, strigând după Prill. Nu cunoştea cuvintele necesare, dar o apucă de umăr, o împinse în josul scării şi-i arătă despre ce era vorba. Ea încuviinţă din cap, după care alergă să acţioneze comenzile capcanei. Săgeata se lipi de marginea platformei. Primul ocupant se târî afară folosindu-şi ambele braţe pentru sprijin, deoarece vântul sufla ca un uragan.

Era Teela Brown. Louis nu părea prea surprins.

Al doilea ocupant al vehiculului era un arhetip atât de ostentativ, încât bărbatul izbucni în hohote de râs. Tânăra arboră o expresie distantă, semn că era surprinsă şi jignită.

* * *

Pătrunseră în Ochiul furtunii. Vântul se năpustea prin puţul scării care ducea la platforma de observaţie, şuiera pe coridoarele primului etaj şi ieşea prin ferestrele sparte de la niveluri superioare.

Încăperile fuseseră invadate de stropi de ploaie.

Teela, însoţitorul ei şi echipajul *Improbabilului* se adunaseră în dormitorul lui Louis, pe puntea de comandă. Însoţitorul brunet al Teelei discuta grav cu Prill într-un colţ, ceea ce n-o împiedica pe aceasta să-l supravegheze cu un ochi atent atât pe Kzin, cât şi fereastra panoramică. Ceilalţi o înconjuraseră pe Teela care începuse să-şi spună povestea.

Echipamentele poliţiei distruseseră cea mai mare parte a dispozitivelor scuterului său. Locatorul, intercomunicaţia, pliul sonic şi bucătăria se făcuseră praf într-o clipită.

Teela supravieţuise deoarece pliul sonic avea prin construcţie o caracteristică de undă staţionară. Ea simţise

curentul de aer şi acţionase imediat retrocâmpul, înainte ca vântul cu viteza de 2 Mach să-i smulgă capul de pe umeri. În câteva secunde coborâse sub viteza maximă admisă pe teritoriul oraşului. Capcana fusese pe cale să-i distrugă vehiculul, dar îşi încetase acţiunea. În momentul în care curentul de aer pătrunsese prin efectul stabilizator creat de pliul sonic, viteza lui era tolerabilă.

Dar Teela era departe de a fi calmă. Trecuse prea aproape de moarte în Ochiul furtunii. Acest al doilea atac survenise prea rapid. În consecinţă, îşi condusese scuterul în jos, căutând prin întuneric un loc de aterizare. Găsise o piaţetă înconjurată de magazine. Era luminată: uşile ovale ale acestora străluceau în nuanţe de portocaliu. Scuterul aterizase izbindu-se cu putere de sol, dar atunci nu-i păsa de asta. Era jos.

Tocmai descălecase când scuterul se înălţase din nou. Mişcarea o aruncase peste cap. Se ridicase în patru labe, scuturându-şi pletele şi încercând să-şi limpezească mintea. Când privise în sus, scuterul nu mai era decât o mică siluetă în formă de clopot.

Teela începu să plângă.

— Probabil că ai încălcat o interdicţie de parcare, îşi dădu Louis cu părerea.

— Nu-mi păsa ce se întâmplase. Mă simţeam… Fata nu-şi găsi cuvintele, dar încercă totuşi să-şi continue descrierea: Doream să spun cuiva că m-am pierdut. Dar nu era nimeni în apropiere. Prin urmare, m-am aşezat pe una din treptele de piatră şi am început să plâng. Am plâns ore întregi. Mi-era frică să plec de acolo pentru că ştiam că veţi veni după mine. Atunci a apărut el.

Teela făcu un semn cu capul către escorta ei, apoi povesti mai departe:

— A fost surprins să mă găsească acolo. M-a întrebat ceva, însă nu l-am înţeles. Dar a încercat să mă liniştească. Am fost fericită că se afla acolo, chiar dacă nu mă putea ajuta în vreun fel.

Louis dădu din cap în tăcere. Teela s-ar fi încrezut în oricine. În mod inevitabil ar fi cerut ajutor primului străin

care ar fi trecut pe acolo. Şi ar fi fost în perfectă siguranţă procedând astfel.

Însoţitorul ei era neobişnuit.

Era un adevărat erou. Puteai spune asta dintr-o privire, fără să-l fi văzut luptându-se cu dragonii. Nu era nevoie decât să te uiţi la muşchii lui, la statura lui, la sabia din metal negru... Avea trăsături dure, aducând cu cele ale efigiei din castelul numit Cerul. În plus, i se adresa lui Prill într-un mod extrem de curtenitor, aparent fără a sesiza că aparţinea altui sex. Oare se comporta aşa pentru că Prill era femeia altui bărbat?

Era proaspăt ras. Sau, mai probabil, era pe jumătate Inginer. Avea părul lung, blond cenuşiu şi nu prea curat, cu o tăietură nobilă. În jurul taliei purta un fel de fustanelă, confecţionată din pielea unui animal.

— Mi-a dat să mănânc, continuă Teela. M-a îngrijit. Patru bărbaţi au încercat să ne jefuiască ieri şi el i-a pus pe fugă doar cu sabia! Dar lucrul cel mai important este că a învăţat destul de multă interplanetară în doar câteva zile.

— Serios?

— Are destulă experienţă în domeniul limbilor străine.

— Asta a fost cea mai nedreaptă remarcă!

— Poftim?

— Las-o baltă! Continuă!

— E bătrân, Louis. A luat o doză masivă de ceva similar acceleratorului metabolic, cu multă vreme în urmă. Spune că a cumpărat-o de la un vrăjitor rău. Este atât de bătrân, încât bunicii săi îşi amintesc Prăbuşirea Oraşelor. Şi ştii cum îşi petrece viaţa? – Zâmbetul ei deveni răutăcios. – ... Este angajat într-un fel de aventură. Cu mult timp în urmă a făcut un jurământ că va merge până la baza Arcadei. Pentru asta se zbate de sute de ani.

— La baza Arcadei?

Tânăra încuviinţă din cap. Zâmbea, părând că apreciază gluma, dar privirea ei trăda şi altceva. Louis mai descifrase iubire în ochii Teelei, dar niciodată tandreţe.

— Şi eşti mândră de el din cauza asta?! Prostuţă mică, nu ştii că nu există nicio Arcadă?

— Ba da.

— Şi atunci de ce nu-i spui?

— Dacă-i spui tu, am să te urăsc. A irosit prea mult timp căutând-o. Şi face numai fapte bune. Cunoaşte câteva meşteşuguri simple şi le răspândeşte de-a lungul Inelului în călătoria sa.

— Câtă informaţie poate purta cu el? Nu pare a fi prea inteligent.

— Nu este.

Din tonul Teelei reieşea asta.

— Dar dacă voi călători cu el, îi voi putea învăţa pe băştinaşi infinit mai multe lucruri.

— Ştiam că o să vină şi asta! murmură Louis, resimţind o durere surdă.

Oare ea ştia că-l rănise? Probabil că acum puţin îi păsa de el.

— Am rămas în piaţă aproape o zi, înainte ca să-mi dau seama că veţi veni după scuterul meu, şi nu după mine. El mi-a vorbit despre Hal... mă rog,... despre zeiţa aceea, despre turnul plutitor şi despre vehiculele prinse în capcană. Prin urmare, am mers acolo. Am stat în preajma altarului, aşteptând să vă observ scuterele. Apoi clădirea a început să se desfacă în bucăţi. După aceea, Căutătorul...

— Căutătorul?

— Ăsta-i numele pe care şi l-a ales singur. Când cineva îl întreabă de ce, el îl lămureşte că se află în drum spre baza Arcadei şi îi poate povesti despre aventurile pe care le-a avut în cale... Înţelegi?

— Mda.

— Aşadar, Căutătorul a început să verifice motoarele tuturor vechilor vehicule. Mi-a spus că piloţii obişnuiau să-şi oprească motoarele atunci când erau prinşi de poliţie, astfel încât ele să nu se ardă.

Louis, Kzinul şi Nessus schimbară între ei priviri ce exprimau uimirea. Jumătate dintre maşinile alea vechi ar fi putut fi încă utilizabile!

— Am găsit un vehicul care funcţiona, continuă Teela. Vă urmăream, dar exista riscul să vă pierdem în întuneric.

Din fericire, câmpul-capcană ne-a prins pentru depăşire de viteză.

— Din fericire, fireşte! mormăi Louis. Cred că am auzit zgomotul sonic noaptea trecută, dar nu sunt sigur…

Căutătorul se oprise din vorbit. Se sprijinea confortabil cu spatele de zid, privindu-l pe Interlocutor, cu un zâmbet pe jumătate ascuns. Kzinul îi susţinu privirea. Pământeanul avu impresia că amândoi se întrebau ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încins o bătaie straşnică.

Dar Prill îşi întoarse ochii spre fereastra panoramică şi înlemni. Când urletul vântului se mai domoli, începu să tremure.

Poate mai văzuse formaţiuni ca Ochiul furtunii. Cratere mici, provocate de asteroizi, rapid reparate, întotdeauna întâmplându-se departe, în altă parte, dar de fiecare dată fotografiate pentru mass-media de pe Lumea Inelară. Întotdeauna un Ochi al furtunii reprezentase un motiv de teamă. Atmosfera respirabilă scurgându-se în spaţiul interstelar… Un uragan culcat pe o parte, având la partea sa finală o scurgere similară cu cea a unei băi… Iar dacă ai fi fost prins în curentul de aspiraţie…

Vântul urla şi mai tare.

— Sper că această clădire e suficient de masivă, vorbi Teela cu o nuanţă de îngrijorare în glas.

Louis era uimit. Cât de mult se schimbase! Dar Ochiul furtunii o ameninţase în mod direct, atunci când…

— Am nevoie de ajutorul tău, îi zise ea. Ştii, îl vreau pe Căutător.

— Înţeleg…

— Şi el mă vrea pe mine, dar are un ciudat simţ al onoarei. Am încercat să-i povestesc despre tine, atunci când l-am silit să urmărească clădirea plutitoare. A devenit foarte neliniştit şi a încetat să se mai culce cu mine. Crede că-ţi aparţin.

— Asta-i o formă de sclavie?

— Sclavie pentru femei, presupun… O să-i spui că nu eşti stăpânul meu, nu-i aşa?

Bărbatul simţi un nod în gât.

— Am putea economisi multe explicaţii dacă i te-aş vinde, pur şi simplu. Dacă asta e ceea ce vrei…

— Corect. Vreau să călătoresc în jurul Lumii Inelare împreună cu el. Îl iubesc, Louis!

— Desigur. Aţi fost făcuţi unul pentru celălalt. Era scris să vă întâlniţi. Cele o sută de miliarde de cupluri care au simţit exact la fel…

Fata începuse să-l privească cu îndoială.

— Nu cumva eşti… sarcastic, Louis?

— În urmă cu o lună, n-ai fi putut deosebi sarcasmul de un tranzistor pe sticlă. Nu, lucrul cel mai ciudat este că nu sunt sarcastic. Cele o sută de miliarde de cupluri nu contează, pentru că ele nu făceau parte din acest experiment nebun al Păpuşarilor.

Dintr-o dată, cu toţii îşi concentrară atenţia asupra lui. Chiar şi Căutătorul îl privi, intrigat de faptul că toţi se uitau la Louis. Dar Louis avea ochi doar pentru Teela Brown.

— Ne-am prăbuşit pe Lumea Inelară, continuă el cu blândeţe, deoarece ea este mediul tău ideal. Aveai nevoie să înveţi lucruri pe care nu le-ai putut deprinde pe Pământ sau oriunde în spaţiul cunoscut. Poate că există şi alte motive. Un accelerator metabolic mai bun, de exemplu, şi mai mult spaţiu vital. Dar motivul principal pentru care te afli aici este să înveţi.

— Să învăţ ce?

— Ce este durerea. Frica. Pierderea celorlalţi. Ai devenit o altă femeie, de când te afli aici. Cu câtva timp în urmă erai un fel de… abstracţie. Ţi-ai scrântit vreodată degetul?

— Ce cuvânt ciudat! Nu cred.

— Ţi-ai ars vreodată tălpile?

Teela îi aruncă o scurtă privire. Îşi amintise.

— *Mincinosul* s-a prăbuşit pentru ca tu să ajungi aici. Am călătorit câteva sute de mii de kilometri pentru a i te oferi Căutătorului. Scuterul tău te-a adus precis deasupra lui şi a intrat în capcana poliţiei exact în acest punct, deoarece Căutătorul este bărbatul cu care ţi-era sortit să fii împreună.

Teela zâmbi la ultima remarcă, dar Louis nu-i întoarse zâmbetul. Continuă:

— Şansa ta impunea să ai timp suficient pentru a-l cunoaşte. Din acest motiv Kzinul şi cu mine am atârnat cu capul în jos…

— Louis!

— ... deasupra unui gol de treizeci de metri, timp de vreo douăzeci de ore. Dar se putea şi mai rău.

— Asta depinde de punctul de vedere, mârâi Kzinul.

Louis îl ignoră şi îşi duse raţionamentul şi mai departe:

— Mai întâi te-ai îndrăgostit de mine deoarece respectivul sentiment îţi oferea un motiv să te alături expediţiei spre Lumea Inelară. Nu mă mai iubeşti pentru că nu mai ai nevoie de mine. Eşti aici. Şi eu m-am îndrăgostit de tine din acelaşi motiv, fiindcă norocul Teelei Brown m-a folosit ca pe o marionetă… Dar adevărata marionetă eşti tu. Vei dansa agăţată de sfori tot restul vieţii tale. Numai Finagle ştie dacă eşti capabilă de liber arbitru. Vei avea destule necazuri încercând să-l foloseşti…

Teela se albise la faţă şi încremenise. Faptul că nu plângea era doar rezultatul unui exerciţiu evident de autocontrol. Înainte n-ar fi fost în stare să se stăpânească.

Căutătorul îngenunche privindu-i pe amândoi şi începu să-şi plimbe degetul pe tăişul sabiei sale de metal negru. Chiar şi pentru mintea lui limitată era clar că Teela suferea. Fără îndoială, individul încă mai credea că ea îi aparţinea lui Louis Wu.

Louis se întoarse către Păpuşar. Nu fu surprins să vadă că acesta se ghemuise din nou, vârându-şi capetele sub burtă şi retrăgându-se din faţa universului. Bărbatul îl apucă de încheietura piciorului din spate şi descoperi că-l putea rostogoli uşor pe spate. Nessus nu cântărea mai mult decât el. Păpuşarului nu-i plăcu mişcarea. Încheietura tremură în mâna lui Louis.

— Voi aţi provocat toate astea, continuă pământeanul, cu egoismul vostru monstruos! Acest egoism mă preocupă la fel de mult ca şi greşeala îngrozitoare pe care aţi făcut-o. Cum de este posibil, totuşi, să fiţi atât de puternici, de

decişi, dar şi atât de proşti? Ai priceput că tot ce s-a întâmplat aici cu noi a fost doar un efect secundar al norocului Teelei Brown?

Mingea care era Nessus se strânse şi mai tare. Căutătorul privea fascinat întregul spectacol.

— Acum te poţi întoarce în lumea ta ca să le spui celorlalţi că modificarea obiceiurilor de înmulţire ale oamenilor constituie o acţiune riscantă. Spune-le că mai multe exemplare tip Teela Brown ar putea face praf legile probabilităţii. Chiar şi legile fizicii nu reprezintă altceva decât probabilităţi la nivel atomic. Aminteşte-le că Universul este o jucărie prea complicată ca să încerci să te joci cu ea.

Spune-le toate astea după ce vei ajunge acasă. Până atunci, însă, pune capăt imediat acestui circ! Am nevoie de firul pătratului de umbră, iar tu o să faci rost de el! Aproape că am depăşit Ochiul furtunii. Ieşi de acolo, Nessus…

Păpuşarul se dezdoi şi se ridică în picioare.

— Mă faci să mă simt ruşinat, Louis… începu el.

— Îndrăzneşti să-mi spui asta, aici?

Înghiţindu-şi restul cuvintelor, Nessus se întoarse scurt spre fereastra panoramică şi începu să privească furtuna.

23.
Gambitul zeilor

Pentru băştinaşii care adorau Cerul acum existau două turnuri plutitoare.

Ca şi cu ocazia precedentă, piaţa în care se afla altarul era plin de feţe precum nişte păpădii de aur.

— Am sosit în altă zi de sărbătoare! remarcă Louis.

Încercă să-l identifice pe dirijorul ras în cap, dar nu fu în stare. Nessus privea jinduitor spre celălalt turn plutitor. Puntea de comandă a *Improbabilului* era la acelaşi nivel cu camera hărţilor din castel.

— Data trecută n-am avut ocazia să explorez acest loc. Acum nu pot ajunge acolo, se plânse el.

— Putem face o gaură cu echipamentul dezintegrator şi să-ţi dăm drumul pe o frânghie sau pe o scară, sugeră Kzinul.

— Şi să mă scăpaţi, ca din greşeală…

— Nu-i mai periculos decât lucrurile pe care le-ai făcut tu aici.

— Dar atunci când mi-am asumat anumite riscuri, am făcut-o în scopul de a obţine informaţii. Acum am adunat suficiente date despre Lumea Inelară ce le vor fi folositoare semenilor mei. Dacă-mi risc viaţa, s-ar putea să nu mă mai întorc acasă cu aceste cunoştinţe. Louis, uite firul de care aveai nevoie!

Bărbatul dădu din cap gânditor.

Deasupra unei jumătăţi a oraşului – care era situată pe direcţia sensului de rotaţie era aşternut un nor de fum negru. Din felul în care se agăţa de peisaj se putea deduce că era dens şi greu. Un obelisc plin de ferestre din

apropierea centrului străpungea acea masă. Restul rămânea acoperit.

Fără îndoială că era firul pătratelor de umbră. Dar se strânsese într-o cantitate imensă!

— Cum putem transporta aşa ceva?

— N-am nicio idee, mormăi Louis. Mai bine haideţi să coborâm şi să aruncăm o privire…

* * *

Îşi fixaseră clădirea plutitoare în sensul de rotaţie faţă de altar. Nessus nu opri motoarele de sustentaţie, menţinând nava improvizată la mică distanţă de sol. Platforma de observaţie de deasupra celulelor închisorii deveni rampa de aterizare a *Improbabilului*. Masa clădirii ar fi sfărâmat-o.

— O să găsim o modalitate de a manevra chestia aia, zise Louis. O mănuşă împletită din acelaşi tip de fir ar rezolva problema. Sau l-am putea ridica într-o lingură făcută din material de fundaţie…

— Nu dispunem nici de una, nici de alta, interveni Kzinul. Ar fi mai bine să le cerem ajutor băştinaşilor. Ar fi posibil să mai aibă vechi legende, vechi unelte, vechi relicve sfinte. Mai mult, în trei zile poate că au reuşit să înveţe cum să mânuiască firul.

— Atunci trebuie să vin cu voi! Păpuşarul îşi luă inima în dinţi, deşi tremura vizibil. Kzinule, gradul tău de stăpânire a limbajului este inadecvat. Trebuie s-o lăsăm pe Halrloprillalar să ridice la nevoie clădirea. Doar dacă… Louis, oare băştinaşul iubit al Teelei poate fi convins să se tocmească pentru noi?

Pământeanul simţi că i se face greaţă când auzi vorbindu-se despre Căutător în asemenea termeni. Muşcă:

— Nici măcar Teela nu-l consideră un geniu. Eu personal n-aş avea încredere în el, darămite să-l mai şi las să se tocmească în locul nostru…

— Nici eu. Dar spune-mi, chiar ai nevoie de firul ăsta?

— Nu ştiu. Dacă ideea respectivă nu mi-a fost insuflată de drogurile de vise, atunci avem nevoie de el. Altfel…

— Las-o baltă, Louis! Vin şi eu.

— Nu trebuie să ai încredere în puterea mea de judecată…

— Am să merg!

Păpuşarul tremura din nou. Cel mai neplăcut lucru în privinţa vocii lui Nessus era că aceasta putea fi atât de clară, de precisă, încât nu lăsa niciodată să se strecoare urma vreunei emoţii.

— Ştiu că avem nevoie de fir, continuă el. Oare prin ce coincidenţă firul a ajuns să cadă chiar în drumul nostru? Până acum, toate coincidenţele ne conduceau spre Teela Brown. În tot cazul, dacă n-am avea nevoie de fir, acesta nu s-ar afla aici.

Louis se relaxă, dar nu din cauză că argumentaţia Păpuşarului avea sens, ci pentru că ea îi întărea convingerile proprii. În consecinţă, păstră doar esenţa acestei senzaţii de liniştire, fără a-i mai atrage atenţia lui Nessus asupra prostiilor pe care le debita.

Coborâră în şir indian pe rampa de observaţie şi ieşiră de sub umbra *Imposibilului*. Louis avea asupra sa laserul de semnalizare. Kzinul ţinea strâns arma Slaver şi, în timp ce mergea, muşchii i se mişcau aidoma unor fluide pe sub blana lungă de numai câţiva centimetri. Nessus era aparent neînarmat. El prefera taspul şi lovitura cu piciorul din spate.

Căutătorul mergea la o anumită distanţă de ei, ţinându-şi pregătită sabia de metal negru. Era gol în întregime, cu excepţia fustanelei de piele galbenă. Şi muşchii săi jucau la fel ca ai Kzinului.

Teela era neînarmată.

Dacă n-ar fi avut loc târgul din acea dimineaţă, aceştia doi din urmă ar fi aşteptat la bordul *Imposibilului*. Fusese greşeala lui Nessus. Louis îl folosise pe Păpuşar ca interpret când se oferise să i-o vândă Căutătorului pe Teela Brown.

Acesta încuviinţase sobru şi oferise în schimb o capsulă de drog al tinereţii, valorând aproape cincizeci de ani de viaţă.

— Accept! zisese Louis.

Fusese o ofertă valoroasă, deşi Louis n-avea nicio intenţie să înghită chestia aia. Cu siguranţă, drogul nu fusese testat pe cineva care, precum Louis Wu, folosise acceleratoare metabolice în ultimii 170 de ani.

Mai târziu, Nessus îi explicase în interplanetară:

— N-am vrut să-l insult sau să sugerez că o consideri pe Teela ieftină, aşa că am ridicat preţul. El este acum proprietarul Teelei, iar tu ai capsula pe care poţi s-o analizezi atunci când te vei întoarce pe Pământ. În plus, Căutătorul îţi va fi gardă personală, apărându-te împotriva oricărui inamic posibil până în momentul în care vom intra în posesia firului…

— Are de gând să ne protejeze cu acel ridicol cuţit de bucătărie, lung de un metru?

— Asta a fost doar ca să-l flatez, Louis.

Bineînţeles, Teela insistase să-l însoţească. Acum Căutătorul era bărbatul ei şi nu putea să-l lase singur, mai ales că mergea să înfrunte pericolele. Louis se întreba dacă nu cumva Păpuşarul contase pe asta. Teela era doar talismanul personal al lui Nessus…

Cerul era acoperit – lucru perfect normal, în apropierea Ochiului furtunii. În lumina cenuşie a amiezii se îndreptară spre norul negru, înalt de zeci de etaje.

— Nu-l atingeţi! îl preveni Louis, amintindu-şi de vorbele preotului.

O fată îşi pierduse câteva degete încercând că apuce o bucată de fir.

Chiar şi din apropiere arăta ca un fum negru. Nu puteai privi prin el spre oraşul în ruine, în încercarea de a distinge clădirile cu ferestre fagure ale periferiilor şi cele câteva turnuri cu acoperiş plat care ar fi putut fi magazine dacă acesta ar fi fost un oraş uman. Se aflau toate acolo, în interiorul norului, de parcă un incendiu ar fi bântuit în apropiere.

Puteai observa firul negru dacă-ţi apropiai ochii la câţiva centimetri de el, dar imediat începeai să lăcrimezi şi firul dispărea. Era atât de subţire încât părea aproape invizibil.

Semăna foarte mult cu monofilamentul Sinclair, iar acesta era *periculos*.

— Încearcă să foloseşti arma Slaver, îi sugeră Louis Kzinului. Vezi dacă-l poţi tăia…

O fâşie de lumini scânteietoare apăru în interiorul norului.

Probabil că fusese o blasfemie. *Luptaţi cu lumină*? Dar băştinaşii plănuiseră pesemne mai demult să-i distrugă pe străini. Când se iviră luminiţele de Crăciun, ţipete animalice izbucniră din toate direcţiile. Bărbaţi îmbrăcaţi în pături din petice colorate ieşiră din clădirile înconjurătoare, urlând şi fluturând… săbii şi coase?

„Sărmani albinoşi!” gândi Louis şi se apucă să-şi regleze laserul pe fasciculul subţire şi putere mare.

Săbiile uşoare şi armele laser fuseseră folosite pe toate planetele. Instrucţia lui Louis se încheiase de peste un secol, dar războiul pentru care se antrenase nu mai avusese loc.

Numai că regulile erau prea simple ca să fie uitate…

Cu cât mai înceată e rotirea, cu atât mai adâncă e tăietura.

Dar Louis îşi rotea fasciculul în bucle rapide şi largi. Bărbaţii se dădeau înapoi, ţinându-se cu braţele de abdomen, fără ca feţele lor păroase să trădeze vreun sentiment. *Când sunt mulţi inamici, roteşte repede. Taie cât mai mulţi dintre inamici, fă-le răni adânci de câţiva centimetri! Sileşte-i să-şi încetinească mişcările!*

Începu să-i fie milă de ei. Fanaticii ăştia nu se luptau decât cu săbii şi coase. N-aveau nicio şansă.

Dar unul dintre ei îşi aruncă sabia peste braţul cu care Interlocutorul îşi ţinea arma, destul de tare ca să-i facă acestuia o tăietură. Kzinul scăpă dezintegratorul Slaver. Un alt individ se strecură şi i-l luă. Fu omorât pe loc, pentru că felina îşi şi repezise spre el mâna neatinsă şi-i extrăsese ficatul cu ghearele. Un al treilea apucă arma, apoi se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă fără a încerca să-şi folosească avantajul. Louis nu-l putea lovi cu laserul, deoarece trebuia să-i ţină la distanţă pe cei care încercau să-l ucidă.

Întotdeauna roteşte la nivelul toracelui.

Până în acel moment Louis nu omorâse pe nimeni. Acum, însă, în timp ce inamicul părea să ezite, găsi răgazul necesar să-i omoare pe doi dintre cei care se apropiaseră de el. *Nu lăsa inamicul să se apropie prea mult*.

Cum se descurcau ceilalţi?

Interlocutorul ucidea cu labele goale: cea teafără se transformase într-o gheară care sfâşia, cea rănită devenise o măciucă grea. Era posibil ca un vârf de sabie să se înfigă în el în timp ce s-ar fi întins după omul care o ţinea în mână. Era înconjurat, dar băştinaşii nu-l înghesuiau prea tare. Probabil că în ochii lor reprezenta simbolul morţii, o moarte portocalie, înaltă de doi metri şi jumătate şi cu dinţi ascuţiţi.

Căutătorul trudea din greu. Trei adversari zăceau laţi în faţa lui iar alţii se dădeau înapoi, în vreme ce sabia se rotea. Era un spadasin priceput şi periculos. Băştinaşii cunoşteau posibilităţile unei săbii. Teela se afla în spatele său, în siguranţă pentru moment, privind îngrijorată ca o adevărată eroină.

Nessus alerga spre *Improbabil* ţinându-şi un cap aplecat la orizontală, iar pe celălalt ridicat. Cel coborât avea menirea de a culege detalii, cel ridicat îi oferea vederea de ansamblu.

Louis era neatins, spulberându-şi inamicii pe măsură ce se apropiau, ajutându-i pe ceilalţi coechipieri atunci când avea posibilitatea. Laserul de semnalizare se mişca cu uşurinţă în mâna sa, o suliţă de lumină verde şi ucigaşă.

Niciodată nu ţinti spre o oglindă. Reflexia pe o armură îi putea provoca o rană urâtă unui artist al laserului. În acest loc se pare că adversarii uitaseră această şmecherie.

Un mascul înfăşurat într-o pătură verde se repezi spre Louis Wu, urlând, fluturând un ciocan greu, străduindu-se din răsputeri să arate periculos. Pământeanul îi trecu lumina verde a laserului de-a curmezişul pieptului, dar individul continua să se apropie.

Terorizat, Louis se forţă să rămână nemişcat şi-şi menţinu fasciculul centrat. Celălalt aruncă ciocanul

vizându-i capul şi chiar în aceeaşi clipă o mică zonă de pe îmbrăcămintea lui îşi schimbă culoarea, se înnegri şi apoi se aprinse cu o mică flacără verde. Bărbatul simţi fiori reci până în inimă.

O îmbrăcăminte de aceeaşi culoare cu a sabiei tale luminoase poate fi la fel de periculoasă ca o armură. Slavă lui Finagle că nu erau mai mulţi ca ăsta! Louis mută punctul luminos la nivelul gâtului celuilalt…

Un băştinaş blocase calea de retragere a lui Nessus. Probabil avusese mult curaj ca să atace un monstru atât de ciudat. Pământeanul nu avu timp pentru o lovitură clară, dar individul muri oricum, pentru că Nessus se rotise, lovise cu piciorul din spate, îşi terminase rotaţia şi-şi reluase fuga. Apoi…

Louis văzu întregul tablou. Păpuşarul tocmai ajunsese într-o intersecţie cu un cap ridicat şi altul coborât. În clipa următoare, dintr-o dată, capul ridicat se desprinse şi începu să se rostogolească, săltând. Nessus se opri, se răsuci şi rămase nemişcat.

Gâtul se termina într-o baltă roşie care pompa un sânge la fel de roşu precum cel ai lui Louis.

Păpuşarul scoase un sunet tânguitor.

Băştinaşii îl prinseseră în capcană cu ajutorul unui fir de pătrat de umbră.

Louis avea două sute de ani. Mai pierduse prieteni şi înainte. Continuă să lupte, sabia luminoasă urmărindu-i privirea aproape din reflex. *Bietul Nessus. Dar următorul aş putea fi eu*…

Băştinaşii se retrăgeau. Mai mult ca sigur suferiseră pierderi îngrozitoare din punctul lor de vedere. Teela îl privea pe Păpuşar cu ochii măriţi, muşcându-şi buzele. Kzinul şi Căutătorul se pregăteau să se îndrepte spre *Improbabil*…

O clipă! Avea piese de rezervă!

Louis alergă spre Păpuşar. În momentul în care trecu pe lângă Kzin, acesta îi smulse laserul de semnalizare. Bărbatul se aplecă pentru a evita firul-capcană şi se ajută de umăr pentru a-l răsturna pe Nessus pe o parte. De

departe, aveai senzaţia că strania făptură se pregătea să se lanseze într-o goană nebună.

Louis se aplecă peste Păpuşar şi întinse mâna după centură.

Nu purta centură!

Dar trebuia să aibă una!

Teela îi întinse eşarfa ei.

Louis o apucă, făcu un laţ şi improviză un garou pentru gâtul retezat. Nessus privise tot timpul ca hipnotizat la tăietură şi la sângele care-i pulsa din carotidă. Abia acum îşi ridică ochiul rămas spre faţa lui Louis, apoi ochiul se închise şi Păpuşarul leşină.

Louis strânse nodul şi mai tare. În cele din urmă, eşarfa Teelei reuşi să închidă unica arteră, cele două vene majore, laringele, totul.

I-ai pus un garou în jurul gâtului, domnule doctor? Dar hemoragia se oprise.

Bărbatul se opinti şi-l ridică în spinare, după care se întoarse şi alergă spre turn. Căutătorul fugea în faţa sa acoperindu-l, descriind arcuri cu vârful sabiei, de parcă ar fi fost în căutarea unui duşman. Băştinaşii înarmaţi îi priveau de la distanţă, dar nu se încumetau să se apropie.

Teela îl urmă pe Louis. Kzinul încheia plutonul scotocind cu lumina strălucitoare a laserului orice ascunzişuri posibile în căutare de inamici. Ajuns la baza rampei se opri, aşteptă până când Teela fu în siguranţă... apoi Louis prinse cu coada ochiului imaginea sa îndepărtându-se.

De ce făcuse asta?

Nu era timp pentru întrebări. Bărbatul porni în fugă pe trepte. Ajunse pe punte având senzaţia clară că Păpuşarul devenise incredibil de greu. Îl puse jos lângă scuterul încastrat în plastic, cotrobăi după trusa de prim ajutor, apoi îi fixă palpatorul diagnostician în jurul gâtului, dincolo de garou. Trusa de prim ajutor era încă ataşată de scuter printr-un fel de cordon ombilical şi Louis presupuse că probabil era mult mai complexă decât a sa.

Imediat toate comenzile bucătăriei automate se modificară de la sine. Câteva secunde mai târziu un tub ieşi

din pupitru şi atinse gâtul pacientului, căută o anumită zonă a pielii, făcu o înţepătură şi intră înăuntru.

Louis îşi opri un tremur. Alimentaţie intravenoasă. Poate că Nessus mai trăia...

* * *

Improbabilul se afla deja în aer; decolarea trecuse neobservată. Kzinul era aşezat pe prima treaptă de deasupra rampei de aterizare, privind în jos spre castelul numit Cer. Ţinea grijuliu ceva în mâini.

— Păpuşarul e mort? îl întrebă pe Louis.

— Nu, deşi a pierdut o groază de sânge, răspunse bărbatul aşezându-se lângă el cu un aer obosit şi deprimat... Oare Păpuşarii intră în stare de şoc?

— De unde să ştiu eu? Şocul propriu-zis este un mecanism ciudat. Am avut nevoie de secole de studiu pentru a înţelege de ce voi, oamenii, mureaţi atât de uşor sub tortură.

În mod clar Kzinul era preocupat de altceva. Totuşi, el continuă să-l chestioneze pe pământean:

— A fost din nou norocul Teelei Brown?

— Aşa cred.

— De ce? În ce fel rănirea Păpuşarului ar fi ajutat-o pe Teela?

— Ar fi trebuit s-o vezi prin ochii mei, răspunse Louis. Era... unilaterală atunci când am cunoscut-o. Ca şi cum...

Fraza pe care o folosise îi deşteptase amintiri de mult uitate, aşa încât continuă:

— În poveste era vorba de o fată. Eroul avea o vârstă medie, era foarte cinic şi o căuta pretutindeni, din cauza legendei care circula despre ea. Iar atunci când a găsit-o, n-a mai fost sigur dacă legendele erau adevărate. Asta până când ea s-a întors. Atunci el a văzut că fata era goală pe dinăuntru: purta doar masca flexibilă a unei fete. Ea nu putea fi rănită, Kzinule! Asta dorea omul ăla. Toate femeile din viaţa sa sfârşeau prin a fi rănite, iar el căuta să spulbere acel blestem. În cele din urmă, tipul n-a putut suporta gândul că n-o putea răni şi s-a sinucis.

— Nu înţeleg nimic din toate bazaconiile astea, Louis!

— Când a sosit aici, Teela nu era decât masca unei femei. Nu fusese niciodată rănită. Personalitatea ei nu era umană.

— Şi ce era rău în asta?

— Deoarece ea fusese proiectată să fie om înainte ca Nessus s-o transforme în altceva. Să-l ia naiba! Vezi ce a făcut? A proiectat un zeu atotputernic aşa cum şi l-a închipuit el, la modul ideal, şi a obţinut-o pe Teela Brown. Ea este tot ceea ce şi-ar dori un Păpuşar să fie. Nu poate fi rănită. Nici măcar nu se poate simţi jignită, cu excepţia cazului în care acest lucru este tot spre binele ei. Din acest motiv a venit aici. Lumea Inelară este locul potrivit pentru ea, deoarece îi oferă întreaga gamă de experienţe necesare pentru a deveni complet umană. Mă îndoiesc de faptul că Loteriile Drepturilor de Naştere au produs multe exemplare care să-i semene. În cazul ăsta toţi ar fi trebuit să beneficieze de acelaşi noroc şi, ca atare, să se afle la bordul *Mincinosului*. Aşadar Teela a fost mai norocoasă decât ei. Şi totuşi... ar fi posibil să existe mulţi ca Teela Brown pe Pământ! Viitorul va arăta cât se poate de ciudat atunci când toţi aceştia vor deveni conştienţi de puterea lor. Noi, muritorii obişnuiţi, vom fi siliţi prin forţa lucrurilor să ne dăm repede la o parte din calea lor.

— Şi ce e cu capul ierbivorului?

— Ea nu poate simţi vreun sentiment de compasiune în faţa durerii altuia. Poate că avea nevoie să-şi vadă rănit un bun prieten. N-ar fi exclus ca norocul ei să nu se fi sinchisit de ceea ce i s-a întâmplat lui Nessus. Ştii de unde am făcut rost de garou? Teela a observat de ce anume aveam nevoie şi a găsit ceea ce putea fi folosit. Probabil că pentru prima dată în viaţa ei a reacţionat cum trebuie într-o situaţie de criză.

— Şi de ce ar fi trebuit s-o facă? Norocul ei ar fi protejat-o...

— Niciodată n-ar fi ştiut că poate reacţiona cum trebuie în asemenea situaţii. Niciodată n-a avut prea multe motive să aibă încredere în sine.

— Pe legea mea dacă înţeleg!

— A-ţi cunoaşte limitele este o etapă a unui proces de maturizare. Teela nu se putea maturiza, nu putea deveni un adult fără să facă faţă unei situaţii de criză.

— Asta trebuie să fie o caracteristică pur umană, zise Kzinul.

Louis îi interpretă remarca ca pe o recunoaştere a unei confuzii totale.

Văzând că tovarăşul lui nu intenţiona să-i răspundă, Interlocutorul adăugă:

— Mă întreb dacă e bine să parcăm *Improbabilul* mai sus decât turnul căruia băştinaşii îi spun Cerul. S-ar putea să considere această acţiune drept o blasfemie. Dar asemenea raţionamente sunt inutile atunci când norocul Teelei Brown guvernează evenimentele…

Louis încă nu reuşise să vadă obiectul pe care felina îl ţinea atât de protector.

— Te-ai întors după cap? Dacă ai făcut-o, ţi-ai pierdut vremea. Nu avem cum să-l congelăm.

— Nu, Louis!

Interlocutorul scoase la iveală un obiect de mărimea unui pumn şi de forma unui titirez.

— … Nu-l atinge! S-ar putea să-ţi halească nişte degete.

— Degete? Oh!

Capătul subţiat în formă de picătură de apă al titirezului se ascuţea, iar vârful acelui ac se prelungea, devenind firul negru care lega pătratele de umbră.

— Ştiam că băştinaşii pot mânui firul de vreme ce au instalat capcana în care a căzut Nessus, explică Interlocutorul. M-am întors să văd cum au procedat.

Au descoperit unul dintre capete. Presupun că la capătul celălalt nu există decât fir simplu, rupt la mijloc în momentul în care l-am agăţat cu *Mincinosul*. Acesta, însă, probabil că a sărit din locaşul său de pe un pătrat de umbră. Am fost norocoşi că l-am găsit…

— Mi se pare prea frumos… În fine, îl putem târî în urma noastră. Firul n-ar trebui să se agaţe de ceva pe care să nu-l poată despica.

— Încotro mergem de aici, Louis?

— Spre tribord. Înapoi la *Mincinos*.

— Ai dreptate! Trebuie să-l instalăm pe Nessus în spitalul automat de pe navă. Şi apoi?

— Vom vedea.

* * *

Îl părăsi pe Kzin ce păzea mânerul în formă de picătură pentru a aduce ce mai rămăsese din cantitatea de plastic electrorigidizabil. Folosiră o doză dublă ca să fixeze mânerul de un perete şi apoi descoperiră că n-aveau cum să treacă un curent prin el. Arma Slaver le-ar fi fost de folos, dar era pierdută. Era o frustrantă situaţie de urgenţă. În cele din urmă Louis descoperi că bateria lanternei sale mai putea asigura suficient curent prin plastic pentru a-l putea rigidiza.

Capătul mânerului care făcea legătura cu firul era îndreptat spre babord.

— Îmi amintesc că puntea de comandă era cu faţa spre tribord, zise Kzinul. Dacă nu-i aşa, va trebui s-o luăm de la capăt. Firul trebuie să se târască mereu în urma noastră.

— S-ar putea să meargă, răspunse pământeanul.

Nu era sută la sută convins... dar nu se putea pune problema să ia la bord întregul fir. Erau nevoiţi să-l lase să se târască în urma lor. Probabil că nu se va agăţa de nimic prin care să nu poată trece.

* * *

Îi găsiră pe Teela şi pe Căutător în camera motoarelor. Acolo se mai afla şi Prill, care lucra la dispozitivul de sustentaţie.

— De aici o luăm în direcţii opuse, spuse brusc Teela. Femeia asta zice că poate acosta lângă castelul plutitor. Vom trece printr-o fereastră direct în sala de banchete.

— Şi apoi? Veţi fi prizonieri, cu excepţia cazului în care veţi reuşi să deblocaţi comenzile motoarelor de asigurare a sustentaţiei.

— Căutătorul zice că are unele cunoştinţe de magie. Sunt sigură că se va descurca.

Louis nu încercă deloc s-o facă să se răzgândească. Era la fel de înspăimântat de ideea de a se aşeza în calea Teelei Brown ca şi de ideea de a opri o turmă înfuriată doar cu mâinile goale. Nu izbuti să-i adreseze decât o frază banală:

— Dacă vreodată ai greutăţi în descifrarea comenzilor, n-ai decât să apeşi la întâmplare pe butoane.

— O să-mi amintesc, râse ea, apoi adăugă pe un ton mai sobru: ai grijă de Nessus!

Zece minute mai târziu, Teela şi Căutătorul părăseau *Improbabilul* fără alt rămas bun. Louis avea capul plin de cuvinte, dar nu le rosti. Ce i-ar fi putut spune despre propria ei putere? Trebuia să şi-o descopere prin încercări, atâta timp cât norocul avea s-o menţină în viaţă.

* * *

În următoarele ore corpul Păpuşarului se răci ajungând să semene cu un cadavru. Luminile de pe panoul de prim ajutor rămaseră aprinse, chiar dacă erau la fel de indescifrabile. Probabil că Păpuşarul intrase în vreo formă oarecare de hibernare.

În vreme ce *Improbabilul* se mişca spre tribord, firul se târa în urma sa, când mai repede, când mai încet. Clădirile străvechi ale oraşului se prăbuşeau despicate de nenumăratele bucle ce se răsuceau în jurul lor. Dar mânerul rămăsese fixat în soclul său de plastic electrorigidizabil.

Oraşul turnului plutitor nu dispăru sub linia orizontului. În următoarele câteva zile deveni minuscul, apoi vag, apoi invizibil.

Prill stătea la căpătâiul lui Nessus incapabilă să-l ajute sau să-l părăsească. Suferea în mod evident.

— Trebuie să facem ceva pentru ea, zise în cele din urmă Louis. Este dependentă de tasp şi cum chestia asta nu mai funcţionează, e în pericol să se ţicnească. Dacă nu se va sinucide, atunci cu siguranţă că-l va omorî pe Nessus sau mă va omorî pe mine.

— Presupun că nu vrei sfaturi de la mine în problema asta! mârâi Kzinul.

— Nu, cred că nu.

Pentru a ajuta o fiinţă omenească în suferinţă, cineva trebuia să se transforme într-un bun ascultător. Louis încercă acest lucru, dar nu cunoştea destul limba, iar Prill nu dorea să vorbească. Bărbatul strângea din dinţi atunci când era singur, dar continua să încerce atunci când se afla în preajma ei.

O avea în permanenţă în faţa ochilor. Conştiinţa lui s-ar fi liniştit dacă ar fi putut sta departe de ea, dar femeia nu părăsea niciun moment puntea de comandă.

Încet, încet, Louis începu să înveţe limba Inginerilor şi la fel de încet Prill începu să vorbească. Louis încercă să-i povestească despre Nessus şi Teela şi despre ce înseamnă a te juca de-a zeii…

— Şi eu am crezut că sunt un zeu, recunoscu ea. Vorbesc serios! Oare de ce? Nu eu am construit această lume. Inelul e mult mai bătrân decât mine.

Femeia vorbea un dialect simplificat al limbii ei: doar două timpuri, aproape niciun fel de derivări ale cuvintelor, pronunţie exagerată.

— Ceilalţi ţi-au zis aşa, îi răspunse Louis.

— Dar eu ştiam.

— Oricine vrea să fie zeu atotputernic.

Multe fiinţe tânjesc după putere, fără a dori să-şi asume şi responsabilităţile pe care ea le implică; Louis Wu nu era însă capabil să exprime acest lucru cu vocabularul redus de care dispunea.

— Apoi a venit el. Două Capete. El avea maşina?

— El avea maşina de tasp.

— Tasp, repetă ea cu grijă. Trebuia să ghicesc asta. Taspul îl făcea zeu. A pierdut taspul, nu mai este zeu. Două Capete a murit?

Pământeanului îi venea greu să formuleze o explicaţie completă.

— El ar considera că e stupid să fie mort, răspunse el.

— Stupid să se aleagă cu capul tăiat, încheie Prill.

O glumă. Femeia încercase să facă o glumă.

Treptat Prill începu să fie interesată şi de alte lucruri: de sex şi de lecţiile de limbă, precum şi de admirarea peisajului Lumii Inelare. La un moment dat traversară o zonă ocupată de Flori-Oglindă. Ea nu văzuse niciodată vreuna. În ciuda încercărilor disperate ale florilor de a-i incinera, recoltară un boboc de aproape o jumătate de metru şi-l replantară pe acoperişul clădirii. După aceea virară mult în direcţia sensului de rotaţie, pentru a evita alte concentrări mai dense de flori.

Când se epuizară rezervele de hrană, Prill îşi pierdu interesul pentru Păpuşar. Louis o declară vindecată.

În următorul sat, Prill şi Kzinul încercară să pună în aplicare Gambitul zeilor. Louis aşteptă nerăbdător deasupra, nădăjduind că Interlocutorul se va descurca, pregătindu-se sufleteşte să-şi radă părul de pe cap şi să i se alăture. Dar valoarea sa ca acolit era nulă. După zile întregi de exerciţii, încă avea mari dificultăţi cu limba.

Ceilalţi se întoarseră cu ofrande. Hrană.

Şi în timp ce zilele se transformau în săptămâni, repetară iar şi iar acest joc, ajungând să-l perfecţioneze. Blana Kzinului crescuse mai bogată, astfel încât acesta devenise din nou un fel de panteră cu blană portocalie, un fel de zeu al războiului. Conform sfatului pe care i-l dăduse pământeanul, continua să-şi ţină urechile lipite de cap.

Jocul de-a zeul îl transformă destul de mult pe Interlocutor. Într-o noapte, el aduse vorba despre asta:

— Nu mă deranjează să fac pe zeul, Louis! Mă deranjează faptul că interpretez prost.

— Adică?

— Ei pun întrebări. Femeile o întreabă pe Prill şi ea le răspunde, dar eu în general nu pot nici să înţeleg problemele, nici să dau soluţii… Bărbaţii ar trebui s-o întrebe tot pe Prill, pentru că eu nu sunt om. Dar ei mă întreabă pe mine. Pe mine, înţelegi! De ce e nevoie să ceară ajutorul unei fiinţe de o rasă străină pentru a le rezolva problemele?

— Eşti un mascul. Un zeu e un fel de simbol, chiar şi atunci când e în carne şi oase. Tu eşti un simbol masculin.

— E ridicol! Nici măcar n-am organe genitale externe, aşa cum presupun că ai tu.

— Eşti masiv, impresionant şi înfricoşător. Asta te transformă automat într-un simbol al virilităţii. Nu cred că ai putea renunţa la acest aspect fără a renunţa în întregime şi la calitatea ta de zeu.

Deodată răsună o a treia voce:

— Ceea ce ne trebuie este un sistem de transmitere a sunetelor, astfel încât tu să poţi răspunde în locul meu la întrebările astea stupide şi stânjenitoare.

Prill îi luase din nou prin surprindere. *Improbabilul* fusese odinioară o staţie de poliţie. Într-una dintre magazii ea găsise un set de instalaţii de intercomunicaţie cu baterii care se încărcau de la sursa de energie a clădirii. Când cei trei îşi isprăviră treaba, două dintre cele şase instalaţii funcţionau din nou.

— Eşti mai deşteaptă decât am crezut! îi spuse Louis femeii în aceeaşi noapte.

Şovăise, dar nu cunoştea destul limba pentru a se arăta plin de tact.

— Mult mai deşteaptă decât s-ar fi cuvenit să fie metresa unei nave, adăugă el înghiţind în sec.

— Eşti un copil prostuţ! râse Prill. Tu singur mi-ai spus că navele voastre sunt mult mai rapide în comparaţie cu ale noastre.

— Aşa e, confirmă bărbatul. Se mişcă mai repede decât lumina.

— Cred că-mi îndrugi o minciună gogonată! Teoriile noastre spun că aşa ceva e imposibil.

— Poate că noi avem alte teorii.

Femeia păru descumpănită. Louis învăţase să-i citească tresăririle involuntare ale muşchilor corpului, care spuneau mai multe decât aproape imobila sa faţă.

— La bordul unei nave plictiseala poate deveni periculoasă, mai ales atunci când nava face călătorii între două planete ce durează câţiva ani, îl lămuri ea. Mijloacele

de relaxare trebuie să fie multe şi variate. Pentru a fi curtezana unei nave e nevoie să posezi cunoştinţe de psihologie şi de medicină, la care trebuie să se adauge experienţa relaţiei cu mai mulţi bărbaţi şi, în plus, să ai o rară abilitate în conversaţie. Noi, curtezanele, suntem obligate să cunoaştem câte ceva din funcţionarea navei, aşa încât să nu producem accidente involuntare. Trebuie să fim sănătoase. Prin prevederile ghildei noastre trebuie să ştim să cântăm la un instrument.

Louis înghiţi în sec. Prill chicoti şi începu să-l atingă ici şi colo.

* * *

Sistemul de intercomunicaţii funcţiona perfect, în ciuda faptului că avea căşti proiectate pentru nişte urechi de om, şi nu de Kzin. Louis se obişnui să gândească rapid, acţionând ca piticul din spatele maşinăriei unui zeu al războiului. Atunci când făcea greşeli îşi spunea că, totuşi, *Improbabilul* era mai rapid decât cel mai rapid mijloc de transmitere a veştilor de pe Lumea Inelară. Fiecare contact reprezenta un prim contact.

Mai trecură câteva luni.

Solul începea să se ridice încet, devenind sterp. Pumnul-lui-Dumnezeu deveni vizibil, mărindu-se cu fiecare zi. Obişnuinţa pusese stăpânire pe modul de a gândi al lui Louis. De aceea, avu nevoie de ceva timp până să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla.

Şi într-o zi, la amiază, o căută pe Prill.

—Ar trebui să-ţi aduc la cunoştinţă câteva lucruri, îi zise el. Ai auzit de curent indus? Cum femeia făcuse ochii mari, bărbatul îi explică despre ce era vorba, apoi continuă: Curenţii foarte mici pot acţiona asupra unui creier pentru a produce direct senzaţii de plăcere sau de durere. Aşa lucrează un tasp.

Explicaţiile îi luaseră aproape douăzeci de minute.

— Ştiam că Două Capete are o maşină, răspunse în cele din urmă Prill. De ce era nevoie acum să mi-o descrii?

— Pentru că părăsim zonele civilizate. N-o să mai găsim multe sate sau chiar surse de hrană, până vom ajunge la nava noastră. Am vrut să ştii totul despre tasp, înainte de a lua o decizie.

— Decizie în legătură cu ce?

— Vrei să te lăsăm în primul sat? Sau ţi-ar plăcea să mergi cu noi până la *Mincinos* după care vei fi liberă să pleci înapoi cu *Improbabilul*?

— Există şi pentru mine spaţiu la bordul navei voastre… spuse ea cu siguranţă în glas.

— Desigur, dar… se bâlbâi bărbatul.

— M-am săturat de sălbatici! Vreau să mă întorc la civilizaţie.

— S-ar putea să ţi se pară greu să ne înveţi obiceiurile. De exemplu, toţi au păr pe cap, ca mine. – Părul lui Louis crescuse lung şi des. Îşi tăiase coada. – … O să ai nevoie de o perucă…

Prill se strâmbă.

— Am să mă acomodez, chicoti ea, apoi izbucni brusc în râs. Ai fi în stare să faci tot drumul singur, fără mine? Monstrul ăla cu blană mare şi portocalie nu poate fi un substitut pentru o femeie.

— Ăsta e un argument care funcţionează în orice situaţie…

— Eu pot să vă fiu de mare folos, Louis. Cei din neamul tău cunosc prea puţine lucruri despre sex…

De astă dată, Louis dădu dovadă de prudenţă şi se feri să comenteze respectiva declaraţie.

24.
Pumnul-lui-Dumnezeu

Peisajul deveni sterp şi aerul se rarefie. Pumnul-lui-Dumnezeu părea că fuge din faţa lor. Fructele se terminaseră, iar rezerva de carne se împuţina şi ea. Se aflau deasupra pantei care urca până în vârful muntelui, un deşert pe care Louis îl estimase odată ca având o suprafaţă mai mare decât a Pământului.

Vântul şuiera în jurul muchiilor *Improbabilului*. Acum înaintau pe direcţia contrară sensului de rotaţie faţă de muntele uriaş. Arcada strălucea albastră, conturată cu claritate, iar stelele semănau cu nişte puncte intens strălucitoare.

Interlocutorul privi în sus prin marea fereastră panoramică.

— Louis, poţi localiza de aici nucleul galactic?

— De ce? Doar ştim foarte bine unde ne aflăm!

— Fă-o, oricum!

În cele câteva luni petrecute sub acest cer Louis încercase să identifice câteva stele, ghicise alte câteva constelaţii distorsionate.

— Cred că se află într-acolo. În spatele Arcadei.

— Exact. Nucleul galactic e situat în planul Lumii Inelare.

— Am spus asta.

— Aminteşte-ţi atunci că materialul de fundaţie opreşte neutrinii, Louis. Poate că va face la fel şi cu alte particule subatomice.

Kzinul se străduia să ajungă la o concluzie.

— … Ai dreptate! Lumea Inelară este imună la explozia Nucleului! Când ţi-ai dat seama de asta?

— Abia acum. Am identificat Nucleul cu puţin timp în urmă.

— Ar trebui, totuşi, să se facă simţite unele influenţe. Radiaţii puternice în apropierea Zidurilor de Margine.

— Dar norocul Teelei Brown o va plasa cu siguranţă departe de ele atunci când va ajunge aici frontul de undă.

— Adică peste douăzeci de mii de ani...?! exclamă siderat Louis. Pe surâsul lui Finagle! Cum poate gândi cineva în asemenea termeni?

— Boala şi moartea au fost întotdeauna simptome ale neşansei, Louis. După presupunerile noastre, Teela Brown va trăi veşnic!

— Dar... ai dreptate. Ea nu gândeşte în asemenea termeni. Este norocul ei, cel care ne-a jucat pe degete, aşa cum un păpuşar mânuieşte marionetele sale...

* * *

Se împlineau două luni de când Nessus devenise un cadavru la temperatura camerei. Nu intrase în descompunere. Luminiţele de pe trusa sa de prim ajutor rămăseseră aprinse şi uneori se schimbaseră. Ele reprezentau unicul semn al vieţii.

Louis îl privea cu intensitate – două gânduri se corelaseră în mintea lui.

— Păpuşar! şopti el.

— Poftim, Louis?

— Tocmai mă întrebam dacă nu cumva Păpuşarii au ajuns să fie numiţi astfel din cauză că au obiceiul să se joace de-a zeii cu speciile din jurul lor. I-au tratat pe oameni şi pe Kzini ca pe nişte păpuşi, asta nu se poate nega...

— Dar norocul Teelei a făcut şi din Nessus o păpuşă.

— Cu toţii ne-am jucat de-a zeii la diferite nivele. – Louis făcu un semn din cap către Prill, care abia dacă pricepea un cuvânt din trei. – Prill, tu şi cu mine. Cum ţi s-a părut, Kzinule? Ai fost un zeu bun sau rău?

— Nu ştiu. Specia în cauză nu era a mea, deşi i-am studiat temeinic pe oameni. Aminteşte-ţi că am oprit declanşarea unui război, cam acum trei săptămâni...

— Mda! A fost ideea mea.

— Desigur.

— Acum va trebui să intri din nou în pielea zeului. De data asta, pentru Kzini.

— Nu înţeleg.

— Nessus şi ceilalţi Păpuşari s-au jucat de-a încrucişarea dirijată atât în cazul oamenilor, cât şi în cel al Kzinilor. Au condus în mod deliberat evoluţia astfel încât selecţia naturală să favorizeze apariţia unui Kzin paşnic. Corect?

— Corect.

— Ce s-ar întâmpla dacă Patriarhia ar afla asta?

— Ar izbucni războiul. O puternică flotă Kzinti ar ataca lumile Păpuşarilor după un zbor de doi ani-lumină. Poate că umanitatea ni se va alătura. Cu siguranţă că şi pe voi v-a insultat la fel de mult.

— Desigur. Şi apoi?

— Apoi ierbivorii mi-ar extermina specia până la ultimul pisoiaş. Louis, n-am de gând să povestesc nimănui o iotă despre momelile stelare sau despre planurile de încrucişare ale Păpuşarilor!

— De acord.

— Asta voiai să spui prin a intra din nou în pielea zeului pentru propria mea specie?

— Asta şi încă ceva. E vorba de *Marele Şlem*. Tot mai vrei să-l furi?

— Poate.

— N-o poţi face. Dar să presupunem că ai reuşi. Ce ar urma?

— Atunci Patriarhia ar dispune de propulsorul cuantic de ordinul doi.

— Şi?

Prill începea să devină conştientă de faptul că se întâmpla ceva crucial. Lăsa impresia că era gata să intervină în cazul unei încăierări.

— Curând, am avea nave capabile să străbată un an-lumină într-un minut şi un sfert. Am domina spaţiul cunoscut şi am înrobi fiecare specie din raza noastră de acţiune.

— Şi apoi?

— Atâta tot. La asta se limitează ambiţiile noastre.

— Te înşeli. Vă veţi continua cuceririle. Cu ajutorul unui propulsor atât de bun vă veţi răspândi în toate direcţiile, devenind din ce în ce mai rarefiaţi, preluând fiecare planetă pe care o descoperiţi. Veţi cuceri mai mult decât aţi putea controla... şi în acest spaţiu extins veţi găsi ceva cu adevărat periculos. Flota Păpuşarilor. Altă Lume Inelară, dar în culmea puterii sale. O altă rasă Slaver care tocmai îşi începe expansiunea. Multicleşti cu mâini, Grogi cu picioare, Kdaltino cu arme...

— Înfricoşător.

— Ai văzut Lumea Inelară. Ai văzut lumile Păpuşarilor. Nu mă îndoiesc că există mai multe de felul ăsta în spaţiul în care aţi putea ajunge cu un asemenea propulsor.

Kzinul rămase tăcut preţ de câteva clipe.

— Ia-o încetişor, adăugă Louis. Gândeşte-te bine la toate implicaţiile. Oricum, n-ai putea fura *Marele Şlem*. Dacă ai încerca, ne-ai ucide pe toţi.

În ziua următoare *Improbabilul* traversă o bandă îngustă şi dreaptă, provocată de impactul cu un meteorit. Virară în direcţia contrară sensului de rotaţie, drept spre Pumnul-lui-Dumnezeu.

* * *

Muntele devenise imens, fără a se apropia prea mult. Era mai mare decât orice asteroid. Aproximativ conic, avea aspectul unui gargui cu vârful acoperit de zăpadă crescut până la dimensiuni de coşmar. Coşmarul continua, pentru că Pumnul-lui-Dumnezeu continua să se înalţe.

— Nu înţeleg, zise Prill, părând supărată şi nedumerită. Această formaţiune îmi este necunoscută. De ce a fost construită? La Margine există munţi la fel de înalţi, decorativi, dar şi folositori, pentru că menţin aerul înăuntru.

— Asta am presupus şi eu, zise Louis Wu.

În aceeaşi zi observară o mică sticlă pe fundul defileului pe care-l urmaseră.

Mincinosul arăta la fel cum îl lăsaseră: partea din spate se odihnea pe o suprafaţă fără frecare. În gând, Louis amână sărbătorirea. Încă nu ajunseseră acasă.

În cele din urmă, Prill se văzu nevoită să manevreze *Improbabilul* de asemenea manieră, încât Louis să se poată urca la bordul celeilalte nave de pe rampa de aterizare. Bărbatul descoperi comenzile care deschideau ambele trape ale sasului în acelaşi timp. Totuşi, aerul şuieră în jurul lor pe durata transportului corpului Păpuşarului. Nu puteau reduce presiunea cabinei fără Nessus, iar acesta, după toate aparenţele, era mort.

Îl puseră, oricum, în interiorul „spitalului". Acesta era un sicriu în formă de Păpuşar, chiar pe măsura lui Nessus. Chirurgii Păpuşari şi ceilalţi Ingineri îl construiseră astfel încât să poată asigura tratamentul în orice situaţie imaginabilă. Se gândiseră oare şi la decapitare?

Se gândiseră. Înăuntru se găseau alte două capete, şi încă două cu gâturile ataşate, precum şi numeroase alte organe şi părţi ale corpului ce ar fi fost de ajuns pentru a construi câţiva Păpuşari. Probabil crescuseră din celule prelevate de la Nessus însuşi, deoarece figurile capetelor erau familiare.

Prill se urcă şi ea la bord şi ateriză în cap. Rareori avusese ocazia Louis să vadă o fiinţă atât de uluită. Niciodată nu-i trecuse prin cap să-i povestească despre gravitaţia indusă. Când îl privi, faţa femeii nu exprima nimic, dar atitudinea ei…

În acea tăcere copleşitoare, Louis Wu se trezi deodată ţipând ca un nebun:

— Cafea! Apă caldă!

Bărbatul dădu buzna în cabina pe care o împărţise cu Teela Brown. O clipă mai târziu, scoase capul pe uşă şi strigă:

— Prill!

Prill intră după el.

Din prima clipă ea detestă cafeaua. Era de părere că Louis trebuia să fie nebun ca să înghită amestecul acela amar şi nu se sfii să-i spună acest lucru.

Însă duşul se dovedi un lux de mult pierdut şi mult regretat; fu nevoie ca Louis să-i explice comenzile.

Se arătă înnebunită după discurile de dormit.

Kzinul îşi celebra întoarcerea în felul său propriu. Louis nu cunoştea prea multe despre cabina acestuia. Nu ştia decât că Interlocutorul mânca ca un nebun.

— Carne! exultă felina. Nu mi-a plăcut niciodată să mănânc carnea unui animal ucis de mult.

— Chestia aia pe care o mănânci acum este reconstituită.

— Bineînţeles, dar are gust de animal proaspăt ucis.

În noaptea aceea Prill se retrase într-o cuşetă din camera de recreere. Aprecia discurile de dormit, dar nu pentru somn. În schimb, Louis Wu dormi în imponderabilitate pentru prima dată după trei luni.

Dormi neîntors timp de zece ore şi se sculă flămând ca un tigru. O jumătate din discul soarelui ardea la picioarele sale.

* * *

Întorcându-se la bordul *Improbabilului*, folosi laserul de semnalizare pentru a elibera mânerul de la capătul firului pătratului de umbră. După ce-l detaşă, acesta încă mai avea lipit pe el puţin plastic electrorigidizabil.

Nu încercă să-l aducă la bordul *Mincinosului*. Firul negru era prea periculos, iar materialul de fundaţie mult prea alunecos. Preferă să se deplaseze în patru labe pe suprafaţa fără fricţiune, trăgând mânerul după el.

Îl descoperi pe Interlocutor privindu-l tăcut din sas.

Louis se căţără pe scara lui Prill, îl împinse pe Kzin şi se duse la pupa. Interlocutorul continua să-l privească.

Cel mai îndepărtat punct din partea din spate a epavei *Mincinosului* era un canal de mărimea coapsei unui om, care pe vremuri asigurase legătura cu echipamentele de pe aripa navei, atunci când aceasta avea o aripă. Acum el era astupat de o trapă metalică. Louis deschise trapa şi împinse mânerul prin canal, până ce ieşi pe cealaltă parte.

Se înapoie la prova. Din loc în loc, verifica poziţia firului folosind o bucată de cremă Jinxiană, obţinută de la bucătăria automată. După aceea îi marcă poziţia cu vopsea galbenă strălucitoare. Când termină, traseul firului virtual invizibil era marcat cu o linie galbenă punctată ce străbătea nava.

Atunci când firul avea să se întindă, cu siguranţă că avea să traverseze unele părţi interne ale navei. Vopseaua galbenă îi permitea lui Louis să-şi facă o idee asupra traiectoriei pe care urma s-o ia firul şi să se asigure că nu vor fi afectate părţile sistemului de asigurare a condiţiilor de viaţă. Dar vopseaua mai avea o menire – îi avertiza să se ţină la distanţă de fir, în caz contrar existând riscul de a-şi pierde niscaiva degete.

Bărbatul părăsi sasul şi aşteptă ca Interlocutorul să-l urmeze. După aceea, închise trapa superioară. În acel moment Kzinul întrebă:

— De asta ne-am întors aici?

— Te lămuresc într-o clipă.

Louis se deplasă spre pupa navei, de-a lungul carcasei Produs General, apucă mânerul firului cu ambele mâini şi-l trase uşor. Firul ţinu.

Repetă mişcarea, acum folosindu-şi toată puterea. Firul nu alunecă. Trapa sasului îl ţinea fix.

— N-avem cum să-l supunem unui test mai puternic. Nu eram sigur că uşa trapei se va închide etanş. Nu eram sigur că firul nu va trece printr-o carcasă Produs General. Nici acum nu sunt prea sigur, dar de asta am venit aici.

— Acum ce vom face?

— Vom deschide trapa sasului.

Executară operaţia.

— … Vom lăsa firul să alunece liber în timp ce-l vom duce înapoi la bordul *Improbabilului*, fixând acolo mânerul.

Executară şi cea de-a doua operaţie.

Firul care legase pătratele de umbră era întins spre tribord. Se târâse în urma lor pe un traseu de mii de kilometri, deoarece nu exista vreo posibilitate de a-l lua la bord. Poate că celălalt capăt se mai afla încă în ghemul din

Oraşul-De-Sub-Cer, un nor de fum care ar fi trebuit să conţină milioane de kilometri de astfel de material.

Acum un capăt al său intra prin sasul dublu al *Mincinosului*, înconjura prin interior fuselajul, ieşea prin canalul de acces spre aripă şi se întorcea în bulgărele de plastic electrorigidizabil de sub clădirea plutitoare.

— Până acum e bine, zise Louis. Acum am nevoie de Prill. Nu, la naiba! Am uitat. Ea n-are costum etanş.

— Costum etanş? se miră Kzinul.

— O să ducem *Improbabilul* până pe vârful muntelui. Clădirea nu este etanşă. O să avem nevoie de costume etanşe şi Prill n-are aşa ceva. Va trebui s-o lăsăm aici.

— Un aeroscuter n-are destulă putere ca să tragă *Mincinosul* pe panta asta până pe vârful muntelui! În plus, motorul este încărcat cu masa suplimentară a clădirii plutitoare.

— Nu, nu, nu! Nu vreau să trag *Mincinosul*. Nu intenţionez decât să întind firul. Acesta ar trebui să alunece liber prin corpul navei, până când i-aş da ordin lui Prill să închidă sasul.

Kzinul reflectă o vreme, apoi dădu din cap.

— Ar putea funcţiona. Dacă scuterul Păpuşarului n-are suficientă forţă, nu ne rămâne decât să tăiem alte bucăţi din clădire, ca s-o facem mai uşoară. Dar de ce? Ce te aştepţi să găseşti în vârf?

— Ţi-aş putea spune într-un singur cuvânt, dar ai zice că sunt nebun. Dacă mă înşel, îţi jur că nu vei afla niciodată!

Şi gândi: „Va trebui să-i spun lui Prill ce să facă, apoi să umplu canalul de acces la aripă al *Mincinosului* cu plastic. Asta nu va opri firul să alunece, dar va face nava aproape etanşă.”

Improbabilul nu era o navă spaţială. Forţa ei ascensională era de natură electromagnetică, acţionând asupra fundaţiei Inelului. Iar fundaţia Inelului se ridica odată cu Pumnul-lui-Dumnezeu, pentru că acesta era gol pe dinăuntru. Evident că *Improbabilul* urma să aibă tendinţa de a se înclina, de a aluneca înapoi, împotrivindu-se acţiunii scuterului Păpuşarului.

Pentru această problemă Kzinul găsise o rezolvare.

Se îmbrăcaseră în costume etanşe încă înainte de a începe propriu-zis călătoria. Louis sugea o supă dintr-un tub şi-şi aduse aminte de gustul cărnii fripte la raza unui laser de iluminare. Interlocutorul sugea sânge reconstituit şi se gândea la propriile sale fantome.

Cu siguranţă că nu vor mai avea nevoie de bucătărie, aşa că decupară respectiva bucată din clădire, apoi instalaţia de aer condiţionat şi echipamentele de supraveghere. Generatoarele care le distruseseră scuterele o luară pe acelaşi drum numai după ce verificară cu atenţie dacă erau separate de motoarele de sustentaţie. Decupară şi pereţii, păstrând totuşi câţiva pentru umbră, deoarece căldura devenise o problemă în lumina directă a soarelui.

Din zi în zi se apropiau tot mai mult de craterul din vârful Pumnului-lui-Dumnezeu, un crater care în mod sigur înghiţise mulţi asteroizi. Buza acestuia n-avea aspectul specific unui crater de impact, de genul celor pe care le văzuse Louis până acum. Coloane aducând cu nişte vârfuri de săgeţi din obsidian formau în jurul lui un fel de inel dinţat. Vârfuri de săgeţi, ele însele de mărimea unor munţi… Exista o deschidere între două asemenea vârfuri… ar fi fost posibil să se strecoare pe acolo…

— Presupun că vrei să intri în crater, zise Kzinul.

— Corect.

— În cazul ăsta e bine că ai remarcat trecătoarea. Panta de deasupra e prea abruptă pentru motorul nostru. O să ajungem acolo în curând.

Interlocutorul conducea nava improvizată modificând puterea motorului scuterului lui Nessus. Fusese nevoie de asta deoarece decupaseră şi mecanismul de stabilizare într-o încercare finală de a reduce greutatea clădirii. Louis ajunsese să se obişnuiască cu aspectul ciudat al Kzinului: cele cinci baloane transparente concentrice ale costumului său etanş, casca semănând cu un glob de sticlă, prevăzută cu o mulţime de comenzi pentru limbă care-i ascundea pe jumătate faţa, rucsacul enorm.

— Răspunde, Prill! vorbi el în intercomunicaţie. Răspunde, Halrloprillalar! Eşti acolo?

— Da.

— Fii gata! Ajungem în douăzeci de minute!

— Bine. A durat destul.

Arcada părea că arde deasupra lor. Ajunşi la 1600 km deasupra Inelului, puteau vedea cum Arcada se transforma treptat în Zidurile de Margine şi peisajul plat dintre ele. Se simţeau ca primii oameni ce zburaseră în spaţiu în urmă cu o mie de ani, care, privind în jos, constataseră cu uimire că vedeau un Pământ ce – pe Iehova şi ciocanul său puternic! – era într-adevăr rotund.

— N-aveam de unde să ştim, murmură pământeanul.

Kzinul îşi ridică privirea spre el, dar Louis nu-i luă în seamă căutătura urâtă.

— Ne-ar fi scutit de atâtea necazuri! Am fi putut să ne întoarcem imediat ce am descoperit firul. La naiba, am fi putut trage *Mincinosul* până pe vârful muntelui cu scuterele noastre! Dar atunci Teela nu l-ar mai fi întâlnit pe Căutător.

— Iarăşi norocul Teelei Brown?

— Fireşte! – Bărbatul îşi scutură capul. – Presupun că am gândit cu voce tare…

— Am auzit tot.

— Ar fi trebuit s-o ştim…

Deschiderea dintre cele două vârfuri era acum foarte aproape. Louis simţea nevoia să vorbească.

— Inginerii n-ar fi construit niciodată un munte atât de uriaş *tocmai* aici. Existau deja peste un miliard şi jumătate de kilometri de munţi înalţi de peste 1500 km, dacă socoteşti ambele Ziduri de Margine.

— Dar Pumnul-lui-Dumnezeu e real, Louis!

— Nu, nu, nu. E doar o coajă. Priveşte în jos, ce vezi?

— Material de fundaţie.

— Prima dată când l-am văzut am crezut că e o gheaţă murdară. Zăpadă murdară în vacuum deplin! Să lăsăm însă acest aspect. Îţi aminteşti de noaptea în care ai studiat acea gigantică hartă a Lumii Inelare? N-ai putut găsi Pumnul-lui-Dumnezeu. De ce?

Kzinul nu răspunse.

— Pentru că nu era acolo atunci când a fost făcută harta, continuă bărbatul. Prill, mă auzi?

— Sunt aici. Unde aş fi putut să plec?

— În regulă. Închide trapele sasului. Repet, închide uşile sasului *acum*. Vezi să nu te tai în fir.

— Ai mei au inventat acest fir, Louis!

Vocea lui Prill era înecată în zgomot de fond. Urmă un minut de tăcere, apoi:

— Ambele trape sunt închise.

Improbabilul trecea printre cei doi colţi ai muntelui. În mod normal, Louis ar fi trebuit să fie şi mai încordat, deoarece subconştientul lui se aşteptase să găsească un fel de canion printre aceste vârfuri.

— Louis, ce crezi că vei găsi în craterul Pumnului-lui-Dumnezeu?

— Stele.

Kzinul era şi el încordat.

— Nu-ţi bate joc de mine, în numele…

Şi, dintr-o dată, se treziră dincolo. Nu exista nicio trecătoare. Nu era decât coaja spartă a fundaţiei Inelului, subţiată de forţe teribile, iar în vârful ei craterul scobit în Pumnul-lui-Dumnezeu.

Se prăbuşeau. Iar craterul era plin de stele.

* * *

Louis Wu avea o imaginaţie extraordinară. În mintea sa succesiunea evenimentelor era perfect clară.

Vedea sistemul Lumii Inelare – steril, golit de marile colectoare, conţinând doar o stea din categoria G2, un lanţ de pătrate de umbră şi Inelul.

Văzu apoi un corp străin trecând aproape, prea aproape. Îi urmări căderea hiperbolică din spaţiul interstelar şi-i observă traiectoria întreruptă în imediata vecinătate a părţii exterioare a Lumii Inelare. În viziunea sa acest corp avea dimensiunile Lunii.

În primele secunde trebuia să fi fost alcătuit doar din plasmă ionizată. Un meteorit se poate răci prin ablaţiune,

prin evaporarea straturilor sale exterioare. Dar aici vaporii nu se puteau extinde; de aceea şi corpul îşi croise drum cu forţa printr-un buzunar deformat din fundaţia Inelului. Peisajul se ridicase concomitent, iar ecologia sa grijuliu planificată şi sistemul de precipitaţii se făcuseră zob, afectând o regiune mai mare decât suprafaţa Pământului. Tot acest deşert… şi Pumnul-lui-Dumnezeu însuşi, ridicat la peste 1500 km, înainte ca incredibila elasticitate a materialului de fundaţie să cedeze şi bila de foc să treacă prin el.

Pumnul-lui-Dumnezeu? Da, la naiba! Privindu-l dintr-o celulă a unei închisori de pe Lumea Inelară, Louis Wu îşi imaginase evenimentul în mintea sa cu extremă claritate. Trebuia să fi fost vizibil de la ambele Ziduri de Margine: o bilă infernală de foc de mărimea Lunii trecând prin fundaţie aidoma pumnului unui om puternic printr-o cutie de carton.

Băştinaşii puteau fi recunoscători că fundaţia se deformase atât de mult. Gaura era suficient de mare pentru a permite scurgerea întregului aer din interiorul Lumii Inelare. Se afla, însă, cu 1500 km prea sus.

* * *

Craterul era plin de stele.

Şi nu mai era gravitaţie, nu mai exista nimic care să ajute acţiunea motoarelor de sustentaţie. Louis nu se gândise chiar atât de departe.

— Apucă-te de ceva, urlă el, şi ţine-te bine! Dacă ieşi prin fereastră, n-am cum să te mai salvez.

— Evident că nu, răspunse Kzinul.

Interlocutorul se încolăcise în jurul unei bare metalice. Louis găsi o alta.

— Nu-i aşa că am avut dreptate? Stele…

— Da, Louis, dar cum ai ştiut?

Acum se simţea puţină gravitaţie, o uşoară împingere a *Improbabilului*. Scheletul de clădire se răsucise atât de mult încât fereastra panoramică ajunsese să lumineze în sus.

— Ţine! zise mândru Louis, întinzându-se pentru a apuca partea potrivită a barei. E din ce în ce mai bine. Sper

că Prill s-a legat de ceva, va avea o călătorie foarte zdruncinată. Până în vârful muntelui, agăţată la capătul a 15 mii de kilometri de fir de pătrate de umbră. Până pe marginea craterului, apoi…

Priviră partea exterioară a acestei lumi stranii. O suprafaţă sculptată şi aproape infinită. În mijloc, o perforaţie meteorică conică, extraordinară, strălucind în adâncuri. În vreme ce *Improbabilul* oscila ca o bilă de plumb sub Inel, soarele străluci o clipă în fundul craterului.

— … În jos şi afară. În acel moment noi vom fi legaţi de *Mincinos*, iar acesta se va afla pe drumul spre spaţiul liber cu o viteză de 1200 km/secundă. E destulă vreme pentru ca firul să ne aducă alături, iar dacă acest lucru nu se întâmplă, avem propulsorul din scuterul lui Nessus…

— Mă întrebi cum am ştiut? Ţi-am spus asta. Nu ţi-am vorbit despre relief?

— Nu.

— Acesta a constituit dovada hotărâtoare. Toate zonele dezgolite până la materialul de fundaţie şi prăbuşirea civilizaţiei petrecută cu doar 1500 de ani în urmă! Asta s-a întâmplat fiindcă cele două perforaţii meteorice au perturbat sistemul de curenţi atmosferici. Nu ţi-ai dat seama că cea mai mare parte a călătoriei noastre s-a desfăşurat între aceste două perforaţii?

— Un raţionament extrem de indirect, Louis.

— Dar a funcţionat.

— Ai dreptate! Şi astfel voi trăi suficient ca să mai admir un asfinţit de soare, murmură Kzinul.

Louis simţi un fel de şoc electric.

— Şi tu obişnuieşti să faci asta? bâigui el.

— Da. Uneori privesc asfinţiturile. Hai să vorbim însă despre *Marele Şlem*.

— … Ce-ai zis?

— Dacă aş reuşi să fur de la tine *Marele Şlem*, specia mea ar domina spaţiul cunoscut, până când altă specie mai puternică ar interfera cu sfera noastră de influenţă. Am uita tot ce am învăţat atât de greu despre cooperarea cu speciile străine.

— Adevărat, răspunse Louis din întuneric.

Tracţiunea realizată de fir era acum continuă. *Mincinosul* probabil că era pe drum urcând pantele de 10 grade ale muntelui.

— Ar fi fost posibil să nu ajungem atât de departe, de vreme ce norocul mai multor indivizi ca Teela Brown protejează Pământul, continuă Interlocutorul. Şi totuşi onoarea mă împinge să fac această încercare. Cum aş putea să îndepărtez specia căreia îi aparţin de onorabila cale a războiului? Zeii mei m-ar repudia.

— Te-am prevenit în legătură cu joaca de-a zeii! Lasă răni…

— Din fericire, nu se pune problema. Mi-ai spus că aş distruge *Marele Şlem* dacă aş încerca să-l fur. Riscul e prea mare. Încă mai avem nevoie de hiperpropulsorul Păpuşarilor pentru a scăpa de frontul de undă al exploziei Nucleului.

— Destul de adevărat, conveni Louis. Dar dacă aş fi minţit?

— N-aş spera să pot depăşi o fiinţă cu inteligenţa ta.

Soarele străluci din nou în craterul giganticului munte.

— Gândeşte-te, totuşi, cât de puţin am călătorit, vorbi din nou pământeanul. Am parcurs 240 de mii de kilometri în cinci zile, iar la înapoiere am făcut aceeaşi distanţă în două luni. O şeptime din cel mai scurt drum de-a curmezişul Lumii Inelare! Iar Teela şi Căutătorul vor să-i dea ocol!

— Nu-s în toate minţile…

— Nici n-am văzut Zidul de Margine. În schimb, ei or să-l vadă. Mă întreb câte alte lucruri am ratat? Dacă navele Lumii Inelare au ajuns până pe Pământ, poate că au luat la bord şi unele exemplare de balene, înainte ca noi să le exterminăm. Nici până la ocean n-am ajuns… Gândeşte-te la oamenii pe care-i vor întâlni… O cultură poate apuca pe căi nebănuite de evoluţie. Şi tot acest spaţiu… Lumea Inelară e atât de mare…

— Nu ne putem întoarce, Louis!

— Fireşte că nu.

— Nu vom reveni până când nu vom împărtăşi cunoştinţele civilizaţiilor noastre, cunoştinţele pe care le-am acumulat. Şi până când nu vom face rost de o navă intactă.

Glosar

Aeroscuter: Vehicul cu un singur loc utilizat pentru explorare în prima expediţie pe Lumea Inelară.

Arcadă: Lumea Inelară văzută de pe suprafaţa ei. Unii băştinaşi cred că lumea lor este o suprafaţă plată înconjurată de o arcadă parabolică îngustă.

Babord: Partea stângă atunci când se priveşte în sensul rotaţiei Lumii Inelare.

Centrul de control: Vezi *Centrul de reparaţie*.

Centrul de reparaţie: (Ipotetic) Centrul de întreţinere şi control al Lumii Inelare.

Cziltang brone: Un dispozitiv al Constructorilor de Oraşe, un fel de radiator care permite obiectelor solide, marfă, pasageri etc, să penetreze *scrith*-ul.

Discuri de păşit: Sistem de teleportare utilizat pe Flota Lumilor. (Alte rase cunoscute utilizează metode mai puţin sofisticate, de pildă cabine închise de transfer.)

Flota Lumilor: Cele cinci planete ale Păpuşarilor.

Hidropropulsorul Outsiderilor: Propulsoare superluminice, niciodată folosite de Outsideri, dar utilizate din ce în ce mai mult pentru călătoriile interstelare de toate speciile din Spaţiul Cunoscut.

Marele Şlem: Vezi *Nava cu hiperpropulsie cuantică de gradul doi*.

Nava cu hiperpropulsie cuantică de gradul doi: Dezvoltată de Păpuşarii Pierson, este infinit mai rapidă decât cea construită de Outsideri. *Marele Şlem* a fost astronava prototip, prima care vizitase centrul galactic.

Ochiul Furtunii: Forma curenţilor de aer, a vânturilor care se formează în jurul găurii făcute de un meteorit în fundamentul Lumii Inelare.

Outsider: Formă de viaţă inteligentă a cărei biochimie este bazată pe heliu lichid şi efecte termoelectrice. Outsiderii călătoresc de la o stea la alta pe astronave cu viteze subluminice, comercializând informaţii.

Scrith: Material extrem de dens a cărui rezistenţă la rupere este de ordinul forţelor nucleare. Din el este alcătuită structura de rezistenţă a Lumii Inelare; de asemenea, el formează baza tuturor formelor de relief ale acesteia. Zidurile de Margine sunt şi ele construite din scrith.

Spaţiu uman: Mulţimea sistemelor solare locuite de oameni.

Spaţiu cunoscut: Regiune galactică cunoscută omenirii prin explorarea făcută atât de oameni cât şi de alte specii.

Stază: O condiţie în care timpul se scurge foarte încet. Raportul poate fi enorm: o jumătate de miliard de ani timp real pentru câteva secunde în stază. Un obiect în stază este cvasi-invulnerabil.

Tanj: Acronim slang (nu există dreptate pe lumea asta!) folosit ca înjurătură.

Tasp: Un dispozitiv miniatural de stimulare de la distanţă a centrului plăcerii din creierul uman.

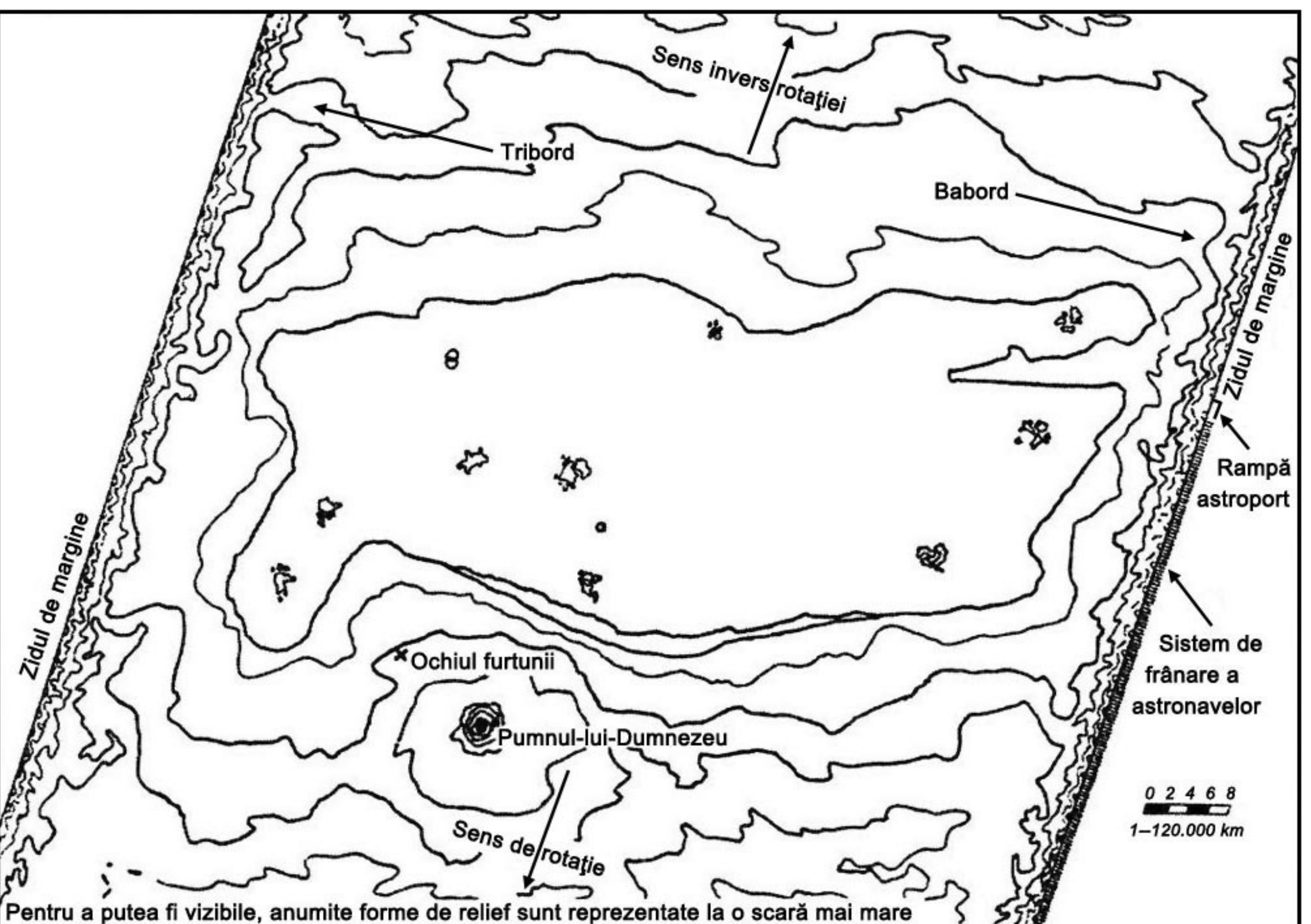
Terraformare: Modificarea unei planete pentru a o face asemănătoare Pământului.

Tribord: Partea dreaptă atunci când se priveşte în sensul rotaţiei Lumii Inelare.

Truster: Propulsor fără reacţie care a înlocuit motoarele de fuziune pe toate astronavele cu excepţia crucişătoarelor de război.

Parametrii Lumii Inelare

Masă = 2 x 10^{30} grame
Rază = 152.000.000 kilometri
Circumferinţă = 955.200.000 kilometri
Lăţime = 1.595.200 kilometri
Suprafaţă = 15,54 x 10^{14} kilometri pătraţi (aproximativ 3.000.000 de suprafeţe terestre)
Gravitaţia la sol = 9,455 m/s^2 = 0,992g
Zidurile de Margine se ridică la 1.600 kilometri spre interiorul Lumii Inelare
Steaua centrală: tip G3, foarte aproape de tipul G2, puţin mai mică şi mai rece decât Soarele.

Sens invers rotației
Tribord
Babord
Zidul de margine
Rampă astroport
Zidul de margine
Sistem de frânare a astronavelor
Ochiul furtunii
Pumnul-lui-Dumnezeu
Sens de rotație
0 2 4 6 8
1–120.000 km
Pentru a putea fi vizibile, anumite forme de relief sunt reprezentate la o scară mai mare

Postfaţă.
Ştiinţa imaginară şi artefactele extraterestre

Multe dintre miraculoasele tehnologii şi forme de viaţă imaginate în literatura şi filmul de science fiction îşi au rădăcinile puternic ancorate în cunoştinţele ştiinţifice contemporane. Dar, pentru majoritatea creatorilor din acest domeniu, legile naturii – aşa cum le cunoaştem astăzi – par a genera un sentiment de claustrofobie pentru că-i împiedică să construiască cele mai dramatice şi interesante scenarii permise de gen. Dacă, de pildă, nu am putea călători cu o viteză mai mare decât viteza luminii, colonizarea Galaxiei sau întemeierea unor imperii la scară galactică ne-ar rămâne pe veci interzise; tot aşa, în lipsa unei maşini a timpului, cum am mai putea vizita atât de firesc trecutul şi viitorul?

Iată de ce, începând cu părinţii genului, scriitorii au inventat treptat o altă ştiinţă, una paralelă cu cea oficială şi adevărată, care le oferea libertatea visului neîngrădit. Utilizând principiile acestei ştiinţe, numită adesea imaginară, pentru a fi delimitată de cea reală, ei pot ajunge oriunde în timp şi spaţiu, chiar şi în lumi paralele cu a noastră, unde istoria a urmat un alt curs.

Astăzi, analizând majoritatea operelor semnificative pentru istoria genului, se pot decela cel puţin patru domenii ale ştiinţei imaginare, fundamentale pentru science fiction: vitezele superluminice, antigravitaţia, călătoria în timp şi universurile alternante.

Faptul că un roman sau un film de science fiction se bazează pe unul sau mai multe concepte de ştiinţă imaginară nu înseamnă că, în ansamblu, întreaga poveste este un nonsens. De multe ori, utilizarea lor este absolut

necesară, întrucât ele îi permit autorului să pună mai bine în evidenţă adevăratele componente ştiinţifice ale speculaţiilor sale.

Faimosul roman *Maşina timpului* de H.G. Wells este, poate, cel mai potrivit exemplu în acest sens. Aici, ştiinţa imaginară este reprezentată de însăşi maşina de călătorit în timp. Aşa cum ştim, în urmă cu un secol, pe vremea când Wells publica acest roman – şi, în bună măsură, acest lucru a rămas valabil chiar şi în zilele noastre – o astfel de maşină a timpului era o imposibilitate fizică. Fără ea, însă, Wells n-ar fi putut specula asupra viitorului evoluţiei speciei umane – subiectul real al romanului – decât poate prin intermediul unui eseu abstract şi neatractiv. Numai conceptul acesta al ştiinţei imaginare îi oferă romanului concreteţea şi credibilitatea care ne impresionează ori de câte ori îl citim. Se pot cita astfel de exemple cu sutele sau chiar cu miile, de la motoarele antigravitaţionale ale lui James Blish, din *Oraşe în zbor*, până la binecunoscutele teleportări şi viteze Warp din *Star Trek*.

Există, însă, şi anumite situaţii când ştiinţa terestră, fie ea şi ficţională, se dovedeşte insuficientă pentru a evoca acel „sense of wonder” atât de specific literaturii de science fiction. Din acest motiv a apărut şi a căpătat tot mai multă consistenţă tema artefactelor extraterestre, o temă ce se bucură de un nedezminţit interes printre cei ce îndrăgesc hard SF-ul. În principiu, este vorba de descoperirea, de regulă de către oameni, a unor vaste şi enigmatice obiecte artificiale în spaţiu sau pe alte planete. Aceste artefacte au fost construite, se spune, de nişte rase misterioase (acum dispărute) de extratereştri superinteligenţi, a căror motivaţie, ştiinţă şi tehnologie sunt dincolo de puterea de înţelegere a oamenilor.

Construcţiile enorme din *Lumea Inelară* de Larry Niven sau din *Orbitsville* de Bob Shaw sunt reprezentative: biosfere artificiale orbitând în jurul unor sori îndepărtaţi, având suprafeţe de milioane de ori mai mari decât cea a Pământului. În aceeaşi categorie intră şi uriaşa astronavă Rama din *Întâlnire cu Rama* de Arthur C. Clarke, un artefact

tehnologic cu mult peste posibilităţile noastre de a construi. Artefactul imaginat de Greg Bear în *Eon* şi în *Eternitate* este un fel de habitat spaţial mai mare în interior decât în exterior.

Exemplele ar putea continua. În romanul său *Summertide*, Charles Sheffield apreciază la 1200 numărul unor astfel de artefacte gigant ce ar fi răspândite de-a lungul braţului spiral al galaxiei noastre. Iar unul dintre ele ar putea fi chiar cel pe care l-a imaginat Larry Niven în volumul de faţă.

Aşadar, *Lumea Inelară* poate fi considerată una dintre adevăratele minuni ale galaxiei noastre, pentru că, de departe, este cel mai mare obiect artificial pe care l-a văzut vreodată ochiul omenesc.

În imaginarea acestei lumi colosale, Larry Niven recunoaşte că s-a inspirat din conceptul „sferelor Dyson", formulat de binecunoscutul fizician american pe la începutul anilor '60. Freeman Dyson a pornit de la o întrebare simplă, dar foarte subtilă: Oare cum şi-ar modifica lumea (astfel încât asemenea schimbări să poată fi detectate de pe Pământ) o civilizaţie avansată, trăind într-un sistem solar asemănător sistemului nostru şi confruntată cu aceleaşi probleme ca şi noi. Dyson a presupus că, datorită necesităţii de a folosi orice fărâmă din energia soarelui propriu, ipotetica civilizaţie ar trebui să-şi rearanjeze substanţa întregului sistem planetar, construind oraşe spaţiale artificiale, orbitând la aceeaşi depărtare de astrul central şi într-un număr atât de mare încât ar putea crea o adevărată cochilie sferică în jurul lui. O biosferă artificială atât de densă şi uniform repartizată ar putea utiliza întreaga energie radiantă a astrului. Lumina albă ar fi astfel complet blocată de uriaşa cochilie, care, la rândul ei, îşi va elimina în infraroşu surplusul energetic. Dyson sugera, de altfel, studierea atentă a cerului, în vederea depistării stelelor infraroşii, ce ar putea „depune mărturie" despre existenţa unor sisteme solare terraformate de civilizaţii tehnologice extrem de avansate.

Aplicând conceptul sferelor Dyson la propriul nostru sistem solar, s-ar obţine, aşadar, o gigantică sferă cu diametrul de 300 de milioane de kilometri (diametrul orbitei terestre), având Soarele în centrul său. Gigantica sferă s-ar putea obţine prin prelucrarea întregului material planetar existent în sistemul nostru solar. Suprafaţa interioară a sferei – echivalentă cu un miliard de suprafeţe terestre – amenajată în consecinţă, ar permite existenţa a trilioane şi trilioane de oameni, într-o amiază permanentă.

Paradoxal, soluţia găsită de Larry Niven (restructurarea materiei planetare prin construirea unui inel uriaş de 300 de milioane de kilometri în diametru şi 1,6 milioane kilometri lăţime) este cu mult mai practică şi mai fezabilă; acest lucru a fost recunoscut de însuşi părintele conceptului, Freeman Dyson. Nu este cert dacă această performanţă se datorează faptului că, pe lângă doctoratul obţinut în matematici, Niven a studiat şi la celebrele California Institute of Technology şi UCLA. Cert este însă faptul că interesul stârnit de *Lumea Inelară* atât în rândul cititorilor, cât şi al oamenilor de ştiinţă, l-a determinat pe scriitor să reia subiectul, realizând un al doilea roman, *Inginerii Lumii Inelare*, apărut în 1980, şi chiar un al treilea, *Tronul Lumii Inelare*, apărut în urmă cu câteva luni.

În ultima vreme, imaginaţia creatorilor de artefacte extraterestre a mers mult mai departe. Astăzi se vorbeşte, de pildă, despre gigantice Megasfere ce ar înconjura nu o stea, ci inima unei întregi galaxii. Iar în interiorul unei asemenea Megasfere, ar exista nenumărate sfere Dyson şi Lumi Inelare, legate între ele prin tuneluri spaţio-temporale.

Vor trece, desigur, secole sau chiar milenii până când aceste artefacte extraterestre imaginare vor fi descoperite (dacă acest lucru se va întâmpla vreodată!). Ne vom afla atunci şi noi, poate, în situaţia lui Homo Erectus privind Luna pe cerul nopţii preistorice, în timp ce se lupta cu un gând pe jumătate formulat: cum să apuce piatra aceea luminoasă! La peste un milion de ani de la acea noapte, urmaşii lui păşeau, însă, pe Lună.

Larry Niven a obţinut următoarele premii:

Hugo 1967 la categoria povestire pentru *Neutron Star*;

Hugo 1971 şi Nebula 1970 la categoria roman pentru *Ringworld* (*Lumea Inelară*);

Hugo 1972 la categoria povestire pentru *Inconstant Moon*;

Hugo 1975 la categoria povestire pentru *The Hole Man*;

Hugo 1976 la categoria nuveletă pentru *The Borderland of Sol*.

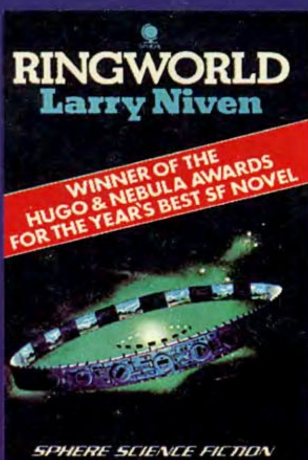
Cuprins

LARRY NIVEN

Lumea inelară

SF
22

Teora

Larry Niven, născut în anul 1938, maestru al genului hard SF, este considerat cel mai important continuator al lui Asimov și Clarke. Cu LUMEA INELARĂ, el intră în cercul de elită al autorilor care au obținut cu un singur roman ambele trofee majore ale science fiction-ului, premiile Hugo (1971) și Nebula (1970).

Este la 248 de ani lumină de Pământ...
Are un milion și jumătate de kilometri lățime și un miliard de kilometri lungime...
O lume a miracolelor și primejdiilor, deopotrivă...
Dar mai ales o poveste extraordinară!

LUMEA INELARĂ este cea mai bună carte a noului val ce se întoarce la clasicul hard SF. Imaginația lui Niven este tridimensională și detaliată, iar stilul, lucid și atrăgător.

Frederik Pohl

Total credibilă... ești impresionat mai ales de Universul lui Larry Niven și de felul în care pune în valoare spațiile imense, matematica amețitoare și uriașele unități de măsură pentru timp și spațiu.

THE OBSERVER

ISBN 973-601-735-4

Editura Teora

Lei 18000